

YENIKIBRIS

YENIKIBRIS

YENIKIBRIS

YENIKIBRIS

pembe şeker ve kertenkele yalnızlık

Recep amma da azgın gözüküyordu. Odama çıkmayı teklif etmemesine şaşırđım. Biraz hayalkırıklığına uğradım da denebilir. Ama bunun nedeni, illa ki onunla yatmayı bekliyor oluşum değil. Nedeni ne olacaksa olsun bugün bir hareket olacağını umut etmiştim. Olmadı. Henüz. Gece dışarı çıkıp تنها otobanda yol alan arabaları rastgele kurşunlamak zorunda kalmam umarım. Son seferinde, eğer bunu bir daha yaparsam en az bir kişiyi öldüreceğime emin gibiydim. Çok kötü bir duyguydu. Neyse. Olmadı kendimi parmaklarım. Kertenkeleleri garson olmak için eğitmeleri gayet güzel de, papyon giydirmeseler olmaz mıydı. İyice gülünç duruyorlar. Neyse. Olmadı topuğumla basarak bir tanesinin kuyruğunu koparırım. Yanlışıyla olduğunu söylerim. Bir de üzerine bir güzel azar ıştır yeşil dalyarak. Acaba kertenkelelerin gözünden yaş gelmesi mümkün müdür? Denemeden kim bilebilir? Yeterince eğlenceli bir öğle yemeği yedikten ve bir kaç saat boş boş etrafa bakındıktan sonra boşluğa döndüm. Sırtım pencereye dönük. Yere bakıyorum. Ben hayatımda hiç sihire inanmadım. Ortalama bir akşam üzerinden daha iyi durumdayım, fiziksel olarak. Düz ve kıvıdamadan durabiliyorum. Omuzlarımı germe gereği duymuyorum. Hava kararıyor. Uzaktan vahşi bir neşe duyuluyor. Kim neden neye gülüyor bilmiyorum. Sanırım turist bunlar. Belki balayındadırlar. Belki arkadaşları. Belki iş gezisindedirler. Pek çok şey olabilirler. Kafamın içinde, birbirlerini öldürdüklerini görebiliyorum. (Biri açısından çok net.) Birbirlerini sevdiğini görebiliyorum. Birbirlerini önemsemeden, birbirleri etrafında kendi işlerini yaptıklarını görebiliyorum. Sigorta satıyorlar. Biri elini kendi bacağının üzerinde, kotunda tutuyor. Bu böyle, çünkü daha sonra tek başınayken yüzünü yastığa bastırduğunda eli ensesinde olacak. Boşluk; iş, yalan kahkahalar, boşluk. Hayatımda hiç sihire inanmadım. Neden iyi hissediyorum bugün? Ağlıyorum. Tabi ya. Kötü değil, berbat bir gün geçiriyorum. Fiziksel olarak mükemmel hissediyorum, bu sayede zihnim daha rahat ezilebiliyor. Göbek deliğim tuhaf davranıyor. Her neyse. Kimseyi yüzüstü bırakmadım. Hiç. Tanıdığım hiç bir insanı hayalkırıklığına uğratmadım. Tuhaf, ama gerçek. Karnım kıvılıyor. Solucan gibi kıvraniyorum. Canım acımıyor. Eski sevgililerimi hatırlıyorum. Pürüzsüz ama üzerine düşen gölgelerle kirlenen duvarın üzerindeler. Dün ile bugün arasında çok ciddi bir fark yok. Gri üzerine gri. Elimi bacağımın üzerinde tutuyorum nolur nolmaz. Bazıları sabah kalkar ve uyanır. Yani giyinir, yüzünü yıkar, kendine gelir. Ben hiç sihire inanmadım. Ben bu hayatta, hayata hiç inanmadım. Her şeyi derli toplu ve mümkün görmek isterdi, etrafıma gelebildiği zamanlarda. Öteki insanlar sihire inanırdı. Burnunu iki kıvrarak kıvılcımlar patlatabileceğine ve yıldızların uçuşacağına, kahvenin bardağı doldurup eteğin bacaklarına geçeceğine ve arabanın benzinle dolup yüzmeye gideceğine. Ciddi hayat okyanus gibidir. Kimse tamamını bilmez. Girer ve çıkarlar. Çoğu kez sadece girer. Okyanusta yüzen arabalar boğulma tehlikesi yaşamaz. Ciddi birisi, cidden birisi olabilir. Eski bir arkadaşım buna "olma sanatı" derdi. Kendi başına, başlı başına bir sanat. Olmak için efor sarf edersen, geri kalan her şey kendiliğinden gelir. Olmak için saatlerini harcarsın. Doğru görünüyor olmak için. Doğru kokuyor olmak için. Doğru duyuluyor olmak için. Doğru yerde olmak için. Doğru açıda olmak için. Doğru olmak için. Birisi olmak mümkündür. Sadece kim olduğunu çok takmaman gerekiyor. Taktın mı yanarsın. Kim olduğunu kafaya takarsan, olmaya vakit ayıramazsın. Ve içini yiyip durur kertenkele bakışları. Eh. Ne yapalım. Ben de تنها otobanda, rastgele ateş açarım. Bardak yüzünde patlamamıştı, abartıyordu sadece. Bu da tamamen onun suçuydu, sahip olduğu ayrıcalıklardan bu kadar büyük bir normallikle bahsetmeyecekti. Beni onun davet etmiş olmasının bir önemi yok. Benim yarı çıplak ve kusmuk kokuyor olmamın bir önemi yok. Eğer kendini ciddiye alırsa, ben de onun mükemmel yüz ifadesini alırım ve yerine, kendini gerçeği görmezden gelmeye zorlayan birinin boş bakışını koyarım. Ah. Boşluk.

Bu gece son gecem, illa ki rahatlamalıyım. İlla ki. Bu gece ateş açmalıyım.

Yollar ayaklarına ihanet ettiğinde kaybolursun. Ben kaybolmuyorum. Bu yolu zifiri karanlıkta defalarca aldım. Nereye gittiğimi biliyorum. Gözlerimi kapayabilirim bile, kapıyorum da. Üzerlerinde yürüdüğüm sokaklar gözlerimin önüne gerliyor. Kadıköyü özledim diyemem. Ama aklımda yine de. Sokaklar, banklar, bankalar, insanlar. Sokaklar kalabalık. Birer Basquiat gibi. Gözlerimi kapadım, ayaklarım bir tepeye tırmanıyor. Yollar ayaklarıma ihanet etmiyor tam olarak. Rüzgarı hissediyorum belimde. Sokak, asfalt yol, rottweiler, insanlar, hepsi kendi içine kaçıyor gözlerimden: varoluş bana ihanet ediyor. Gitmiyorlar tamamen. Bir adım geriden izliyorum her şeyi; azıcık yalan bütün gülüşler. Kandırıldığımı biliyorum. Hala kendimi Kadıköyde görüyorum. Sokakların içi kazılıyor. Oyuklardan yürüyorum. Nerede olduğumu biliyorum. Bu tepeden dört farklı otoyol görülüyor. Çok uzaktalar. İdeal noktaya geldim. Kalipso'nun ekranını açıp kırmızı haritada yerimi belirliyorum. İki kilometre öteden bir minivan geliyor. Ailedir büyük ihtimal. Sadece tekerini indiricem. İlk atışı tutturamadım. Kolum tutulmuş. İkincisi tam isabet. Hadi Kalipso, bana rastgele hedefler seç. Tercihen tesla marka araçlar olsun. Elon Musk'ın kendisi olsa harika olurdu ama olmaz tabi. Ne arar o bu çöplükte. Üstelik, burada olsa bile, titanyum bedenini delegecek kurşunları kaldıramaz Kalipso. Patlayıcı kullanmam veya odamda bıraktığım mornir'i kullanmam gerekirdi. Veya daha yaratıcı yollar bulmam gerekir. Amma çok kertenkele var. Gerçek kertenkeleler, insanların genetik mühendislik yoluyla bir buçuk metre boyuna getirdiği kertenkeler değil. Yanlışlıkla vurmam birini inşallah. Şu hıyarağası fazla hızlı sürüyor; gözümü kapayıp Kadıköyü düşünüyorum. Tam isabet. Sadece kaza yaptı. Hayatta arkadaş. Sinirlenmesini anlayabilirim, ama bu ona önüne gelen kertenkeleyi tekmeleme hakkı vermez. Herhalde diz kapağı olmadan da yaşayabilir. Dur bi dakika. Belki de fazla abarttım. Arabasını patlatsam yeter. Sakat olmayı hak etmedi. O kadar da değil. Kalipso'ya geçirmek için patlayıcı kurşun getirmedim yanımda, ama içinde bir tane bırakmıştım ne olur ne olmaz diye. İşte burada kurşun, ekranın dibinde. Ne güzel alev aldı ama. Kırmızı ekranımda açık pembe alevler dalgalanıyor. Patlamanın sarsıntısı yüzünden götünün üzerine düştü arkadaş. Şimdi koşuyor. Dumanları buradan çıplak gözle görebiliyorum. Ateş sadece küçük bir nokta olarak gözüküyor benim için. Bana küçükken odamdaki prize taktığımız gece lambasını hatırlattı. Turuncunun çok yapay bir tonu parlıyor gözlerimin içine. Bu renk bile bana ihanet aşamasında. Sabaha kadar buradayım. Sonra buluşma var. Bakalım başka kimler var otoyolda... Güneşin kalkmasına bir saat kaldı. Odamın tadı tuhaf ambalaj kağıdı gibi. Sabaha karşı bir benzincide ağzıma aldığım şekere ait olan ambalajın tadını biliyorum. Bunu yaparken ne düşündüm, bilmiyorum. Düşünmedim galiba. Şekerin tadını ağzımda hissetmek istemiştım: ihtiyacım vardı şekere. Gerçekten ihtiyacım vardı. Soymakla uğraşmadım. Poşetin tadı kırış kırıştı. Tükürmedim tabi ki. Karşımda duran kasiyere ayıp olur diye, bir süre dilimin üzerinde dolaştırdım. Onaylayan bir tavrı yoktu. Hiç bir tavrı yoktu. O yoktu ya, orada kimse yoktu. Hayal görmüş olabilirim o an. Sırtını kaşdı çok stratejik bir şekilde. Para üstünün bir kısmını avucumdan kaçırdım benzinciden çıkarken. Metal paraların zemine çarpmalarını duydum ve sonra otomatik kapı arkamdan kapandı. Genelde öyle oluyor. Belim ağrıyor biraz. Kuyruk sokumum biraz nemli nedense. Daha sıkı giyinmeliyim böyle gecelerde. Veya daha gevşek tutmalıyım ciğerlerimi, yanaklarımla arama mesafe koymalıyım. Kocaman kocaman, kocaman yanaklarım. Parmaklarımda bir dünya taşıyorum; yeni fark ettim tırnağım kırılmış ama düşmemiş, tırnağımı taşıyorum. Cesetlerle tuhaf bir ilişkim var. Tırnak kırılmış. Düşecek belli ki. Kaçınılmaz. Ama ayrılmak istemiyor benden, yapışık hala. Kafamda bir benzinci, büyük oranda silinmiş bir anı ama bir anlamda direniyor unutulmaya. Otel odamın kapısını kapayınca bütün insanlar silinmiş olacak benim gözümde. Kapıyı tutuyorum. Kapatacağım, kaçarı yok. Gözüm dalmış. Kıpırdamıyorum. Nasıl olsa uyuyamayacağım. Yatağa girmek için çok geç. Siktir et. Hatta biliyor musun, bütün bunları siktir et. Kahve lazım bana. Odamdan çıktım. Fazla acele ettim. Henüz herkes uyuyor odalarında. Bar açık bir tek. Kahve sorsam mı acaba. Ortam tenha. Etrafımda tek tük kaçık tipler. Ölüler dünyasında sakince yol alıyorum. Recep şu an önümde sırtı dönük bir halde belirse, tepki olarak kendi gölgemin içine eriyip kaybolabilirim. Neyse ki

Recep burada değil. Heykeller bana bakıyor. Elim Kalipso'da. Hayal etmek bile yersiz. Görürsem kafasını uçuracağım. Kim olduğu fark etmiyor. Kim olduğu fark etmez nasıl olsa...

Yıdırımdan denizin altında yüzmek tuhaf bir deneyim. Kontrolsüzce salınıp duruyorsun. Üzerine bir ağırlık olarak çöküyor halüsinasyonlar, asit lekeleri kağıdın üzerinde pembe yeşil kül renginde. Fotoğraftaki sığara yanığı ve asker botları adımları, kafamda patlayıp saate bakmamı engelleyen. Sığaramın külleri öteki elimde tuttuğum kahve bardağıma düşmekle tehdit ediyor beni, ikisi arasında kafam gömülüken, saate bakmamam için. Saate bakarsam uyanmış olucam. Saate bakarsam kapıda belirecekler. Hepsi bir anda. Hiç olmamıştır ya mesleğimizin tarihinde. Hepsi aynı anda kapıda belirecekmiş. Olacak şey değil. Belime asılı Kalipso'nun ağırlığı beni ileri itiyor uyanıklığa doğru. Kusmamak için çok, tek bir şeye odaklı kalabilmek için daha çok efor sarf ediyorum. Duvarda bir saat var. Masada da bir saat var, her ne işse. Masa saati! Kaçınıcı yüzyıldan kalma bu moda! 1920'ler olsa gerek en azından! (Geçen sürenin en azı ise en azından, olabilecek yılların en yükseğiye en geç.) Üstelik dijital de değil; şimdi olsa kesin dijital olacak cinsten. Tahta bi de! Neden bana nezaket bulaştırdınız! Bana kalsa vahşi olurdum; bu da mide bulandırıcı bir düşünce ya. Vahşi de olsa, birisi olmak fikri beni iğrendiriyor. Dil ile kavga ediyorum. Yumruklar beni iğrendiriyor. Kül masa örtüsüne düştü. Kıvılcımlar, neşeli köpükler olup tatlı bir yüze sabitlendi. Bu gelen Stajyer. İlk atılan taş hep en çok acıtır. Tabi, şimdi merhaba ticaretine girişmezsen hem çok acıtır, hem de uzun sürer acıtması. Geldiği için özür diler gibi konuşuyor. Keşke her acı senin kadar nazik olsa. Veya dudakları bu kadar yağmur koksa. Sanki çok eskiden beri tanıyorum seni. Birlikte uyumuşuz yaz geceleri, dışarıda. Geri kalan herkesin sesleri çok uzaktan geliyorken yan yanaydık. Birlikte geçiriyorduk tatil günlerini. Veya festival. Hangisiydi hatırlayamıyorum. Birlikteydik. Ama seninle altı ay önce ilk defa tanıştığımı biliyorum. Bu geçen süre zarfına dört defa karşılaştığımızın ve bu dört seferin her birinde son derece şirin davrandığının farkındayım. Belki yemem ama yanında yatarım. Veya yedikten sonra yanında yatarım. Genelde ikincisini yaparım. Henüz fırsatını bulamadım Stajyerle. Bu sefer bir bere takmış kafasına. Ondan hiç beklemezdim. İtici bir aksesuar olduğundan veya çirkin durduğundan dolayı değil. Sadece tahmin etmezdim. Sanki kötü bir yöne işaret ediyor, ama etmediğinden eminim. Öyleymiş gibi yaparak kendi canımı yakmamı sağlayan, bana bunun için baskıda bulunan üstü çizili önyargılar var. O kadar ki, önyargıları nasıl edindiğimin aklımda olması ve neden onları taşımamam gerektiği zihnimde gayet belirgin olmasına rağmen üstü çizili önyargılar canımı yakabiliyor. Çok derine girmiş bir bıçak bu önyargı, senin anlayacağın. Ellerim kendi içime doğru yeterince derine gitmiyor; çekip çıkaramıyorum bıçağı. Parmaklarım bıçağın ete değdiği yere anca uzanıyor. Okşarsam, anlayış gösterirsin değil mi. Tabi gösterirsin. Kazağın ne kadar da yumuşakmış. Neredeyse bir yaz günü gibi. Elime yüzüme patlamış bir yaz günü. Terk ettiğim bir yaz günü. Yine de burada, ve yumuşacık. Bu yaz gününün içinden gördüğüm seni okşuyorum. Teslim olmaya uzanan bir elin kıvrılması gibi havada asılı bir pus. Nedense elim ucundan kavırıyor ve okşuyor üzerindeki bu kıvrımları. Nedense bu nedenselliğin altında hepimiz kıvrılıyor. Topraktaki solucanlar gibi. Parmaklarım geziyor üzerinde. Doğum günlerinde bütün akrabalarımı reddedişim hızıyla sarıyorum yakanı. Ve aynı öfkeyle yapıyorum dudaklarına. Uzun sürdürücem bu duyguyu. İçine doğru. Lütfen bir yere kaybolma bu sırada canım. Elimi koydum bir kere yakana. Artık güneş gibi doğmadan durmak ayıp kaçır. Üstelik bana bunu yapmazsın. İhtiyacım var. Susadım. Hiç bir heykel kımldamıyor.

Otellerin güzel yanı her zaman yatacak yere yakın bir mekanda sahroş olabilmek. Bak şuna, bir sinek tavanda dolaşıyor. Sinek görmeyeli yıllar olmuştu. İyiyeye işaret olabilir. İnsanların uyurkenki nefes alışverişlerini dinlemeyi de özlemişim. Ne kadar da iyi kararlar alıyorum bu sabah. Ne kadar da güzel uyuyor. Omzumda hafifçe hissedilen bir vakum, yaklaşık her iki saniyede bir. Neden uyudu lan bu. İşimiz var, saat kaç ki? Siktir. Gece olmuş. Buluşmayı kaçırdım. Kaçırdık. Bu da buraya kadarmış. İçinde

uyuduğumuz boşluğun ortasında yakalanıyoruz. İkimizin de bir mazereti yok burada bulunmak için. Uyuyor. Acaba farkında mı. Uyandırsam mı. Kimin suçu bu, benim mi? Açıkcası suçu işlemeye fırsat bulamayışımızı suç saymam kozmik seviyede bir komedi olur. Biliyorum. Hamamböcekleri döşemenin altında sürünüyor. Bütün bu havalı lüks auranın altında çürümüş bedenler, düzgün görünerek çürümüş zihinlerini silip atmaya çalışıyor. Uyanacak galiba. Tuvalette saklanıcam her zamanki gibi. Burnundan hamamböceği çıkmayacağını biliyorum. Riske atmanın kimseye faydası olmaz. Cesetler fazla soğuk onlarla birlikte uyumak için. Pantolonumu arayacak vakit yok. Gerek de yok zaten. Kaç saattir meşgulüz biz? Susuzluğumu yeni fark ettim. Musluk suyu midemi yakacak, ama umurumda değil. Zamanın bu kadar hızlı geçmiş olması mümkün değil. Cep telefonumun bir şekilde sistemden ayrılmış olması ihtimali aklıma geliyor. Dün gece bir çeşit engellemenin bulunduğu bir alana girmiş olmalıyım. Telefon neye bağlanacağına şaşırılmış ama sinyal yok demek yerine bir şeye bağlanmış. Normal alana döndüğümde de öncelik halihazırda bağlanmış olan hizmet sağlayıcıda kalmış olmalı. Perdelerden içeri ışık sızıyordu ben kalktığımda. Hava kararmış olamaz. En fazla bir kaç saat geçmiş olmalı. Yine de, uyuması tuhaf. Fazla erken gelmişti, belki buluşacağımız saate kadar daha çok vakti olduğunu biliyordu. Planlamış olabilir mi? Eğer bilerek erken geldiyse, gerçekten çok şanslı demektir çünkü onun hakkındaki fikirlerimi değiştirir bu. Uyandı herhalde. Sinsi biçimde öğrenmeliyim. "Ölüm tanrıçası ile Savaş tanrısı aynı kişi midir sence?" Neden bahsettiğim konusunda hiç bir fikrinin olmayışının yüzünde bir ifade ile belirmesini bekliyodum, ama bu fazla hissiz.

"Uyumuşum ha." Gerçeği belirtiyor sadece. Lütfen bundan pozitif bir çıkarımda bulunma. Benim hakkımda pozitif çıkarımda bulunanları çok yaşatmam genelde. Parazitler midemi kaldırır.

"Halbuki uykusuz olması gereken bendim. Sen neden uyudun ki? Belirli bir saatte işimiz olduğunu biliyorsun." Kim bilir belki de hiç bir şeyin farkında değildir.

"Sorumsuzca davrandım sanırsam. Fazla erken gelmiştim zaten. Bilirsin, etrafı yine kolaçan etmek için. Bu sefer de seninle karşılaşabilirim diye umdum." Tabi ki de aklıdaydı, başkalarının bariz niyetlerini görmeyip sonra kendi kendime şaşırmam ne kadar da zavallıca. Her şekilde, önümde plan yapan biri duruyor. Hem de doğru plan yapan biri.

"Geç kaldık mı?"

"Nasıl söylenir bilmiyorum ama: Saati unuttum."

"Neden hala ayaktasın?"

"Saate bakmak için dışarı çıkacaktım, telefonumun saati bozulmuş."

"Daha vakit var. En az bir saatimiz var."

"Pantolonumu gördün mü?"

"Sanırım üzerinde yatıyorum. Affedersin. Kahvaltı ettin mi?"

"Açım galiba."

Eğer ölüm bize bakıyorsa, kimse kendini bundan istisna tutamaz.

"Eğer kahvaltı yerine bir saat uyumak istersen seni uyandırabilirim geldiklerinde."

Sikicem, bir dakika nazik olmayı bıraksan olmaz mı? "Ben ısmarlıyorum."

"Peki ya sen neden bu kadar erken geldin?"

"Gelmedim. Buradaydım."

Kot ceketinin kürkü ile altına giydiği beyaz atleti arasındaki renk uyumu şirin bir izlenim bırakıyor gözlerimde. Biraz solgun ve zayıf yüzündeki tek belirgin özellik olan gamzesinin üzerine, ona doğru eğilip bir öpücük kondurmamak zor oluyormuş. Benim kadar sarhoş ve uykusuz olunca, harbiden de bazı şeyleri yapmamak zor oluyor. Gerçi biraz önce pek çok yerini dudaklarımdan geçirdim yatakta, üzerindeyken; ama şimdi birazıcık bile öpsem tuhaf kaçır. Toplumsal beklentilerin tuhafılığı altında ayık ve uyanık kalmaya çalışmak ne kadar da absürd bir çaba. İlla ki insan bir hata yapıyor. Daha sonra, hafifçe sağa sola savrulurken bir adımımı yanlış atacağım, ve o ana kadar benim de kendisi gibi düz bir doğrultuda ilerlediğimi zanneden Stajyerin de fark edeceği bir şekilde sendeleyeceğim. İlla ki.

Ben bir azize değilim. Aziz olabilirim. Bunun cinsiyetimle hiç bir alakası yok. Bazı köşelerim aziz olabilir. Bunda yadırgayacak bir şey yok. En aziz olmayan köşelerimde buluyorum kendimi bu gün. Elimde bir pipet. Kırık. İçine doğru ezilmiş, bu büktüğümünden dolayı boruyu. Bir anlamda kırık. Bir ucundan ötekine kadar boyuna bir çizgi ezikliği dik kesiyor. Bu yüzden kırık denebilir. Çatlamış. Çatlak. Çatlak. Çatlak. En aziz olmayan köşelerim hep çatlamış, milkshake erimesi pembe süt sürekli dudaklarımda. Pipette kullanılmışlık bir tatlı leke, kırık yanı. Patron önümde. Çirkin bir şapkayla konuşuyor. Şapka konuşmuyor. Biri daha var. Göz teması yapmak istiyor. Pipeti kırıyorum. Ben pipeti hep kırıyorum. En aziz köşelerimde bile ben hep pipet kırıyorum. O zamanlar erdem olan, şimdi sahnenin vazgeçilmez bir dekoru oluyor. Doğal enstrüman, tırnaklarımız. Kimi kazıyabilirim?

"Tabi, Patron. Allahı senin için vurabilirim."

Hiç biri benim ne demek olduğumu bilmiyor. Kafalarına sıkabilirim. Kalipso? Zihnimi okuyabiliyorsun değil mi? **Elbette Kül.** Stajyeri koru. **Emredersiniz.**

Bir masanın etrafındayız, herkes geldi sonunda. Stajyer de dinliyor Patronu. Milkshake söylemeseydim keşke. Şakaklarım çatlayacakmış gibi ağrıyor, ama ben içmeyi bırakmıyorum. Bunun üzerinden on dakika kadar geçti. Patron hala anlatıyor. Pipetle oynuyorum. Başım ağrıyor. Büyük bir gölgenin altında rahat Stajyer. Neden her an bir deprem olup her şey silahlı çatışmaya dönecekmiş gibi geliyor? Dün gece gördüğüm rüya zihnimde geziniyor. Lisede ydım. Binanın içi normalde olduğundan daha küçüktü. Ne olmuş bilmiyorum ama büzülmüş. Duvarlarda hala yalan tarihleri, hayali padişahları ve gerçek kanlar yazılıydı. Oraya niçin gittim hatırlamıyorum. Gittim mi ondan da emin değilim, orada belirmiş olabilirim. Hayatım boyunca oraya kaç kere gittim bilmiyorum. Bu süslü duvarları o kadar çok gördüm ki, artık gözlerime çizilmiş gibiler. Ama bu seferin bununla alakası yok. Duvarları henüz görmedim. Ruyamda sınıftaydım, içeri ışık giriyordu. Beyazdı. Ortaklaşa isyanımızın sözcüsüyüydük birlikte: aldığımız kitabı almak için kandırılıyorduk. Kazık atıyorlardı kitap satarken. Hoca bir üst seviyeden bir patron getirdi, bir tane okutman taşıyordu yanında. Rastgele sorular seçti: ilk iki kitabı ben daha önce şikayet ederken harcamıştım, okutman da dördüncü kitap dördüncü sorudan başladı sormaya. Ben izninizle bir dakika gitmeliyim dedim, gittim. Ben giderken hoca hata yaptığını düşünüyordu. Ben döndüğümde, bunun neyi kanıtladığını sordu üst seviyeden gelmiş olan patron. Bugün sürpriz sınav olsa hiç birimizin hazır olmayacağını kanıtladığını söyledim. Kimse tatmin olmamıştı. Sınıftan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Dizimden kısa Kürt oğlan çocuklarından oluşan bir heyelan merdivenden inerken, ben onların içinde yukarı tırmanmaya çalışıyordum. Duvarların rengini bu sırada gördüm. En aziz yerlerim bile kapkaranlıktı. Patron, Hasan bin Abd'Allah isimli birine ait olan çatı katı locasından, ne olduğunu öğrenmeyeceğimiz bir şeyi çalacağımızı anlattı bize. Abd'Allah'ı öldürecekmişim. Ayrıntıları dinlemedim. Bu neyi kanıtlıyor? Duvarın

içindeki kasayı 'Napolyon Rhine'i Geçerken' resmi gizliyormuş. Bana Napolyondan daha çok, tanıdığım ama adını unuttuğum başka birinin yüzünü anımsatıyor. Napolyon'un yüzünü hiç kavrayamamış ressam. Rhine kırmızı, üzerine hilal ve venüs düşüyor. Herkesin bir adı olması gerekmiyor. Çocuk oyunları olarak öğrendiğimiz anlamsız işaretler, harfler ıslattığımız amlarımıza takılıyor. Zemin hafifçe titriyor. Takılıp düşünüyorum. Stajyer farketmemiş gibi yapıyor. Çok sarsıldım. Beklentinin bıraktığı boşlukta beliren müthiş bir tatmin duygusu iliklerimi ısıtıyor: görmezden geldi! Güneşte tatlı tatlı yanıyorum. Bunun üzerinden yarım saat geçti. Şimdi masaya oturduk. Hala Patronu dinliyoruz. Sıkıldım. Kafamın arkasında uzak bir anı dönüyor. Elimde o gün satın aldığım bir kitap vardı. Kapağı yırtıktı. Ufak bir para birimi karşılığında almıştım. Ufak bir para birimim vardı. Kitap bir çeşit polisiyeydi. Kitabın sonuna doğru dörtte birine yakını eksikti. İngilizceden çevrilmiş, İngilterede geçen lacivert bir kitaptı. Başında bir suç işleniyordu, ve biri bir mahalleye taşınyordu. Komik sahneler anlatan hafif bir kitaptı, onu elimde tutup yağmurda ıslanarak yürüyordum dar sokakta. Henüz bir satırını bile okumamıştım. Aklımda hiç bir şey yoktu kitaba dair. Elimde ıslak karton ve sayfalar vardı. Bir çeşit sokak cazı çalıyordu, donuma kadar ıslaktım. Plak dükkanının camından içeri bakıyordum. Kimse yoktu. Durumun yanlış olduğunu görebiliyordum ancak hiç bir şey hissetmiyordum. Bilmek yetmiyor. Sadece yanlış olduğunu bilmek yeterli değil: yani tamam, ama yanlış aynı zamanda. Hissetmenin ve yadırgamanın üzerinde değilim, arka bahçesindeyim. Kadıköy'de arka bahçede çay içiyorum. Hem yadırgıyorum hem memnunum. Yadırgadığımdan memnunum, memnun oluşumu yadırgıyorum: beni güldürüyor. Kavgayla barıştıktan sonra, seni ne rahatsız edebilir ki? İşte öyle bir his. Yine de tek başına kavga değil.

"Kül?"

Stajyer adımı seslendiğinde yine o masada buldum kendimi. Az önce aklımda olan anı, anılardan inşa edilmiş kuyunun içinde gözden kayboldu. Şimdi düşüncelerimi ayıklamakta zorlanıyorum.

"Akşama işin var mı? Birlike takılabiliriz."

Dondum bir an. Cevap vermem gerekiyor.

"Bu bir yemek teklifi. Sanırım kendimi yanlış ifade ettim."

"En son kendisiyle birlikte takıldığım oğlanın bıyıkları yeni çıkıyordu. Genelde yetişkinler çıkma teklif eder. Veya para. Gerçi ufaklar da ot teklif ediyordu bazen."

"Bir akşam yemeğinde bana eşlik eder misin?"

"Hayır, ama takılabiliriz. Bir yerde. Bilmiyorum."

"İyi misin sen? Bütün gün hiç konuşmadın neredeyse."

"Hadi gidelim buradan. Beni boğuyor bu halılar ve kertenkeleler. Nefes almak için yıpranıyorum. Hırpalıyorum kendimi. Tatlı renkler gözlerimden kaçıp gidiyor."

Biraz abartmış olabilirim.

"Yarın geri gelmemiz gerekmeyecek mi?"

"Niye?"

"İş" dedi korkunç bir sesle, tıkırdayan bir metal sesiyle.

"Eğer iş yapacak olsam, burada değil bir büroda veya yatakta olurum."

"Caymak mı istiyorsun?"

"Bu çok çirkin bir kelime. Sadece gitmek istiyorum. Patronun şapkası bana hakaret etti. Düşmanca koşullar altındayım."

"Git o zaman."

Pezevenge bak, bana ihanet etmek için çok erken bir vakti seçti. Normalde en azından çaktırmamaya çalışırlar yavşağın teki olduklarını, en azından amım için. Dürüstlüğünü sikeyim. İş yapacaktı. Napolyon'un atı dünyayı çatlattı nallarıyla, halbuki neye kızmıştı ben biliyorum. Karşı diremediği yaraları fazla derinine yapışmıştı fransızın. Şimdi üstünü kaldıracaktı Napolyonun! Hem ne yapar ki Stajyer? Ben ne yaptığımı biliyorum, hedefleri kafalarından vuruyorum. İşim bu. İşmiş. Öğrenmiş oldum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Cehennem..."

"Odana gittiğimizi sanmıştım, ama koridorlarda amaçsızca doluyoruz galiba. Hiç bir spesifik hedefe ulaşmak istemiyorsun sanırsam."

"Acelen varsa siktir olup gitsene?"

"Şikayet etmek istememiştim. Affedersin."

Durdum. Neden durdum bilmiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp şu berbat halıyı kesmeye başladım. Aşağı yukarı benim göğsüm büyüklüğünde bir parça kesip çıkardım.

"Al. Hatıra."

"Nereye gitmek istersin?"

"Dedim ya, aç değilim. Pokere filen gitmek istiyorsan da git. Ben yürüyeceğim."

"Hayır, buradan çıkıp nereye gitmek istersin?"

"Biliyor musun, zaten seni almadan gitmezdim. Patronun ve diğerlerinin hayatını kurtarmış oldun böylece."

"Cidden mi?"

"Kendimi sabote etmiş gibi olmak istemem ama, evet."

Acil çıkış kapısını kullanarak binanın arka taraflarından bir yerden çıktık. Sadece çalışanların kullandığı özel koridorlardan geçtik ve otoparkın üzerinde dev bir göz gördük.

Karanlıkta İzler (Kim?) (HA?)

Çok eski bir arabanın önünde durduk. "63 Chevy Corvair. Motoru arkada. Boyası orjinal değil" dedi. Kül'ün arabası galiba. Çok agresif bir lacivert boyanın arasından paslı kısımlar ve göçükler ayırt edilebiliyor. Sokaklarda kullanmanın yasal olup olmadığını söyleyemem bu arabanın. "Güzel antika."

"Hadi atla. Merak etme ehliyetim var"

Koltuklarında dikine kesikler var, süngerin içinde de ufak delikler olduğunu görebiliyorum.

"Ha evet. Orada posta pulu filen bulursan ben kaybettim."

"Kemer yok galiba."

"Başka bir iş için gerekti kesip aldım onları. Kolamı bitirmek ister misin? Üç gündür burada olsa gerek."

"Yok teşekkürler."

"Şaka yapıyordum."

Camı indirip kutuyu dışarı salladı. Çubuğu itip bu yıkıntıyı ilerletmeye başladı.

"Bu araç bence güvenli değil."

"Sen ne ile geldin?"

"Işınlandım."

"Alışsın."

Araba ilerledikçe jant belirli aralıklarla asfaltı yalıyor. Nereden çıkardığını görmediğim kutu kolayı açıp yudumladı, ılık olmalı. Yüzü dümdüz yola dönük, içine doğru baktığı mavi ufkun ışığı gözlerinden yansıyor. Biraz korkutucu. Ve güzel. Gözlerini yola dikip benimle konuşmasını dikkat sıralamasında ikinci sıraya düşürmeden önce de korkutucuydu. Kül gibi birini daha önce de tanımıştım. Gerçi tanıyorum denemez. Ben küçükken bir kere görmüştüm yarısı açık kapının arkasından. Mahallemizdeki çocuklardan birinin ebeveyniydi. Sıgara kokuyordu. Kelimelerini bitirecek gücü biriktirmeden konuşuyordu. Dudakları kelimelerden çok sigaralara bağlıydı. Yarı ölü gibi ağır ağır hareket ederdi. Bu açıdan Kül'le hiç bir alakası yok. Henüz yok. Belki önlerine çıkan fırsatlar farklıydı. Belki eskiden o da böyle değildi, ama ben böyle tanıdım. Elinde altıpatlar ile klozette bulmuşlar cesedini. Mahallemizde ambulans vardı. Polis arabaları gelmişti. Hepsi çok işe yaramazdı. Bütün yetişkinler hiç bir işe yaramadı o gün. Çocuğun başını okşayıp gittiler. Çocuğun saçları bir daha hiç düz olmadı. Her yetişkin başını okşadı. Gezegendeki her yetişkin başını okşamış olabilir. Uzun yıllar sonra, onun kız arkadaşı da bir tren kazasında öldü. Lanetli gibiydi. Fazla hızlı gidiyormuş tren. Bir çeşit paranormal deneyime toslamışlar. Herkesin içinden, seksenlerde çözülmemiş bir cinayetin hayaleti geçmiş. Ya da bana öyle söylendi. Araştırmadım. Kimsenin başı okşanmadı. Kız arkadaşı, Kül gibi değildi.

"Araban güzelmiş. İlk başta tereddüt ettiğim için affedersin. Arabadan çok antikaya benziyor. Nereden buldun bunu?"

"İkinci el satın aldım. Sahibi arabayı dedesinden miras almış. Bir an önce elinden çıkarmak istiyordu, neredeyse çerez parasına kapattım hesabı."

Bu konuda soru sorup sormadığımı görmek için bana doğru bir bakış attıktan sonra devam etti: "Dedesini idam etmişler. Üç yüz bin dört yüz elli üç kişiyi öldürmüş."

"Nasıl yani?"

"Adam seri katilmiş. Doksan sekiz yaşında yakalamışlar. Yine de iğneye götürmüşler adamı."

"Sen de katilin arabasını aldın."

"Dedim ya, ucuzda geldi. Virajlarda biraz zorluyor ama. Bu arabaya zamanında Ralph Nader isimli bir politikacı yürüyen tabut demiş. Politikacılar ne boş konuşuyor, di mi ama?"

"Adını hiç duymadım."

"Tarih öncesinden bir herif işte. Bir mitingde filen çatacak başka bir şey bulamamıştır. Sayesinde Corsair'ler ucuzdu nispeten. Klasik arabalar satılırken çok rağbet görmedi. Bu sayede, bütün zenginler Mars'a giden ilk uzay gemisinde en sevdikleri şeylerle birlikte kızarıp küle dönüştüğünde, dünyada pek çok Corsair kalmıştı."

"Şans."

"Evet. Arabayı aldığımda temizletseydim keşke. Ne zaman yıkamaya çalışsam, şimdiye kadar buna uşendiğim gerçeği canımı sıkıyor ve arabayı temizlemek yerine içki içerim."

"Kan kokmuyor."

"Evet. O kadar da mal değilim. Bi kokladım arabayı almadan önce."

"Hakaret etmek istememiştim."

"Bagajda kırmızı lekeler var. Kan değil, kan olsalar çoktan rengi gitmiş olurdu. Ne bilmiyorum."

"Arkada yani..."

Sözümü keserek beni düzeltti, "Önde."

"Biliyor musun, adamın dedesi gençliğinden beri cinayet işliyormuş. Sadece siyahi kız çocuklarını. Özel bir prosedürü varmış kendince."

"Benimle daşşak geçiyorsun. Değil mi? Hepsi palavra. Beni korkutmaya çalışıyorsun."

Bir an duraksadı, "Nereden anladın? Rakam mı fazla abartılıydı?"

"Eğlendim ama işte. Yolun tadı böyle çıkıyor."

Şaka yapmıyor. Çok korkmuş gözüküyor olmalıyım, beni sakinleştirmek için yalan söylüyor. "İyi kullanıyorsun."

"Teşekkürler. İstersen sana da öğretirim."

"İsterim. Havalıya benziyor. En azından sen kullanırken."

Konuyu başarıyla değiştirdim. Yine bir anlığına gözlerini yoldan ayırdı. Bazen ne yapacağımı bilemiyorum. Hava karardı, bir benzincide içi boş bir otomata bakıyorum Kül içeride abur cubur alırken. Hiç bir şey yapmıyorum. Kül çips paketlerini kucağına doldurup kasaya geldi. Camdaki yansımam bana bakıyor. Elinde tepesine kadar dolu olan poşetle yanımda belirdi.

"Neye bakıyorsun?"

"Hiç."

"Yol boyunca tıkmamız için bir şeyler aldım. Sen de bir şey istersen..."

Ciğerlerimi iyice dinlendirdim. Islak ilüzyonlar görüyorum. Gereksizce ağırlaştırılmış sahneler, saçma ama mutlak bir mantığa itaat ediyor. Gözlerime değen her ufak ayrıntı, isyan edip ayrılmak istiyor. Hayallerin aksine ben kuruyum. Dans ederek kendi dışına çıkmaya çalışan omuzlar görüyorum, hayaller inip Kül'de sabitleniyor. Konuşuyor:

"Bira filen almadım. İster miydin?"

"Yok bir şey istemem. Fazlasıyla almışsın zaten."

"İyi misin sen?"

"Neden sordun?"

"Hiç. Canını sıkmadığımdan emin olmak istedim. Anılarına gömülmüş gibi geldin bir an."

"Yok ya. Karnım acıktı galiba. Belirli bir anı yok."

Bir paketi açtı. Arabanın kapıları açık, ön paneli masa olarak kullanarak küçük bir piknik ayarladı bizim için. Dışlerin altında ezilen patates dilimlerinin sesleri arasında muhabbet ediyoruz. Kül eskilerden bahsediyor:

"Bazen eski alışkanlıkları bozmak zor oluyor. Yani, bi çocuk vardı. Ayrıntıları şimdi anlatmayacağım. (Neden, anlat ya.) Yok yok boş ver onu şimdi. Olay şu: kopmak zor oluyor. Anılar yakarı bırakmıyor. Unuttum diyorsun, ama karşına çıkan sahne hala anıların gölgesinde oluyor. Sahne tamamen alakasız olsa bile. Bir bebeğe bakıp a ne şirin diyorsun ama onu yanındaki annesi gezdiriyor. Bir yerde bir aileye dahil o bebek ve bunun bütün yükünü, ülkenin hatta insanlığın bütün yükünü bu çocuk taşıyor. Ona baktığında bütün insanlık gözükmese de, gözüküyor. Bi fırt çekmek ister misin? — Olur. Öh öh öh öh. — Unuttuğun tarafından belirleniyor yani. Gerçekten unuttuğum olmuyorsun."

"Nasıl unuttun peki bu çocuğu?"

"O beni unuttu. Ben de onu unutup, birlikte aynı şeyi unutabileceğimiz birilerini... Bu, sondan dördüncü sevgilim filendi."

"Unuttuğun sevgilin yanı?"

"Unuttum ve bana unutmayı hatırlama hatırası oldu kerata."

"Beni öyle görünce de, benimle de paylaşmak istedin. Unutabileyim diye."

"Hıhı. Sana da sarmamı ister misin?"

"Döndürmek daha iyi, ateşi sönmüyor."

"Evet, ama belki aynı zıvanaya ağzını sürmek istemezsin dedim."

"Şu kırmızı olanı uzatsana. Acılı olanı açalım."

"Buyur."

"Arabanın içi kırıntı ve çöp dolacak bu gidişle. Yani, halihazırda olduğundan daha da fazla."

"Evet. Bırak öyle olsun. Keyfine bak sen."

"Demiştim sana arabanın tavanı ikimizi de taşır diye" dedi üzerine uzandığımız battaniyeyi çekiştirerek, daha rahat edebilmek için. Arabayı hiçliğin ortasına çekti. Yıldızlar epey güzel. Arabanın içinde izmaritler tütüyor. Biz göğe bakıyoruz. Zaman yavaş akıyor. Gök umurumda değil. Elinden güç alarak doğrultuyor gövdesini, yudumunu bitirdi. şarap açtı, bu akşam daha fazla yol yok. Yüzüne bakıyorum ve Kl'n bütün bedeninin ağırlığını hissediyorum. Parmağını göğe doğrultuyor:

"Gryormusun. şurada."

Bakmıyorum bile, bakmam gerekiyor sanki. Parmağı göğsüme indi.

"Burada. Tam burada."

Zil zurna sarhoş, kendi de gülüyor. "Ne burada?"

Yudumunu bitirip: "Burada işte. Cehennem tam burada."

"şmyor musun?"

"Sen istiyorsan aşağı in. Ben biraz daha buradayım."

İnmedim. Nereye baktığını sormaya çekiniyorum açıkcası. Yıldızlar arasında özellikle evim dediği bir yere bakıyor olabilir. Birden bağırdı:

"KÜL! K -  - L. Üç harf.  koca harf. Kocanın K'sı. 'n 's ve lzmsuz bir L."

"Adından memnun değilsin galiba."

"Adımdan memnun değilim. Üstelik komik olan ne biliyor musun, onu ben seçtim. Kl olmayı ben seçtim."

"Bence gayet iyi bir Kl olmuşsun. Hatta bildiğim tek Kl'sn."

"Teşekkürler Stajyer, işte cehennem tam burada. Üç harfin arasında. Senin zerinde. Daha doğrusu, yanında. Çöldeki kumlara bak. Siyah gözüküyorlar karanlıkta. Her biri tuhaf biçimlerde bir ötekine değiyor..." Sessizleşti birden. Bardağını dolduruyor.

"Gle in... gıııı... Her neyse. Fondip."

Yapacak bir şey yoktu. Umutsuzluğunu iliklerimde hissetmemek istediğim için panikleyip dudaklarına yapıştım. şaşırdı.

" h -h. Bi dur lan. Ağzım doluydu. Ters gitti." Geri itilmiş olmak bana o kadar da koymadı, ama suratımın kızardığına eminim. Bu kötü hissettirdi. Suratım bana ait değilmiş gibi.

"zr dilerim."

"Sana da doldurayım mı? Sırf kendime doldurmak istemiyorum."

"Olur. Sarmamı ister misin?"

"Sarar mısın ya? Çok iyi olur. Kendimi kaldırıp aşağı inecek halim yok. Ben ikram ediyorum ama."

"Tamamdır."

"Aşağısı p dolu. Bir yer a kendine, salla her şeyi etrafa. Ben toplarım sonra. Affedersin kirlilik için." Arabadan inmek şaşırtıcı derecede kolay oldu. Cips kırıntılarını fırlatmak da kolaydı. İnşallah bir şey kırmam. Kırmamışımdır da, ne bileyim. Burada güneş gözlüğü varsa filen. Ne bileyim. izilir belki.

"Yardım lazım mı?"

"Yok, hallettim."

Şimdi nasıl geri çıkacağım ben? Ağırlığımı versem. Ha gayret. Olmuyor. Göğsünün üzerine eğilmiş benim köşeme doğru. Elini uzattı. Biraz da arabanın kapısına basan ayağımın yardımıyla çıktım en sonunda. Kir pas temizlensin diye üzerime vurdum. Kum olmuş her yerim.

"Ne diyordun?"

"Ha... Evet. Glengarry Glen Ross."

"Evet."

"Bazen kendimi umutsuz hissettiğimde kendime hikayeler anlatırım. Kısa hikayeler. Sana da bir tane anlatmamı ister misin?"

"Olur. Yalnız galiba çakmağı aşağıda unuttum. Senin yanında var mı?"

"Boşver onu sonra içeriz."

"Bana uyar valla." Dallarını cebime atıp yanına uzandım.

"Şimdi sana on bakirenin hikayesini anlatacağım. Güneşin yeşil ve çölün turuncu olduğu bir gün, bir çeşit evlilik seramonisi için asfaltın yanına sıralanmışlardı. On bakirenin altısı yatırım olanaklarını iyi değerlendirmiş ve yanlarına geceleyin onları aydınlatacak miktarda gaz almışlar yanlarındaki gazlambaları için. Damat Berat'la buluşmak için toplandıklarında, üstlerine incecik kumaşlar giydiler ve birer gazlambası aldılar yanlarına. Genel konsensus bunun Damat için güzel bir manzara yaratacağı üzerineydi. On birinci, yanlarına lamba almanın saçma olduğunu ve lamba alacaklarsa da hepsini aydınlatacak ve sinekleri öldürecek o büyük mavi lambalardan almaları gerektiğini söyledi de onu kimse dinlemedi çünkü o kötü kokuyordu. Gün batımında buluşmayı planlıyorlardı bu yüzden, yanlarına lamba alan on bakireden dördü lambaların içinde az biraz gaz olmasını umursamadı. Altısı ise gidip çakmak satan dükkanda lambalarını doldurdu. Saat buluşma vaktine varınca on bakire, çöl güneşinin altında terliyordu. On birinci, hemen yanlarındaki otobüs durağının gölgesine yayılmış bakirelerle dalga geçiyordu. Bazılarının üzerlerinde incecik, transparan şerit kumaşlar vardı, ötekiler ise tamamen çıplaktı. Dimdik ve muntazam bir sıraya dizilmiş, Damadı bekliyorlardı. Birinin cep telefonuna mesaj geldiği uyarısı duyuldu. Geç kalacakmış Damat, trafiğe takıldığını söylüyor ancak buna hiç biri inanmadı. İki yönden de asfalt gözden kaybolduğu ufka kadar tamamen boştu. On bakire de otobüs durağının etrafına yayıldı beklerken; yapacak bir şey olmayışının sıkıntısından kimi uyudu kimi de aralarında kutu kutu pense gibi oyunlar oynadı. Elindeki gaz lambası dolu olan bakirelerden biri yanında bir popüler müzik dergisi getirmişti ve lambasını yakarak ışığı altında kendini eğlendirmeye karar verdi. On birinci, en azından kardeşlerimden biri nasıl yaşaması gerektiğini biliyor diyerek iyi bir kahkaha attı. Bakireler ona soğuk bakışlarla cevap verdi, ondan pek hoşlanmıyorlardı çünkü o bakire değildi. Damat yakında gelir herhalde, diye düşündü dergisini okuyan bakire, ama Damadın ne kadar tembel bir serseri olduğunda habersizdi. Bir kaç saat sonra lambasındaki gaz bitti. Bakireler çöl soğuşundan birbirlerine sokularak korunsalar da, sinekler ne hikmetse hala gitmemişti. On birinci bu manzaraya bakıp, hala bekledikleri için kardeşlerini saf bulduğunu yüzlerine söylüyor ve dalga geçen bir tonda gidip onlara büyük bir battaniye getirdikten sonra sıcak bir duş alıp, daha sonra da her birinin yastıklarını yatakların en büyüğüne taşıdıktan sonra içine atlayacağını ve mışıl mışıl uyuyacağını söylüyordu. Sabaha karşı elinde bir kutu soğuk bira ile geri döndü on birinci, uyanın Damat geliyor dedi uyuyan bakireleri rahatsız ederek. Damat gerçekten de ufukta belirmişti, hantal bir yeşil atın (eşek daha çok) üzerinde sallana sallana geliyordu. Hava hala karanlıktı ve lambalarında gaz olan bakireler lambalarını yaktı. Ötekiler de onlardan lambalarındaki gazı paylaşmalarını istedi, ancak hayır

dediler, gaz hepimize yetmez. Aslında akıllarında gazlambasının ışığı altında güzelliklerini göstererek Damadın kalbini çalmak vardı ve diğerleri karanlıkta kaldığından onların çirkin olduğunu düşünecekti. Onbirincinin karnına kahkaldan kramplar girmesine sebep olan bir hamle ile, lambalarında gaz olmayan bakireler gaz almaya gitti. Damat ise atından inmeden, orada olan bakirelerin atının arkasına Red Kit'in Daltonları dizdiği gibi katarak ilerlemeye devam etti. Geri geldiklerinde on birinciye tek başına ikinci birasını devirirken ve göbek deliğiyle oynarken buldular. Damadın ne tarafa gittiğini söylemesi için yalvardılar, söylemek istemedi çünkü Damat ona kaba davranmıştı. Damat ondan hoşlanmazdı çünkü on birinci, lezbiyendi. Yine de kardeşlerine kıyamayıp yolu gösterdi ve ardlarına takıldı. Duvarları uçları sivriltilmiş kütüklerden inşa edilmiş olan bir kalenin kapalı olan kapısına geldiklerinde kardeşlerinden birini buldular. Bir köşeye oturmuş, başı ellerinde somurtuyordu. Damat kalenin kapısına geldiklerine onu ayırmış, ve belinin altındaki ufak pembe solucanı göstererek onu içeri almamıştı. Dışarıda kalan altı bakire ve on birinci kalenin kapısını çaldılar. İçeriden sadece inleme sesleri ve bir eşeğin osuruşu duyuldu. On birinci, hey hıyarto diye seslendiğinde ise Damat kapıya kadar gelip herkesin defolup gitmesini istedi. On birinci gidip iki bidon benzın ve çakmak getirdiğinde ise bakireler ona uydular ve cenneti ateşe verdiler. Bu işın çok uzadığını düşünen on birinci, kardeşlerinden niyeti olanı altına aldı ve bacalarının arasına başını tüneyerek çöle diliyle yeni bir vaha açtı. Çıplak sırtında bir nal hissetti, yüzüstü yatıyordu öteki henüz- bakirenin ağzından ıslıktan biraz daha yüksek bir ses çıkarken. Noluyor lan dedi on birinci yüksek bir sesle, arkasına dönerken. At ürküp sırtındaki tüccarı attı ve kendini de yere bıraktı. Tüccar ağlıyordu çünkü atın bileğini kırmıştı ve şehir şehir gezip kripto para satmazsa tüccarın ailesine set senet mafyası çökecekti."

Sustu, gözleri en başından beri yukarı bakıyordu. Ya da ben öyle sandım.

"Güzel hikaye."

"Elimi omzuna atabilir miyim?"

Şimdi düm düz içime bakıyor. Gözlerinde neşeli bir ateş var. Bana doğru dönünce omzunun gölgesi yüzüne düştü. Hava zaten neredeyse zifiri karanlık. Yine de ışık var ve gözleri ayrıyeten daha karanlık. Dudakları ıslak. Ilık şarap. Sıcak.

"Ce..."

"Cehennem burası?"

"Cehennem burası."

"Sen bekle bir saniye" dedi ve çeşitli yüzeylere vurmaya başladı. Kırıntıları oturduğumuz alanlardan elleriyle süpürmeye çalışıyor sanırsam. "Pek temiz olmadı ya..."

"İdare eder."

"Uyanınca yola çıkarız artık."

Uzun bir sessizlik oldu. Sanırım bu konuda bir şey ifade etmememe rağmen, uyumam için bana fırsat vermeye çalışıyor ve böylece kendi de uyuyormuş gibi yapıyordu. Uyumadığını koltuğa yayılma biçiminden ötürü tahmin edebiliyorum. Neredeyse dik duruyor. Yüzü dışarı doğru çıkmış, düşünüyordu. Gözlerini kapamış oluşu kaşlarındaki keskin çizgiyi gizlemiyor ve sert konular hakkında düşündüğü izlenimine sadece, buna beni katmak istemediği izlenimini de katıyordu. Alınmadım. Ama durum tuhaf. Gözlerini bir anda açtı. Ben arka koltukta doğrudum. Konuşma gereği duydum.

"Bir ara zordu. Deniyordum. Ama zordu. Bizim meslekte kullanılmamak gerçekten maharet istiyor. Basit bir araç olmamak için uğraşıyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Artık zor gelmiyor. Ortada başka mesele yok. Ya her şeye rağmen başarıyorsun, ya da hiç bir şey sana yardım etmiyor. Pek bir seçeneğim yok. Sabah karşılaştığımızda ben de çok iyi durumda değildim. Oradan ayrılarak doğru olanı yaptık."

"Sen sadece nazik birisi olduğundan peşime takıldın, benim için parandan oldun."

"Eskiden tanıdığım bir çocuk vardı. Hayatının tam ortasında karanlık bir gerçekle birlikte yaşamaya çalışırdı. Hepimizin deneyimlediği, aslında önemsiz olduğumuz ve sadece şiddet ve ölümün baki olduğu gerçeğinden bahsediyorum. Ama o bunu yoğun bir biçimde yaşıyordu. Direnemedi ve sildi kendini, hayatını bir simülasyona attı, yok oldu. Kafasının içine düştü, kendi kafasında yaşıyor artık. Hani hepimizin yaptığı, özellikle biz erkeklerin, sikişirken seks işçilerine "penisimin bir önemi varmış gibi yap" diyerek para verdiğimiz zaman, o çeşit kendini kandırmak var ya. İşte, ölümle kendini kandırmak. Bunu yapınca çok kullanışlı bir aygıt oluyorsun. Öte yandan ben böyle yaşamak istemiyorum. Kendimizi bütün bunlardan ayırıp şikayetçi de olamıyoruz. Biliyorsun. Siyasetçi. Politik yalanlar. Hayatta kalma çabası. Kendini kandırma, ağzına alma, ölümü, alma işte, kabaca ve tek yönlü. Ağzımızda ölüm. Hep ondan bahsediyoruz ama hiç sahneye çıkmıyor, etine değemiyoruz."

"Şimdi, benim için ölüm olur musun?"

"Neden olmasın. Bu iş karşılıklı."

"Evet... Ağzımızda öldüğü miktarda kaba bir duvar ve gloryhole'lar, göz yerine geçiyor. Göz. Göt. Götz. Almanca bir isim sanki. Kimi kandırıyorsa, kandırmaca, sansar. Sansa. Sanıyorum ki, sanmasa da. Bir köstebek olamıyor göz taklidi yapan delikler."

"Gözlerin çok güzel, daha önce söylemiş miydim?"

"Şşşş. Ölüm geliyor. Etini kavradım. Bacağını." Benim tarafıma geçti.

"Neredeyse sessizliğin bir tadı var. Ellerini hissetmeyi seviyorum ve, sanırım, evet, kirli bilincimi yırtıp attım etin olabilmek için. *etin*. İhtimaller biraz farklı gelişmiş olsa, böyle birlikte burada uzanıyor olmayacaktık." Üzerime tımanıp başını göğsüme koydu. Kolumu etrafına sardım kayıp düşmesin diye.

"Evet. Yok başka seçenek. Ban hatırlamıyorum öyle bir şeyi. Var mıydı öyle bir şey? Çöle çıkmadan önce, sen ve ben, sen baktın mı iyice etrafa, var mıydı öyle bir şey? Ben yoktu, yoktu diye şeyaptım."

"Ben de öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Neyi hatırlamıyorsun?"

"Bacağımı kavrayan parmaklarından öncesini. Ortada dönüp duran yaşam oluşunu ölümün gölgesinin, ve işte, hatırlamıyorum her ne ise bu işe dönüşen. Ama hoşuma gidiyor."

"Ortada bir karanlık var."

"Evet var."

"Etraf karanlık. Her yer. Neredeyse zifiri karanlık."

"Karanlıkta..."

"Hayır, karanlık..."

"Karanlık bizde."

"Karanlık bizde."

"Yine de, bizde bir şey daha var sanki. Elliyorum. Elime geliyor." Kalçamı elliyor, spesifik olarak.

"Karanlıkta sevişiyoruz."

"Karanlıkta yaşıyoruz."

"Bir şey daha vardı sanki..."

"Evet, sanki... Neydi ya o?"

"Bilmem. Dudakların değildi, o kesin."

Trenin içinden geçmiş geçti, ve geriye tırnaklardan başka bir şey kalmadı.

konuyla ilgili belli başlı riskler

Steril. Hava steril. MegAVM'lerin havası hep steril. Kendimi bildiğim bileli hep steril. Burada ne kadar uğraşsan uğraş hastalık kapamazsın. İnsanların adımlarından kalan izleri yalasan bile, seni ayakta tutmayı başarır kapitalizmin ayık ve uyanık tutan ışıkları. Her camekan farklı bir yalan. Ve farklı bir ışık. Stajyer, ellerinde iki bardak pembe milkshake ile geldi ve kalçasını benimkinin yanına oturttu bankta. Bi fırt çekiyor. Pipeti bana uzattı. Şirin şey. Kaçınıcı kattayız acaba. Yandan girdik, bu yüzden kaçınıcı katta olduğumuzu bilemiyorum. Kuyunun üzerindeki boşlukta havada asılı olan platformlar vızıldayarak uçuşuyor, bakışlarımızı yakalamaya çalışıyor. Kimi canlı reklam panosu, kimi haber bülteni, kimi full bir film gösteriyor, kimi ise ürünlerin tanıtıldığı kiosklerde terleyen modelleri taşıyor. Kaçınıcı kattayız bilemiyorum; kuyu sonsuza kadar iniyor iki taraftan da. Bir çeşit optik ilüzyon. Her bittiği anda yeniden başlıyor. Tavan da zemin de görünürde yok. Platformlar akıyor. Ağzımın içine soğuk yarı sıvı süt emiliyor. Lezziz. Stajyer omzuma dokunup, az ileride bira kutularını çantalarında tıkmış buldukları dükkandan çıkan gençlere dikkatimi çekti. On beş on altı yaşlarında üç kişi. Birinin saçları beline kadar iniyor. Bir paketten sigara çekiyorlar. Kanunları çiğnemenin kendine ait bir özgünlüğü var. Suç denen genel geçer şeye hiç benzemiyor. Suç deyince anlamıyorlar, mağdur varmış gibi. Kanun varmış gibi. Geçilmemesi gereken bir sınır geçilmiş, bu sınır içselleştirilmiş ve vicdanda taşınacakmış gibi. Halbuki, çiğnemek kanundan önce, kanunu aşıyor. Saçma sapan, kanun demeye bin şahit ister kuralların üzerinden, fark etmeden geçiyoruz süzülerek birlikte. Çiğneniyor. Elden ele atılan bira kutuları. Çiğneniyor çiğnemek, kanun ucuna takılmış sadece. Çiğnenmek çiğnemeyi çiğniyor, kanun sadece kanun adamının bakışında. O da bakmıyor zaten. Kanun adamı adam değil zaten. Mavi bir kumaş. Rozet. Plastik bir kart. Cop. İnsan olsa yargılayabilirdi. İnsan olmadığından ancak cezalandırabiliyor. Cop ile. Yakalarsa. Saçlarım kafama yapışmış. Ağzımın içi serinliyor. Terim yüzünden saçım ağırlaştı. Boynumun yan tarafları bir çeşit rüzgar ile karşılaştı, soğuk. İki yerim aynı anda serinliyor. Güzel hamle. Stajyerin bana sokulup öpmesi... Güzel hamle. Boynumu... On numara. Güzel hamle tebrikler. Adeta kafamın içinde. Şimdi dudağından kalan nem ılıkliğini yitirecek. Yavaşca. Yarı sıvı süt, pipetin çiğnenmiş ucundan çıkınca. Evet.

Uçan platformda bildiğim bir... Geçip gitti. Her şey bitiyor. Bir zamanlar... Ne demekse kambur saman... Bir zamanlar, zaman. Evet, bir zamanlar zamanım vardı. Bir zamanlar zamanımın vardı. Artık yok. Son yok. Yok oldu. Birden. Aniden ve kendiliğinden bitmedi, tabi ki. İşlerin gidişatını takip etmeyenler böyle söyler. Hiç bir şey kendiliğinden bitmez. Kolektif olarak işleriz cinayetleri. Bunu da unutmayı severiz. Vicdanımızı rahatlatır. Öldürdüğümüzü hatırlamayı tercih ederiz. Mağdur taklidi yapmak daha iyidir. Zaman bulamayız sebeplerini düşünmeye, ne neden ölmüş. Sanki cinayeti işleyen elimiz görünmezmiş gibi yapmanın... Birden bitmez hiç bir şey. Zaman alır; zaman bulamayız öncelikle. Sonra herkesin kendi hayatı var, şişeleyip sakladığı bireysel hayatları var. Marka marka hayatlar. Özel mülk, bireysel tüketim. Kapıyı kapıyorum, eşiktesin. Kapı içinden geçiyor ve her şeyin yarısı gırtlığımda takılı kalıyor. Tahtanın yardığı hologram. Alışveriş eden kalabalıkta tanıdığım yüzler görmüş gibi korkuyorum. Her şey bitiyor. Ekonomi geride hiç bir şey bırakmıyor. Özel hayatlar. Zamanı yok kimsenin. Hepimiz geçmişi hayal ediyoruz. Ortada süzülen platformlarda mağdurlarımızın yüzleri var. Beden tiplerinden anımsıyorum, bir zamanlar. Kapıyı kapatıyor ve geride bana... boş sokaklar. Elimde Kalipso, lağımda bozukluk avlıyorum. Elimde Kalipso hükümetleri deviriyorum. Elimde şişeler, yine deviriyorum. Elinde hükümetler, gazete elimi boyuyor. Yumruğum bar duvarındaki boşluğu titretiyor. Sokaklar benim. Hastane bahçelerine gizleniyorum ağlayan akrabaları avlıyorum. Bu dünya benim. Kedi evlat edindim. Ağaç evlat edindim. Silah evlat edindim. Göz yaşı evlat edindim. Stajyer evlat edindim. Milkshake içiyorum, çünkü çilek evlat edindim. Herkes kendi ölümünü deviriyor şişe üzerine şişe, tamamen özel. Herkes özel, çok özel. Ben genel süprüntüleri evlat ediniyorum.

Göğüslerim kütüphane kitaplıkları. Çer çöp dolu gözlerim. Neden ağladığımı sormayacak. Stajyer bunu sormak için fazla nazik. Kapitalizmden intikam alıyorum, gözlerimi her kırptığımda, süprüntüler adına. Sıkıcam kafalarına bir gün. Bir gün. Gerçekten. Şimdilik her gözümü kapadığımda sıkıyorum kafalarına. Kurtuluş dediğin nedir ki? Sokaklarda olmama sanatını kusursuzlaştırdım, şimdi boğazım düğümlendi ve yarı sıvı süt tatlılığı tat alma organlarımı teselli ediyor. Teselli. Beni kimse teselli edemez. Neden ağlıyorum, diye sormuyorsun di mi Stajyer. Sormuyorsun. Fark ettin mi acaba, nezaketinden dolayı mı susuyorsun? Fark eder mi. Büyük bir cenaze. İnsanlığın cenazesi. MegAVM'de. Bütün MegAVM'lerde. Şahısa özel yas. Yeter ki kendini suçlu görme. Yeter ki kurtulabileceğine dair hayal kurma. Yeter ki yas duyma... Yok. Öfkeyi komikleştirip aşağılıyorlar. Hayal edebileceğin en aşağılık kurguların içine atıp, bataklıkta yavaşça dibe çekilerek gözden kaybolmasını izliyorlar. Tehlikeli olan her... Kalipso'm. Tanımıyorum hiç birinizi. Siz de beni tanıyorsunuz. Durum bunun aksiymiş gibi davranmayın.

"Bitti galiba" dedi Stajyer. Eğer bütün bunların bu kadar kolay biteceğini zannediyorsa sandığımdan da alık demektir. "Bardağın?"

"Evet bitti. At ikisini de şuraya istersen."

"Bu reklamlar sinir bozucu değil mi."

"Cinayet. Başka bir şey değil. Cinayet."

"Sürekli pozitif imajlarla bombardıman ediliyoruz."

"Neyi hayal ediyorum biliyor musun? İmajların zihnimin arkasında dokunduğu o yeri yırtıp, öteki tarafındaki mağdurları ellerinden tutup kaçırmak istiyorum."

"Kaçtıktan sonra nereye gidecekler?"

Elini tutuyorum, avucunun altına gömüyorum elimi.

"Bi çeşit yangın olan çöplüğe herhalde."

Göğsüne başımı koydum, gömüyorum daha çok; burnum koltuğuna giriyor. Bi süre. Evet, gülüyorum. Konuşmamız gerekmiyor. Sadece nefes al, ve çekilip gitme. Sadece kımılta ve nefes al.

Damarlarımda unutulmuş yüzler, süprüntüler ve çer çöp dolaşüyor. Bütün unutulmuş yüzler. Hiç birini göremiyorum. Hepsi öldürüldü. İçimdeler.

Beni güldürüyor. Dükkanların önünden geçiyoruz, her yer çok aydınlık. Bazı dükkanlar bir camekan ve cam kapıdan ibaret. Ötekileri birer sokak köşesi gibi tasarlanmış. Sokak lambası bile dikmişler. Başkaları ise, bir yarık içerisinde yemek ve içki servisi yapılan tezgah ve sandalyelerden ibaret. Aralarında da, duvara monte edilmiş atm'ler ve duvara dayalı otomatlar mevcut. Yanımda yürüyen Stajyer ellerini kullanarak bana komik bir fıkra anlatıyor. Önünden geçtiğimiz sosisli sandviç dükkanının içinde, ayakta dikili duran soluk (tanıdığım) bir hayalet gözüme ilişti. Pastel renklerle döşenmiş sosislicide bir pençe vinç oyunun üzerine yaslanmış.

"Bekle bi dakika."

"Ne oldu?"

"Şu var ya. Bizim patronun."

"Hadi ya."

"İşlerden bir kaçında karşılaşma fırsatımız oldu. Beni sever. Merhaba diyelim." Belki de bir şey ihtiyacı vardır.

"Kül? Ne arıyorsun burada?"

"Geçiyordum seni gördüm. Nasılsın?"

"İyi. Ben de burada şey. İşte. Görüyorsun. Oynuyordum."

"Bu Stajyer. Stajyer, bu Karli."

"Peki, siz ikiniz ne iş? Çıkıyor musunuz?"

"Baban etrafta mı?"

"Yok. Kimseyle buluşmuyorum bugün. Sadece pençe oyunu."

"Biz bir şeyler yemeğe geldik bu tarafa. Sen de katılmak ister misin?"

"Teşekkürler ama ben şey. Şunu görüyor musunuz? O anahtarlığı kazanmak için sabahtan beri uğraşıyorum. Şimdi sizinle gidersem başkası benim yerime onu alabilir."

"Sorun değil. Biz de zaten burada yiyecektik, di mi Stajyer?"

"Hı hı. Hemen şurada oturabiliriz."

"Olur o zaman..."

Üzerinde fantastik dörtlünün çıktığı ilk çizgi roman sayısının kapağı tam boy basılı olan ve ona fazlasıyla bol gelen tişörtünün içinde kaybolan bedenini masanın dibindeki koltuğa park etti Karli. Kambur oturuyor. Dirseklerini masaya dayadı, ve kafası birbirine kavuşturduğu ellerinin biraz üzerinde. Stajyer köşeye dayadı omzunu, rahat oturuyor Karli'nin tam karşısında. Durumu yadırgamışa benzemiyor.

"Ne yiyeceksin?"

"Sosisli sanırım" diye cevap verdi. Önümdeki menüyü Stajyere doğru fırlattım, biraz daha yaratıcı bir cevap bulsun diye.

"Peki ya sen Karli?"

"Sosisli iyidir."

"Ne zamandır o makinanın başındaydın?"

"Burası kaçta açılıyor... İşte ne bileyim sekiz dokuzdan beri. Az kalsın kazanıyordum bir iki kere."

"Kahvaltı ettin mi?"

"Hı hı. Ne diyordum. Şey, siz ikiniz. Napiyorsunuz? İş üzerinde misiniz? Babam etrafta mı?"

"Hayır, ama istersen seni ona götürebiliriz. Çok uzakta değil."

"İstemez. Meşguldür o şimdi. Boş ver."

Duvara monte televizyonda bir çeşit spor müsabakasını gösteriliyor. Stajyere gözlerimde baskı uyguluyorum daha iyi bir seçim yapması için.

"Ben iki tane ıslak hamburger ve yanında patates alıcam."

"Harika! Patates ortaya söyleriz. Bakar mısınız? Bize iki soslisli sandiviç, iki ıslak burger. Bir de ortaya mega boy patates. Baharatlı olsun. Bi tane de kola."

Karlı televizyona bakıyor. Spor ile ilgilendiğini sanmıyorum. Sohbeti engellemek için yapıyor galiba.

"Bu arada, o oyunu senin için denememi ister misin" diye öne atıldı Stajyer. İyi hamle.

"Olur."

"Şu ikinci sıradakini istiyorsun değil mi? Anahtarlık."

"Evet, al bozuk..." Cebinin içindeki yığından bir avuç dolusu metal para çıkarmaya çalıştı Karlı, ama paraların çoğu parmaklarının arasından yere döküldü. Fazla büyük bir ısırtıktı.

"Gerek yok ben hallederim."

Yerdeki bozuk paraları cebine geri tikiyor şimdi. Teker teker. Saçlarını geriye attı. Topluyor. Anca bitirdi. Bence benimle konuşmamak için bilerek uzattı. Elleri cebinde.

"Ben..."

Garson, bir elinde burgerler ve ötekinde sosislilerden biri olan iki tabak ile geldi ve sosisliyi benim önüme koydu. "Bir dakika sonra geliyor geri kalanı da." Gerizekalı.

"Ne diyordum?"

Tabağı önüne ittim: "Buradan başla lütfen. Israr ediyorum."

Garson elinde patates tabağı ve kola ile geldiğinde, Karlı dört ısırtıkta sosisliyi midesine gömmüştü bile. Kutu kolayı kafasına diktikten sonra tek tek patatesleri de midesine indirmeye devam etti. Artık daha rahat gözüküyor, çünkü şimdi bir yandan da konuşabilecek yemek yerken ve konuşursa durumun daha az rahatsız edici olacağı kanısında haklı olarak. Onun arkasında, Stajyer'in pençe oyununda elinden geleni yaptığını görebiliyordum. "Hey, Stajyer. Yemeğin geldi" diye seslendi Karlı, bir yandan eliyle burgerleri göstererek. O ise, daha önemli öncelik olarak gördüğü o boktan anahtarlığa odaklanmıştı. Sonunda başarısızlığını kabul edip yanımıza geldi. Kalktım yerine oturabilsin diye.

"Fiziğine dikkat ediyorsundur belki, ama ikinciden devam etmek ister misin Karlı?"

"Olur." Cevap vermek için bir saniye bile beklemedi. Ağzına sosislinin ekmeğini tikiştirirken bir yandan da konuşuyor: "Bak işte görüldüğü kadar kolay değil. Oyunu kazanması kolay gözükcek biçimde kurmuşlar, aslında çok zor. Pençe yukarıdan aşağı indiğinde az açılıyor ve hedefini sıkıca kavramıyor. Biri baktığında başarıma şansını yüzde seksen filen sanıyor. Aslında yüzde ikiden az filen. Oynarken pençeyi oyuncağın veya kutunun tam üzerine getirmeye çalışıyorsun, ancak arkadaki ayna perspektifini bozuyor. Kutular duvara dayalı zaten, pençe üstlerine geldiğinde cama çarpıyor kavraması daha da zor oluyor. Peluş oyuncak kazanmak isteyenler ayları filen kafalarından yakalamaya çalışıyorlar. Veya kurdelerlerinden. Halbuki pençe tam kapanmadığından ötürü içinden ikisi de kayıp gider. Peluş oyuncakların bütün vücudunu kavramalı. Kutuları da pençenin ucuyla tutarak alıyorum. Sonuncusu özellikle zor çünkü pençe her seferinde dibine kadar iniyor. Yukarı yükselirken yakalamalısın. Zor. Ama sonunda ödül kazanıyorsun. Bir birim bozuk para karşılığında bir şey. Bir birim bozuk paraya alamayacağın bir şey. Şu anahtarlığı kazanıcam." Kutu kolayı kafasına son kez diktikten sonra kafasını önüne eğerek geçirdi. Elimle garsona bir tane daha getirmesi için işaret yaptım. "Eee peki siz ne yapıyorsunuz?"

Stajyer önündeki tabği ortamıza itti ama ben elimle geri çevirdim. Canım bir şey yemek istemiyor. Stajyer de aynı durumda sanırsam, ama yemezse tuhaf kaçır. Bu yüzden kemiriyor burgerlerden bir tanesini.

"Şeyi soracaktım, neden o anahtarlığı istiyordun? İstersen benzerini bulabiliriz bir dükkandan."

"Sağol ya. Ama yok, teşekkürler. Kalsın. Bozuk paralarımı getiriyorum buraya. Yani, burası. İşte."

"Bir kere de benim denememi ister misin" sordum.

"Neden olmasın?"

Bir anlığına arkasına dönüp baktığında oyunun başına birilerinin geldiğini gördü. "Siktir. Bi saniye, gitmem gerek" dedi ve kalkıp koşarak yanlarına gitti, arkalarına dikildi. İki ergen oğlan çocuğu. Biri epey uzun. Çeşiti oyuncakları seçerek birbirlerine gösteriyorlar, kimin kazanacağına dair bahse giriyorlar. Karli hemen tepelerinde, nefesini enselerinde hissettiriyor. Duvardaki saate bakıp ayağını yere vurarak tatminsizliğini belirtiyor. Oğlanlar onu görmezden gelince, gözünü devirip yüksek sesle boğazını temizledi. Kısa boylu olan, diğer makineleri göstererek "sen de ötekileriyle oyna, üç tane var" diyerek sitem etti. Onlar oyunun başından ayrılmayınca Karli de onları ısrarla rahatsız etmeye devam etti. En sonunda homurdanarak gittiler, ellerinde küçük bir pelüş oyuncak vardı. Giderken Karli'nin arkasından küfür ettiklerine oldukça eminim. Yanımıza geri geldi; "Ne diyorduk?"

Birden herkes sustu. Soluma dönüp, arkamızdaki televizyona bakan Stajyer'i şok halinde gördüm. Karli ona araba çarpmak üzereymiş gibi bakıyordu. Garson televizyonun sesini sonuna kadar açtı. Ses seviyesini ifade eden skalanın her bir biriminin yükselişini ayırt ettim. Bir anda oldu. Üzerlerinde zırhlı metal dışiskeletler giyen bir avuç manyak, lazer tüfekleriyle stadyumu kana buluyor. Çimenin ortasındaki dev bir deliğin etrafında duruyorlar. Altyazı "FİNAL MAÇINDA TERÖR SALDIRISI" yazıyor. Saldırganlardan biri elinde 'Yaşasın Birleşik ve Tam Bağımsız Güdonya' yazan bir bayrağı sallandırıyor. Stajyer'e fısıldıyorum: "Güdonya?" O da fısıldayarak cevap veriyor, yenikbrıs'ın orjinal adımı. Bütün tribün bloklarını lazer tüfeklerini kullanarak buharlaştırıyor saldırganlar. Bedenlerinin ortalarından geçen lazerden geriye sadece kemik, ve lazerin geçtiği yerin etrafında eğer et kaldıysa, ifşa edilmiş organlar ve dağlanmış deri kalıyor. Bazıları tümenden iskelete dönüşüyor, bazılarının ortasından geçiyor lazer, bazıları ise sadece bazı uzuvlarını kaybediyor. Rastgele ateş açıyorlar. Aralarından iri yarı olan biri sporcuları avlayıp kafataslarını metal ayaklarının altında eziyor. Bir lazer orta hakeminin kafasına isabet etti ve yüzünün yarısı yanmış etten ibaret kalmış, tanınmaz bir renk almış olan kafa tam kameranın önüne düştü. Robot domuzlar karşı saldırıya girişiyor, stadın içinde birden beliren robotlar seyircilerin arasından ateş ediyorlar saldırganlara. Çapraz ateş var. Her yer kemik. Polis de geldiği için artık yayını kesiyorlar, ama bundan önce, elinde bayrak tutan saldırganı son bir kez gösterdiklerinde onu tanıdığımı fark ettim. Stajyer de tanıdı. Karli de tanımış olsa gerek, titriyor. Metal domuzlar büyük silahları çıkarıp staddaki herkese aynı anda nişan aldığında yayın bitti. Karli belki olayı anlamamıştır diye, Stajyer'e konuyu değiştirecek bir soru yöneltiyorum.

"Bizim şey Güdo değil miydi, hani, daha önce..."

"Oh evet."

Karli yüzünü buruşturdu. Dirseğini çenesine götürüyor, ne yapacağını bilemiyor gibi. Kafasını sallıyor. Hayır. Tiz bir ses çıktı ağzından; ağılıyor. Oturduğu yerden fırladı. Bağırıyor. Ben de bağırıyorum.

"Ne yapıyor lan bu manyak? Birinin çatı katında soygun yapacak sanıyordum?"

"O ilk adımdı. İkinci kısmı bize anlatmadı. Dinlemiyordun."

"Dinlemiyordum... Seni dinliyordun!"

"Evet. Bilmiyordum. Hayal bile... Para için bu kadar..."

Karlı yüksek sesli hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Başını kesik horoz gibi oraya buraya yürüyüp duruyor. Kendi kendine dudaklarını oynatıyor, konuşuyormuş gibi ama cümleye benzer sesler çıkarmadan. Dudak okuyabildiğim kadarıyla: ben, benim ve neden diyor. Yanına gidip omuzlarını tutuyorum. Önüne bakıyor, yüzüme değil. Sümüşü çenesinin altına kadar yüzünün alt kısmını kapladı. Konuşunca sesi ıslak çıkıyor bu yüzden: "B-Beni oya-ala diye mi... Beni! Dahilsin! Neden böyle... Şimdi ne yapacağım, ölecek ve ben... Ölecek mi, ben ne yaptım? Ben?" Kollarımın arasına aldım. Göğsüme ağlıyor. Sağ mememin üzerinde göz yaşları soğuk hissettiriyor. Bize borcu var. Alacağız. Canına okuyacağım eğer seni görürsem.

Yere oturdu, sırtı duvara dayalı, bomboş bakıyor. "B-Ben katil değilim, ta-tamamm mı?" Karlı'ye ne diyebilirim? Yanına eğilip gözlerinin içine bakıyorum: "Tamam."

Stajyer oturduğu yerde, elindeki beresine bakıyor. Yanına gidince hiç kımıldamadan ve işaret vermeden kendiliğinden konuşmaya başladı.

"Stadın altında gömülü olan bir şeyi çıkarmak için terör saldırısı süsü vermiş olmalı. İlk soygunun amacı bunun tam olarak nerede gömülü olduğunu bulmaktı. Çok daha kolay..."

"Neden böyle bir şey yapar? Nasıl bir insan böyle bir şey yapar?"

"Hatırlıyor musun, ikinci kez karşılaştığımızda bir poker masasındaydık. Yanında Sel vardı. Salyangoz. Nereden gelmişti... Her neyse. Masanın üzerinde sürünüyordu. Dokunaçları ileri doğru uzanmıştı. Sen bir şey için masadan kalktın. Sonra Alaattin geldi. Haşere olduğunu sanmıştı."

"Evet, sonra ben de sıktım kafasına Sel'i öldürdüğü için. Ne yani, vicdan mı yapmam gerekiyor? Konum için insan öldüren itin tekiydi. Patron'un yaptığıyla aynı şey mi? Kendini kötü mü hissediyorsun bu konuda?"

"Hayır. Belki de yaptığın en doğru şeydi... Patron zaten böyleydi. Alaattin de. Kendimizi kandırmayalım. Biliyorduk. Bir şey yapmadık. Bu işi böyle kurgulamakta ayrıyeten bir çıkarı daha vardı."

"Demek bu yüzden Güdo'ydu çoğu kişi bu seferki ekipte."

"Evet."

"Sence ne arıyordu Patron?"

"Sanırım bir dijital para cüzdanı. Kalem kutusu büyüklüğünde olmalı. Astronomik rakamlar olmalı. Oralarda gömülü..."

Dışiskeletin içinde, yara bere ve kan içindeki Patron kapıda belirdi. Çocuğu için gelmiş. Eli dolu.

Karlı'ye doğru yöneldi. Karlı belimden Kalipso'mu alıp, Patron'a doğrulttu. Yüzünde bir ifade vardı Patronun silahın ona doğrultulduğunu görünce. Tetiği çekti. Birden çok kere çekti. Ama silah patlamadı. Kalipso benim biyometriğime ayarlı. Karlı'yi tutup kenara çektim, pençe oyun konsoluna dayadım: "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Katil değilim ben. Ben onun gibi değilim. Ben o değilim. Burada beklemiyordum onu. Ben burada ne olacağını beklemiyordum. Ben bilmiyordum. Katil değilim. Ben buna dahil değilim. Ben bu değilim. Olmadığımı kanıtlamam gerekiyor."

"Benim yıllar önce yapmış olmam gereken bir şeyi bir çocuğun yapmasına izin vereceğimi zannediyorsan yanılıyorsun... Hata sende değil."

"Ben onun çocuğu değilim. Silahını ver, kullanabilmemi sağla. Ya da *önümden çekil*."

Stajyer, Patronu kuyunun duvarlarını oluşturan, tamamen görünmez olacak kadar berrak camdan bariyere kadar itebildi. Ancak basit bir hamle ile Stajyer'i bir metre geriye attı Patron. Bu zırhı giyenler metali taşıyabilmeleri için özel bir hap da alıyorlar genelde, kas güçleri üç katına kadar artıyor. Ve acayip kafa yapıyor. Patron keş. Bütün patronlar keş. Yüzü kıpkırmızı. Hiç bir şey hissetmiyor. Karli'ye bakıp endişeleniyor sadece:

"Kızıma mı anlattınız!? Nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz? Manyak mısınız lan siz? Böyle bir ihaneti nasıl yapabilirsiniz? Bana lan! Bana nasıl ihanet edersin sen!"

"Televizyona çıktın..."

"Neden yoktunuz lan bugün?"

"Nasıl?"

"Ne nasıl Stajyer, ne nasıl?"

Nişan aldım kafasına. Tetiği çekmek için saniye sayıyorum.

"Nasıl bu kadar büyük bir pislik yapabildin para için? Karli merak ediyor."

"Para için mi? Para mı? Bütün bunlar paradan çok daha fazlası için. Çok daha..." Stajyer lafını kesti: "Para ne için?" Patron elindeki siyah dikdörtgen kutuyu Stajyer'in yüzüne bastırarak: "Bunu görüyor musun, bu var ya, bu gelecek işte."

"Karli'ye de göstereceğim."

"Bu nasıl bir alçaklık, bana karşı kendi kanımı kullanıyorsunuz" diye ağlamaklı bir tonda anırdı Patron, ve yumruğunu cama vurdu. Ne kadar güçlü olduğunun farkında olmasa gerek güçlendirilmiş camı kırmakla kalmadı, dengesini kaybedip kendini kuyuya bıraktı. Parmağımı tetikten çektim. Yere çarpma sesini duydum. Karli de duydu. Stajyer arkasından eğildi cesedi görmek için, ama, maalesef. Karli ile yanına gittik ve biz de bir şey göremedik. Karli göz yaşlarını siliyordu. "Bizim için de gelecekler" dedim. Stajyer yerden dijital para cüzdanını eğilip aldı, ben de Kalipso'nun kabzasıyla camı indirip ödül anahtarlığı aldım, ve Karli'nin elinden tuttum. Birlikte koşarak çıkışa yöneldik.

asidik sidik ve gece yarısından sonra mezeler

Chevy dönüşlerde neredeyse devrilecek kadar kıcını kaldırıyor. Büyük bir hızla çöle girdik. Bir anlamda çözüldü bütün sorunlar. Yine de kimse rahatlamış gibi durmuyor. Ben de rahatlamadım. Öfkem içimde kaldı. Stajyer bütün hayatını sorguluyor, bakışlarından belli. Uzun süre tek bir noktaya bakmıyor, sürekli açısını değiştiriyor. Ciğerleri fazlasıyla şişmiş gibi göğsünü dışarı çıkardı. Patron'un bu kadar yakınında oluşunu düşünüyor, kendini suçluyor bence. Bence bu bir sorun değil, patlamış bir bombaya çok kez yakın durdum. Pimi ben ateşlemediğim sürece kendimi suçlu hissetmiyorum. Yine de üzerimde barut izleri var. Silmek istedim ama o da mümkün olmadı. Tetiği çekmekte geç kaldım. Olsun. Öldü. Önemli olan o da değil. Karli arka koltukta karanlığına gömülü. Bir kolu alçıdaymış gibi oturuyor. Evet, tabi ki yaralı. Hangimiz değil. Baştan aşağı barut kaplı Karli. Patlama burnunun dibinde gerçekleşti. Patlayanın onun yanında taşıdığı bir şey olup olmadığından emin değil henüz. Stajyer de kendini aklamaya çalışıyor kafasındaki mahkemede. Kendini bu kadar suçlamak benim için fazla. Keşke o tetiği çekmiş olsaydım...

"Biliyor musunuz, aslında her şeyi anlıyorum. Hepsini. Hiç düşünmek istemedim ama belliydi. Hepsini öngörebilirdim. Ölümü, parayı, zavallılığı, hepsini öngörebilirdim barizdi zaten. Sonun bu olacağı belliydi. Doğduğumdan beri belliydi. Ama beni ne şaşırttı... Gelecek benim sanıyordum. Onun kafasında, her şeyi benim için yaptığını sanıyordum. Siktiri boktan bir güvenlik poliçesi içinmiş her şey. Ben de sadece figüranlardan biriymişim. Öldürdüğü insanlardan bir farkım yok. Sadece, rolüm farklıymış."

"Geberdi gitti artık. Kimsenin planında figüran değilsin" dedim, umarım fazla agresif çıkmamıştır sesim.

"Evet. Artık figüran değilim. Sahne bitti. Katil öldü. Mağdurlardan biri hayatta ama artık mağdur bile değil çünkü katil öldü. Katil değilim. Mağdur değilim. Rastgele bir figüran bile değilim. Sahne bitti."

"Hadi ama, oyun daha yeni başlıyor. Açılış soytarıya yaptırdılar. Hep böyle yaparlar. Neden bilmem. Saçma."

"Açılış midemi kımıldatıyor." Kötü alegori seçtim.

"Asıl başlangıç üçümüzün tanışması olmasın?"

"Olsun. Olsun yoksa kusucam."

Torpidodan kesekağıdı bir torba çıkarıp Karli'ye uzattım. Bu arabanın içinde ilk defa benim dışımda biri kusacak. Yani, ben satın aldığımdan beri en azından. Arabamın içinde ilk defa benden başka biri kusacak. Kusuyor. Arabayı durdurdum.

"Sen sürsene Stajyer." Karli'nin saçını tutacak birine ihtiyacı var. Arka koltuğa geçtim. Burada hatırladığımdan fazla gölge varmış. En son dumanlanmak için uzandığında gelmişim buraya. Araba bir MegAVM'nin otoparkına çekiliydi. Gökyüzü masmaviydi. Tek bulut bile yoktu. Eski zamanları hatırlamıştım. Karli'nin ensesindeki tüyleri görebiliyorum. Kusarken titriyor. Bu sese alışık olmam gerek. Yıllar oldu başka birini kusarken bu kadar yakından dinlemeyeli. Eski zamanlarda eski kişiler vardı. Konserden sonra bok taşan bir tuvalette ona yardım ediyordum, ikimiz de kötüyduk ama o daha çok zorlanıyordu. Konsere girebilmek için yaşımız hakkında yalan söylemiştik. Karli'nin yanı serin. Fazla yaklaştırmaya korkuyorum. Soğuk hissediyor. Bir şeylerin çekildiğini hissediyorum. İstenmeyen bir işgal olmak istemem. Sadece saçını tutuyorum. Mevcudiyetimi hissetmesine gerek yok. Sorunlarını çözme iddiasında bulunacak kadar küstah birisi olduğum izlenimine kapılmasını istemem. Öyle yetişkinlere kimse katlanamaz. Katlanamam. O da böyle düşünüyordur. Karli'ün doldurduğu kesekağıdını hareket halindeki Chevy'nin camından boşalttım. Hemen elimden alıp kasmaya devam etti. Bu sesleri seviyorum sanırsam. İnsanlar eskiden gözlerimin

önünde eskirdi. Ne kadar çok şey unuttuğuma çok fazla odaklanıyorum, herhangi bir şeye odaklanmak için bile unutmam gerektiğini unutuyorum. Eskiler eskidi gitti. Kül yutkunuyor. Dilini damağına dayayıp daha fazla kusup kusmayacağını yokladı. En azından bir süre kusmayacak. Yine de ağzını açmıyor. Ne olur ne olmaz. Kendi ağzının içine geçirdi. Yine öğürdü ama bu sefer ağzından sadece biraz mide sıvısı geldi. Ağzında kalanı toplayıp kesekağıdına tükürdü. Dudaklarını koluna sildi. Midesi bulansa da artık kusmayacak. Klasiktir. Ben farkında olmadan kesekağıdının ağzını avucumun içinde kıvırmışım, elime geldi ıslaklık. Başını geri attığında uzun saçları ensesiyle koltuğun arasında kaldı. Umurunda değil sanırsam. Kımıldamadan duruyor. Gözleri kapalı. Stajyer'e arabayı yavaş sürmesi için işaret verdim. O da dikiz aynasından Karli'yi gözlüyor çaktırmadan. Endişe duymasını yadırgamıyorum. Stajyer onunla henüz bugün tanışmış olabilir, ama ben de Karli'yi yıllardır tanıyor sayılmam. Arada sırada karşılaştık. Genelde iş için toplanacağımız mekanın etrafında, barın karşısındaki büfede veya plakçada bulurdum onu. İlk bir kaç seferden sonra onun beni takip ettiğini düşünmeye başlamıştım. Üzerine tip tip baktığımdan olsa gerek benimle konuşmaya başladı. İşlerden önce veya sonra, ne zaman karşılaşırsak oturup bir kahve içerdik. Veya o çizgi roman seçerken arkasından gelip o anki dertlerimden yakınırımdı, muhabbet ederdik. Bana işlediği suçlardan bahsedirdi. Ben de ona şahsi dramalarımı anlatırdım. İşlediğim suçlar ona anlatmak için fazla alçaktı. Onun yaşadığı dramalar keza aynı. Bir zamanlar tanıdığım birinin tanıdığı birinin yapmış olduğunu iddia ettiği sergiye davet edilmişim. Onu hiç sevmedim zaten. Henüz biz birlikteyken bile, o hep biraz ötede duran, biraz ciddi biraz dışarıdan konuşan, biraz züppenin tekiydi. Gerçi ben de çok nazik değildim. Karli ise dükkandan aşırıldığı çakmağı bana gösteriyordu. Tuhaf bir akşam üzeriydi. Patron, Karli'yi alıp götürmek için belirlediğinde beni tanıymıyormuş gibi davrandı. Bir sonraki karşılaşmamızda ona babasıyla çalıştığımı söyledim. Şaşırmadı. Tuhafına gitmiş olabilir, bana hissettirmede. Sonra masaüstü rol yapma oyunu oynamaya gittik. Şimdi yanımda uyuyor. Sahne bitti.

Uyanır uyanmaz arabanın artık hareket etmediğini fark etti. Kırk dakika önce gölgeye park ettik. Hafif bir esinti geziyor arabanın içinde. Yeni uyanmış olmanın sersemliğinin de getirdiği bir tatminsizlikle sitem etti Karli:

"Yine oradaydık..."

"Rüya mı gördün?"

"Hı hı... Şey, işte yine oradaydık. Biliyorsun."

Biliyorum. Şimdi ne olduğunu hatırlayacak.

"Neredeyiz biz? Ne kadardır uyuyorum, şeyden beri?"

"Bir kaç saat oldu" diye cevap verdi Stajyer. Telefonuyla oynuyordu, Karli'nin uyandığını fark edince ani bir hamleyle ceketinin cebine attı. Karli ise yerinde doğruldu ve Stajyer'i bi süzdü.

"Tabi sen bilmiyorsun. Bir rüya var. Daha önce Kül'e anlatmıştım. Hep aynı oluyor. Şey, sanırım aynı oluyor. Biraz farklı olabilir. Ben... bilmiyorum. Artık ne önemi var bilmiyorum...."

Stajyer tatlı kahverengi gözlerini genişçe açıp, kafasını azıcık yana yatırarak karizmasını destek payandasına dönüştürdü.

"Anlatırsan dinlemek isterim."

"Hep aynı yerde bitiyor: ben yoldayken. Altıma işiyorum. Gökyüzü kararıyor. Sabah olmuyor, yanlış bir biçimde uyanıyorum. Yolda yürüyoruz. Ben, arkadaşlarım, üstlerim, herkes yanlış yürüyor ama bir noktada herkes gözden kayboluyor. Sadece ben yanlış yürüyorum. Etrafımda yetişkinler komik sesler çıkarıyor.

Yanlışlar birer bulut oluyor ve göğü kaplıyor. Zamanda yolculuk ediyoruz ve bu, daha önceki gökyüzünün kararına nedeni oluyor. En büyük bulut daha küçük bulutları altına alıyor. Sabah sadece sis kalıyor. Ben uyanınca nedense gök diye bir şey kalmamış oluyor ve götümde yumurtalar çıkıyor. Giyinmek için uğraşırken donumu yırtıyorum. Sürekli iki ayağımdan birinin üzerinde zıplayarak yürümek zorunda kalıyorum. Sokağa çıkıyorum, herkes tuhaf yürüyor. Her nasılsa gitmem gereken yere varıyorum. Bu gözden kaybolmamdan sonra... Önce gözden kayboluyorum, sonra yer. Girmeden önce kayboluyorum, herkes kayboluyor. Ben yürüyorum. Şey, bundan sonra işte, bir yerdeyim; bir yerdeyiz. Plastik bir bardağın yüzeyinden yeşil bir damla akıyor. Terliyorum. Tavanda uzaylılar dolaşılıyor. Alien filmindeki zenomorflar... Hepimiz ağlıyoruz. Sis her yeri kaplıyor ve sonra küçük bulutlar belirip daha büyük siyah bir bulutun altında toplanıyor. Bu noktada rüya içinde rüya yaşıyorum ve üç alternatiften biri gerçekleşiyor. Bazen bir yaya geçidinde trafik polisliği yapıyorum. Elimde yeşil bir eldiven ve ağzımda düdükle niyetine devesiyle elimi güneşin üzerine oturtuyorum. Çocuklar geçiyor. Sırt çantalarında kanlı tamponlar taşıyorlar. İçecek bölümünde. Veya çantanın en dış kısmında bir file oluyor, iki şekilde de içi görünen fileler... Bir çöp arabası gelip üzerime boşaltıyor. Boşaltıyor... Şey, işte şeyleri... Şehri izleyen güvercinleri. Şehri izleyen... Bazı geceleri balolarda ısıklık yapıyorum enselerine doğru. Hiç kanamıyorum. Ben neden enselerinin kanamalarını beklediğimi bilmiyorum. Bazen garson oluyorum bazen pezevenk, bu değişiyor. Nefesim sonsuzmuş gibi geliyor, hiç bitmiyor. Ben ısıklık çaldıkça ortam sessizleşiyor. Üzerimizden uçaklar geçiyor. Dışarı çıkıyorum, iki katlı bir otobüs reklam taşıyor. Dudaklarım acıdan değişene kadar ısıklık yapıyorum ve hiç bir şey olmuyor. Bazen yüksek bir inşaatın düşüyor. Düşüş yıllar sürüyor. Her katta farklı bir mazeret dinliyorum. Düşükçe oraya buraya omuzlarımı kollarımı çarpıyorum. Kırılmamış kemiğim kalmadı sanıyorum ki kafamı kırıp uyanıyorum. Sonra siyah bulutun içinden yürüyerek bir bahçeye, beton bir zemine çıkıyorum. Kamyonun kışının duvarla çakıştığı köşeden ayrılıp kalabalığa doğru yürüdükçe sis dağılıyor. Üç en yakın arkadaşımın karşılaşıyorum. Ben her zaman böyle birisi olmadım. Ama o an istihbarat faaliyeti yapıyorum. Her zaman böyle birisi olmadığımı düşünüyorum istihbarat faaliyeti sırasında. Sonunda çatlatıyorum. Bilmek, aslında, şey, daha şey, daha. Resmin bütünü ellerimin altında olunca belirli bir miktarda tatmin oluyorum. Tabi, kötülük yapmanın da belirli bir payı var. Azıcık itiyorum ve her şey yıkılıyor. Mutluyum diyemem. Tüm dünyayı altımda hissediyorum. Aşağı ittiğim arkadaşım kuyuda, onun da altında daha küçük kötülükler. Bütün dünya sığıyor. Ağzından bilgi alıyorum kerpetenle. Öteki çiftten yaramaz olanı bu arkadaş grubunu düğüme bağlamış demek ki. Sırf bu kadar olsa herhalde hayal kırıklığına uğradım. Kimin kimi aldattığını takamayacak kadar iyi arkadaşlık. Sevgilisinin babasıyla da düzenli olarak yaptığı bilgisi beni nirvanaya ulaştırdı. Şey, bakma bana öyle. Kötü biri değilim ben. Her zaman değilim. Genelde birlikte takılıp hiç bir şey yapmazdık. Yığılırdık birlikte bir köşeye, yeterince acıtana kadar hiç bir şey yapmazdık. Tembellikte yarışardık. Acımasız filen değilim. Suçu işleyen ben değilim, sadece bilgiyi özgürleştirdim. Şimdi yüzüme bile bakmazlar. Ben de erken uyanırım, yıkıma ulaşmadan uyanırım. Her seferinde. Parçalarını not tuta tuta rüyanın tamamını öğrenebildim. Bir kaç kere bilerek kendimi farklı zamanlarda uyandırdım ki baş kısımlarını da öğreneyim. Anlarsın ya. Şey... Sence ben kötü biri miyim?"

"Kapa çeneni" diyerek araya girdim.

Stajyer afalladı, cevap veremedi. Bence Karli de çok ciddi değildi. Yine de gözlerinden yaş geldi. Nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Karli koltuğa arkadan tırmanıp daha önce oturduğum yerde duran ödül anahtarlığı aldı. Karton kutuyla bir süre oynadıktan sonra bir kenara bıraktı. Ruh durumunda asidik bir şeyler var. Ne düşünse aklının içinde eritiyor. Bu yüzden de düşünmemeyi tercih ederdi. Oturduğu yerde kıvrılıp uyku pozisyonuna döndü. Ben hiç bir işe yaramıyorum. Eskiden de yaramazdım. Ben hiç bir zaman kimsenin hiç bir işine yaramadım. Yardıma ihtiyacı var ama elimden hiç bir şey gelmiyor. Stajyer beni kurtardı: "Bana sorarsan arkadaşların kötü kararlar almış hayatlarında. Unut gitsin. Sen sadece onlarla hak ettikleri şekilde ilgilendin."

"Ben de bunu hak ediyorum herhalde" dedi Karli. Yeter bu kadar tiksinti.

"Eğer Patron'un ayağı kayıp düşmeseydi kafasına sıkacaktım. Ben sıkmasaydım sen sıkacaktın. Sen sıkmasaydın Stajyer sıkacaktı. Seni o kadar zamandır tanıyorum. Evet, bence bundan kurtulmayı hak ediyorsun. Yüzüne bakmayı zaten hak etmiyor o korkaklar."

"Yalnız olmayı hak etmiyorum."

"Yalnız olmayı hak etmiyorsun. Yalnız da değilsin zaten. Seni bir yol kenarında bırakacağımızı sanıyorsan çok beklersin."

"Über çağırmıştım bile..."

Şaka yaptığına göre az da olsa yardım edebildik demektir. Bir anda düzelmesini beklemek saçma olurdu zaten. "Hadi siktir olup gidelim buradan" dedim. Stajyer kontağı çevirdi. Karli uykuya döndü. Eğer bu çocuğun canını yakarlarsa kafalarını koparıp götlerine sokarım.

Ön koltuğa geri tırmandım. Stajyerle fısıldayarak konuşuyoruz.

"Cüzdan için peşimizden katil gönderecekler."

"Evet."

"Senin de sinirlerin bozuldu mu?"

"Bozuldu demek hafif kalır..."

"Sen direksiyondan ayırma ellerini. Sana sürmeyi öğreteceğim."

"O kadar da zor değil. Dönüşlerde zorlanıyor."

"Arabayı demiyorum." Bacağına tırnaklarımı geçirdim.

Elimdeki semeni koltuğun açıktaki süngerine sildikten sonra aklıma bir soru düştü. "Acımıyorsun, di mi lan" diye sordum, Chevy'yi kullanma konusunda şaşırtıcı bir yeterlilik sergiliyen Stayer'e. Sinir bozucu bir soru bu. Yüzünde yine mi seninle uğraşıcım tarzı bir ifade belirse şaşırmam. Nazikçe fermuarını çektim. Sessizlikle cevap verdi.

"Biliyorsun, bir gün patronlar gidecek. Bütün patronların, reislerin kafalarına sıkacağız."

"Acımıyorum. Durum kötü, Karli değil. Aynısı bizim içinde bulunduğumuz durum için de geçerli. Siyah bulutların altında çırpınıyoruz. Ama kendi aramızda, sakince dayanıştığımız sürece; birlikte çırpındığımız sürece bence daha iyiyiz."

"Üzerimizdeki bulutların kafalarına sıkacağız. Ne patronlar kalacak ne de reisler. Sadece birlikte kıvranacağız."

"Dijital para da olmayacak herhalde? Veya doğanın MegaBinalarla doldurulması? Düşmanların yağmalanması da."

"Düşmanlar... General Tanrıkan, savaş sırasında general değildi."

"Burada görevliydi. Güdonya halkından ve zenginlerinden topladığı savaş ganimetini savaştan sonra iç etmek için gömmüş olsa gerek. Patron'u ganimeti toplasın diye gönderdi. Terör saldırısı şeklinde yaptıkları

mizansen de anavatanda politik olarak işine yarayacak, darbe yapacaktı belki. Biliyorduk zaten. Sık sık General Tanrıkiran için çalıştığını biliyorduk."

"Bu cüzdandan için gelecek derken bunu kastediyordu. Parayı Generalin diktatörlüğünün temelini atmak için kullanacaktı. Medya kuruluşları satın alacak, rüşvet yedirecekti birilerine. Belki hologram ajanlar satın alacaktı bütün muhaliflerini taciz etmek için. Hırsızlık ve yalan üzerine kurulu bir imparatorluk. Patron da kendine yağlı bir makam edinecekti. Yanında Karli ile, mutlu son diye hayal ettiği şey. Zavallı bir yalan."

"Bak, buna acırım."

Küçük buzdoladından bir kutu kola çıkardım. Hava pişiriyor bizi.

"İster misin?"

"Olur."

Karli uyandı.

"BANA DAA" diye bağırdı. Ona da sıcak gelmiş olsa gerek. Bir kutu da ona attım. Arka koltuğa boylu boyunca uzanmıştı, kolayı havada yakaladı. Köpükler yanaklarından aşağı dökülürken doğruldu.

"Eee nereye gidiyoruz şimdi?"

"Yakındaki bir şehre."

"Daha çok yolumuz var mı?"

"Var biraz."

"Harika. Durumu eşitleyelim. Stajyer, sen de kendinden bir şeyler anlat bize."

"Bir noktada yolum mafyaya düştü. Kullanılmaktan sıkılmıştım, ben de iplerimi kopardım. Geri dönemezdim zira aranıyordum. Ben de serbest çalışmaya başladım."

"Mafyaya işin nasıl düştü ki?"

"O dönem en yakın arkadaşım Leylaydı. Pisliğin tekiyle çıkıyordu. Ev arkadaşı arıyordum ve benden çıktığı iti almamı rica etti. Gece geç saatlere kadar telefonda konuşuyor, salonda belinde havluyla takılıyor ve odasında kendine verdiği holografik striptiz şovlar ile bütün dairenin içini renkli ışıklarla aydınlatıyordu. Aşırı rahatsız edici bir tipti yani, ama elinin altında her çeşit uyuşturucu bulunurdu. Leyla öldü. Aşırı dozdan dediler ama ben onun öldürdüğünü biliyorum. Leyla'yı kendine bağlamak için, onu sadece onda bulabileceği bir uyuşturucuya bağımlı kılmaya çalışıyordu. Yemeğine filen katıyordu gizlice. Leyla'yı uyardım, umursamadı. Hap formunda tüketmeye başladı o uyuşturucuyu. Ama yine de onu terk etti. Onu terk ettiğini bana bir kütüphanede söylemişti. O da buna katlanamayıp onun ölümünü kurguladı. Benim bir şey bildiğimden şüphelenmedi. Ben de onu uykusunda boğazladım. Belirli tiplerle çalışıyormuş. Onun sözleşmeleri bana düştü. Böyle oldu işte."

"Sertmiş. Leyla için üzgünüm."

"Hala o hapın ne olduğunu bilmiyorum. Her bir tanesinin üzerinde afilli bir fontta "L" harfi vardı."

Karli teselli etmek için elini omzuna koydu arka koltuktan. Ben de "hatırlat sana bi sarılıcam" dedim Stajyer'e. Yağmur yağıyor. Sokağa bakan koltuğumda oturuyorum. Stajyer'in neredeyse kucağındayım, dizim dizine sürtüyor. Hatırlatmadı. Dürümden bir ısırık almıştı, çiğnemesine fırsat vermeden bütün

vücudunu kollarımın arasına aldım. Karşımızda oturan Karli lavaştan şeritler yırtıp ağzına götürüyor. Arka bir sokağa bakan loş bir restorandayız. Restoran, dışarıdan gelen ışıklarla aydınlanıyor büyük oranda. Kolları gövdesine yapıştı onu kavrayabilmem için. Stajyer ile benim arkamızda duvar var. Karli gözlerini duvarda asılı olan ve üstünde ne yazdığını göremediğim afişin üzerinde gezdiriyor. Afişte ne yazıyorsa, kesin tuhaftır. Tuhaf bir tesadüftür. Yanlışlıkla birden çok şeyi anlatıyordur. Yoksa neden dikkatini çeksin ki. Stajyer yutkundur. Biraz zorlandı yutkunurken. Biraz fazla sıkıyor olabilirim. Dışarıdan tuhaf gözüküyor olabiliriz. Bunun benim umurumda olması için kendimi zorlamam gerek. Hiç öyle bir niyetim yok. Karli lavaşı parçalıyor, yırttığı şeritleri ağzına tikiyor. Duvardaki afiş Karli'nin dikkatini çekti. Stajyer ona gösterdiğim yakınlığı yadırgamamaya çalışıyor. Normal aslında. Kim yadırgamazdı ki. Genelde birbirimizi iska geçmeye alıştırılıyor. Yakınlık sadece alışkanlıktan gelir, deniyor bize. Tembellik tınısı olan bir cehaletle kıvrıyoruz. Duvardaki afiş, birden çok gerçeğin, yolun keşiştiği noktada; ima ettiği gerçeklerin her birinden daha fazlasını gösteriyor olabilir. Yanlışlıkla açığa çıkan bir çeşit gerçek gibi. Karli'nin dikkatini çekmesi normal. Bu konuda bir şey söylememesi de normal, neye baktığını bilmiyor tam olarak. Tuhaf. Gördüğünü tuhaf buluyor. Gördüğünü tuhaf bulması tuhaf, gördüğünün gerçekten tuhaf olmasına rağmen tuhaf. Genelde millet bulamaz böyle şeyleri. Sokakta yağmur yere döşeli taşları karartıp aralarındaki yarıklarda kayboluyor. Sağanak başladı. Şemsiyeler açılıyor bir iki tane. Bir dükkanın kapısında sırtını kapağa yaslamış bir kadın cep telefonuna bakıyor. Gökten gelen az ışık da gelmiyor artık. Sığara izmariti atıldı. Stajyer'in kollarını kumaşın altında hissedebiliyorum. Bırakmak gibi bir niyetim yok. Leyla'yı kaybetmiş olabilir. Benim öyle bir niyetim yok. Kimse ona yaptığı için sarılmamış olabilir şimdiye kadar. Genelde sadece anlamsız ve saçma hedeflere ulaştığımızda başarılı sayılırız. Kimse onu teselli etmemiş olabilir. Dar sokaklara üçüncü kişi sığmaz, arda dönüp bakmak gerekir. Kaybolup giden suratlara sadakat günah gibidir. Kimse şimdiye kadar gelip bakmamış olabilir. Kollarımda iyice sıkabilirim. Kimse beni alıkoyamaz.

"Peki, sen de bize kendine dair bir hikaye anlatsana Kül?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Şimdiye kadar sana, senin bana anlattığın kadarını anlatmışımdır. "

"Bize anlatmadın ama. Yani, şey. Böyle. Hadi anlat işte, yalvartma beni."

"Peki madem. İyi dinleyin. Sıcak bir gündü trafik polisi beni çevirdi, kimlik ehliyet sordu. Yanımda kimlik yoktu. Bir arkadaşta kalmıştım önceki gece ve sabahlamıştık. Kafam dumanlı olduğundan cüzdanımı bırakmışım. Polise bir yalan söylemem gerekiyordu. Adam da ne olduğunu anlamış gibiydi. Yalanı duyup gitmeyi bekler gibi bir havası vardı. Kendi kendime dedim ki yalan söyleyeceksem en azından bu konuda yaratıcı olmam lazım. Adama zaman yolcusu olduğumu ve gelecekte kimlik diye bir şey olmadığını, ulu önderimizi öldürmek için gelecekteki klonu tarafından gönderildiğimi ve gelecekte farelerin onun işini yapmak için eğitileceğini söyledim. Ehliyeti uzattım, ama nezarathane kusmuk kokuyordu. Neyse ki arabamı çekmeden önce kontrol etmemişler. Yanımdaki silahı fark etmeden ön yolcu koltuğunun altına bırakmışım. Kaşınmama rağmen şanslıydım yani."

"Polis silahı bulsaydı ne yapacaktın" diye sordu Stajyer.

"Hücremden kaçıp kanıt deposunu yağmaladıktan sonra çatıdan halat kullanarak kaçmayı düşünüyordum. Üzerimde bulamayacakları yerlerde küçük patlayıcılar saklıydı."

Stajyer havalı olduğumu düşünüyor. Karli de. Bunu ifade eden sesler çıkardı ikisi de. Ben de onlara hak veriyorum. Karli dürümünü saran kağıttan yaptığı topu basket attı. Başlarımızın üzerinde metal sinekler uçuşuyor. Kalabalık yağmurdan kaçmak için binaların diplerinden yürüyor. Cama yapışacak kadar yakından geçenleri yandan görüyorum. Tuhaf tipler geçiyor. Tacirler tamirciler, organ tüccarları makine muhacirleri. Yıldızlara tapan azınlık dinlerinin misyondaki temsilcileri. Bürokratlar. Bir tane askeri öğrenci, üniformasını giymiş. Kalçaları çıkıyor beyaz kumaş pantolonunda. Arkasından bakıyorum. Alışkanlık. Gözlerimi ikinci el

sentetik krk satan bir kadın çekti. İçi krk dolu bir bavul sürüklüyor pazara doğru. Kendi ürününü giyiyor. Stajyerin omzuna iyice yerleştim. Kafamı kımıldatmamaya çalışıyorum. Tam ensesiyle köprücük kemiği arasına tnedim. Göğsüne inebilmem için fazla uzunum. Burası daha rahat. Yüzüne yakın. Elini tutuyorum. Elini ne zaman tuttum? Kontrol etmek için kaldırdım; evet, harbiden de elini tutuyorum. Güzel. Neyse, burası rahat. Sinekler uçuşuyor. Stajyer ile Karli dinlemediğim bir Şeyden bahsediyorlar. Şirin Şirin konuşuyorlar. Ne fazla heyecanlı ne de bürokrat gibi yayvan. Seslerinin tonlarını dinlemek hoşuma gidiyor. Sırayla konuşuyorlar, arada Karli ne zıplasa da. Dengeli gidiyor sohbet. Dengeli tartıyorum odayı, sandalyeler gıcırđıyor. Tabaklar ve çatallar taşınıyor ellerde, garsonlar acele ediyor, Őıkırđıyor porselen metale değince. Ellerim sıcak. Burada çok uzun süre duracağımızı zannetmiyorum. Işıklar değişirken, bizim de çıkmamız gerekir herhalde. Karli kalabalık ve karışık bir yere gitmek istediğini söyledi. Bu sadelik iini bulandırmış. Restoranın masaları ve sandalyeleri arasında yol gösterdi bize, sokağa çıktık. Yağmur durmuş. Yürüyoruz. Aklımda ne var? Bir Şey yok. Stajyer'in boynunu kokluyorum. Ayakları bana takılmasını diye çok uğraşıyor. Ben ona takılmak için elimden geleni yapıyorum. Umarım gösterdiğim sıcak kanlılık yüzünden; Stajyer ona yapıştığımı, bu kadar kısa sürede hayatına yerleşmeye çalıştığımı düşünmez. Kanım çok sıcak. Hayır, sevgilisi olmak istemiyorum. Sadece, nedense, kendimi böyle buluyorum. Severken. Nedense. Neyse. Seviyorum galiba. Sıkıntı değil. Çok naziktir. Sıkıntı ıkarmaz. Ben usulca sever giderim. Kimseye yk olmam.

Islak kaldırım taşlarına basarak ilerliyoruz. Karli kim olduğunu düşünüyor. Taşlara bakıyor. Hayatı boyunca hiç iyi niyetli bir otoriteyle karşılaşmadığını anımsıyor. Hep ne atılan ve ne yapılacağını çok iyi bilen orta yaşlı erkekler, her Şeyi tüketip geriye hayal kırıklığından başka bir Şey bırakmıyor. Kimin kiminle oynadığını bilmek g. Karli yalnızlığında her Şeyi aydınlatan lambalar olduğunu görüyor. Artık yalnız değil. Cebindeki metal paraların ağırlığını gereksiz hissediyor. Yine de, tuhaf, yüzüme vuran konsol işıklarından kopmuş oluşum. Artık görecekle üstü örtülü suç kalmamış gibi. Bütün katilleri tanıyorum.

Kurtlar Vadisi Kusu(yor) / Valley (Girls) of the Wolves

Hayır demek terörizmdir. Yeterince doğru bir şekilde yerine oturtulmuş teklife sadece gaddarlar hayır der. Ben bilirim kimin ne zaman hayır demesi gerektiğini. Hikayesini ben yazarım, evet ve hayır bu hikayede virgül ve noktalardır. Bana nokta gelmez, seveceksin beni çıkarı yok. Yanlış yere gelen kibirli bir nokta, hikayenin yüzüne tükürmek demektir. Olamaz öyle bir şey. Düşünemem bile. Böyle şeyleri düşünmemeli, delirtir. Hayır ihanettir. Hayır organlarımı sızlatır. Ne umrumda olacak ya, kendi kaybı. Hayır dünyaları yakar. Hayır demek intikamı hak eder. Ben yazdım hikayemi, kim cesaret edebilir bana hayır demeye, yüzüme patlatmaya konfetiyi? Tabi, birileri cesaret eder. Kalleşler. Hainler. Kanı bozuklar. Teröristler. Hani ben yeterince iyi bir teklifte bulunmasam, neyse. Ben kaderimin efendisiyim, ne hakla hayır'ı reva görür bana? Olsun. Teröristler azınlıktadır. O beğenmediyse beni beğenecek milyonlar var. Beğendiremedik hamfendiye teklifimizi. Ben de kendime bakarım. Eğer milyonlar bana direkt ulaşamıyorsa, bana sesleniyor. Dikkatlerini çekicem. Alırım buz gibi bir silah... Şu kız bana mı baktı?

Küçük esnaf pis pis bakıyor. Kül ve Stajyer'den çok da yaşlı sayılmaz. Nedense vücudundaki ultamilliyetçi dövmeler pek hoşuma gitmedi. Yakışıklı sayılır onun dışında. Hadi onunla biraz uğraşayım. Bekleyin beni iki dakika, çubukta buz satın alıp yalayacağım şu arkadaşı tahrik edecek yakınlıkta. De get çocuk diyecek, bağırarak. En sonunda kendini tutamayıp boğazıma davrandığında çekileceğim. Kendini fazla hızla ileri attığından dolayı yüzüstü yıkılacak kaldırıma, bu kadarını planladım. Fazla uzun bir kerataymış. Kafası kaldırımdan asfalta doğru çıkacak ve bir kamyon mefta edecek arkadaşı. Ağzım açık. Elimde dondurma, gülmek ile çığlık atmak arasında kaldım. Diğerleri de aynı. Kimse görmeden oradan uzaklaşmamız için Kül elimden tutup koşmaya koyuldu. Kahakaha attım. Üzgünüm. Affedersin. Valla kaza oldu. Üzgünüm. Aslında umurumda değil. Ben katil değilim. Bu bir savaş. Başını barikatlardan yukarı kaldıran herkes, sorumluluğu kabul etmiş demektir.

Yol taşlarının büyükçe bir meydanda bütün zemini doldurduğu alana geldik. Derin derin nefes alıyorum. Vay be. Ne zaman konuşsam ne diyeceğimi bilmiyorum. Kül'ün elindeki cıgaraya davranıyorum, geri çekiyor. Parmağını sallıyor: "Nope!" Son nefesi çekmesi için Stajyer'e uzattı. Bir yandan da aklına bir şey gelmiş gibi kıkırdıyor. Kendimi suçlu hissediyorum. Stajyer zıvana soluyor. Kül öğütücüyü bir martıya atarken dengesini kaybetti bir an, eli omzumda kahkaha atıyor. Taşlara basarak geldik. Duman hep enseme üflendi. Komik bir şeyden bahsediyorlar. Onlar için komik bir şeyden. Güleyim bari, kendilerini dışlanmış hissetmesin yaşlılar. Sneakerlarımın altları soyulmuş. Basıyorum. Yeri tekmeliyorum, ayakkabımın altına bakayım derken düşecektim. Panayır gibi bir yere geldik. Umurumda değil. Herkes hak ettiğini alır. Kafamız iyi sanıyorlar. Benim değil. Bir uçta pandomimci bir çift, çocuk yetiştirmeyi mim ediyor. Görünmez çocuk sırt çantasıyla okulunun ilk gününe gidiyor. Kaslı bir kadın kılıç yiyor. Ehem. Yiyecekseniz, yolun ortasında üçümüz dikilirken yapmasanız hani. Üçüncü teker olan kardeş veya çocuk gibi hissettiriyorsunuz bana. Oyun konsollarına bi baktım. Aman, siktir et. Şimdi bırakmayayım bu patlıcanları. Gelin fanuslara halka geçirenlere bakalım. Balıklardan biri bana bakıyor. Hıçkırıldı. Ya da bir hava baloncuğu bıraktı. Yorumu açık. Bir sonraki tezgahta boncuk tabancasıyla atış yaptırıyorlar, ödüller arasında çizgi romanlar filen de var. Cebimi karıştırıyorum bozuk para kurtarmak için. Tam elimi uzaticam: "Bi denesene?" Kül araya giriyor. Stajyer çekimser ama alıyor tabancayı. Üst üste iki iska, sonuncusunu ucundan tutturuyor ama hiç bir şey kazanması için yeterli değil bu. "Sen denesene?" Cevap veriyor Kül: "Hayır ama, adil olmaz. Benim işim bu." Hadi ulan boşaltın masanın önünü, çarpıyorum metal parayı panayırıcının önüne. Üç mükemmel atış. Köşedeki What If event sayısını gösteriyorum. Herif duymuyor

şunu istiyorum lütfen dediğimi, bana eski püskü bir kitap veriyor. Evet evet, övün nişancılığımı. Ben sadece çizgi roman okumak istemiştım. Dönme dolaba mı biniyoruz? Peki, olur neden olmasın. Bana verdiği şey kitap bile değil, birinin günlüğü galiba. Mavi tükenmez kalem ile, büyük büyük harflerle yazan birine aitmiş. Karışık el yazısı cümleler birbirlerine geliyor, dört taraftan da sıkışık bir apartmanın daireleri gibi üst üste biniyorlar. Sayfanın başlamasıyla yazı da başlıyor ve sayfayla bitiyor yazı, satırları ifade eden şeritler mavi mürekkebin altında kayboluyor. Her sayfa dolu değil. Gökyüzü karanlık. Görünürde yıldız yok. Kabinimizin içinde yavaşça yükseliyoruz. Kül dizinin üzerinde sarıyor. Stajyer manzarayı içine çekiyor. Panayırın üzerinde şehrin ışıkları bir pasta katı gibi duruyor. Sonra biraz boşluk var, onun da üzerinde trafik. Sonsuz bir nehir gibi duruyor, şehrin etrafında kıvrılıp kendine bağlanıyor. Trafiğin arkasından belli belirsiz biçimde dağlar gözüküyor. Uçan arabalardan belki o dağlardaki ağaçlar bile gözüküyordur. Tepeye ulaştık. Bir süre burada duracağız. Eh, bu el yazısını okumaya çalışsam da olur. Nasıl olsa ot çekmeme izin vermeyecekler. Galiba günlük tuhaf bir yerde başlıyor. Bir kaç gününü anlatıyor. Sonra bir satranç turnuvasına gitmek için Belgrad'da bindiği bir otobüste, kimin yanına oturacağı kısaca tartışılıyor. Tanımadığı bir kadının yanında yolculuk ediyor. Kadın neden geldiğini soruyor. Kendisi geride bir yıkıntı bıraktığı için bu yolculuğa çıkmış, bir süre bir arkadaşının evinde kalacaktı. Kendi de dağınık gözüküyor, kısacık ama kirli ve dağınık saçları, sütyenin üzerine geçirdiği renkli hırkası ve kot şortu ile dağınık bir izlenim bırakıyor. Yurtdışına gitmek için hazırlık yapmış biri gibi değil. Dizini göğsüne yaslayarak oturduğu koltukta dengesini sağlıyormuş. Günlüğü tutan kişi kendinin neye benzediğini anlatmamış. Herhalde bildiğindedir. Kafamda günlüğü tutanın da vasat giyimli olduğunu hayal ediyorum. Durumun ne kadar yıkık olduğundan bahsediyor kadın. Adını söylemiş daha yukarıda, ancak üzeri çizili. Anlattığı kadarından çok uzun bir kadın olmadığını çıkardım, otobüsün yolcu koltuğuna diziyile birlikte sığabiliyor. Uzakta havayı fişek atıyorlar. Stajyer ile Kül el ele tutuşuyor. Üzüntülü ve ürkek bir hava taşıdığından bahsediyor kadının yazar; yanında konuşacak birisi olduğundan memnun gözükse de cümlelerini tonlama biçiminde melankolik bir yavaşlık ve tereddüt varmış. Muhabbetin doğal gidişatı içerisinde, ülkeyi terk etmesinin nedenlerini tam olarak anlatmış. Biraz duygulanmış da galiba. Şimdi ayıramıyorum, bir çeşit adaletsizlik veya arkadaşlar arası çıkmaz galiba. Kadın da uzun uzun anlatmıyor, yazar boşlukları doldurmuyor. Birbirlerinin sohbetinden tatmin olmuş olacaklar ki, kadının dudaklarının ne kadar ıslak olduğundan ve teninin sıcaklığından bahsediyor. Yol boyunca, neden olduğunu tam olarak açıklamasa da bir şekilde öpüşmüşler. İlk hamleyi yazar yapmış, yanağını tutuşundan bahsediyor. Belki, onun hissettiğini yazdığı melankoli duygusuna karşı onu neşelendirmek istemiştir. Öpüşmekten fazlasını yaptılarsa da yazmamış. Sanmıyorum. Daha ilerki sayfalarda, bu kadarını bile yapmakta acele edip etmediğini soruyor. Biraz ezik tipler bana soracak olursan. Kendini geri çektiğini yazıyor, neden olduğundan çok emin değil. Yol boyunca sırnaşık bir şekilde yan yana oturuyorlar. Sonraki günlük sayfası onu arayıp nasıl, sadece bir kaç kelime konuştuğunu anlatıyor. Telefon numarasını ona verirken, onun istediği zaman istediği sebeple, ne kadar küçük bir konu olursa olsun, sırf konuşmak istediğinde bile onu arayabileceğini; çünkü bu aralar hayatında önemli hiç bir şey olmadığını, bu şehre gelme sebeplerinden birinin de bu olduğunu söylediğini yazıyor. Kadın'ın, onun hayatında onu herhangi bir anda aramasından daha önemli bir şey olmadığından şüphe duymuş olabileceğini hissetmiş. Yazar, onun neden görece mesafesini koruduğunu kendince sorguluyor, aralarındaki bu şeyin sadece fiziksel bir bağımlılığa dönüşmesini istememiş olabileceğini ya da kendini onu sadece kullanmak isteyen birisi olarak algılamış olabileceğini yazıyor. Bence doğru yorumlamış bunu, her kimse. Telefonda yazışıyorlar, ikisi de yerleşmişler. Yazar ilk maçından çıktıktan sonra bir merdiven boşluğuna çekilip, telefonunu eline alıp bir mesaj yazdığını yazıyor, ama satranca dair hiç bir şeyi ne günlüğüne ne de mesajlaşmasında yazmış. Belgrada asıl gelme sebebi artık önemli değilmiş gibi. Kadın, arkadaşının evine yerleşmiş, evde fare işgali varmış. Belki de onun eve taşınmasından korkmuşlardır diyerek şakaya vuruyor yazar. Kadın, yabancı dili olmadığını ve farelerden rahatsız olsa da gidip fare kapanı alamadığını yazıyor. Ev arkadaşından farelerle uğraşmasını istemesini teklif ediyor kadına, ancak bu da mümkün değilmiş. Süpürgeyle kovalamış fareyi görünce, ancak öldürmek de istemiyormuş. Tamam, diyor; benim fare kapanı alacak kadar yabancı dilim

var, sana alışverişini yaparken yardım etmemi ister misin? İşte burada ilişkilerinin başında fazla hızlı gidip gitmediğini filen soruyor. Yol boyunca yürürken ona yakın olmamaya çalışıyor. Sonra, fare kapanlarını kurması için de ona yardım etmesini teklif ediyor, buraya kadar gelmiş nasıl olsa; ve bir fare kapanını musluğun yanına kurarken bir fareyi kuyruğundan yakalayıp tutsak alıyor. Birlikte takılıyorlar filen, bi on sayfa kadar daha böyle flörtleşıyorlar Belgrad'da. Nasıl, kadının kaldığı yerin tam olarak Belgrad'ı çağırıştırdığını, kendi kaldığı yerin ise ona İstanbul'u çağırıştırdığını, sanki sadece İstanbul'un farklı bir semtine yerleşmiş gibi hissettiğini yazıyor. Başka şeyler de var, sanırım aşık olmuş bu günlüğün yazarı. Acaba Kül de böyle mi aşık olmuştur Stajyer'e. Aşk saçma bir şey. Aşka inanmasam da, bu yazıların içinde biraz kayboldum. Yarım saattir dönme dolabın üzerindeyiz ve ben aralıksız günlük sayfalarını okudum. Acaba bundan sonra ne oldu onlara. Şimdiye çoktan ölmüşler belki, bu defter çok eski. Belki evlenip Belgrad'a yerleşmişlerdir. Hikayeleri mutlu sonla bitmiş olsa bunu hatıra olarak saklardı. Belki taşınırken kaybetmişlerdir ve nasıl olduysa buraya düşmüştür günlük. Kül, ödül olarak kazandığım kitabı sevip sevmediğini soruyor.

"Kitap değil." Günlüğü açık biçimde Kül'e uzattım. Sayfaları bi gözden geçirdi.

"Birinin günlüğü ha. İlginçmiş. Bütün bireysel sırları, herkese açık."

"Aşık mısın, Kül?"

"Böyle damdan düşer gibi sormak için fazla sert bir soru olabilir bu."

"Sordum sadece."

Biraz öne eğilip fısıldayarak:

"Belki, birazıcık. Ama sakın sızdırma bunu."

Normal şekilde devam etti:

"Orada burada karşına çıkan aşk ile alakalı normların çoğu, sadece safların kendilerine zarar vermeleri için kurulmuş birer tuzaktır. Aşk büyük oranda palavra yani."

"Norm derken?"

"Kural, gelenek gibi düşün. Aşk deyince aklında beliren beklentiler. İnsanlar arası ilişkiler nadiren bize anlatıldığı kadar dramatiktir. Dramatik olmasını gerektiğini düşündüğümüz için durumu dramatik yaparız. Küçük şeylere abartılı anlamlar veririz, çünkü norm budur. Aşkın acı verici bir şey veya hayatının merkezinde olması gereken bir şey olması gerekmez aslında. Saflar kendilerini feda etsinler diye böyledir bu."

"Saf olma diyorsun yani."

"Safın teki değilsin diye kalpsiz olduğunu düşünme diyorum."

Dönme dolaptan indikten sonra zemine alışmam biraz vakit aldı. Stajyer patlamış mısır almış, bana da uzatıyor. Batırdım yumruğumu içine ve beyaz yumrulardan bir avuç çıkardım. Yanaklarımı şişirecek kadar ağzımı abur cubur doldurmayı küçüklükten beri severim. Stajyeri güldürdü. Her neyse. Şu günlüğü soracağım tezgahta bekleyen adama, devamı veya öncesi varsa kazanmaya çalışabilirim. Defterin üzerinde tanımadığım tuhaf bir logo var. Beyaz ve dalgalı saçları olan, teni bronzlaşmış bir adama yaklaştım.

"Pardon, acaba ödüller arasında şu kitabın benzerleri var mı diye bakabilir misiniz?"

"Tabi hanımefendi, hemen bakıyorum." Elimden aldı günlüğü ve üzerindeki logoyu inceledikten sonra, duvara dizili ödüllerin dibinde duran kolinin içini karıştırmaya başladı benzerini bulmak için.

"Maalesef. Ancak, bu logonun ne olduğunu biliyor musunuz? Size bir adres vereceğim, bunların hepsi o kitapçıdan geliyor. Orada belki bulabilirsiniz isterseniz. Ama önermem."

"Niye önermezsiniz?"

"O logonun acılı bir geçmişi var. Şimdilerde her yerde göremezsiniz, ama bir zamanlar beyaz araçlarda gelen güneş gözlüklü adamlar, üstünde bu logo olan kimliklerini gösterirdi, Güdo'ları alıp götürmeden önce."

"Bilmiyordum. Belki alakası yoktur, içindeki günlüğü yazan defteri bir yerden bulmuştur."

"Mümkün. Eğer merak ediyorsanız şuraya gidebilirsiniz. Başka nasıl yardım edebilirim?"

Elime bir kağıt parçası tutuşturdu. Teşekkür edip Stajyer ile Kül'ün yanına gittim. Stajyer aynı oyunu bir kere daha denemek istemiş ve yine karavana atmış. Kül ona kazanmak istediği şeyi kazanmış galiba. Eğleniyorlar. Ben susadığımı söyledim. Stajyer telefonunu çıkardı en yakındaki barın yerini öğrenebilmek için, Kül ise karşıdan gelen birini durdurup sordu ve sonra tam karşımızı işaret etti. Bir kaç yüz metre ötede sokağa bakan açık bar tezgahı varmış. Bence bu durumda biraz komik bir şey var. İçmeme izin vereceklerini zannetmiyorum ancak kendileri içmek istedikleri için bara gidiyoruz, ve susadığını söyleyen benim. Benim için bira da uygun, susuzluğumu giderebilir. Yani aslında yürüyüdüğümüz rotadan memnunum. Ama yine de saçma bir yere gittiğinden şüphe ediyorum. Hay aminakoyim, iki nefes verseniz ne olurdu incileriniz mi dökülürdü. Sanki eroini kaçırıyolar önümden. Veya bonzai. Veya demokrasi. Yaşlılar kendilerini sorumlu hissetmemek için pimpirikli saçmalıklar yapıyorlar. Halbuki biraz rahatlasalar onlara asid bile bulabilirim. Onlar buranın turisti sayılır. Ama hayır, illa ki sorumlu davranacaklar. Tezgaha yaklaşınca aniden durduk. Kül Stajyer'i yanına çekip kulağına bir şey fısıldadı.

"Ne dedin?"

"Bir kaç dakika kaybolmasını söyledim. Şurada tabureye oturan kadını görüyor musun?"

"Fena değilmiş."

"Elif Eylül. Eskiden tanıdığım biri. Ağzından bilgi alabilirim ama yanımda Stajyeri görse konuşmazdı. O yüzden..."

"Tanıdığım biri derken?"

"Birlikte iş yaptığımız kişilerden birinin manitasıydı. Birden çok defa konuya dahil oldu ve sanırım babanla da ilişkiliydi. Söylenenleri sen de duymayı hak ediyorsun, eğer istersen al bi bira yanımıza otur. Benden bir kaç dakika sonra gel."

Kalabalığın içinde beni bırakarak Elif ile karşılaşmaya gitti. Etrafıma bir bakındım. Bir palyaço balondan hayvanlar yapıyor. Bir tane balonu fazla şişirdi istemeden, patlattı. Ayakkabımın önündeki tozu tekmeledim. Başka ne yapıcım, siktir et. Kül'ün yanındaki tabureye oturup kendime bir fıçı lager söyledim. Barmaid önce bana ters ters baktı ama biramı getirdi. Elif'in uzun, koyu kırmızı renkli saçları göğüs dekoltesine düşüyordu. Kahkaha attı.

"Sorma ya şekerim. Kıracısını sopayla kovalamak zorunda kalmış. Öyle yani. Ben hiç karışmadım. Di mi ama, ne canımı tehlikeye atıcam. Artık burada yaşıyorum ben de. Sen iş için mi geldin?"

"Peki ya, Mehmet ne oldu? Onunla ilişkinizi bitirdiniz mi sen taşınınca?"

Yine bir kahkaha attı.

"Öyle de diyebilirsin şekerim. Bak, şimdi sana anlatacağım. Anlatacağım çünkü aramızda kalacağını biliyorum. Gerçi artık bir önemi de yok, kızlar arası konuşuyoruz şurada. Biliyorsun Mehmet'i. Kendini paralayan bir tip. Vatan için olduğunu söyler ama bilirsin, vatan olmasa da kendini paralayacak bir şey bulurdu. Ve karşına geçiyor, seni sevdiğini söylüyor. Haftada bir sikerdim, ne ara kalbini kaptırdıysa artık — yine kahkahalar atıyor — di mi ama? Her neyse. İşte efenim, çiçekler getiriyor, tuhaf tuhaf sözler veriyor kendini güzel güzel süslüyor. Ağzımın içine bakıyor hıyar. Tutamadım kendimi, aldım elimin altına. Kandırılmak kader gibi bu kerizler için. Biliyorsun, Patron'a köpek gibi sadıktı. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama tekin olmadığı kesin. Bir kaç ben de takıldım peşine, tezgahlarında figüranlık yaptım. İyi de yaptım di mi Kül? İyiydim yani, di mi?"

"Baksana, doğuştan yeteneklisin sen."

"İşte, ne yapıyorlarsa artık. Ben hiç direkt görmedim. Hiç. Bir kere hariç. İş bitmişti. Sen de oradaydın, hatırlıyor musun, beyaz badanalı bir köy evindeydik. Yanımızdan geçip kapalı bir kapının ardına geçtin. Ben yüzüne iki gülüp Mehmet'in dibinin düşmesini sağlıyordum. Sen de... Ne yapıyordusun artık. Bir an kapı açıldı ve cansız bir el düştü. Patron eli geri alıp kapıyı kapadı. Baştan aşağı poşet giyiyordu Patron. Sen de oradaydın, hatırladın mı?"

"Evet, oradaydım."

"İşte, her neyse. Rahatsız edici olmaya başladı Mehmet. Fazla cıvık cıvıktı, fazla sadıktı. Yalakalık etmeden kendini alıkoyamıyordu. Onun harcadığı efor beni rahatsız ediyordu. Ben de en iyi bildiğim şeyi yaptım şekerim —kahkaha— sepetledim hıyarı. Ama ne sepetledim."

"Sonra da buraya yerleştin."

"He ya. İkilimi güzel. Daha az gürlütü var. Daha az dilenci var. Polislerinin üniformaları daha açık renk, yatakta daha güzel duruyorlar. Hayat da daha ucuz."

"Kumarhaneler de bol."

"Kumarla işim olmaz şekerim, ben işimi garantiye alırım."

"Buna içilir."

Ben üçüncü fıçıdayım. Hafif bir kayganlık kendini gösterdi. Güzel. Özlemişim. Patron dedikleri, Patron... Babam öldü. Ben öldüremedim onu. Ne yazık. Elif'in derisi açık pembe ile beyazı içeriyor. Külodunun izini görebiliyorum elbisesinden. O kahkaha atınca midem kalkıyor. Kül bana bakmadan beni yokluyor. Bakmadan bakıyor. Neden? Neyse, yetişkinleri anlamayacağım. Ama uslu uslu duruyor Kül. Yani, neyse. Şey, Kül'e teşekkür etmeliyim. Onun operasyonu sayesinde yeni şeyler öğreniyorum. Şey, sanırım içkim bitti. Bir tane daha lütfen. Barmaid beni öldürecekmiş gibi bakıyor. Ne yapabilirim ki, oturuyorum sadece? Devam ediyorlar, dinliyorum.

"Peki ya sen, hala Patron'la mı çalışıyorsun?"

"Öyle sayılır, evet. Biliyorsun bizim işleri. Belirli bir düzeni yok."

"Bilmez miyim şekerim. Aslında buraya yerleşmemin bir sebebi de Patron'du."

"Onunla da yattığını tahmin etmiştim."

"Aslında onu tanıımıyordum. Mehmet aracılığıyla tanıştık. Yani, daha çok ben onu gördüm. O beni takmadı. Sana Mehmet'in bana evlenme teklif ettiğini söylemiş miydin? Ben de ne yaptım biliyor musun, gittim Patron'u ayarttım. Evet dedim, ve sonra gittim Patron'u buldum. Bu şekilde postaladım Mehmet'i. Yatak muhabbeti sırasında Patron'dan Mehmet'in şehit olmasını istedim. İkiye bölündü zavallım. Vatanı için gitti kendini öldürttü. Bana da Patron kaldı. Bir süre en azından. Mehmet kadar yılışık değil, ve elindekileri harcamayı seviyor. Yatakta da onun kadar düşük çeneli değil. Biraz yaşlı ama yine de Mehmet'dan iyi sikiyor -kakhaha- her neyse şekerim. Ondan da sıkılıyorum. Sıcak akşamları göğsündeki tüylerle oynuyorum, bir yandan baldırımla dizimle çükünü okşarken. Anlarsın ya, bacağım üzerinde. Durup dururken bir telefon geliyor ve çekip gidiyor tam ortasındayken. Artık kendime buralardaki üniformalı komutanlardan bir tane ayarlamak istiyorum, anlarsın ya şekerim. Daha komutan olanı bulamadım. Onu bekliyorum Patronu sepetlemek için."

Midem bulanıyor. Dördüncü şişe yarım kaldı. Elif'in kışına bakıyorum. Hava birden çok ısındı. Ben.. Evet, ben gidiyorum. Kalabalık sallanıyor. Barın ışıkları sallanıyor. Panayırın ışıkları sallanıyor. Balonun kışına üfleyen palyaço sallanıyor. Ben, sıcak hissediyorum. Elif... öğh. Hayır, kimseye çaktırmadan... Köşeyi döndükten sonra kusabildim. O kadar sarhoş değilim. Yürüyebilirim. Duvara tutunmama gerek yok. Stajyer'in yanına gideyim ben de. Elimde o kağıt parçasını tutuyorum, adamın verdiği. Günlüğü bar tezgahında unuttum. Almak için geri döndüm. Orada işte, aldım, Kül arkasını dönüp bakmadı. Hala kadınla konuşuyor. Acaba gittiğimi fark etmiş midir. Kadın yine kakhaha attı. Kucağıma aldım günlüğü. Stajyer'i nasıl bulucam ben şimdi.

Karmakarışık ışıkların önünde buldum Stajyer'i. Büyük bir zerafetle topu skee-ball sahasından aşağı yuvarlıyor. Yanına dikildim. Geçirdim.

"Bakıyorum iyi olduğun bir oyun bulmuşsun sen de."

"Yüzlerce fiş kazandım."

"İyi. Kül hala meşgul, şeyiyle, Elif! Eylül Elif. Tam tersi, Elif Eylül. Şey, sanırım sevgilisini babama öldürtmüş. Onlar konuşuyor öyle. Ben yanına geldim."

Topu bana uzattı,

"Denemek ister misin?"

"Yok, sağol kalsın. Ben şey, şu..."

Kağıt şeridini elimde düzeltbildiğim kadar düzeltip Stajyer'e uzattım.

"Buraya gitmem gerekiyor. Çok uzak değil. Gelmek ister misin? Şu kitabın serisi var mı diye merak ettim."

"Olur, tabi ki. Bir dakika beklersen şunları bozdurayım. Birlikte çıkarız. Kül bizi bulur."

Yenikıbrıs'ın bu tarafında yolların çoğu taş, panayırın arkasındaki taşlı yokuşu tırmanıp kalabalık anacaddeye çıktık. Burada zengin kadınlar ellerinde dörder paket ile gezerler, alışveriş edenler açıklıktan ölmesinler diye yolun iki tarafında da belirli aralıklarla restoranlar var. Bir tane de opera binası, başka bir yerdeki çok eski bir binanın bire bir kopyasıymış. Her neyse artık opera. Stajyer kazandığı fişleri bir sırt çantası ile değiştirdi, defteri içinde taşıyabilmem için bana verdi. İkinci çıkıştan sola döndük. Biraz daha ilerlememiz gerekiyor ama Stajyer geldiğimizi sandı. Omzunu cimdikleyip yürüyeceğimiz yolu gösterdim. Daha da karanlık bir yan sokağa girdik ve epey yürüdük. Kitapçı bir apartmanın birinci katındaydı, apartmanın merdiven boşluğundan girmemiz gerekti. İçeri girince kimse bizi karşılamadı. Biraz etrafa

bakındık, Stajyer ısıklık çaldı. Raflar tavana kadar eski kitap ve dergilerle dolu. Sonunda yaşlı bir kadın bizimle ilgilendi. Günlüğü gösterdim ve nasıl elime geçtiğini anlattım. Şaşırılmış gibi gözüküyordu, ama gözlüğünü takıp defterin üzerindeki logoya iyice baktıktan sonra logonun anlamının, o adamın dediği gibi olduğunu onayladı. Defterin nereden geldiğini ve kime ait olduğunu bilmiyordu, onun eline topluca eski kitaplar geliyormuş ve işine yaramayanları ayırdıktan sonra geri kalanını bir odaya doldurduğunu söyledi. Arada tek tük boş ve içinde ders notları filelen olan defterin de çıktığını söyledi, ama şimdiye kadar önemli bir şeye rastlamamış. İşine yaramayan kitapları topluca geri dönüşüme veriyormuş normalde. Yeğeni ondan panayırda ki oyunlar için bir şeyler vermesini isteyince altı koli ona vermiş. İstersem bakmam için beni istemediği kitapları yığıldığı odaya götürübilirmiş. Teşekkür ettim. Gıcırdayan tahta merdivenlerden inip, nemli karanlık bir yere geldik. Kazan dairesi gibiydi. Görünürde sadece metal kapılar vardı. Bize en uzak olan kapının önüne gidip cebinden anahtarlığını çıkardı. Denediği üçüncü anahtar kapıyı açtı, anahtar kökünden ayırıp bana uzattı. Çıkarken kapatırsın tatlım, bir kere daha aşağı indirme beni. İçerisi üst üste yığılmış kitaplar dergiler, ve ne olduğunu ayırt edemediğim kağıt ve karton basılmış şeylerle duvardan duvara doluydu. Neredeyse yürüyecek alan yoktu. Yığın, duvarlarda benim boyumu aşıyor ve Stajyer'in çenesine geliyor; odanın ortasına geldiğinde ise kağıtlardan oluşan ince bir tabaka oluşturacak kadar alçalıyordu. Stajyer, sen sol tarafı al istersen dedi. Eski almanaklar, ansiklopediler, kişisel gelişim kitapları, tarihi propaganda kitapları... Kadının dediği gibi, defter yok. Çocuklar için dergiler, şu bir çizgi filmi konu edinmiş. Sayfaları ne kadar da ince. Bir alt katmanda çizgi roman damarına ulaştım. Burada gayet ilginç şeyler var, neden satamayacağını düşündüğünü bilmiyorum ama ben para öderdim bunların bazıları için. Stajyer bir tane defter bulmuş, ama defterin içinde mühendislikle alakalı notlar var. Üzerinde de herhangi bir logo yok. Bulamayacağız herhalde. Birden arkamızdan bir gürültü duydum, ve Kül kapıda belirdi. Biraz nefes nefese.

"Yeni çantan güzelmiş. Ne arıyoruz?"

"Stajyer skee-ball'da kazandı."

Kitaplara takılmamaya çalışarak yanımıza doğru geldi, Stajyerin omzuna tebrik niyetine dostça bir yumruk attı. Ona günlüğü uzattım.

"Bunun devamını istiyorum." Defteri ters çevirip sayfaları yukarı aşağı salladı.

"Peki o zaman. İşe koyulalım."

Yığına bir köşeden daldı ve önüne gelen ansiklopedileri omzundan arkaya sallayarak epey derinlere inebildi.

"Hipopotamlar hakkında bir resimli bir kitap işine yarar mı? Sanmam yarayacağını. Bak ne kadar büyük ağızları varmış."

"Gerçek mi bu şeyler?"

"Eskiden varlarmış. Eski gezegende. Bi süre ötekilerinde de."

"Komik gözüküyorlar."

"Komikler."

"Karli'nin kalktığını fark eder etmez tüydüm oradan. Elif bana yenisibirya maceralarından bahsedecekti yoksa." Stajyer'e yönelikti bu.

"O kadını hayal meyal hatırlıyorum. Belki bir kere görmüşümdür, ne konuştunuz?"

Araya girdim: "Sanırım bu kadın sevgilisini babama öldürtmüş."

"Mehmet'i. Bizim Mehmet'le takılıyordu Elif Eylül, oradan görmüşsündür."

"Onunla çok rastlamadık aynı iş üzerinde. Belki..."

"Babamla da yatıyormuş. Belki orada görmüşsündür." Bir an durdular. Babamı o kadınla sevişirken izlediğini kastetmek istememiştim. Anlamıştır herhalde ne demek istediğimi.

"İşe yarar pek bilgi koparamadım. Sadece Patron'un uzunca bir süredir burada olduğunu söyledi. Plan yapıyordu herhalde. Karlı, bir defter buldum! Karşılaştır, belki ikisinin el yazısı aynıdır."

Değil. Her neyse. En azından çantamı çizgi roman doldurucam. Kül elinde çizgi romanlardan bir tanesi ile benim tarafıma geldi.

"Sen seversin bunu."

Çantama tıktı. Büyük ihtimal haklıdır. Çantamdan çıkarıp baktım, haklı. Önümdeki çizgi roman damarının üzerinde parmaklarını gezdiriyor. Bir tanesinin ilk sayfasını kaldırdı, kafasını yan eğip içindekileri inceledi. Bana bi dirsek attı.

"Hadi dolduralım yeni çantamı."

Çıkışta yaşlı kadına anahtarını verirken, Kül de hipopotamlar hakkındaki resimli kitabı beş birim karşılığında satın aldı. Stajyer eski gazetelere bakarken gözü, epey sararmış bir kağıt parçasına takıldı. Bana da gösterdi. Üzerinde aynı ultramilliyetçi logo vardı. Günlükten çok ama çok daha eski olmalı. Eski dünyadan kalma bile olabilir. Dışarı çıktık. Kül hipopotamlar hakkındaki ilginç gerçekleri yüksek sesle okuyor. Pek dinlemiyorum, önüme bakıyorum. Yürürken çantamı tutmayı sevdim, göğsümün üzerine kıvrılmış kollarım daha az yer kaplıyor. Birden arkamdan gelip çantamın omuz askısını iki uçtan aşağı çekti Kül. O kadar daraldı ki, çantamın askısına sıkıştım. Tokayı gevşeterek normale çevirmem gerekti. Hafif sırtıyordu Kül. Bluzunun altından o eski gazeteyi çıkardı, "Sen parçalamak ister misin?" Aramızda sayfaları paylaştık, ve konfeti yapıp etrafa atarak yürümeye devam ettik taşların üzerinde.

taç giyme _akkor

Karlı'yi elleri bacaklarının arasında zıplaya zıplaya tuvalete giderken izledim. Fazla soda içtiğinden çışı gelmiş. Chevy'yi çöl yolundaki son benzinciye çektik. Güzel bir sıcaklık var. Stajyer ceketinin düğmeleriyle oynuyor. Kucağında hipopotam kitabı var. Karlı çantasını arabada bırakmış. Arka koltuğa yayılmayı seviyor, araba giderken çantasını bacaklarının arasına alıp sırt üstü uzanıyor.

"Çakmağı uzat, gelmeden çabuk bi tane dönelim. Yanında içince huysuzlanıyor Karlı."

Koltuğun yırtık süngerinden bir dal çıkardım ve Stajyer'in uzattığı çakmağı kullandım. Stajyer'e uzattım. Külleri camın öte tarafına yolladı. Bir tane maymun kaputa zıplayıp ön camı elindeki aparatı kullanarak hızlıca sildi. Bahşış verdim, metal para uzattım. Kuyruğunu kullanarak bir tane otobüsün ön camına fırlattı kendini. Stajyer dalı geri uzatırken parmağına dokundum. Karlı geliyor, salladım camdan dışarı, bir şişe ılık kolonyayı konsola boşalttı kokuyu alsın diye. Kapıyı ardından çekip orta kısma oturdu. Bir şeyin tuhaf olduğundan bir an şüphelenir gibi gözlerini kıstı, "Cips alıcam" dedi, "bir şey isteyen?" Cüzdanımı çıkarıp verdim. "Hemen gelirim." Arka koltuktan geldiği gibi geri gitti. İnşallah baharatlı bir şeyler alır. Hemen yanımızda büyükçe bir otobüs var, içinden sadece iri yarı ergen erkekler iniyor, o da tek tük. Aracın yan tarafının tamamı bir reklam baskısıyla kaplı, lacivert bir desen ve stilize bir fontta büyükçe bir yazı var. İnenler bir örnek değilse de birbirlerine çok yakın giyinmişler. Siyah, fazla dar bir tişört ve boyunlarına gümüş bir zincir. Bazılarının üstü çıplak. Bir tane daha yaktık. Kasa kuyruğunu buradan görebiliyor Stajyer, o bekliyor ben sarıyorum. Kağıdı yapıştırırken biraz fazla sayla bıraktım. Sonra Stajyer'in dudaklarının kurumuş olduğunu fark ettim, hemen kurumuş deriyi emip ısırarak aldım. Eline dalı vermemi bekliyordu, şaşırınca çok şirin oluyor. Çakmağı ben tuttum. Duman öksürdü. Yeniden Stajyer'i çok uzun zamandır tanıyor oluşum hissine kapıldım. Külleri yine dışarı döktüm. Bir nefes çektim. (Turuncu ile yeşil canlı bir yanık.) Dışarı üfledim. Galiba çam yarmalarından birine biraz geldi.

"Stayer. Bir şey sorucam ama artık bu noktada pek bir önemi kalmadığını düşünebilirsin. Tuhaf ama öyle, içimde bu his gitmiyor. Sorabilir miyim?"

"Her ne ise içinde kalmasın, sor tabi."

"Sana verdikleri ad ne?"

"Of, evet. Bir dakika vermen gerekecek bana. Neydi o isim."

"Seninle daha önce tanıştığımıza eminim."

"Yüz ameliyatı filen geçirdin mi?"

"Hayır."

"Seni hatırlardım gibime geliyor. Soyadım şeydi..."

Adını söyler söylemez bir dönem belirdi kafamda. O yıllar... Tabi ya. Gözlerimin içi parlamış olacak ki: "Aynı liseye gittiğimizi söylemeyeceksin, değil mi" dedi.

"Hayır, ama liseye gidiyor olabilirdin. O yaşlardaydık. Kilimli Ahmet'in partisindeydik, hatırladın mı?"

"İsim tanıdık gelmedi."

"Hani bir dövmececinin üzerindeydi evi, girmek için yangın merdiveninden tırmanıyordun."

"Hatırladım evet. Aynı partide miydik? Seni görsem hatırlardım. O gece kimseyle tanıştığımı hatırlamıyorum."

"Yok, ikimiz konuşmadık. Sen bir arkadaş grubuyla gelmiştin."

"Tesadüfe bak. Hangi gece olduğunu bilmiyorum ama evet, karşılaşmışız."

"Yanıdakilerden birinin sürekli kustuğu geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet, galiba. Klozete kusarken sarhoş kızın biri gelip kıcına tekme atmıştı. Yanındaydım."

"O bendim işte. İçkisine bir şey atmıştım. Sonra Ahmet'in yatak odasından, orada olduğunu bildiğim metal uçlu çizmeleri aldım."

"Neden yaptın ki bunu" hadi ama, bunun için mi sesin bozulacak. Bunu istemedim. Kendimi anlatamadım herhalde.

"Kuyruk sokumu kırıldı İsa'nın. O gece hastaneye götürmem gerekti, babası gelene kadar başında bekledim. Ağlıyordu."

Şimdi kendimi savunmam mı gerekiyor? Hiç öyle bir şey yapacağımı zannetmiyorum. Peki ya Stajyer, şimdi bunu mu kafaya taktı? Ne yani? Dal sönmüş. Saçmalama.

"İsa o zamanlar tanıdığım biriyle çıkıyordu. Açelya mıydı?"

"Galiba evet, hatırlamıyorum."

"Benim orada olduğumu bilmiyordu, elinde içkisiyle biriyle sohbet ediyordu. Ben de onun arkasını dönük olduğu duvara sırtımı dayamıştım, köşedeydik yani."

"Üzerinde Sabbath tişörtü mü vardı?"

"Evet."

"Senin üzerine bira döktüm, bizimkiler için içkileri ben taşıyordum. Bacaklarının üzerinden geçerken dengemi kaybettim."

"Hatırlamıyorum, doğrudur. Neyse, birisi İsa'ya evlenip evlenmeyeceğini sordu. Galiba konu evlilik dışı seks gibi bir şeydi, laf nasıl oraya geldi bilmiyorum. Ciddi ciddi tartışıyorlardı aptallar. Nasılsa, İsa evlenecekmiş ama şu anki sevgilisiyle evlenmeyecekmiş çünkü şu anki sevgilisi daha önce birileriyle, kendinin de dahil olduğu bir oğlanlar dizisiyle sikişmiş. Yani, nasılsa, bu denklemden evlenilmeye değer olmayan biri olarak çıkmış. Ama evlenilmeye değer olmayan Açelya'nın elini tutmakta, omzuna başını koymasına izin vermekte, memelerini sıkmakta sıkıntı görmüyordu."

"İçkileri almaya gitmiştim ben."

"Evet, galiba o sırada gördüm senin yüzünü."

"İsa ile yakın arkadaş filen değildim, okula birlikte yürüyorduk sadece. Beni davet etti, öyle işte. Keşke gecemi berbat etmeseymişim boşuna..."

Karlı yerine oturdu. Kucağında birisi açık üç paket çips var. Yarısı yanıp sönmüş dalı avucumda saklayıp cebime tıktım. Ağızına bir çips attı. Yine gözlerini kıstı bir şeyden şüphe ettiğini ifade ederek. Kucağındaki paketleri boşaltıp cüzdanımı direksiyonun üzerine fırlattı.

"Baharatlı bir şey aldın mı?"

Kırmızı cips paketini bana uzattı, cüzdanın yanına koydum.

"Bu tipler kim" diye sordu Karli.

"Bilmem. Bir çeşit gezide olsalar gerek."

"Tam da yerine oturtmuşsun ha. Kafası klozete girdi."

"Senin de geceni mahvedeceğini düşünmemiştim."

Karli neden bahsettiğimizi sormaya üşenmiş olsa gerek, çantasından çıkardığı çizgi romanı okuyor. Tiplerden biri arabamızın yanına geldi, kolunu tavana dayayarak oradan gitmemizi istedi. Neden diye sordum, lafı ağzında geveledi. Tabi, yanlarından sürüp giderken Kalipso ile lastiklerini indirdim. Karli arkamızdan bağırarlara bakmak için arka cama yapıştığında gülüyordu.

"Keşke Üçüncü Ecevit fethedemeseydi Yenikıbrıs'ı."

Bu gezegenden gideceksek Chevy'yi bırakmam gerekecek. Ağırlığını arkamda hissederken sevişmeyi özleyeceğim. Kaputun çıkıntılarını çıplak tenimde hissederken Stajyer'e sarmadım hiç. Bunu yapma şansım olmayacak buradan gidince. Neyse. Biraz buruk hissediyorum. Kendimi savunmam gerekti. Stajyer yanağıma bir öpücük kondurmak için bana doğru uzandığında kucağındaki kitap düştü.

"Affedersin, şey. Bilmiyordum. Sitem etmemeliydim hikayenin tamamını dinlemeden. Özür dilerim."

"Söylemiştim sana tanıdık geliyorsun diye! Meğerse yıllar önceden kalma bir olayımız varmış."

"Cidden. Kendimi affettiricem."

Bir an korktum. Bu saçma sapan sey yüzünden aramız bozulacak diye korktum. Evet, sanırım bana bu yüzden borçlu.

Dört duvarı cam olduğundan içini görebildiğimiz, büyük bir binanın önündeki otoparkta indik arabadan. Rüzgar saçlarımızı yüzüme yapıştırıyor, Karli önümüzde; Stajyer bir adım arkamda. İçeriye girer girmez serin bir iklime de girmiş olduk. Zemin ve dışarıdan gözükmeyen duvarlar çok klişe bir renk, üzerinden yer yer gri çizgiler geçen kırık bir beyaz. Burası herhangi bir yer olabilir, hastane veya ilkokul olabilir. Lise bile. Bu renk değil. İçeri girmeden bir sigara yaktım, ama kimse benim sigaramı bitirmemi beklemeyeceğinden iki nefes çektikten sonra asfalta fırlattım. Belki gemide başım tutmaz. Hayal etmek parayla değil, ve kimse zamanını talep etmiyor hayal etmek için. Turistler. Kuyruğa girmemiz gerek. Ben durunca Karli de yanımda durdu ve arkamdan gelen Stajyer yanımdan geçtikten bir adım sonra durup bize döndü. Her neyse. Sigaramı özledim. Kendimi haklı hissediyorum. Yine de gözlerinde tuhaf bir parıltı var.

"Bilet kuyruğu."

"Şimdi bütün bu insanlar uzaya gitmek için mi bekliyor" diye sordu Karli.

"Bilet almak için. Pek çoğu zaten turist, dönüş bileti için bekliyorlar."

"Hayatım boyunca sadece iki defa uzayı gördüm, ilkini hatırlamıyorum. İkincisi de buraya gelişimdi. Beş altı yaşımda filendim."

"İlk olacak yani."

"Karli için cam kenarı koltuk alsana Kül, manzarayı izler. Benim biraz işim var. Siz ikiniz alırsınız di mi?"

"Ne işin var lan burada? Sadece kitapçılar ve vergisiz ucuz içki satan dükkanlar var. Eğer içki alacaksan boşuna alma, almıyolar gemiye."

"Bir kaç dükkan daha var, baksana. Hem kitapçı dediğin yerde kalemtıraştan oyun hamuruna kadar her şeyi satıyorlar."

"Ne alacaksın ki?"

"Henüz bilmiyorum."

İte bak ya. Harekete koyuldu bile,

"Bak, çiçek alırsan bozuyoruz. Tasvip etmiyorum,"

"Almam!" Gidiyor, ardından bağıyorum:

"Nereye gidiyoruz?"

"Siz karar verin!"

Karli hala neyin olup bitiğini tam anlamadı ama sanırım akıl yürütüyor.

"Nereye gitti Stajyer?"

"Bilmiyorum. İşleri varmış."

"Ot mu alacak?"

"Umarım alır. Hadi, iki adım ileri yürü. Kuyruğa girelim."

"Ha, öyle mi. Şimdi ne yapacağız?"

"Hiç bir şey. Şu iki bronz adonisin ardında kuyruğa gireceğiz, ve başkaları da bizim arkamıza geçecek, kuyruk uzayacak. Sırayla bilet alacağız."

"Kolaymış."

"Nereye gitmek istersin?"

"Nasıl yani, gemi nereye gidiyor?"

"Neredeyse her yere giden gemi kalkar buradan. Bak, duvarda dönüyor tarifeler. Seç bir tanesini gidelim."

Yeni bir şey denemenin heyecanına ortak olabilseydim keşke. Neden ya, neden buraya bağlandı olay. Haklıydım, haklı mıydım, sormak niye şimdi ne saçma soru. Haklıyım ulan ben. Cidden, canımı sıkan tek şey onun da gecesini mahvetmiş olmak. Değer mi, bilmiyorum yaparken farkında değildim. Şimdi geriye bakıp karar verebilirim ama iki yüzlülük etmiş olurum. Değmezdi demek için hiç bir sebepim yok. Stajyer de, şimdi beni karşısına almak için saçma bir gerekçe yaratmak istemedi. Kararı verirken ayaklarımın altındaki öteki hıyarı düşünmedim, öteki hıyar Stajyer çıktı. Saçma bir beklenti, saçma olurdu o an durup dizlerimin altındaki öteki, belki de pisliğin teki olmayan kişiyi önemsemek. Bunu benden beklemiyor Stajyer, böyle bir talebi olmadı. Benim böyle bir beklentim var benden, nasılsa. Hayatımda kendim dışında kimseyi hayalkırıklığına uğratmadım. Kendimi tatmin etmek de zor iş ha, bazen sırf kendimle uğraşmak için elimde çeteleyle gezdiğimi düşünüyorum. Ne sinir bozucu kadın bu, benden geleceği görmemi istiyor! Stajyer'in Stajyer olduğunu, geleceği bir şekilde görebilseydim... Ne değişirdi? Yani, kolundan tutup kaldırır, bir konsere filen davet ederdim o çocuğu. Arkadaşının kalçasına tekmeyi yine atardım, neden yaptığımı de anlatırdım belki, kendimi savunmazdım. Önce yadırgardı, iterdi beni; hatta kavga çıkardı, ben inat edip

onu kolundan çekiştirerek partinin dışına çıkarır ve bir sigara eşliğinde muhabbet açardım. O da kendini savunmazdı neden orada olduğunu konusunda, olan oldu. Şimdi olan da bu, ama yine de ikimiz de eylemlerimizi savunmak zorunda kaldık. Bu konuda mutlu değilim. Karli için bir broşür çektim kuyruğun sınırlarını belirleyen kadife kordonun hemen dışarısındaki gazetelikten, bütün potansiyel varış noktalarına baksın diye. Neresi olduğunu benim de bilmediğim yerleri sorduğunda, bilmiyorum demek yerine orası çöplüktür diyorum. Gözünü broşürden ayırmıyor. Önemli sorumluluk tabi, nereye gideceğimizi seçecek. Bütün isimleri ve ilgili bilgileri yakından inceliyor. Ben de etrafıma dikkat etsem fena olmayacak, çünkü limanın öteki köşesindeki kafede açık bir gazete, gözlüğün önünden bir anlığına çekildi ve sonra geri açıldı. Siyah camların ardında kimin yüzü vardı seçemedim. Etrafımız sarılmış olsa şimdiye kadar silahlar atılmış olurdu. Avcı yalnız olmalı. Karli bana da olur mu diye sorduktan sonra, ismini telaffuz edemediği yeri broşürde kasiyere gösterdi. Son anda fikrini değiştirdi ve başka yere üç bilet aldık. Stajyer işini bitirene kadar birer kahve içmeyi önerdim. Kafeye girdiğimizde gazete gitmişti.

Sırt çantasını masadan kaldırdı, garson bana americano ve ona sıcak çikolata getirdiğinde. Kahvenin tadını sevmiyormuş. Biletleri tek destede toplayıp çantasının cebine yerleştirdi ve kendine okuyacak bir şeyler çıkarmak için çantasını açtı.

"Kitabı sen mi koydun?"

"Sorun olur mu? Anahtarlığı da koydum çantana. Geride bırakmak istemedim, Chevy'nin içinde. Araçlı gemi buraya ayda bir geliyor. Buraya gelenler ağırlıklı olarak turist olduğundan ulaşımı da ona göre ayarlıyorlar."

"Ama, ya araban ne olacak?"

"O kendi başının çaresine bakar. Takma kafana sen."

Sıcak bir yudum çektim. Karli yüzünü çizgi romana gömdü. Etrafımızı orta sınıf turistler ve buraya savaştan sonra yerleşmiş, ama hala şehirlerde gezinmemeyi tercih eden emekliler oturuyor. Buranın toprağı, havası sanki tenlerini lekeliyor. Arada bir de olsa, iki masa öteden duyacakları Güdo dilinde bir şarkı veya mırıltı onlara zarar veriyor. Onlar da uzaylimanında vakitlerini geçiriyor, restoranı dolduruyor. Kum açıkta bırakılmış dizlerini incitiyor. Bu tiplere bakarak vakit geçmez. Karli'den izin isteyip kalktım, bir sigara içmek için dışarı çıktım. Buranın hileli mimarisi sayesinde camın ardından Karli'yi görebiliyorum, sıcak çikolatasına dokunmuyor bile. Bazılarının üzerinde göz gezdiriyor, bazen durup bir iki sayfa okuyor bir tanesinde karar kılana kadar. Burada tek başıma acınası görünüyorum. Sigara içen tek kişi benim. İzmaritlerim yerde duruyor. Temiz zeminde göze batıyorlar. Devletin çalışmaları yüzünden sigara tüketimi neredeyse bitti, bu gezegende sigara içen tek kişi ben olabilirim. İzmariti takip eden beni bulabilir. Belki böyle bulmuştur bizi. Her neyse. Yeterince açıkta durdum, artık görmüştür beni. Geliyorsun, değil mi. Tabi ki de. Cam kapı açıldı, çok uzakta köşelerden birinden biri hareket etti. Fark ettiğimi fark etmemiştir. Onun tam üzerine gidip oturduk, eğer peşimizde olduğunu biliyor olsam öyle davranmazdım. O da öyle davranmamı beklemezdi zaten. Beni tek başımayken öldürecek, Karli'ye yaklaşmadı bile. Vitrinlere bakıyorum. Stajyer ikinci ya da üçüncü katta, onu pusuya düşürmeyi bekleyen birileri olabilir ama bu düşük ihtimal. Bu, biz geldiğimizde burada değildi. Tam emin değilim, ama Stajyer gittikten sonra gelmiş olmalı. İnfazcı tipli biri yoktu biz geldiğimizde, ve bir tanesi bizi arkamızdan takip ederken ötekinin bizi buranın ikinci katında beklemesi stratejik olarak hatalı olurdu. Bu kattan çok rahat çatışarak çıkabilirdik. Öyle bir hatayı yapacağını sanmıyorum. Belki biz ayrıldıktan sonra birini çağırmış olabilir. Bahse varım ki, peşimize sözleşmeli birilerini konması yerine kelleimize ödül konmuştur. Bulunma ihtimalimiz düşük olurdu yoksa. Gerçi ikisi birden yapılmış olabilir, ama yine de Stajyer'in şu anda güvende olmama ihtimali düşük ihtimal. Karli'yi ve

kendimi güvende tutmak önceliğim olmalı, bu katta tutmalıyım olan biteni. Ve katil Karli'den mümkün olduğu kadar uzak olmalı. Benim peşimde, kameraların olmadığı bir yere doğru yönelirsem, onu tuzağa düşürdüğümü anlar. Tuvalete girsem, beni takip etmez çünkü kapıda haklarım onu. Giysi satan bir yere girdim. Kazak reyonunda sadece belime kadar koruma var ürün adası tarafından. Gizlenmeye çalıştığımı var sayması için bir sebep yok. Yine de bir anda kaybolabileceğimi de düşünmüştür, akıllı birisiyse. Yine az koruma olan, görece açıkta olduğum şapka ve güneş gözlüğü reyonuna doğru yöneldim. Güneş gözlüğü alabilirim. Klişeye uygun, kameralardan gizlendiğimi sanabilir. Tabi, gözlüklerin biyometrik kameralara karşı işe yaramayacağını bildiğimi biliyor olması gerek ama o kadar düşünmezsin takipteyken. Bir anlık karar. İç güdüsel bir şey. Bir kaç tane şapka denedim. Bir tanesi başımda, kendimi hedef yapıyorum. Fazla bariz olmasın diye kendi zevkime gerçekten uyacak bir şapka bulana kadar epey vakit harcadım. Şu an Karli'ye yönelse, onu arkasından yakalayabilirim. Artık istese de hedef değiştiremez. Kayboldum. Tabi ki de aynada gözüküyorum, dükkanda koridorların diplerine koydukları boy aynalarından yerimi yeniden belirlemek isteyecek. Bir adım önündeyim, arkasını görebiliyorum. Şimdi öldürebilirim. Biraz daha uzatmam gerekecek. Ben onu takip ederken o da beni takip ediyor, rafların üzerinden benim şapkamın ucunu gördü bir anlığında. Köşede önümü kesmeyi planlıyor, adımları hızlandı. Tam onu, olması gerektiği yere çektim. Silahını köşeyi dönen Karli'ye çekti, ben de arkasından beline bir tekme atarak onu daha önce açtığım temizlik dolabına yolladım. Silahının yere düştüğünü duydum, ama onunla birlikte dolaba düşüp düşmediğinden emin olamadığım için düştüğü yerden fırlayan avcının burnunu avucumla kırmam gerekti. Silahın yerde olduğunu bir bakışla teyit eder etmez kapıyı üzerine kapadım ve kilidi üzerinde kırdım. Şimdi, silahı alıp kurşun geçirmez olmayan kapıya doğrultabilirim. Veya halihazırda sarsılmış olan Karli'yi daha da rahatsız etmemek için, elinden tutup yeni şapkasını kasadan geçirebilirim. Hiç bir şey olmamış gibi çıkıp gidersek arkamızdan kimsenin geleceğini sanmıyorum. Yalnız çalışıyordu bu. Karli silahı eline almak için eğildi, onu engelledim;

"Parmak izi bırakmana gerek yok."

Kitapçıdan dışarı çıktık, kanıma adrenalin pompalanıyor.

"Yanıma geldiğin iyi oldu. Seni yem olarak kullandığım için affedersin."

"Dalga mı geçiyorsun, harikaydı! Adamı öyle şey yapışın onu avucunun içine aldıktan sonra. Müthişti."

Stajyer'i uzaktan gördüm, yanına gittik.

"Kül'ün ne yaptığına inanamayacaksınız!"

"Ne yaptın Kül?"

"Hiç. Standart prosedür. Sen ne aldın peki bana, hediye olarak? Sana kızdığımı filen düşündün herhalde..."

"Gözlerini bi kapasana."

Belli belirsin bir his yanaklarımı yalayıp geçti. Bir an öpecek sandım, veya yüzüme bir şey takacak. Ama ağırlık hissetmiyorum. Gözlerimi şu an kapamam çok akıllıca olmayabilir, ama bir kaç saniye sadece. Işığa yeniden gözüm alıştığında önümde, Stajyer'in elindeki küçük aynada kırmızı şeytan boynuzları takan kendimi gözdüm.

"Bu ne?"

"Cehennem kraliçesinin tacı olması gerekir dedim. İyi bir ünü olmayabilir herkes için, ama benim sevdiğim birisi. Aslında Glengarry Glen Ross dvd'si vardı aklımda, ama bunu görünce aramayı bıraktım. Belki yanlış bir izlenim bırakmış olabilirim bir anlığına, özür dilerim bunun için. Bu şiddet dolu ön görülemez kaosu, seni yani, şey, seviyorum?"

Dandik plastik taç saçlarımın üzerinde ısındı.

"Peki, ama bunu hiç kafamdan çıkaracağımı zannediyorsan yanılıyorsun."

Bekleme kısmına geçtiğimizde hala Stajyer'in elini tutuyordum. İki metre boyunda, sol kolu metal kemikler ve taşacak gibi duran kalabalık kablolar ile bir tarayıcı olan Orangutan, biletlerimizi kontrol etti. Belirli aralıklarla yerleştirilmiş dirsekliklerle kısımlara ayrılan metal banka oturduk. Tavana kadar varan cam duvarın içinden, gemilerin kalktığı pisti görebiliyoruz. Asfalt pistin en uzak ucunda, emektar uçan daire park edildiği yerde pinekliyor. Turist esniyor. Stajyer'in elini bırakıyorum. Saçımı toplamam gerek boynuzlarımın altına. Karli kucağına çantasını almış ve bacak bacak üzerinde atmış oturuyor. Metal banka tırnaklarıyla vurarak saniyeleri sayıyor. Taç kulaklarımın ardına değiyor. Karli yeni şapkasını yüzüne indirdi, gözlerini güneşten koruyor. Belki bu manzaraya bakmaktan da kendini koruyordur. Harbiden, turistleri izleyerek vakit geçmiyor. Turistlere bakarak harbiden vakit geçmez. Gözlere izdirap, başka bir şey değil. Avucum biraz sızlıyor. Asfalt ortadan ikiye yarıldı ve bineceğimiz uzay gemisi bir platformun üzerinde yükseldi. Uçan daireyi unutmuş olsalar gerek, neredeyse çarpışacaklardı. YH-216 yazıyor geminin üzerinde. Arka kısmı dikdörtgen bir kutu gibi, iticiler geminin alt ve arka yüzeyinde siyah bir çıkıntının üstünde duruyor. Geminin tavuk kanatlarını andıran oval, pürüzsün kanatlarının her birinin üzerinde birer şeffaf pilot kabini var, içlerinde komik şapkalı adamlar duruyor. Bunlar sadece atmosferi aşana kadar gemiye eşlik edecek. Uzay gemisinin kendi iticileri var sonrası için. Gemi boyun kısmına geldiğinde iyice inceliyor, ve ön ucunda esas pilotun kabiniyle bitiyor. Ön ucu yıldız tornavida başına benzediği için yıldızbaş diyorlar bu tip gemilere. Kapasitesi beş yüz yolcu filen. İki tarafta ve tavanda dev camlar var, turistler etrafı izleyebilsinler diye. Camlar köşelerde onu çerçeveleyen dış tabakayla birleşiyor. Dış yüzeyi tamamen camdan olan gemiler daha lüks oluyor. Merdiveni çekekler biraz sonra. Karli gemiye ağzı sulanarak bakıyor. Okumak için çıkardığı dergiyi çantasına geri sokarken gördüm, ona verdiğim büroşürü de çantasına tikiştirmiş.

"Fotoğrafını çekmek ister misin?"

"Bir tane. Ben önüneyken. Lütfen."

Ben çekmeyi teklif etmemiştim, ama neyse. Şirin çıktı. Telefonu fotoğrafa baksın diye Karli'ye verdiğimde, kadrajda arka planda gördüğüm iki tipi de Stajyer'e işaret ettim. Bir saniye kadar sonra Karli de fark etti bir şeyin yanlış olduğunu. Önce bana sonra Stajyer'e baktı.

"Neye bakıyorsunuz?"

"Şu, güvenlikle konuşan iki pardesülü tipi görüyor musun? Bizim için geldiler. Sarışın olanı tanıyorum. Bela demek bizim için."

"Bence onları atlatabiliriz" dedi Stajyer.

"Evet, ama burada olay çıkarırsak kolay lokma oluruz. Polislerle uğraşırken bizi gezegende köşeye kısıtırlar."

"Sadece gidip onlarla konuşsan olmaz mı? Bıyıklı olanı tanıdığını söyledin. Belki bize kıyak geçerler."

"Bilemiyorum Karli, büyük ihtimal para için buradalar. Hadi onlar neyse de, bizi paketleyip Tanrıkan'ın adamlarına teslim edecekler. Onlar da bize uzun uzun işkence ettikten sonra, kafamıza birer kurşun sıkıp asit kuyularına atacak. Yani, biliyorsun, vatana ihanet için. Yenikıbrıs'taki katliamlarının başarıya

ulaşmasına engelledik diye. Üstelik Kalipso'yu da arabada bıraktım, metal detektöründen geçtik buraya girerken. Ama onlar tabi ki, silahlı. Artık başımıza ne gelecekse."

"Siktir."

"He he he, sakın ol. Daha doğrusu sakın olma, bir planım var. Korkmuş görün sadece. Bende bu. Gidip konuşacağım şu hıyarla."

"Ne iş, Recep, rüşvette anlaşılmadınız mı bu tarafa silahla girmenize izin vermesi için? Sakın ol, ortağını bara gönder. Pazarlık yapalım burada."

Şiddet hep hayatımın bir parçası oldu. Tabi ki, boynuzlarıma bakıyor. Başka biri olsa komik bulabilirdi. Beni tanımanın ayrıcalıklarından biri bu. Korkuyor. Aslında beni almak için gelmek istemediğini, bana başka biri ulaşmadan ulaşmak istediğini; amacının bana yardım çıkmak olduğunu söylüyor. Buna inanabilirim. Recep'e dair şimdiye kadar sahip olduğum izlenimlerle çelişmiyor bu hikaye. Üstelik, inansam fena da olmaz hani, şu an sahip olduğum izlenim; gözlerim gördüğü şeyi beğeniyor. Çaresiz olduklarında çok çekici oluyorlar. Tabi, bu bunun normal örneklerinden biri değil. Geniş omuzları pardesünün altında şemsiye gibi geriliyor. Ben kadife kordunun üzerine yaslanıyorum dirseklerimle. Ne olduğunu bilmiyorum, bıyıkları pembe dudaklarına değişiyor. Estetik tuhaf bir şey, Recep, 'ben' diye bir şeyi nitelik olarak taşıyormuş gibi davranıyoruz. Halbuki bendeki izlenimler bıyıkları ve omuzlarıyla başlayıp bitmiyor: buraya beni öldürmek için gelmiş eski bir arkadaşım süratıma yalan söylüyor. Para için. Aramızda lafı mı olur, "bak, diyorum, sana bir kıyak yapalım." Kalipso, ne yapman gerektiğini biliyorsun. **Emredersiniz.** Görüşürüz güzellik. Önce çok uzaktan camın kırılma sesi duyduk, silah sesine dönüp baktı. Doğru anı bekliyorum. Arkadaşı oturduğu tabüreden düştü. İkincisi küçük bir patlamaydı önce, milyonlarca küçük keskin parça Recep'in yeniden bana dönmesine fırsat vermedi. Kan üzerime sıçrar sıçramaz oradan kayboldum. Sırtım dönüktü, güvenlik dahil kimse hiç bir şey anlamadı. Silahlar çıkmıştı. Hadi hadi dedim, sakın ama hızlı adımlarla gemimize doğru ilerledik. Karli cam kenarına oturdu. Önce Stajyer fark etti yüzümün kırmızıya boyandığını. Karli omzuma yumruk attı ve sitem etmek için bana dönünce suratımdaki sırtışı gördü:

"Harika numaraydı, ama bir dahaki sefere bana da anlat! Bütün eğlenceyi kendine saklama."

Stajyer elimi tuttu. Sıcak hissediyorum. Şiddet hep benimle oldu. O sıkıcı bilek güreşleri ve anlamsız kafa tokuşturmalar değil.

ölüm yaşamdan hızlıdır

Ne kadar da parlak içerisi, yolcu koltukları da süper temiz. Stajyer önümüzdeki koltuğun baş kısmındaki ekrandaki işareti gösterdi bana, kalkmak üzereymişiz. Camın dışında kanadın alt kısmını görebiliyorum. Küçük türbinler metal sivilcelere benziyor. Burası oldukça konforlu. Çantamı koyacak yer bile var ayaklarımın dibinde. Kalktığımızı neredeyse hissetmedim; Stajyer omzuma dokundu, camdan dışarı baktım. Az önce içinde olduğumuz şehrin tamamını görebiliyorum. Ağırıklı olarak antik tarzda inşa edilmiş küçük binalar metal kulelerin etrafını çevreliyor. Hiç dışarıdan görmemiştim. Kanatlar ayrıldı, el salladım benim tarafımdaki kanadın pilotuna. Gördüğünü sanmıyorum, küçücük gözüküyordu buradan. Neyse ki Kül de görmedi el salladığımı. Atmosferde on dakika kadar yükseldik. İşte, yenikıbrıs. Turuncu. Çirkin. Daha önce resimlerde gömüştüm. Kuzeydeki savaştan kalma kraterlerin sadece ucu görüküyor buradan. Kolonileri birbirine bağlayan otoyol ve hava trafiği, bir kaç saniye içinde turuncunun içinde kayboldu. Uzaydayız. Amma çok yıldız var. Çölün ortasında göğe baktığımda bile bu kadar çok yıldız görmemiştim. Sandığımdan daha çok karanlık varmış. Yıldızlar dışında her şey siyah. Yenikıbrıs küçüle küçüle turuncu bir top oldu. Artık hiç bir şey yok yıldızlardan başka. Yolcular film filen izliyo önlerindeki ekrandan. Stajyer ile Kül'ün sürekli birbirlerine dokunmaları bence biraz sinir bozucu. Yine de, o kadar tuhaf değil. İşte, çiftler ya. Kül cebinden çıkardığı bir kumaşı yüzünde gezdirerek kanın çoğunu aldı.

"Nasıl hissediyorsun Karli, uzay yolculuğun hakkında?"

"Her şey çok ufak. Çok fazla yıldız var, müthiş. Yine de bom boş uzay. Şey, işte, havalı. Her şeyi geride bırakmış olmak havalı."

"İstersen sonra kaptana yapay yerçekimini kapattırabilirim on dakikalığına. Bu tiplerin üzerinden pike yaparsın."

"Yapay ne?"

"Uzayda yerçekimi yok. Hava da. Bunları gemi sağlıyor bizim hayatta kalabilmemiz için."

"Yani bu camın arkasında hiç bir şey yok mu? Nasıl yani, hiç mi bir şey yok?"

"Nada. Hiç bir şey yok. Çantamı geminin dışına çıkıp azıcık itsen, başka bir şeye çarpana kadar gider."

"Veya bir şeyin yerçekimi alanına girene kadar" diye ekledi Stajyer.

"Vay anasını."

"Bir şeyin yerçekimi alanı olabilmesi için çok büyük olması gerek. Şu adam gibi mesela" dedi Kül, Stajyer'in yanında oturan biraz tombul adamı göstererek. Sanırım o da birisiyle yolculuk ediyor. Gözlerim uzay boşluğuna daldı bir süre. Öylece baktım titreyen ışıklara.

"Kül nereye gitti?" Fark etmedim yerinden kalktığını.

"Lavaboya kadar gitti. Sen nasılsın bu arada, gemi tuttu mu? Tanıdığım bi Flarkian vardı, böyle kocaman bir adam. Ne zaman uzaya çıksak deli gibi kasmaya başlardı. Onların biyolojisiyle alakalı bir şeymiş."

"Yok, hayır. Sıkıldım sadece. (Oturduğum yerde havayı tekmeliyorum.) Uzay sandığımdan daha boşmuş. Bakacak çok bir şey yok. Yer değiştirelim mi?"

"Olur tabi, istersen film de açabiliriz."

Yerimden kalktım ve koltukların dirseklik kısımlarına basarak örümcek-kadın gibi, Stajyer'in altımdan geçmesine oldukça akrobatik bir biçimde yol verdim. O Kül'ün yerinde geçti, ben de onun yerine geçtim. Bacaklarım biraz ağrıyor bu hamle yüzünden. Yanımdaki adamın elinde beyaz bir bez var. Beliri aralıklarla anlındaki teri siliyor. Belki onu da gemi tutuyordur. Yanımdaki kadın burada bulunmaktan rahatsızmış gibi duruyor. Stajyerin üzerinden uzanarak koltuğun altındaki çantamı almaya yeltedin, Stajyer benden önce davranıp çantayı bana uzattı.

"Ne izlemek istersin?"

"Fark etmez. Sen seç."

Bir kaç dakika önümdeki ekran ile uğraştıktan sonra bir film yapım şirketinin logosu ekranda belirdi. Çok sevdiği bir filmmiş, ne kadar komik olduğunu da belirtti. Ekranı bakıyorum. Stajyer nerede olduğundan emin olmadığım kulaklıkları koltuğumun bir yerinden çıkarıp bana verdi. Sesini sifıra indirdim filmin. Kulaklık taktığımı sanırlarsa daha rahat konuşurlar. Adamın takım elbisesi ile bıyığı, siyahın aynı tonu resmen. Çok komik.

"Burak, dürüst ol, ne kadar kaybettin?"

"Hiç bir şey kaybetmedim aşkım, borsada kazandığımla oynuyordum zaten. Elimde dörtte biri filen kaldı."

"İyi! Çünkü eğer o yazlığı bu yıl da almasaydık senin boğazını sıkardım artık."

"He he he, hiç yapar mıyım ben öyle bir kerizlik? Yani, bir daha."

"Peki neden bize biznız klas bile almadın?"

"Sen acele ettin, üvey yeğenininin düğününe hemen gitmemiz gerekiyormuş! Dediğim gibi tek seçenek buydu. Yalan söylemedim."

"İyi madem."

"Ben hiç yalan söyler miyim sana bi tanem."

"Bir daha söylemezsin, di mi!"

"Eski defterleri açma şimdi hehehe —anlındaki teri sildi— Yeni kürkünü beğendin mi?"

"Güzel. Teşekkürler."

"Bak, bu gezi tümünden fiyasko olmadı. Allah'ın izniyle de evimize sağsağlim ulaşacağız. Tabi, mazallah, korsan saldırısı olmazsa. Televizyonda gördüm, bu yollarda saldırılar yapıyorlarmış. Öyle bir şey olmaz inşallah..."

"Otelden çıkarken fiş aldın mı?"

"Vallaha çok kötü. Bu hristo korsanlar teröristmiş, sadece mala kasıtları olsa neyse. Alıp kaçırıyorlarmış adamı, erişkin erkekleri öldürüp oğlan çocuklarını köleliğe satıyorlarmış. Sonra kadınları ve yaşı kaç olursa olsun kızları alıyorlar, sapıklar, sırt üstü yere yatırıyorlarmış. (Konuştukça ağzı sulanıyor adamın.) Anadan üryan soyup kollarını dirsek hizasından bir daha ayrılmamak üzere yanyana bir duvara monte ediyorlarmış; düşünsene, hep öyle yaşıyorlar sikiş kölesi olarak. Duvara ellerinden bağlayıp sonra üzerine çimento döküyorlar, böyle, ampüte gibi; ölüyor kolun, ama gidemiyorsun, sırtın sürekli yerde; orada yiyip, içip, sıçıyorsun ve sürekli canları istediklerinde kirli pençelerini ve kepçelerini sana; yan yana dizilmiş onlarca kadın, bok kokuyor ve bazen bir yengeç pençesi olan uzaylı bir yaratık filen, gelip yardıysa birinin göğsünü memişini kopararak; cesedi orada çürüyor; çocuklar, yeni gelenler çığlık atıyor; geceleri ağlama sesleri

duyuluyor, bu yüzden ağlama duvarı diyorlarmış hristolar. Cidden mide bulandırıcı. (Boşluğa bakıyor, sanki gözlerinin önünde olduğunu hayal ediyor.) Balmumunun içinde kollarının azıcık kıvıldığını görüyorsun, ta ki ölene kadar, ki sonra birbirlerine bağlanıyorlar ağlama duvarında. Tek bir varlıklarmış gibi. (Bu çiftin nasıl tanıştığını acayip merak ediyorum. Ve bu adamın ne yaparak para kazandığını. Kesin ofiste çalışıyordur.) Hamile kadınlar çılgın atıyor, yeni doğan erkekse başını asit damlatarak kafatasını eritiyorlar ve şarap kasesi olarak kullanıyorlarmış, buna baftiz diyorlar; tanrıları bafometten geliyor adı. (Belki bir gökdelenin otuzuncu katında.) Kız bebeklerini besliyorlar (Belki otuz ikinci katında.) ; yürüyebilecek yaşa gelince seks kölelerinin ağızlarına yemek ve su koymak için eğitiliyorlar, altı yedi yaşında da duvara monte ediyorlarmış. Cidden, iğrenç; korkunç şeyler. (Fotokopi makinası kullanmayı biliyor mudur? Excel?) Allah ellerine düşürmesin. Sürekli onları öldürmeleri için yalvarıyormuş kadınlar. Cidden, Allah..."

"Fişi çantamda bulamadım, ceplerine bakar mısın lütfen tatlım?"

Ne kadar da ilginç birisi. Yanımda kalem olsa not alırdım. Kül diğer yolcuların arasından bacaklarına takıla takıla bize doğru yol katediyor.

"Üzgünüm, affedersiniz. Pardon."

Bana gelince bacaklarımı topladım ("Buraya mı geçtin sen."), bana zaten çarpmadı; Stajyere de. Elinde ne olduğunu bilmediğim küçük yuvarlak bir kutu var, sanırım fondoten. Ve bir kaç şey daha. Stajyer'le konuşuyorlar. Ellerinde kalabalık yapmasın; çantamı açıp ona uzattım. İçine atıp teşekkür etti.

"Film pek sarmadı galiba?"

Anladığım kadarıyla bir romantik komedi. Altyazıları pek takip etmedim. Sarışın bir kadın var. Şirinlikler yapıyor, eşi olması için seçilmiş kişi de depresyonda. Aslında hiç sarmadı film olarak, ama oyuncuların giyinme biçimlerini beğendim.

"Komik, ama ben pek sevmem. Romantizm."

"İstersen sana iskambil falı bakmayı gösterebilirim. Kül'ün bir destesi var. (Kül'ün elindeki kartlar düşmek üzere, nasıl tutacağını bilmiyormuş gibi.) Bak..."

Bir an ışıklar gitti. Sarsıldık. Işıklar geri geldi. Adam terini sildi. Kül kucağındaki kartlara bakıyor. Stajyer yerinden kalktı daha uzağı görebilmek için. Birilerinin fısıldadığını duydum: "Korsanlar." Ön ve arka girişlerden ikişer eli silahlı adam belirdi, bir tanesi uzaylı. Daha önce böylesini görmemiştim. Sonra belinde lazer tabancası olan, çok havalı bir ceket giyen; kirli sakallı ve esmer tenli adam içeri patronlarıymış gibi ahkam kesen bir tavırdı girdi. Şeffaf bir kutuyu koridorun ortasına koydu. Elini havaya kaldırıp: "Baylar ve bayanlar, eğer bir dakikalığına dikkatinizi bana verirsiniz; çok zor zamanlırdan geçiyoruz. Galaksinin her bir köşesinde özgürlüğün ve hakikatin sesleri bir bir bastırılıyor, vicdan ve inanç kör ediliyor. Galaktik tiranlığa karşı verdiğimiz bu kutsal savaşta yardımınıza ihtiyacımız var. Eğer vicdanınıza kulak verip, Hristiyan Kurtuluş Cephemize destek olmak isterseniz, bu kutuya bağışta bulunabilirsiniz. Bağışlarınız özgürlük için verdiğimiz savaşta birer kıvılcım görevi görecektir. Dijital para transferi de kabul ediyoruz... Teşekkürler." Ben Stajyer'e ve Kül'e baktım. Kül kartlarla oynuyor. Stajyer üzerini arıyor bozuk para için. Kimse kıvıldamıyor, ne kutuya doğru ne de başka bir şey yapmak için. Stajyer yerinden kalkıp, kimseye çarpmadan ilerledi ve bomboş kutuya biraz para boşalttı. Sonra yine kimseye çarpmadan yerine döndü. Başka kimse bağışta bulunmadı. Bir kaç saniye daha bekledikten sonra, yine aynı adam, boğazını temizledi ve iç cebinden bir kitap çıkardı.

"Şey, peki. Ehem. Bu İncil yüzyıllar önce Malta isimli bir adada basılmış, piyasa değerini bilmiyoruz çünkü bunların satıldığı yasal bir piyasa yok. Satın almak isteyen?"

Yanımda oturan adam terli bezini kaldırdı. Karısı şikayet eden bir tavırla "Sen ve şu senin yasak kitap merakın" dedi. Korsanın yanına gidip kadınlara ne yaptıklarını sormak istiyorum, ama o bizim yanımıza geldi ve ticaretini gerçekleştirip geri dönüş yoluna koyuldu. Rahatsız edemedim.

Yüzümdeki kan, Karli ile Stajyer'i rahatsız etmedi; ama yolcular fark edip başımızı belaya sokmadan önce silsem fena olmayacak. Karli çantasını koyacak yer bulmuş. Yıldızları izliyor. Uzay ne kadar da tuhaf, onun için. Acaba nasıl hissediyor bu konuda.

"Yerçekimsiz ortamda bulunmak uçmak gibi mi?"

"Yüzmek gibi daha çok, ama insanlar altında olacak."

"Yüzmeyi bilmiyorum."

Taşa vurdum. "Onu da bir ara hallederiz artık. İstersen."

Uzaya bakıyor. Sessiz. Manzarayı içine çekiyordur. Stajyer yanında oturan turistten azıcık rahatsız olmuş gibi, bana doğru yaslıyor bedenini.

"Yer değiştirmek ister misin, şunun yanına ben oturabilirim?"

"Yok, niye ki?"

"Ondan uzak duruyorsun."

"Sana yakın olmak istemişim. Rahatsız ettiysem..."

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kalkmam gerektiğini söyledim, çünkü fazla sıcak gelmeye başladı. İyi anlamda. Ama fazla. Neden diye sordu.

"Makyaj yapıcım."

"Nerene sakladın makyaj malzemelerini?"

"Ben hallederim."

Yol boyunca yarı uyuklayan ve dalgın yolculardan fondoten, kalem filen araklarken bir de başı boş bırakılmış iskambil destesi cebe indirdim. Tuvalete attım kendimi. Aynada ben var, boynuzlarım. Sıcak, benimle birlikte olmak istiyor. Birlikte yani, birlikte olmak değil sırf. Birlikte olmak. Hay, ne iş. Sıcak. Yüzüme su vurdum. Tatlı bir his, su sıcaklığa karışıp serinletince geride kalan sırf. İyice su vurdum. Serinlemem lazım kendimi kontrol edeceğsem. Stajyer'e sarılarak uyumak istiyorum. Şimdi çıkmam gerek. Boynularımı düzelttim. Bir şey daha yapacaktım, evet, makyaj; neden? Çünkü söyledim, çünkü aklıma o geldi. Neyse, biraz fondoten zarar vermez. Turistlerden oluşan bu yığına aşmam gerek. Biraz sinir bozucu ama ulaştım, Stajyer, merhaba. Karli'yle yer değiştirmiş. Neden acaba. Aklıma sebep gelemiyorum. Neyse. Film açmış ona. Dışarı bakmaktan sıkılmıştır belki. Bir tepsi filen bulsam ona karttan kale yapma yeteneklerimi sergilerim. Bu konuda kimse elime su dökemez. Nişan almak gibi, neden olduğunu bilmesem de aşırı iyi olduğum konulardan biri. Kart oynamayı bilmiyorum bile. Hiç bir kart oyununu bilmiyorum. Stajyer daha önce öğretmeye çalışmıştı, dikkatimi toplayamadım. Pokerde para kazanılabildiğini onu oynarken görünce öğrendim. Tamamen dolandırıcılık sanıyordum. Bir kere daha denemesini isterim ondan. Fazla olmayacaksa. Tabi ki. Bir an gözümün önünden kayboldu. Işıklar gitmiş. Harika; kitap satıcıları! Diğer tüm yolcular rahatsız olabilir bu tiplerden, yolumuzu uzatıyorlar ne de olsa, ama benim işime yarayacaklar. Kaptanları yanımıza geldi kitap satmak için, arkasına takıldım;

"Eee, Kaptan, işler nasıl? Geminde benim için karaborsa bir şeylerin var mı?"

Gemilerine kadar gideceğimi haber verdim, ticaret için. Geçerken kırmızı bir aynada kendi yüzümde normalden daha az ayrıntı olduğunu gördüm, böyle görüldüğümü fark ettim bir an. Kaptan beni bir çeşit tapınağın içine benzeyen gemilerine getirdi. Renkli camların altında iki siyahi adamın holografik büstleri duruyor. Tanımadığım bir uzaylı ırkıdan olan ikinci kaptan da arkamdan geliyor, bir şey çalmadığımdan emin olmak için. Eli kemerinde. Ağız bölgesi olması gereken yerden iki büyük dokunaç beline kadar iniyor ve nedense sürekli bir şey akıtıyormuş gibi ıslak bu dokunaçlar. Aslında oldukça karizmatik biri. Benden biraz kısa. Etrafımızda cam kutuların içinde sergilenen kitaplar var. Hologramın önünde durduk.

"Kim bu iki adam?"

"Onlar benim babalarım olur. Evrendeki son iki hristiyan işte, bu işi ciddiye alıp bu örgütü kurmuşlar. Beni bir çöplükte bulup evlat edinmişler. Sonra da bunlar bana kaldı. Bende pek inanç yok, ama herhangi bir şeyi değiştirmeye kıyamadım."

"Peki sen neye inanıyorsun?"

"Bana göre, kim olursa olsun birinden nezaket görürsen, nazik birisi oluyorsun. Ve biri sana silah çekerse de..."

Gizli dolap kapısını çevirdi ve ganimet bütün haşmetiye önümde belirdi.

"Haleluyah."

"Seni rahat bırakayım. İşin bitince gelirsın."

"Bir içki alabilir miyim? Korsanların çok iyi içtiğini duymuştum."

"Üzgünüm. Gemide komünyon şarabı var bi tek. Onu içebilirsin, şu dolapta var."

Kaptan gitti ve ikinci kaptan dokunacının altındaki cebinden metal bir matara çıkarıp bana uzattı. Konyak için teşekkür ettim.

Aldığı silahların yanında eşantiyon olarak verdiklerini tahmin ettiğim bir spor çantayı yanında sürükleyen Kül, sıranın başında belirdi. Yine yolcuları ite kaka yanımıza geldi ve bana ve Stajyer'e çarpmadan önümüzden geçip yerine oturdu. Kıcı yerine değince, gırtlığını temizler gibi bir ses çıkardığını duydum. Bu, Stajyer ile mi alakalıydı yoksa yeni oyuncularıyla mı bilmiyorum. Çok da ilgimi çekmiyor. Mutlu olması iyi. Romantik komedi filminde esas oğlan elinde bir demet çiçekle yağmurda ıslanıyor. Yanımda oturan adam büyük bir incelikle satın almış olduğu yasaklı kitabı sarıyor. Acaba nasıl gümrükten geçirecek. Belki karısının kürkünün içine saklar. Belki rüşvet yedirir. Kül yere saçılmış olan kart destesine baktı. Toplaması bir kaç saniyesini aldı ve sonra hostese bir tepsi getirmesi için bağırdı. Stajyer'in dizleri ikimizin arasında masa oldu.

"Sakın kımıldama."

"Kımıldamıyorum."

"Geçen sefer de öyle demiştin."

"Ew."

"Birine bir kasayı kırması için yardım ediyorduk. Cidden, yatakta ne yaptığımızı sanıyorsun?"

Açıkcası, hayal etmemeyi tercih ederim.

"Bak, önemli olan kartı yerleştirmeden önce iyice esnetmen. Binalardaki gibi, eğer kolonlar esnek olmazsa bina en ufak müdehalede çöker. Ama kartların her biri, senin için görülemeyen miktarda olsa bile esneyebilirse yapının tamamı ayakta kalır. Anladın mı?"

"Hı hı."

"Veeee voila!"

Gerçekten de etkileyici. Dört kat dikti üst üste.

"Bu işte gerçekten iyisin."

"Söylemiştim."

"Şey, kart oynamayı da öğretir misin?"

"Stajyer öğretir. Ben sadece karttan kale yapmayı biliyorum."

Ağlama duvarı hakkında soru sormayacak kadar akıllıyım. Zaten gizlice dinlediğimi kimse bilmiyor. Bu kabinde, bu sırada yedi koltuk var, ve bu kabinde şey işte, onlarca sıra var. Dışarıdan gördüğüm kadarıyla beşer kabin üst üste dizili ve üç tane yan yana sıralı olmalı. Ne kadar da çok insan. Daracık. Anlını sildi. Karısı magazin programı izliyor. Kitabı nereye saklayacaksa saklasın, bence bu evlilik yürümez. Bence kadın onu aldatıyor. Ve bence bunu o da biliyor. Ne kadar da iç ısıtıcı, ya ne yapacaksın, ne kadar da akıllıyım. Nasıl olsa, uykum geldi biraz, her şey biraz... Hadi, kartlar.

"Şey, Stajyer, bu işe daha sonra devam etsek olur mu. Şimdi sadece biraz çizgi film izleyip uyumak istiyorum. Uzun bir gündü, yorulmuşum."

"Tabi, ne zaman istersen."

Kartların olduğu tepsiyi kaldırdı. Oturduğum yerde biraz yayıldım, ekranda en sevdiğim diziyi açtırdım Stajyer'e. Uyuyor gibi yapmıyorum, azıcık eğilip gözlerimi kısmam gerek önce. Uyuyana kadar herkesi izleyebilirim. Kül ile Stajyer bir yandan birbirlerini elliyorlar bir yandan da sohbet ediyorlar. Kül'e arabasını geride bırakmak zorunda kaldığı için üzgün olduğunu söylüyor. Onun gibiymiş arabası. Sol kulağım kaşındı biraz. Kulaklığı içinde biraz iterek kaşındım. Kül'ün yüzü fondotenden ötürü daha az ayrıntıyla gözüküyor. Rahatsızmış gibi omzuna siliyor çenesini. Hissetmemesi gerek. Stajyer kendini benden mümkün olduğunca uzakta ve Kül'ün içine düşmek üzere tutuyor. Yanımda oturan adam dijital para borsası hakkında bir program izliyor. Hostesin topuklularını duyabiliyorum koridordan yukarı aşağı mekik dokudukça. Borsa şovunda adamın biri tavuk kostümü giymiş dans ediyor. Ekranın sol tarafından bir reklam şeridi girdi. Sarışın, yüzü doğru tonlarda makyajlanmış büyük memeli bir kadın üzerinde bir dijital kumarhanenin logosunun olduğu ve bunun dışında tamamen beyaz olan mayonun içinde bize bakıyor. Kapıdan içeri bir bakmak için girmiş gibi, bir ayağı havada ve başı öne eğilmiş. Adam anlındaki teri sildi. Yasaklı kitabı bacalarının arasında tutuyor, biraz kıvılcıdı kitap. Tavuğun başı patladı. Bu borsanın durumu hakkında neyi anlatan bir metafor bilmiyorum, ama bu kumarhaneden kazanılan karların kriptopara formunda babama ve arkadaşlarına geldiğini ve yine dijital para borsasına yatırdıklarını biliyorum. Neyi işaret etmesi gerekiyor bilmiyorum, ama her yer kırmızı konfeti doldu. Spor programı açtı adam. Bir futbolcu takım arkadaşına kafa atmış. Başka biri şampiyon olmuş. Karılarının meme büyüklüklerini yarıştıyorlar. Yetişkinler bu tip konularda hep komik davranıyor. Hostes elinde şıkırdayan pembe şampanya bardakları ile ilerliyor. Tavana monte edilmiş beyaz floresanlar hiç bir çikinti oluşturmuyor. Sadece biraz ışık veren

yarı opak yüzey. Büyülü bir taş gibi. Çok eski bir çizgi romandan. Gözlerim kamaştı. Yüzeyindeki pürüzler doğal bir taş oluşumuymuş gibi. Gözlerim ağırlaştı. Bir an boynumu bıraktım, yanımda oturan adama doğru. Saçım omzuna değer değmez yerinden sıçradı. Başımı geldiği gibi geri dönderdi kimseye fark ettirmeden. Kül ile Stajyer de fark etmedi. Şakağım biraz acıdı. Hostes yine yanımdan geçti. Boynum da ağıyor biraz. Ani hareket ettiğimden dolayı. Bacaklarım da. Komik biraz. Çizgi film bitti. Sonraki bölümü izlemeyeceğim. Çünkü sezon finallerini izlemem, eğer sonraki sezon yoksa. Henüz gelmediyse. Başka bir şeyi açmak için elimi kaldırırsam, uyanık olduğum anlaşılacak. Başımı yavaşca Kül ile Stajyer'in olduğu yöne döndürüyorum. Kül'ün önündeki ekrandaki ekran koruyucu geminin camında, yıldızların içinde bulunduğu karanlığın önünde yansıyor. Saati ve en önemli gezegenlerdeki hava durumunu, farklı kriptoparaların değişim değerini gösteriyor. Sanırım kapatmak imkansız. Hiç bir şey izlemeyeceksen bile sana bunu gösteriyorlar. Ekranın altındaki bir şeritten haberler geçiyor. Kaza, katliam, magazin, savaş, eğlence sektörü. Politik haberler de geçiyor bazen. Birisi küfür etmiş. Haber bu. Kül ekrana bakmıyor. Sol göğsünün üzerinde olan Stajyer'in elini göbeğine kadar indirip, bluzunun içine davet ettikten sonra memesine götürüyor. Eğlencelerini bozmak istemem. Önümdeki ekran kendiliğinden izlemek istemediğim son bölüme geçti. Kapatmam gerek. Üzgünüm ama uyuyormuş gibi yaparak sizi dikizlediğimi düşünmenize izin veremem. Başımı Stajyer'in omzuna koydum. Bana o kadar uzak duruyor ki, ancak şakağımın ucu değdi. Beni fark edince omzunu daha rahat bir yastık olacak şekilde başımın altına itti, eğlencelerini böldüm. Gözlerim kapalı, yeni uyanmışım gibi uykulu bir sesle ve elimi ekrana doğru sallayarak; şunu kapatır mısın, dedim. Stajyer ekranı ekran koruyucuya getirdi. Uyuyamadım. Kül, hostese benim için uyku maskesi getirmesi için bağırdı. Oynaşmalarını bölmüş olsam da, Kül'ün benim için kaygılandığını hissettim. Parmaklarını kulaklarımın arkasında hissettim maskeyi nazikçe yüzüme geçirirken. Stajyer'e bırakmadı, oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve oturduğum yerde uyuyabilecek kadar rahat olduğumdan emin oldu. Sonra çekildi. Artık gözlerim kapalı, harbiden de hemen mayışmama sebep oldu. Uzayın siyahında, elimi üzerinde dinlendirdiğim sütunlar üstü üste dizili. Plastik gibi ama tanımadığım bir madde, tamamen yabancı. Sıcak ile soğuk arasında sürekli olarak rahatsız edici bir noktada duruyor, ne kadar uzun dokunmaya devam edersem edeyim vücut ısım geçmiyor. Tıklıyorum ses gelmiyor. Yalıyorum tadı yok. Tırnaklıyorum, yüzey direnci yok bana direnmiyor. İçine de geçemiyorum. Bir çeşit merdiven gibi ama yukarı gitmiyor, aynı hizada kalıyor. Benden iki basamak yukarıda mor bir ahtapot derisindeki gözenekleri birer vantuz gibi açmış, aç. Beni solumak istiyormuş gibi. Kafasındaki incecik yarıkların içinde gözleri, siyah gözlerinde rakamlar dönüyor. Plastik bir çıkıntıyı itiyorum, tık diye bir ses çıkıyor ve yerine oturuyor bir şey; gözler haber spikerini gösteriyor. Bir daha, bir balerin jimnastik sporunu sergiliyor. Bir daha, konuşamayacak kadar yaşlı biri yalan söylüyor. Bunlar ilgimi çekmiyor, gözleri yan dönüyor, ekranın köşesini görüyorum kırık gökkuşağı gibi. Normalde köşesi olmayan ekrana yandan bakıyorum, her renk ince bir şerit olup dibini kesiyor. Haber spikeri, balerin ve yalancı soyunuyor. Bu açıdan hepsinin dibini görüyorum, götünün yanaklarını ve göğüslerini, meme uçlarını. Birbirinin içlerine giriyorlar. Kafası dönüyor ahtapotun yukarı doğru, bir şeye uzanmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi, ama merdiven yukarı çıkmıyor aynı hizada kalıyor ahtapot, kıvıldamıyor. Ben her zaman kötü biri olmadım. Dokunaçlarının birleştiği yerde bir delik var, am olduğunu varsayıyorum (biliyorum). İçindeki karanlıkta bir yüz, birisi var; beni çekiyor, sokuluyorum. O da düşüyor. Enine düşüyor. Onu enine görüyorum, dikine düşüyor ama benim açımdan sürekli düşüyor, ben düşüşünü yanından izliyorum. Ben düşmüyorum. Kahverengi deri ceket giyen kahverengi saçlı bir kadın. Düşüyor. Ben gri gökdelenli ufkun önünde onu izliyorum, ancak gökdelenler göğe yönelmiyor, çünkü merdivenler yukarı çıkmıyor. Kadın da düşmüyor zaten. Sadece düşüyormuş gibi bana uzanıyor, ve saçları rüzgarda dağılıyor ve yerçekimsiz ortamda bacaklarını sallıyor çünkü aşağı doğru gidiyor. Ama aşağısı yok, benimle aynı hizada ahtapotun amında kadın, karanlıkta belli belirsiz bir silüet, dış hatlarını seçebiliyorum ve renkleri belli belirsiz. Ahtapot ağzını kapıyor ve yerinde doğruluyor, güneş doğuyor bir yerde. Tuhaf bir sıvı akıyor, kahve rengi, merdivenden. Dizlerim avuçlarım içinde kalıyor sıvının. İçinde ufak tomurcuklar, minyatür şapkalar, afilli kadın çantaları ve çeşitli cansız nesnelere bitiyor.

Ağzımın içinden çiçek açıyor bir bitki gibi, ama açmıyor. Ahtapot ağzını açmadı çünkü kımıldamıyor merdivenin üstünde, çünkü merdivende kımıldayacak alan yok; gözeneklerini açmış, yiyecekmiş gibi bana bakıyor. Düşen kadın artık düşmüyor, düşmeme sözüyle gözlerimin önünde dans ediyor; eline bir bayrak ve ponpon pofuduk topları vermişler. Merdivenin yanında bir gardrop var, kapıları açılmıyor; açmadım açmaya çalışmadım sadece açılmadığımı varsayıyorum (biliyorum). Küçük ahtapotlar akıntıyla dizlerimin altından gidiyor siyah boşluğun içine, bu bir sel. Neden sel, bilmiyorum. Görünmeyen binalar yıkılıyor içindikilerle birlikte. Akıntı gidip, silah namlularıyla kazılmış kuyulara doluyor ve öteki taraftan kristal olup gözyaşı olarak iki boyutlu prenseslerin gözlerinden akıyorlar. Ama hiç bir şey yerçekimi yüzünden akıyor çünkü merdiven eğik değil ve hiç kimse yerçekimi alanı oluşturacak kadar küstah değil. Ahtapot eriyip sıvıya karışıyor, onun eridiği yerler siyah oluyor ve sonra sıvının tamamı siyah oluyor ve sonra sıvı kararıyor ve gözlerim kamaştığında olan şeyler oluyor ve sonra o da gidiyor, yıldızlar önce tek tek sonra hepsi birden beliriyor. Sonra cam, sonra camdaki yansıma, sonra Kül ve sonra her şey; koltuklar, stajyer, uzay gemisi, diğer yolcular, yanımda oturan adam, onun yanında oturan karısı, artık burada olmayan korsanlar, ağlama duvarı, birbirine bağlanan dokunaç kollar, kahverengi kadın, ahtapotun gözündeki rakamlar, borsa. Kahverengi kadının çalıştığı ofisten çıktıktan sonra gittiği barda, arkasında onu rahatsız edecek kadar ona yakın duran adamın elindeki cep telefonunun ekranında; aslında işaret ettiği rakamlar ve istatistiklerle hepimizi kapsayan, belirli bir açıdan bakınca çok kırık bir L harfine benzeyen borsa grafikleri. Barda mıyım ben, neredeydim, uzay gemisinde? Uyku maskesinin hala yüzümde olduğunu fark ettim. Maskeyi çıkarıp gözlerimi açınca Kül'ü, Stajyer'i, herkesi bu sefer gerçekten oldukları gibi gördüm. Uyandığımı fark edince beni gülücükle karşıladılar.

"Geldik mi?"

"Hayır, ama yaklaştık" diyerek cevap verdi Kül. "Uzay sığrayışı için tam vaktinde uyandın."

"Uzay neyi?"

"Camdan dışarı bakarsan görürsün. "

Bir an yıldızlar titriyor gibi oldu. Yani, normalden de çok oranda. Sonra epey titremeye başladılar ve aniden durdu, yıldızların hepsinin yeri değişmişti. Hareket eden biz olmalıyız. Kül beni yanına çağırdı eliyle, silah çantasının dibinde iki büklüm camdan dışarı bakıyorum.

"İşte Pthoran! Hedef gezegenimiz ufukta belirdi."

"Ya da yeni adıyla Atamanya."

Öğh sesi çıkararak gezegenin yeni ismine dair düşüncelerini ifade etti Kül. Stajyer de ona katıldı. Kül benim yerime geçti. Oturdum yerine. Göz bandı anımda. Sersemlemişim. Silahlarla dolu çantaya dizlerim değişiyor. Pthoran üstünde beyaz şeritler olan mavi bir topa benziyor. Henüz dağlar bile seçilemiyor buradan. Yine de muhteşem.

"Ben uyurken bir şey oldu mu?"

"Anlına çük çizecektik ama kalem bulamadık."

"Tüh. Yazık olmuş."

"Şaka değil bu, bu arada. Kül harbiden kalem aradı" ekledi Stajyer. He he he. Önümdeki ekrandaki saat epey değişmiş, artık tanınmaz bir halde. İyice yayıldım. Dirseğim dirseğe, bacaklarım spor çantasına dayalı.

"Sen bunu nasıl geçiricen inince?"

"Rüşvet ile. Belki tehdit ederim."

"Güzel. Daha vakit var değil mi?"

"Var."

Uyumak için ne kadar vakit kaldığını sormuyorum. Yeni uyanmış olmanın sersemliği, ve sevdiğim iki kişinin dibimde olmasının getirdiği tatlı sarhoşlukla; bu yolculuğu sevdim. Biraz daha uzun sürmesini istiyorum.

Sırt çantamı Kül fırlattı, ben silah çantasını yerinden kımıdatamadım. Hostes bize pis pis bakıyordu yanımızdaki bagajın kuralları aşan ağırlıkta olması yüzünden. "Şey, işte öyle gidiyor dizi" dedim Stajyer'e. Kül, çantasını sırtladı ve arkamızda kuyruğa girdi koridorda. Yavaşca ilerliyoruz. Kapıdan inmek üzere yanından geçtiğimiz ikram arabasında, bir kokteyl bardağının içinde mor bir dokunaç gördüm.

arka fonda komik bir manzara (biraz daha yaLnız)

Duvarları siyah olan ve belirli aralıklarla ışılandırılmış, genişçe bir koridora geçtik iniş platformundan sonra. Bütün yolcular aynı yolda yürüyorduk ve öbeklere ayrılmıştık. Koridorun sonuna yaklaştığımızda, Karli, "Beni bir dakika bekleyin" dedi ve yanımızdan ayrıldı. Metal detektörleri ve ellerinde çok edici coplarla, plastik kapıların dibinde bekleyen görevliler görüldü. Karli Kül'ü arıyordu gözleriyle. Kontrol noktasından aranmadan geçmeyi nasıl becereceğini merak ediyor. Bütün potansiyel çıkışları taradı. Görevlilerin yanına geldiğimizde, anahtarlığıma bağlı olan küçük tornavidayı eline almak istedi adam. Tehlikeli bulmuş olacak ki iyice inceledi. Öteki görevli Karli'ye çantasını açtırdı. Benim işim bitti ama Karli'nin yanında durmak istediğim için kuyruğu tıkamış oldum. Tuhaf çizgi romanlara bakıyor görevli. Geçtik. Sırtına geri aldı çantasını Karli omuzlarına bağlayan kayışları dibine kadar sıktı. Yeraltı otobüs durağı gibi bir yere çıktık. Burada hava acayip rutubetli ve küf kokuyor. Tek çıkışa doğru yöneliyor herkes. Otobüslerin girip çıkabileceği kadar geniş olan boşluktan çıktık. Dışarı çok güneşli. Çok geçmeden Kül spor çantasıyla birlikte yanımızda belirdi; "Güneş gözlüğü olacaktı yanımda bir yerde. Bulamadım."

"Nasıl geçebildin" diye sordu Karli.

"Bir hademeye para teklif ettim, beni çalışan çıkışından çıkarırsın diye. Kabul etmedi, beni karıştırma bacım dedi. Sakso teklif ettim, yine kabul etmedi. Silah çekip tehdit ettim en sonunda."

İçi silah dolu spor çantasını taşımakta zorlanıyor gibi. Nefes nefese, yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. Güneşin altında dudakları ve çenesi parlıyor, öpmek için yaklaştığında gözlerimi kaptı. Bana yaklaşınca iyi hissediyorum. Bana daha çok yaklaşmalı. Koluna girdim, ona yardım etmeyi teklif ettim.

"Aslına bakarsan, al."

Kucağıma bıraktı çantayı. Harbiden ağırmış. Bir kaç adım yürüdüktan sonra benim de zorlandığımı görünce bir ucundan kavradı çantayı, el birliğiyle taşıdık.

"Bu kalabalık da ne" sordu Karli.

Beyaz taşlarla bezeli bir sahile çıkıyor yürüdüğümüz yol. Az daha içeride, gözün alabildiği kadar büyük bir kalabalık toplanmış; insanların arasından fıskıran güneş şemsiyeleri ve onların altlarındaki masalara dizilmiş kitaplar seçilebiliyor.

"Bir çeşit fuar olsa gerek. Kitap fuarı."

"Bu kadar insan yeni çıkan kitaplar için mi toplanmış?"

"Onun gibi bir şey. Baksana, çeşit çeşit yayınevleri var. İndirimli test kitapları satıyor şuradaki mesela. Teknolojinin bu kadar gelişmesine rağmen hala yeni kitapların gazetelerin filen basılması tuhafına gidebilir, henüz yıldız sistemi aşırı yayın yapabilmenin bir yolunu bulmadılar. O yüzden. "

"Burası turistik bir merkez değil, ama tutabileceğimiz iyi odalar buluruz bence. Sen ne diyorsun Stajyer?"

"Sıkıntı olacağını sanmam."

"Şey, siz gidin oda tutun. Ben siz gelene kadar burada takılsam olur mu? Bulursunuz beni."

"Ama o zaman, önce sana şunu vermem gerekiyor sanırsam." Spor çantasının yan ceplerinden birini açtı ve bir cep telefonu çıkardı.

"Ararız seni gelince."

"Anlaştık."

Çok aramamız gerekmedi; iki sokak ötede apartman daireleri arasına sıkıştırılmış bir otel bulduk. Orta yaşlı otel görevlisinden anahtar kartı aldıktan sonra odaya çıktık, Kül çantasını yere dikip ona dayanırken kapıyı açtım. Çantayı yatağın üzerine bıraktı. Etrafa bir göz attım, "fena değilmiş."

"Karli'nin odasının kartını kaybetmemek için ne yapmalıyız sence?"

"Buraya bırak, gelince kapıyı ona açarız."

"Ya biz kaybedersek kartı, veya Karli odasına biz yokken girmek isterse?"

"Bana ver, ben kaybetmem. Cüzdanımda saklarım."

"Sığacağına sanmıyorum."

"Yiyelim?"

Kül, giriş kartlarını kemerine sıkıştırmış yanımda yavaş yavaş yavaş yürüyor. Açık havada başındaki taç neredeyse mor renginde gözüküyor. Bu gezegenin yıldızı griyle karışık açık mavi renginde. Bütün renkler biraz farklı gözüküyor. Yeni fark ettim. Kül gemide makyaj yapmaya gittiğinden beri oldukça yapışkan, elleri sürekli tenime gömleğime veya kotuma değişiyor. Şikayet ettiğimden değil, sadece yatağa girmeye ihtiyacı varmış gibi. Fazla yorgun olduğundan endişeleniyorum. Ama Kül hep fazla yorgun zaten. Enerjisini gizemli kaynaklardan çekiyor ve hep tam ihtiyacı olan kadar veya biraz daha az çekiyor. Bir omuz atıp ona son düzlükte eşlik etmemi istediği için böyle yaptığını hayal ediyorum. Hep yalnız kalıyormuş gibi. Gerçekten ihtiyacı olduğundan ihtiyacı varmış gibi yapıyor. Yeşil taşlardan örülü bir duvarın altında aniden durdu, yarım adım gerimdeydi; dirseğimden tutup kendine çevirdi beni. Üzerime doğru iki adım atarak beni duvara kısırdı, yaslandım. Kemerine takılı kartlardan dolayı normalde hareket ettiğinden azıcık daha ağır hareket ediyor. Çok az. Ama ben ayırt edebildim. Sol elini yanağıma koydu, iyice içine çekiyor manzarayı. Omzuma indirdiğinde parmakları arkamdaki duvarın taşlarına karışıyor, toz kalkıyor. Yürdüğümüz yol ardımızda ayak izleri olarak kaldı. Tenha bir köşe ama birileri gelip geçiyor. Baş parmağımı dudağına koydum yüzünü tutmak için. Islandı.

"Şey..."

İki kolunu tamamen açıp sıkıca sarıldı gövdeme, yanağını köprücük kemiğimin olduğu bölüye sıkınca bastırıyor. İyi misin diyeceğim, ama ciğerlerime nefes almam gerek onun için. Kerpeten gibi sıkıyor, kenetlenmiş bana. Ağzından ince bir ses ile konuşmaya başladı, cümleye geçince dudakları;

"Affedersin. Uykum geldi."

Boynumu ve ceketimin göğsümün üstüne düşen kısmını kızartacak kadar öpücüklere boğduktan sonra, bir baktı; saçıyla biraz oynadıktan sonra kerpeteni sadece elime indirdi. Biraz daha açıklama talep edeceğimi var sayıyormuş gibi önüne bakarak konuşmaya devam etti.

"Bir an polislerin olduğu aklıma geldi. Üç sokak öteden geçtiler. Ne gördüm ne de duydum. Aklıma geldiler sadece. Sana bakıyordum. Aklımdan geçirdim, yol gösterdim, durmadılar."

Hafiften sırtmaya başladı. Bir kaç saniye durduktan sonra yeniden başladı.

"Bir an zevklerim aklıma geldi. Sana sarılmak istedim."

Hikaye anlatmak istememişti ağzını açtığında bence. Ben de açıklama istemedim zaten.

"Bence bir an rüzgar esti, üşümediğimden emin olmak istedim."

"Olabilir."

"Sence Karli ne yapıyordu o kalabalıkta?"

"Bilmiyorum. Kitap bakıyordu."

"O yaştaiken nasıldık hatırlıyor musun?"

"Valla, ben seni hatırlıyorum. Fena gözükmüyordun."

"Doğru ya. Sen, peki, okula gitmediğini söylemiştin."

"Bir şekilde hallettim o işi. Şehirde hayalet gibi dolaşıyordum. Aynı şehirdeydik. Aynı şehirdeymişiz. Seninle aynı şehirde büyümüşüz. Bundan epey memnunum. Belki duvar yazılarımdan veya grafitilerimden birinin önünden geçmişsindir, okumuşsundur. Belki de okumamışsındır. Belki attığım bira şişelerinden birinden kalan cam parçaları ayağını kesmiştir. Yıllarımı boşa harcamamışım gibi geliyor şimdi."

"Üzgünüm ama sokaklarda çıplak ayakla gezdiğimi hatırlamıyorum."

"Ya sen ne yapıyordun?"

"Hiç. Kayda değer bir şey yapmıyordum. Tek tük partilere gidiyordum."

"O dövmecinin yanındaki sokakta bir dönerci vardı. Hiç yedin mi oradan?"

"Tabi canım."

"Di mi ama?"

"Çok iyiydi ama sonra kapandı ora. Yerine kişisel bakım malzemeleri satan bir zincir dükkan açıldı."

"Bir keresinde o dükkanın kepenklerine yaslanarak sızmıştım."

"Kollarında, omzunda filen (kendi üzerimde gösterdim neresini kastettiğimi) izi çıkmış mıydı metalin?"

"Çıkmıştı. Bir imam geçti önümden sabaha karşı. Üstünde üniforması vardı. Tuhaftı. Nereye gidiyordu bilmiyorum. Uyandığımda biri üzerime gazete örtmüştü. İki saat kustum oracıkta."

"Yol ortası orası. Bazen evsizler takılırdı."

"Sabaha karşı imamın orada ne işi vardı bilmiyorum. Durmadı da. Bir dükkandan çıktı ve yürüyüp gitti. Kadın iç çamaşırı satan dükkan var tam orada, oradan çıkmadı ama çıksa komik olurdu."

"Bir keresinde orada, seyyar bir tezgahtan midye yemiştım. Çok küçüktüm. Sanırım annemle babam ilk boşandıklarında babam o tarafta bir ev tutmuştu. Hafta sonumu onunla geçirmem gerekiyordu ama kapı duvar. Ben de sokak midyesiyle kahvaltı ettim ve bir banka oturup kitap okuyarak günümü geçirdim. Geri gitmedim çünkü olay olurdu."

"Benim uyandığım sabah da orada okul çocukları vardı. Bir kız iki oğlan, galiba. Midye yiyorlardı. Senin olman imkansız tabi, zaman farkı. Bazı şeyler değişmiyor sanırsam. Gazetede savaş haberleri vardı. Teröristler ölüyordu. Ahlak bozuluyordu. Bir şeyler yasaklanıyordu. Birileri seçiliyordu. Hep aynı bok. Basket şampiyonu olmuştu arabasının fiyatı şu binayı satın alabilen birisi. Ve kimin kimi siktüğinden de; yanlışlıkla çıkan yangınlardan bahsediyorlardı. Bazılarını ben yaktım. Tabi, kimsenin umurunda değil."

Değildi o gün. Hala da değil. Bilmiyorlar. Bilsinler diye yakmadım. Dumanda nefret ettiğim yaratıkların yüzlerini gördüm, onun için yaktım."

"Bence senin imam allahın olmadığını anlamış, bunu unutmak için acele ediyordu."

"Olabilir. Belki de ismailcidir. Veya nakşi. Veya her ne boksa işte. Olmayan allaha tapan, ayısının farklı tonlarda laciverti kurdelalar. Ben sadece gittiğini gördüm. Giden imamların itikati nedir bilmiyorum, gidenler için özel bir mezhep var mı. Sadece, genç kızlar yazıyordu gazete, genci ise ufak olanı olacak. Doğrusu genç kadın. Ama bizde amına bir şey girene kadar kız diyoruz, çünkü cehenneme gitmeyi hak ediyoruz. İşte, ben de soktum imamın karnına... Şaka şaka. Önümden geçti çelme bile takmadım. Zil zurna sarhoştum. Yatağa bağlayıp yavaşca bileklerinden kan akıtarak imamları kendilerinden kurtarmak istiyorum. Ben de cehenneme geldim işte. Onları bekliyorum. Kurtarırım."

"O imamı bekliyorsun yani."

"Yok, hayır. İmamları unutmuşum bile. Sen midye deyince aklıma geldi. *Sadece* bekliyorum."

"Midye sevmem bile. O gün öylesine denk gelmişti. Cebimdeki para birimi miktarı ve yürümem gerekecek uzaklığa bakarak midye yemeye karar vermiştim. O zaman kararsızdım midye sevip sevmediğim konusunda. Ondan sonra da pek çok defa midye yedim. Sonra baktım ki, sevmiyormuşum. Yine de güzeldi vakit öldürmek."

"Kaç yaşlarındaydın?"

"Erken onlar olsa gerek."

"Ben o yaşlardayken yatılı okul ateşe veriyordum. Ebeveynlerimin beni almak için geldiği altı yedi farklı sahne hatırlıyorum. Bazen birilerine şiddet uygulardım. Bazen de başka şeyler. Sonunda bir anlaşmaya vardık ama. Okulların bazıları, eski asillerin at koşturduğu yeşil düzlüklerde konuşlanmıştı. Aklımda bir gün kaçıp yeşilliklerde kaybolmak vardı. Kaçtım. Hiç kaybolmadım ama. Yani, kayboldum da hep yolum insanların olduğu yerlere çıktı. Bir ara yeşilliklerin olduğu bir yere gidelim. Tavşanlar filen olsun. Neresi olursa."

"Kulağa hoş geliyor. Karli'ye kamp kurmayı öğretiriz."

"Olur. Ben de bilmiyorum kamp kurmayı. Öğretirsin bize. Veya ağaçların arasında uyku tulumu içinde yatarız."

"İkisini de yaparız."

Acayip bir kalabalık var. Kül telefonunu çıkardı Karli'yi aramak için, ama ben onu gördüğüm için gerek kalmadı. Yine de aradı. Karli uzaktan bizi görünce, tek başına oturup havayı tekmelediği banktan fırladı ve bize doğru koşarak geldi. Kül kapayana kadar çaldı telefonu.

"Oda buldunuz mu?"

"Hemen burada, hem de iki sokak ötede filen."

"Güzel. Şey, ben de burada sıkılıyordum."

Bir şey teklif edecektim, Kül lafa girdi:

"Sen burada kalmak istemiştin, aklında ne vardı? Çizgi roman bakacaksın sandım."

"Yok, hayır. Öğrenciler test kitapları almak için geliyor buraya..."

"Yaşıtlarınla oynamak istedin! Eeee hadi, sorun ne?"

"Hiç. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hadi, kızım, ikimiz yardım ederiz şimdi sana. Somurtma. Düşürürüz sana birilerini hemen. Önce nerede erketeğe yatacağımıza bakalım. Şu koca blok okul kitaplarına ayrılmış, değil mi?"

"Gelin, şurada bir büfe var tam yukarısında. Orada otururuz."

Kül büyük filtre kahveyi boğazından aşağı dökerken, Karli de avucundaki sıcak çikolataya üflüyor.

"Şimdi, Karli, gözüne kestirdiğin birileri var mı?"

Çoğu gruplar halinde gelmiş olan çocuklara uzun uzun baktı. Yaş gruplarına göre ayrılmıştı masalar ve en uçta kendi yaş grubuna bakabilmek için Karli'nin trabzanların üzerinden eğilerek bakması gerekiyordu. Bacaksızlar önümüzden geçip duruyor.

"Gidip ne diyeceğim?"

"Ne istersen. Lafı hoşuna giden bir konudan aç, eğer cevap verirlerse git yanaklarını yala. Eğer geri çekilirlerse ayaklarına bas ve yüzlerine tükür. Birileri buna uyum sağlayana kadar tekrar et bunu."

"Veya elindeki kitaplardan konuyu açabilirsin..."

"Evet evet, Stajyer'in dediğini yap. Daha iyi."

Karli kabaca ifade etti kendi türünün derdini: "Hepsi ders kitaplarına bakıyor."

"Eh, sen de takip et. Nasıl olsa öteki taraflara da gidenler vardır. Bir çizgi roman tezgahının önünde yakalarsın!"

"Peki, gidiyorum."

"Eğer hakkında bir şey bildiğin bir konuda konuşuyorlarsa, lafa girip kendini tanıtabilirsin" diyerek ekledim.

"Tamam. Bana şans dileyin."

"Biz buradan izliyoruz."

Karli, önce kalabalığın içinde bir durdu, sonra sayısal test kitaplarının olduğu masanın yanibaşında muhabbet eden iki oğlana yöneldi. Cevap vermediler ona galiba. Çekip gittiler. İyi gitmiş olamaz, yanımıza geri geliyor. Kül kahvenin dibini yere döktü. Karli biz sormadan anlatmaya başladı.

"Pek iyi gitmedi. Biri ötekine; milli kadın voleybol takımının maçlarını, kendi deyimiyle "köpppek" gibi izlediğini, şortlar dedi. Ben de —belki biraz fazla yüksek bir sesle araya girmiş olabilirim— ben ekranı yalıyorum, dedim. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra giderken biri manyak diye laf attı. Beceremedim sanırım."

"Hadi gel, birlikte halledelim bu işi. Sana koçluk edicem."

Kül, Karli'yi kolundan tutup merdivenlerden aşağı götürdü. Gökte bir tane bulut yok. Ne güzel bir hava. Ben ne yapıyorum burada, aşağı insem kalabalık mı etmiş olurum? Neyse, hallederler onlar herhalde. Hem nasıl bulucam onları bu kalabalıkta. Onlar gelir bulur beni, Kül Karli'ye arkadaş bulduktan sonra. Alışverişini yapmış insanlar, dolu poşetlerle karnını doyurmaya geliyor bu tarafa. Amma çok kağıt var. Bu gezegenin ve evrenin pek çok köşesinden, fiziksel olarak buraya geliyor bütün kitaplar. Hepsini burada basmıyorlar. Bu kitabı burada okuyan ile başka bir gezegende okuyan, aynı sayfayı biraz farklı görüyor. Bunu hesaba

katmamışlar. Bu gezegenin yıldızının ışığı altında beyaz sayfalar daha gri gözüküyor. Kül iyidir umarım. Biraz dengesizdi. Sanırım peşlerinden gitsem iyi olacak. Harika, elleri dolu müşterilerle dolu bir karmaşanın içine girdim. Kül'ü arardım, ama telefon numarasını bilmiyorum. Şimdiye kadar lazım olmadı. Bence çok uzakta değillerdir. İşte, buldum bile. İndirimli seri romanlardan inşa edilmiş bir kalenin arkasında saklanıyor Kül. Arkasından yaklaştırmaya çalıştım, hiç kımıldamadan konuşmaya başladı ben gelince:

"Şu sırık cevap bile vermedi Karli'ye. Hayaletmiş gibi davranıyorlar."

"Elindeki birayı nereden buldun?"

"Üstünde Megadeath tıstörtü olan bir dört göz, Karli için ayaşın teki yolunu kaybetmiş dedi. Bi fırt ister misin?"

"Yok, sağol."

"Gluck gluck gluck. Ben de gidip buldum neden bahsettiğini. Şimdi de dört genç kadınla konuşmaya çalışıyor. Galiba ne diyeceğini bulamadı, oradan kurtulmak için tuvaletin yerini soruyormuş gibi yapıyor. Lanet olsun."

"Sen de onu buradan izliyorsun?"

"Birini gözünü morartmakla tehdit ettim Karli'yle konuşmazsa, ama bana engel oldu ve geri çekilmemi istedi."

"Sen iyi misin?"

"Neden iyi olmayayım? Sen buradasın. Karli'ye manita yapıyoruz."

"Öyle mi yapıyoruz?"

"Ne, bara mı gitsin çocuk sosyalleşmek için? Okula gitmiyor. Bizimle birlikte kaçak."

"Evet, sanırım haklısın."

"Bak şuna ne diyor..."

"Ben bir şey duymadım."

"Git buradan ucube, dedi."

"Dudak okuyabiliyor musun?"

Siperin arkasından fırladı kalabalığın içine. Karli ne tarafta tam emin değildim ilk başta, takip etmem zor oldu. Sonunda eleme yöntemiyle nerede olduklarını buldum. Yanlarına vardığımda, Kül oradan uzaklaşıyordu bile. Karli'ye ne olduğunu sordum.

"Bize doğru yürürken tezgahın bir kitap aldı ve şunun kafasına indirdi. Eğitim sistemi akılsız itaat ve konformizmi besliyor diyerek bağırıyor, ve kitabı elime tutuşturup, yazarını bulmaya gittiğini söyledi."

Kitabın adı Polybius.

"Stajyer sana yardım eder dedi."

"Eh, peki o zaman. (Kitabı yerine koydum.) Hadi, çizgi roman stantlarına doğru gidelim."

Biz ilerlerken, Karli de dert yanmaya karar verdi.

"Sadece anlamıyorum, neden bu kadar zevksiz oluyorlar..."

Yanımdan geçtiğimiz birisi bize doğru sapık diyerek laf attı. Tepki vermedik. Bir stantın başında durduk.

"Etrafında, içinde sosyalleşebileceğin bir kalabalık görüyor musun? İyi mi?"

"İyi."

"İyi, çünkü Kül'ün kafasını şişirdiği çocuk yanında bir çamyarmasıyla gelmiş. Sen burada takıl ben onunla ilgileneyim."

"Kavga mı edeceksiniz?"

"Yok canım, sadece konuşuruz."

Karlı koşarak yanıma geldi, sanırım aklı bende kalmış.

"Ne yaptın?"

"Hiç, sadece konuştuk. Özür diledim. Boğazımı sıkınca en son, tehdit etmek zorunda kaldım. Banka hesap numarasını yüzüne söyleyince korkup kaçtı."

"Hallettin yani."

"Hallettim. Sen ne yaptın, nasıl gitti?"

"Gidip Kül'e baksana. Belki neşesi yerinde değildir. Onu düşünmeden edemiyorum."

"Olur, sen eğlencene bak. Sonra Kül'ü çaldırırısın cepten."

Aslında ben de endişeleniyorum.

Tezgahın arkasındaki aynada kendini izliyor. Bir dirseği önüne dikili, başını ona dayamış ve öteki kolu da ağzını kapıyor. Tacı elinde. Burası kötü bir mekan olsa gerek. Tek müşteri var ama buna rağmen Kül'ün boş şişelerini toplamamışlar. Bayağı eski ve izbe bir yer, ama retro bir dekoru var. Bluzunu top yapıp bacaklarının arasına almış. Siyah kumaşı kırış kırış. Beni görünce biraz doğruldu. Elimi omzuna koyup yanındaki tabüreye oturdum;

"Karlı'yi yalnız mı bıraktın?"

"Seni bulmamı istedi." Bira şişesini dikti kafaya.

"Nası gidiyo bıraktığımdan beri..." Henüz olmak istediği kadar sarhoş değil. Bana da bir tane söyledi. Bir şey söylemedim.

"Özür dilerim öyle çekip gittiğim için."

"Sorun değil."

"Bu hayvanlarla aynı dünyada yaşamak istemiyorum."

"Bir tanesine saldırmışsın galiba?"

"Oldu bir şey."

Bir elinde ta ötekinde Şişe, tezgaha bakıyor nazik gözleriyle. Vücutu tabürenin üzerinde pek kıvırdamıyor. Başka kimse yok barda, barmaid de bizi yalnız bırakmak için arkaya geçti. Kül bir tane daha diye bağırdığında duyup gelecek yakınlıkta.

"Sen buradasın, Karli burada ama... Ne büyük hayal kırıklığıym. Ortada bir sorun varsa, hepimiz için var. Ama ben kendimi kötü hissediyorum. Kaldıramıyorum. Buraya gelip sızıyorum. Sizi orada yalnız bırakıyorum. Karli'ye yardım etmem gerekirken zayıf olan ben çıktım."

"Onu hayalkırıklığına uğrattığını sanmam. Dediğin gibi, aynı dertten müzdaribiz."

"Ne dert ama!"

"Olmamasını mı tercih ederdin?"

"Hayır."

"Tabi ki hayır. İşin eğlencesi bu."

"Karli yalnız hissediyor olmalı. Biz olsak da. Şimdi de benim için endişeleniyor, canını sıktım. Çünkü ben pisliğin tekiyim. Asıl canı sıkılması gereken o, ama ben burada... Gluck gluck gluck."

"Başkaları seni önemsemediği için pisliğin teki değilsin Kül. Karli de yalnız filen değil, sadece, anlarsın ya."

"Tabi. Üzgünüm senin de canını sıktığım için." Bir yudum daha aldım.

"Canımı sıkmadın."

"Sen bu gezegene daha önce gelmiş miydin?"

"Yok hayır. Ama, baksana, klasik tarzda barları bile varmış. Aksesuar olarak bir telefon kulubeleri bile var."

Barmaid boşu alıp yenisini bırakırken beni düzeltti, o telefon kulübesi değilmiş. Bal gibi de telefon kulübesi. Buzlu camlardan dört duvarı olan dikdörtgen bir kutu ve içinde ahize gözükyor. Kül oturduğu tabürenin üzerinde bu gezegene özgü tuhaf bir sarmaşık gibi kıvrılıyor. Bacakları tabürenin metal kısmını kavramış, iki elyle bir Şişeyi tutuyor. Tacı kafasına geri koydu. "Leyla," dedi. "Onu özlüyor musun?"

"Bence siz ikiniz iyi anlaşırdınız. Siyah, kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Sürekli üzerine kahve dökerdi ve diğerleriyle iyi geçinemezdi. Okulu kırıp birlikte ot içmeye giderdik. Benden daha becerikliydi ama hiç kendimi ezik hissettirmezdi."

"Kulağa harika geliyor. Gerçekten tanışmak isterdim."

"Keşke o bana manita ayarlamakla uğraşacağına, ben ona erkek arkadaş bulsaydım. Belki hala hayatta olurdu."

"En azından o it hala hayatta değil."

"Evet. Hiç bir Şeyi affettirmedi ya." Bu kaçınıcı bilmiyorum ama ben de fondip yaptım.

"Keşke orada yaptığımı yapmasaydım. Karli için yeterince zor. Başka yere gideriz olmadı."

"Bu gezegende ne yapabiliriz ki? Sanırım trekıng yapılıyor turistler için. Kayaları yeşil renkli olduğundan, çıplak dağlarına manzara için tırmananlar oluyormuş. Bitki örtüsü de ilginç. Ağırıklı olarak turunçgiller yetiŐiyor. Neredeyse sadece mandalinalar."

"Boş boş gezmek için fena bir yer değil."

"Evet, değil."

"Bu bozuk dünyada yaşamak istemiyor olabilirim, ama siz ikinizle vakit geçirmek o kadar da fena değil."

"Bu bir iltifat mıydı?"

"Bariz olanı ifade ettim sadece."

"Kitap bakmak ister misin? Belki komik bir Şeyler bulursun, sahafta bulunduğun gibi."

"Hala aynı Şehirde bydğmze inanamıyorum. Hani, belki yıllar önce yatmışızdır bir gece demiştim. Ama, yok, yıllarca birbirimizi ıskalamışız aynı Şehrin yakın taraflarında. Bir haritasını filen bulalım o Şehrin. Birbirimizi ıskaladığımız yerleri işaretleriz."

"Kulağa hoş geliyor. Ama biraz sonra. Dnyam sallanıyor. Fazla içtim."

"Evet, benim de."

Kapının sesiyle sarsıldık. Bir anlığına, açılan kapıdan giren gri ışık içeriye doldu; sonra kapandı. Karlı elleri çantasında, tedirgin adımlarla yanımıza geldi ve çenesiyle Kl'n omzuna kondu.

adı Lazım değil

"Bu halı parçasının çantama nasıl girdiğini bilen var mı?"

"O benim hediyem. Kül verdi."

Çantasını karıştıran Karli'ye cevap verdi Stajyer, birasını diktikten sonra. Bir eli şişesinde ötekini koltuğa koymuş, tam benim açımdan bakınca acayip havalı gözüküyor. Kabine geçtik Karli de gelince. Ben ortalarında oturuyorum, çünkü, sanırsam, en sarhoşları benim. Karli çikolatlı süt içiyor. Aslında, komik biraz bu. Küçümsemek için dediğimden değil, yani, klişe gibi. Alkol dışında bir şey içmesi normal, ama süt biraz, neyse. Elimdeki bira ısınmış artık. Buraya geçince bluzumu ellerimde buldum, çok kırıışmıştı. Bir ara çıkarmışım, bir ara dizlerimin arasında sıkıştırmışım, koltuk altımdaydı tabureden indiğimde. Kırış kırış olmuş.

"Neden böyle bir hediye verirsin ki, diye mi düşündün?"

"Yoo" dedi Karli.

"Gününü mahvettiğim için affını diliyorum. Yani, özür dilerim."

"Günümü mü mahvettin? Orada benim için kavga çıkardın. Şey, nasıl denir; ben dışlanmaya alışığım. Sıkıcı benim için. Siz olmasanız şu an sıkıntıda ölmüştüm."

"Garson! Garson! Bize patates getir."

Boşları taşımakla meşgul şıfıntı. Hayır, bu ağır oldu. Dövmelerini kıskandığım için ona hakaret etmem adil değil. Yine de, "Patateeeees!"

Stajyer hafif bana doğru eğildi:

"Satıyorlar mı ki?"

Onu yakasından tuttum: "Karnım kazınıyor. Garson!"

Garson, oğlan çocuğu demekmiş artık hayatta kalmayan bir dilde. Bu işi sırf oğlanlara ayırmaları akıl alır gibi değil. Bahse varım bu kadar havalı dövmeleri bile yoktur o zamanki garsonların. Bu kadın garson da değil zaten, tezgaha bakıyor. Bize servis yapıyor. Başka kimseyi görmedim girdiğimden beri. Küçük mekan. Kutu gibi bir bina, bir şeye benzetemedim. Her neyse, atmosfer iyi. Bira ucuz. Stajyer sarhoş. Karli eğleniyor, çantasını karıştırıyor. Göz kalemiyle bar peçetesine bir şey yazıp yazamayacağını deniyor. Umarım Stajyer fazla yapışkan olduğumu düşünmemiştir. Bütün gün ona ihtiyaç duydum. Şimdi bana dokunmuyor. Karnım gurulduyor: "Garsooon!"

Karışık atıştırmalıklarla dolu bir tabak getirip ortaya koydu havalı dövmeleri olan kadın. Ne olduğunu bilmediğim, ama bir çeşit kabuklu deniz yaratıkları olduklarını tahmin ettiğim kızartılmış küçük hayvanlar göze çarpıyor. Karli elindeki kalemin tersiyle, kabuktan çıkan üç uzantının dibine yerleştirilmiş olan üç gözden birine dokundu.

"Yeniyor mu bu?"

"Buraya özgü herhalde" diyerek açıkladı Stajyer.

"Kızarmış patateslere gömülü olduğuna göre yeniyordur. Ama göz küreleri yeniyor mu bilmiyorum."

"Etrafını saran deri tabakasını da sosa batırıp kızartmışlar."

Isırınca küre, içi krem şanti doluymuş gibi patladı. Ağzımın içi, dudaklarım ve patateslerin bir kısmı; turkuaz ile parlak yeşil arası bir renkte, kremaya benzeyen ama organik olduğu da belli olacak şekilde üstü şeffaf bir tabakayla kaplı olan göz sıvısına bulandı. Tuzlu.

"Güzelmiş aslında."

Karlı bir göz küresini dalından koparıp ağzına attı. Biraz fazla büyük olduğundan çenesini iyice açması gerekti, çiğnemeye başlayınca yanaklarının içinin krema dolduğunu tahmin edebiliyorum. Hoşuna gitmiş gibi yiyor. Stajyer göz küresine yeltenmedi, ancak ağzına götürdüğü patateslerden bazılarını dökülmüş olan kremaya batırdı tadına bakmak için. Belki, sarhoş olduğundan şansını denemek istemiyordur. Kusma ihtimaline karşı. Bence Stajyer'in bu ihtimali de her ihtimali kadar şirin. Bence ağzımın içine kusmalı

Stajyer. O zaman görürdü o da, ne kadar şirin olduğunu. Şişeleri tokuşturduk. Dolu karına bira daha iyi iniyor. Karlı yutkundu.

"Bulabildin mi peki o kitabın yazarını?"

"O konuda... Şey, özür dilerim. Yalan söyledim." Karlı hiç rahatsız olmuşa benzemiyor.

"Biliyorum. Yani, kitabın yazarını aramaya gitmediğini biliyordum. Bence bu bir yalan sayılmaz. Bariz bir şekilde bir mazeret uydurdun."

"Senden sıkıldığımı filen sanmadın umarım." Buruşuk bluzumu yeniden sırtıma aldım. Düğmeleri deliiklerine geçirebileceğimi sanmıyorum. Komik gözükyor olmalıyım. Masanın altında ellerim, aralarında bir şişe. İçmeye devam ediyorum, gizlediğimden değil. Üzerine koysam şişeyi, onu almak için masaya uzanacak halim yok. Ben de bacaklarımın arasında tutuyorum. Baldırlarım biraz üşüyor. Karlı neden bu kadar akıllı? Şişeyi dikiyorum.

"Tabi ki de hayır. Orasının tadı daha ben oraya gitmeden önce kaçmıştı. Senin için endişelendik."

"Merak etme, ben iyiyim. Sadece sarhoşum. Geçer. Yarın yine normal olurum." Sesim tuhaf çıktı. Ağlamaklı konuştum, boğazımda bir şey varmış gibi. Neden, sadece gerçeği söyledim? Kıçını kaydırarak gövdesini bana doğru yaklaştırıp başını omzuma koydu Karlı.

"Merak etmiyorum."

Sarhoş olmanın ne demek olduğunu bilmediğini ima etmek istememiştim. Yanlış anlamışa benzemiyor. Ya da sarhoşum diye üstelemedi. Anlayışla karşılanacağını beklemiyordum. Ne bekliyordum. Hayakırlığına uğrattığımı biliyorum. Bu nasıl belirir hiç bir fikrim yok. Ama sanırım, Karlı bildiğini düşündüğümden fazlasını biliyor. Stajyer de. Herkes mi, bildiğini sandığımdan fazla şey biliyor? Sanmam. Stajyer bana bakıyor. Saçlarımı biraz topladım. Oturduğu yerden kalkıp kapıya kadar gitti. Kafasını dışarı çıkarıp bir baktıktan sonra neredeyse koşar adım geri geldi ve yerine oturdu. Havanın karardığını söyledi. İçeriden hiç belli olmuyor. Cam gibi olan şeyler aslında duvara yapıştırılmış süsler. Karlı tünediği yerden aniden kalktı:

"Bu arada... Benden nefret etmeyen bir yaşıtımı buldum! Harbiden, bak Kül, telefon numarasını bile kaydetti cep telefonuma."

"Şanslı köpek."

"Sonra söyleyecektim ama siz ayılana kadar bekleyemedim. İsmi Lorelay ve benden bir avuç kadar daha uzun. Sırf siyah giyiyor ve ellerinde danteller var. Beni doğum gününe davet etti!"

Stajyer barmaid'i garsonmuş gibi çağırdı, bunu kutlamak için ne'li pasta istediğini sordu Karli'ye. O daha çok baharatlı patates ile ilgileniyormuş ve zaten kadın bize, burasının her şeyi satmadığını; önümüzdeki menüye bakmayı ve orada olmayan bir şey istiyorsak telefonda sipariş etmemizi, buranın adresini seve seve bize verebileceğini söyledi. Harbiden de önümüzde menü varmış, masanın içinde şeffaf bir tabakanın altında. Yeni tanıştığı birini doğum gününe çağırmak için biraz fazla büyük Karli, ama sorgulamadım. Neşesini kaçırmamanın alemi yok. Hem bir olayı vardır. Omzuna vurmakla yetindim tebrik etmek için. Aslında kollarımın arasında iyice sıkabilirim Karli'yi. Ama ayakta değiliz. Kendime not, Karli'yi sık. Üçümüz baharatlı patates kızartmalarını tek tek, ve artık yanında bira olmadan götürürken Stajyer'in lavaboya gideceği tuttu. Önce arkasından kalkmaya yeltendim, sonra bir an durdum. Karli'ye döndüm.

"Şimdi kalkıp gidersem, yanlış anlamazsın di mi?"

"Saçmalıyorsun artık ama. Git işte. Ben burada, bir tane daha patates söylicem, (menüye bakarak) bu sefer çedarlı. Siz eğleneneze bakın. Ben buradayım."

Bir kaç saattir ilk defa ayaklarımın üzerindeyim, ayakkabılarımın bu kadar ağır olduğunu fark etmemiştim. Ya da bana öyle geldi şimdi. Bordo rengi kapıyı kaldırdıktan sonra beyaz floresan altında aydınlanan bir ayna musluk ikilisi ve hemen yanında bir kapı daha buldum. Tıkladım. Kilitli tabi, ama ikinci kez tıklayınca kapıyı açma nezaketini gösterdi Stajyer. Ben aynı nezaketi gösteremedim, kapıyı açar açmaz içeri daldım, vücudumun etkisiyle klozete oturdum; ben de kapıyı arkamdan kilitledim. Plastik klozet kapağına poposunun çarpma sesini duydum, hemen pişman oldum. Acımış olmalı.

"Acıdı mı?"

"Yok. Biraz."

"Neden elin bacağında değildi bu akşam? O kadar dar bir etek de giyme zahmetine bile girmişim."

"Az önce yırtıldı galiba zaten. Beni kalçanla devirince."

"Lafı değiştirme."

"Kendini kötü hissediyordun."

"Eee, nolmuş? Ben hep kendimi kötü hissediyorum."

"Eteğin harbiden yırtıldı."

"Siktir. Yanımda yedeğim de yok, bagaj filen toplamadım yenikıbrıstan ayrılırken. Chevy'de kaldı pantolonum."

"Bence gayet hoş." Sonunda beni öpme niyetiyle yaklaştı, ama maalesef; tacı elime aldım klozete düşmesin diye, ve onun az önce üstünden kalktığı deliğe kusmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Yine maalesef ki, tacı elime almak yerine klozet kapağını kaldırmalıymışım. Yarı sindirilmiş et ve patates parçaları siyahımsı bir sıvının içinde plastiğin üzerinden akarak olduğu gibi mermerlere indi.

Karli patatesin ucunda peyniri uzatıyor.

"Beklediğimden kısa sürdü."

Yerime geçtim, Stajyer de benden sonra oturdu. Kusmak karnımı acıktırdı, patatese giriştim.

"Kül erken boşaldı."

"Hem de öyle bir boşaldım ki, bütün tuvalet boyandı. Duvardan duvara."

"Ha?"

"Ehem. Kusmuk oldu her yer."

"Hee. Ew, ama sanırım alternatifinden iyi. Sen iyi misin?"

"Yok bi şey, her zamanki halim. Stajyer de kustı."

"Evet, kokuyu alabiliyorum. Yanlış anlamayın ama, şimdiye sizin dışınızda hiç bir yetişkin benim yanımda alkol almadı. Babam, bi tek, rütbeli arkadaşlarıyla bir şey kutladığında iki kadeh viski içerdi arka bahçemizde"

"Daha çok içseydi belki ahlak diye bir şey olduğunu keşfederdi" dedim şaka yollu. Hala biraz sarhoş olmalıyım. Karli de güldü, o zaman sorun yok. Neden sorun olacağını düşündüm bilmiyorum ama biraz agresif bir şaka yapmış olabilirim. Cuk oturdu ama. Stajyer bile güldü.

"Tabi bana koklatmazdı. İlk içkimi okuldan bir çocuğun partisinde, klozete saklanırken içtim. Light biraydı. Berbattı, kirlili sütyenlerin üzerinde oturuyordum. Yanında ilk alkol aldığım yetişkin sizsiniz çocuklar."

"Demişken, teklif etmedik ama bir bira filen ister misin?"

"Yok, sağolun. Ben böyle iyiyim."

"İyi çünkü birinin bizi odalarımıza taşıması gerekecek, di mi Kül?"

"Cevap veremeyecek kadar sarhoş değilim. Hem kusmak aydı biraz. Her ne kadar Karli'nin bizi taşımaya çalışmasını izlemek için can atsam da. Hatta bunun için sarhoş taklidi bile yapabilirim."

"Taklit diyorsun yani."

"Valla sarhoş olmanıza filen gerek yok. Yatın yere taşıyım sizi. Atom karınca gibiyim, görünüşe aldanmayın. Bir keresinde bütün bir okul sırasını merdivenlerden tek başıma indirmiştım."

"Neden öyle bir şey yapma gereği duydun ki? En alt katta sıra mı yoktu aşıracak?"

"Okulda hademe ekşiği filen vardı herhalde. Bize kendi sıralarımızı taşıttı öğretmen. İkişerli gruplar halinde kendi oturacağımız sıraları taşıyorduk. Bahse girdik o zaman yanımda oturan..."

"Adı lazım değil ile."

"Evet. İşte, bana taşıttı. O kadar ağır değildi zaten. Küçükken insanın gözüne büyük gözüküyor."

"Çok sık bahse girer miydiniz, adı lazım değil ile?"

"Cinsiyetimin onurunu korumak zorundaydım. Tek başına oturan, ismi hasan mıydı hakan mıydı ne, bir çocuk tek başına taşıyordu ve; adı lazım değil, bana eğer ben veya herhangi bir kız olsa taşıyamazdı dedi. Sıranın köşeleri avuçlarımı kanattı ama taşıdım işte. Ben de onu karınca yeme yarışmasına davet etmişim. Öyle işte. Şimdi dönüp bakınca, şey; ne saçma di mi."

"Bence gayet şirinmişsiniz gulp" ama benim cümlemin sonunu getiremeden geçirmem pek şirin değil.

"Sonra büyüüp pisliğin teki oldu adı lazım değil. Neyse, benim ifşa ettiğim o büyük olaydan sonra babam da okula gitmem konusunda ısrar etmedi. Başka okula gidebilirdim, ama taşınmamız gerekirdi ve bu da onun işleri için uymazdı. Bana hava hoş, ne zaman yenikibrisa gelsen senle takılıyordum. Onun dışında da pençe oyunları ve MegAVM'de boş yapmak var. Ellerim doluydu yani. Adı lazım değil, ne felaketti ama."

Tarihin en büyük başarısızlıklarından biri olmalı." Stajyer Karli'nin duygusallaştığını hissetmiş olacak ki akıllılık edip konuyu değiştirmeye yeltendi.

"Tarihin en büyük başarısızlığı büyük ihtimal Waterloo'da Napolyon'du. Veya Sarıkamış'te Enver. Vey bütün bu kapitalizm olayı. Veya Hain Darbe Girişimlerinden biri. Veya Kerbela. Veya Büyük Fitne. Veya Kızıl Gaflet."

"Bu dediklerinden sadece üçünün filen ne olduğunu biliyorum Stajyer."

"Evet, Stajyer. Ben bile yarısını filen hatırlayabildim hemen düşününce. Gerçi, belki, evet, belki de hala sarhoşumdur."

"Bakın, size Kızıl Gaflet'in hikayesini anlatacağım. Bunu alt kat komşumun bir arkadaşının büyük amcasından dinledim. Onun babası Mars Savaşı sırasında Uzay Kuvvetlerinde iletişim subayıymış ve bu olayın çoğunu kendi kulaklarıyla duymuş."

"Yey harika, şehir efsanesi. Şehir efsanelerine bayılırım." Harbiden de bunu dinlemeye heveslendi Karli, oturduğu yerde dikildi.

"Mars, eski dünyanın ilk kolonilerinden biriymiş. Mantıklı zaten, hemen yanında. Bu yüzden de, bildiğimiz şimdiki yıkıntılarla ve nükleer atıkla kaplı kızıl çöl olmadan önce evrendeki en gelişmiş ticaret merkezlerinden biriymiş. Cidden, bilimde ve teknolojiye bütün galaktik imparatorluğun merkeziymiş ve bunun getirdiği prestijle anılmış her zaman. Bir gün, şimdi bile sahip olmadığımız klonlama teknolojisini kullanarak tarihten önemli bir kişiyi geir getirmek istemişler. Kitapta yazdığı gibi, nasıl daha önce ölüye ve yaşam verildiyse, bilimin ışığında falan filen. Propaganda işte. Ve bu Galaktik Konsey ile bir anlaşmazlığa yol açmış ve bu yüzden çıkan Mars Savaşında, kırk gün kırk gece bütün Uzay Filosu, neredeyse silahsız olan Mars'ı bombalamış ve şu anki, yaşanamaz konumuna gelene kadar yerle bir etmiş. Buraya kadar resmi tarih. Al kat komşumun arkadaşının büyük amcasının dediğine göre, olayın resmi hikayeye girmemiş bir kısmı var. O da, klonlama projesine ilk başta bütün imparatorluğun destek vermiş oluşu. Bunu bazı, çok yaşlı insanlar hatırlıyor zaten. İlk başta bütün gazeteler Kutlu Yeniden Doğuş'u kutlayan afişler filen basıyor. Ama sonra bir şey oluyor, ve Mars yüksek bilim konseyinin darbe yapma niyetinde olduğu ve elinde gerçekten olmayan klonlama teknolojisini varmış gibi gösterdiği söyleniyor. Komşumun arkadaşının büyük amcasının babası donanmada orta seviye bir iletişim subayı, Mars'ın yörüngesindeki bir gemide görevli. (Tabi, yersen demiyor Stajyer. Ama işin eğlencesi o. Bozmuyorum tabi ki.) Üst düzey yazışmaların bir kısmı onun üzerinden geçiyor. Dediğine göre, bu klonlama aslında gerçekleşiyor. Hatta öyle ki, herkes bunu kutlamaya başlıyor bile. Haberin ulaşabildiği yakındaki koloniler ve eski dünyada insanlar topluca dua filen ediyor. Fakat bu klonlanan adam, yani klon bütün hafızasıyla birlikte klonlanıyor. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama, bir çeşit teknolojiyi kullanarak yeni keşfettikleri kafatasının içinde, herhangi bir kafaasının içinde yüzlerce binlerce yıl önce geçmiş beyin dalgalarının kalıntılarını okuyup yeniden üretebiliyorlar. Yani, bu adam kesinlikle başa geçecek. O kesin. Ama sorun şu ki, adam geçmek istemiyor. Etrafına bir bakıyor. İki bakıyor. Önce mutlu. Adama kendi eylemlerinin sonuçlarını gösteriyorlar, tarihi anlatıyorlar. Uzaylıları gösteriyorlar, evrende neredeyse bütün uzaylı medeniyetlerini bitirdiğimizi gösteriyorlar. Kendi zamanında olan ama artık onun çizgisine gelmiş muhalif inanış biçimlerini, politikaları gösteriyorlar. Adam varoluşsal kriz yaşıyor, çayıyor, kayboluyor. Sonra yeniden ortaya çıkıp, söylediği her şeyden vaz geçtiğini açıklıyor. Diyor ki, her şey yalan. Ben en iyi nasıl yaşanacağını bildiğimi sanıyordum, bunun için yalan söyledim. Ama işte, anlayacaksınız ki bu olay yüksek konseyin işine çok gitmiyor. Kırk sekiz saat boyunca kapalı bir toplantıda tartışıyorlar. Ne tartıştıklarını iletişim subayı olan komşumun arkadaşının büyük amcasının babası da bilmiyor, ama çıkan karar: şimdiye kadar bu konuda basılmış her şey toplatılacak ve imha edilecek. Sonra da kırk gün ve kırk gece, dünya günü Mars günü değil, suçlarının

kanıtlarını yok ediyorlar. Mars gafleti diyorlar buna işte. Kızıl Gaflet. Bizi kandırmaya çalıştılar diyorlar, ama aslında yalan söylüyorlar. Böyle. Beğendiniz mi?"

"Harika harika! Devamı var mı? Ne oluyor iletişim subayına? Hikayenin bir devamı var mı?"

"Maalesef yok. Komşumun arkadaşının büyük amcasının babası savaştan sonra eve dönüyor, ama asla aynı olmuyor. Yıldızlara tapan o kùltlerden birine giriyor. Yıllar sonra babasını ancak cesedini almak için polis çağırıldığında görebilmişler. Yalnız, şöyle bir rivayet var. Dediklerine göre klonladıkları adamı sadece klonlamamışlar, özel bir bedene yerleştirmişler. Sonsuza kadar hükmedebilsin diye. Ölümsüz değil ancak doğal sebeplerden ölemiyormuş, açlık susuzluk veya yaşlılık gibi. Yani, bu adamın hala Mars'da, yıkıntıların arasında, koskoca gezegende tek başına gezip duruyor olması gayet mümkün. İntihar edecek cesareti bulamadıysa şu an hala orada olabilir."

"Wow."

Hakkını yemeyeceğim, Stajyer'in Karli'yi eğlendirebilmek için bu kadar uzun bir hikaye uydurmasına hayran olmadım değil. Neyse, yeterince ara verdim.

"Garson? Bir fıçı bana lütfen. Teşekkürler."

Karli bara retro havasını katan aksesuarları inceleme karar verdi.

"Bu ne" sordu Stajyer'e, duvara dayayı cam kapısı olan kutuyu göstererek.

"O bir telefon kulübesi. Eskiden, ama çok, çok eskiden insanlar arama yapmak için bunları kullanırmış. Cep telefonlarına bu yüzden cep telefonu diyoruz. Eskiden böyle ev telefonu, sokakta da kulübede telefon filen olurmuş."

"Telefonun kendine ait koskoca bir kulübesi mi var?"

"Şey, evet. Sanırsam."

"Şimdi bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Büyük ihtimal servis dışıdır. Ama ben yeniden servise sokabilirim istiyorsan." Ne servisi, dekor bu. Karli'yi üzmemek için plastik dekoru telefon yapacak. Gerçi, yapamaz demedim.

"Yapar mısınız?"

"Hadi o zaman."

İkisi de kalktı ve görüşümden kayboldular. Stajyer'in yerine geçtim, sırtım onlara döndü. Başıma feci bir ağrı saplandı, gözlerimi kapayıp geri yasladım. Neyse ki bira içmek için gözlerimi açmam gerekmiyor. Başım daha önce ağrırdı ama Stajyer hikayesini bitirene kadar dayandım. O yüzden ağrıdı büyük ihtimal, dürüst olmak gerekirse, ama yaratıcılığına saygı duymamak elde değil. Vakum gibi bir ses duydum bir an, kapı açılmadı ama Barmaid çılgılık attı. Neyi kırdı acaba?

"Stajyer?" Cevap yok.

"Buradan çıkınca odaya mı gidiyoruz, yoksa..."

Hemen görmedim Stajyer ile Karli'yi. Yerimden kalktım, sahte telefon kulübesine gittim. Biraz sıcak. Dış kapı açılrsa duyardım, duymadım ama yine de gidip bi baktım. Kimse yok. Barmaid'in yanına gittim.

"Hey, burada iki kişi vardı benimle. Nereye gittiklerini gördün mü?" Amma sersem kadın.

"Arkadaşların yok oldu."

"Ne?!"

"Ü-üzgünüm."

"Ne diyon lan sen?"

"Işınlandılar." Telefon kulübesini gösteriyor..

"Nereye?"

"Bilmiyorum."

"Siktiğimin telefon kulübesinden mi?!"

"Söylemiştim, o telefon kulübesi değil." Yakasına yapıştım.

"Bak, eğer arkadaşlarımı geri getirmezsen derini yüzerim ve sana kendi derini yediririm anladın mı!"

"Nasıl yapılır bilmiyorum."

"Lan, ışınlanma merkezinin ne işi var barda!"

"B-burası bar değil. Yani, ben aldığımda değil. Işınlanma istasyonu olarak inşa etmişler. Sermaye karlı olmadığından geri çekilmiş. Bi tek bunu inşa etmişlerdi, sökmesi daha pahalı olacağından sadece devre dışı bıraktırdım. Arkadaşın çalıştırmış olmalı."

"Bak, eğer arkadaşlarımı geri getirmezsen seni öldürürüm ve bu başlangıç bile olmaz!"

"Ben anlamam... Ama erkek arkadaşım... Ferit... O anlar..."

Deri ceket giyen hıyar elindeki tableti ışınlanma merkezine bağladı.

"Burada dediğine göre arkadaşların, artık çalışmayan bir yere ışınlanmışlar. Yani kendilerini geri ışınlayamazlar, ama merak etme, ben onları geri ışınlayabilirim. Bu şeyler güçlerini hattan alıyor ve iki taraflı çalışıyor. Arkadaşların ışınlandığında, oradan da buraya hava ışınıyor makine. Yani gittikleri yerde hava var en azından."

"Tamam, ben de arkalarından gidiyorum. Çekilin, ışınla beni."

"Gerek kalmayabilir." Tablet kablosunu uzattı ve merkezin dışına çıktı. "Burada dediğine göre zaten o gezegende üç kişi var toplamda. Işınlanmayı çalıştıracam, eğer kulübenin içinde kaldılarsa geri gelirler. Veya yakınındalarsa en azından uzaklaşmamaları gerektiğini görürler." Zayıf bir beyaz ışık sahte telefon kulübesini doldurdu ve havanın çekildiğini hissedebildim. Karlı belirdi, kucağında çantasıyla bağdaş kurmuş ve çizgi roman okuyor.

"Vay be."

Hemen ayağa kaldırıp sarıldım Karli'ye. (Bu sayılmaz.)

"Stajyer de etrafa bakınıyordu."

"Şimdi Stajyer!"

"Bir dakika ver, içeri girsin."

Yine zayıf ışık ve hava vakumu; Stajyer belirdi. Kucağına atladım henüz çıkmadan kulübeden. O, beni itmeden, birlikte bizi oradan nazikçe çıkardı. Barmaid tezgahın arkasına yöneldi:

"Yine hayatımı kurtardın aşkım. Yine en sevdiğinden koyuyorum sana."

Ben Stajyer'in dudaklarına yumulmuşken, kapı açıldı ve dışarıdan bir müşteri daha geldi. Yemezler, kapı açılır açılmaz içeri girene direkt silah doğrulttum. Yanımda sadece bir altı patlar var ama öldürmek için yeter de artar. Bizi öldürmeye gelen kiralık katil de bunu biliyor zaten. Uzunca bir öpücük alıp Stajyer'in kokusunu iyice içime çektikten sonra, pardesülü kiralık katile silahımın ucuyla telefon kulübesini işaret ettim. Usluca içeri girdi. Yerdeki tabletin ekranında büyük tuşa benzeyen tek şeye ayakkabımın ucuyla dokundum, çalıştı. Artık boş olan kulübenin telefon gibi gözükme için tasarlanmış kısmına altı el ateş ettim. Bozuldu herhalde. Garanti olsun diye tableti de kırabilirdim, ama kırmadım. Adam bize yardım etti o kadar, kabalık olurdu. Kablosunu çıkarıp yerden kaldırdım ve Barmaid'in sevgilisine verdim. O kimdi diye sordu, bu soruyu unutursa iyi olacağını söyledim.

poLy-bius

Barmaid'in bize özür dilemek amacıyla verdiği yolluk çedar peynirli patates kızartması paketinin dibini kazıyan Karli, bizim bir kaç adım önümüzde yürüyor. Serin, parça parça bulutların gölgelerini bıraktığı gri bir hava var etrafımızda. Yağmur yağmak üzere. Stajyer'e doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Endişelendirdi beni bir an ortadan kaybolarak. Karli de endişelendirdi. Bir saniyeliğine Stajyer'den kopup, Karli'nin koluna girdim. Elindeki folyonun dibinde artık çedar kalmadığından emin olup, paketi avucunda top yaptı. Epey yaklaşıp kulağına: "affedersin, bu kadar sinir bozucu bir orospu olduğum için" dedim. Bana şöyle bir baktı tepki olarak. Bunun nötr bir tepki olduğunu düşünmek isterim. "Ayıldın galiba" dedi, "güzel. Senden bir konuda tavsiye alacaktım."

"Yolla."

"Şimdi, bi kız var."

"Lorelay?"

"Evet. Şey, işte beni davet etti."

"Ve onun yanında kendini tuhaf hissediyorsun."

"Çok güzel. Yani, öyle film yıldızı gibi değil. Goth bir film yıldızı gibi de değil. Ama goth. Ve güzel. Bu ne demek emin değilim; ama, işte, anlarsın. Ona baktığımda, benimle konuştuğuna şaşırıyorum. Anlarsın."

"Şöyle düşün, seninle konuşuyorsa konuşmak istediği için konuşuyor. Sen onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorsan, o da öyle hissediyor. Rahat ol o yüzden."

"Peki."

"Bir de, bu konuda yüzeysel olmamaya çalış."

"Nasıl yani?"

"Bak, ortalama bir vatandaşın nasıl bir şehirde yaşamak isteyeceğini düşün. Her yönüyle medeniyete dahil olmuş olan, canlı bir kültür üretimi endustrisi olan ve ticaretin, endüstriyel ve teknolojik üretim alanlarının can verdiği; her yönden açık bir şehirde yaşamak ister. İyi, bakımlı ve cıvıl cıvıl bir şehir. Girişleri barikadlarla kapatılmış ve sürekli çatışmalara gebe bir şehirde yaşamak istemezler. Yolların bakımsız olması onlara anksiyete verir. Karşılaştıkları her pürüz, her anomali onlara hoş karşılanmadıklarını ve şehri terk etmeleri gerektiğini işaret eder. Onlar şehrin kendini sunumundaki her başarısızlık kötüye alamettir. İlişkiler de böyle olabilir. Karşındaki kişinin senden bağımsız olduğunu unutmaman gerek. Senin için mükemmel bir yol olma gibi bir şey olsa zaten onunla olmak istemezdin, birisi olmazdı o zaman."

"Vay. Aslında, gayet iyi tavsiye. Teşekkürler."

"Şaşırdın."

"Yanağını yalayıp, tadına göre davranmamı söylemeni bekliyordum. Ya da öyle bir şey."

"İlk adım hep en zor olan."

"Anladım galiba."

"İyi gideceğine dair şüphem yok. Hem akıllı hem de empatik birisin, bahse varım halledersin."

"Sağol. Eteğin yırtılmış bu arada Kül."

"Biliyorum."

"Al, (çantasını karıştırdı) yanımda bir atlet olacaktı."

Elimde sadece bir tane giriş kartı tutuyorum.

"Affedersin ya, burada bir yerde olacaktı. Kaybedicem demiştim ama sana!"

"Önemli değil Kül."

"Hatta Karli'nin bizim odamızda kalması daha güvenli olur. İzimizi bir kişi bulduysa ötekileri de çok uzakta olmasa gerek. Bu gezegende fazla kalamayız."

"Gitmemiz için yeniden rastgele bir gezegen seçmek ister misin?"

Çıktığımız merdivenin bir basamağında aniden durdu karli.

"Gidemem. Lorelay beni doğum gününe davet etti. Yarın değil öbür gün orada olmam lazım. Ama sizden bunu isteyemem."

"Bu gezegenden iki gün sonra ayrılısak çok sorun olmaz, di mi Stajyer?"

"Hiç sorun değil."

"Ama peşimizden gelecekler?"

"Kaçarsak, nasıl olsa er ya da geç bize yetişecekler. Burada bir savunma hattı kurup mümkün olduğu kadar çok avcıyı oyun dışı bırakabilirsek, bundan sonra daha rahat ederiz. Bu gezegen o kadar da kötü bir tercih olmaz. Tek uzay istasyonu var ve şu tuhaf barı saymazsak, başka giriş ve çıkışı yok."

"Tehlikeli olmaz mı?"

"Sen kafana takma bizi, iki şekilde de tehlikeli olacak nasıl olsa." Kartı yerine geçirip kapıyı açtım. "Sen asıl yarın ne yapacağız onu düşün. Biz öteki işi sen doğum günü partisindeyken hallederiz."

"Sizi yalnız bırakacağımı zannediyorsanız, siz hayatınızı tehlikeye atıyorken..."

"Bak, Karli, alınma ama biz bu işte epey iyiyiz. Sen sadece kendini ve bizi riske atmış olursun. Onun yerine eğlencene bak."

Suratındaki ifadeden boşuna konuştuğum izlenimine kapıldım. Stajyer orta yolu bulmak için atıldı:

"Şöyle yapalım, yarın gezegene gelenler olacaktır. Onları tek tek tuzağa düşürüp bize dokunma fırsatı olmadan indiririz. Buna sen de katılırsın Karli. Ertesi gün sen Lorelay ile takılırken, biz de kalanları bir yere toplayıp hallederiz. Bu sayede sen de doğum gününü kaçırmamış olursun."

Karli pek memnun değil, ama rıza gösterebileceği bir taviz bu. Ben de anlaşmayı biraz daha tatlandırayım.

"Sana, senin için uygun bir silah aldım korsanlardan! Onu kullanmayı da gösteririm."

Bak, bu sefer oldu.

"Siz uyuyun. Ben nöbet tutacağım."

"Aslında benim de pek uykum yok" dedi Stajyer.

"Ben nöbet tutacağım dedim."

"Sırayla uyuruz."

"Hayır."

Karli uyumak için hazırlanma moduna geçti, çantasından bir şeyler ve okumak için çizgi roman çıkarıyor.

"Ben nerede yatacam?"

"Sen yatağı al" dediğini duydum Stajyer'in, ben zulamdan pompalı tüfek çıkarırken.

"Ben küvette uyurum."

"Saçmalama, bu havada donarsın. Gel işte, paylaşırız. Rahat edemezsen başlı kışlı yatarız."

"Belimde sardığım atleti vereyim mi" sordum Karli'ye. "Yok, kalsın."

Tekli koltuğu çekerken parkeler epey gıcırdadı. Henüz onlar uykuya dalmadan üzerinde nöbet tutacağım koltuğu yerine çektim. Önce kapıya bakıyordu, ama camın dışından bir drone gelebilir diye, sırtımı köşeye verip bir yandan camı ve yatağı öte yandan da yatak odasının girişini görmemin daha iyi olacağına karar kıldım. Böyle oturunca otel odasının perdesi tam başımın hizasında duruyor. Bir saat kadar sonra ışığı kapattım ve Karli çizgi romanı kaldırıp cep telefonunda internete bakmaya geçiş yaptı. Biraz daha karanlıkta muhabbet ettik yarın yapacaklarımız hakkında. Sonunda uyudular. Kucağımdaki metal borunun tetiğini tutmamaya çalışıyorum bir kaza olmasın diye. Koltuğa yaslandım. Perdenin arkasındaki şehir ışıkları belli belirsiz gözüküyor. Bulduğumuz kattan trafik de pek duyulmuyor. Karli battaniyenin altında sessizce horluyor. Stajyer tek kolunun üzerine başını koymuş, ceketinin altında uyuyor. Belime sardığım atleti çözdüm. Banyo yapmam gerek bir ara, kafam kaşınıyor. Bir ara yeni giysiler almamız gerekecek. Karanlığa bakmaya alışkınım. Kusmak vücudumdaki sıvı miktarını azaltmış olsa gerek. İçerir girerken holdeki ortak alanda bir otomat görmüştüm, gidip depoyu doldurmam gerek. Silahı odada bırakıyorum. Biri görüp korkar ve bizi ihbar ederse sızarız. Kapıyı arkamdan çektim ama kapamadım, bu karanlıkta giriş kartını nereye koyduğumu bulamam. Kartı Karli'ye versem fena olmayacak, çantasına koyar. Kaybetme ihtimali benim kaybetme ihtimalimden çok daha az. Koridorun sonundaki merdivenlerden inince, ortak alanda koltuklara oturmuş sohbet eden üç yaşlı adam gördüm. Onlar beni görmedi. Duvar saati bir buçuğu gösteriyor. Bozuk parayı delikten içeri attım. Kola yok. Su da yok. Bütün otomatta içecek olarak sadece, daha önce hiç görmediğim bir enerji içeceği var. Kutunun üzerinde siyah üzerine parlak yeşil el yazısıyla okuyamadığım bir şey yazıyor. Bir tane aldım. Bir fırt çekmeye çalıştım ama tadı o kadar kötüydü ki tükürmem gerekti. Diğer enerji içecekleri gibi meyve aromalı sarı bir sıvı değil, beyaz ve berbat bir kokusu var. Kutuyu olduğu biri yere boşalttım. Yaşlı adamlar konuşmayı bırakıp bir saniyeliğine bana baktı. Otelin kapısının önünden geçen polis aracının yakarları yanıyordu, sirenler çalmasa da. Cam kapı açıldı ve içeri elinde şemsiye ile biri girdi, yanımdan geçip yukarı çıktı. Ben de odamıza döndüm. Biraz üşümüşüm. Kollarımı okşadım. Şimdi enerji içeceği fena olmazdı. Başıma keskin bir ağrı girmek üzere susuzluktan. Gidip musluğa ağzımı dayamayı veya otelden çıkıp yakında hala açık olan bir restoran bulmayı düşündüm. En sonunda gidip bir kutu enerji içeceği aldım o otomattan. Açmadım. Nöbet yerime döndükten sonra açtım. Ne kadar da yoğun. İçeceği ağzıma götürdüğümde sıvının tadından çok kokusunu burnumda hissettim. Tek seferde yarısını içtim kutunun, koklamamak için. Mideme yumruk gibi oturdu. Başım ağrıyamıyor en azından. Karli bacağını yatağın dışına atmış. Ağzımda çok kötü bir tat bıraktı. Sanki ağaç kozalaklarını ağzıma almışım. Tanıdığım bir ağacın kozalakları izlenimini verdi. Buz tutmuş ağaç. Altında ağlamıştım. Karanlıkta duvarlara bakmak tuhaf, çünkü duvarları göremiyorum. Bir fırt daha aldım. Artık kokusu rahatsız etmiyor. Bu sıvıda bir tuhaflık var. Başımı biraz yan koydum ve zifiri karanlıkta buldum kendimi. Ayaklarım üzerinde duruyorum. Ayağımda çizmeler var, ayağımda çizme mi vardı? Bu kotu

hatırlıyorum. Zifiri karanlık, sadece kendimi görüyorum. Sırtım çıplak. Kaburgalarımı görebiliyorum, derim üstlerine yapışmış. Ben bu kadar zayıf değilim. Derim kımıldıyor. Uzaktan kalın bir çığlık duyuyorum. Korkuyorum. Korku vücudumu köprücük kemiklerimden kavradı. Soğukluk beni yere atıyor. Kaldırım taşları ve izmaritlere yapıştım. Bir kurt var. Kürkü parlak yeşil. Kapının arkasından çıkıyor. Ayaktayım. Elimi yemesine izim veriyorum, dişlerinin arasında kemiklerim kıkırdıyor. Üzerime bir baskı uyguluyor, kucağıma atladı. Kürkünü kokluyorum. Nefes aldıkça üzerime doğru enseyip geriliyor. Oturuyorum, popom koltuğun içine batıyor. Dili ağzının hemen dışında, yukarı aşağı sallandıkça salyasını görüyorum. Ağzımın içi salyasıyla doluymuş gibi hissediyorum. Yüzüyle yüzüm arasında sağlıklı bir mesafe var. Göz bebeklerinin içinde tanıdığım bir yer var. Sağlam elim kürkünü okşuyor. Olması gerekenden daha da erekte olan çükü çıplak dizlerime değiyor. Çok tanıdık kokuyor. Teni buzdan soğuk. Sarılıyorum. Kaburgaları kırılına kadar kendime doğru sıktım, inledi. Küçük bir et kalıntısı kalana kadar sıktım. Oturuyorum. Nerdeyim ben? Başımın hemen yanında bir kara tahta var. Burada kara tahta mı vardı? Çiğnenmiş olması gereken elimde bir içecek kutusu var. İçindekileri içmişim herhalde. Bu kaçınıcı bilmiyorum. Önemli bir parçamı kaybettiğimi hissettim. Birden içimi yoğun bir endişe sardı. Oturduğum yerden kalkınca burada başka boş kutuların da olduğunu fark ettim. Teker teket hepsini topladım ve koridora çıktım. Ortak alanda kimse yoktu. Kutuları kapının dışında çöpe atar atmaz odama koşarak geri döndüm ve koltuğa bıraktım kendimi. Karli ve Stajyer hala burada. Uyuyorlar. Kapının sesine uyandım. Gün ışığı her tarafı aydınlatıyor. Karli üzerimi örtmüştü. Yatak odasına girdi:

"Günaydın."

"Günaydın."

"Uyuya kalmışsın galiba."

"Öyle oldu. Sen gelsene şuraya." Fazla sıkılamaya çalışıyorum. Kollarımın arasından konuşuyorum.

"Kapı açıktı. Silahın da dışarıdaydı. Yerden aldım. Bu ne için, sorabilir miyim?"

"Senin için mutluyum diyelim."

"Peki, teşekkürler sanırım. Kahvaltı edelim mi?"

"Stajyer daha uyanmadı değil mi?"

"Hayır."

"Silah işini kahvaltıdan önce yapmamız gerekecek. Dışarıda yapmak fazla riskli. Hem ilk uzay gemisi gelmek üzere. Şimdi, izinle sevgilimi uyandırmalıyım."

Kül bana silah vereceğini söylediğinde, silah vereceğini sanmıştım! Taser sayılmaz. Kahvaltı iyiydi ama. Patlayana kadar yedim, klasik bir kahvaltıydı zeytinlerle filen. Bu kadar erken bir saatte uyanık olmam genelde. Gemi tarifelerine uymamız gerekiyor. Gezegene gelirken içinden geçtiğimiz ototpark benzeri üstü kapalı boşluğa geldik. Kül bize ne yapmamız gerektiğini anlatıyor.

"Ben şimdi, gemiden inen kalabalığın arkasına geçeceğim. Stajyer ile ben bu işi epeydir yapıyoruz. Peşimizden kimi gönderdilerse, büyük ihtimal daha önce onu görmüşüzdür. Bu güzelliğin yardımıyla gördüklerimi temizleyeceğim. Kurşun yok, ses yok. Karanlık yerin çıkışında sen bekleyeceksin Stajyer, elinde susturuculu bir tabanca ile. Sen de yolun karşısında bekleyeceksin Karli, eğer biri benim elimden kaçarsa Stajyer halledecek, sonra ikiniz birlikte cesetten kurtulacaksınız. İkimiz de kaçırırsak, elindekini

nasıl kullanacağını gösterdim sana. Etkisiz hale getirirsin sonrası için Stajyer yardım eder. Herkes tamam mı?"

Kül lazer tabancasını bize gösterdi. Beyaz kompozit bir maddeden inşa edilmiş gövdesi ve namlusunun iki tarafında silah soğutma panelleri var. Kalipso gibi değil ama itiraf etmeliyim ki oldukça havalı. Burada kaldırım taşları yerine büyük mermer blokları var. Biraz kaygan. Koşmak zorunda kalırsam düşebilirim. Herhalde bunu engellemek için yüzeye yapay rastgele çizikler atmışlar. Kaldırım taşları kullansalar daha mantıklı olurdu. Hemen arkamda bir dönerci var. Henüz eti striptiz borusuna geçirmemiş. Dükkanı yeni açtı herhalde. Önlüğünü üzerine anca geçirmiş. Etrafı temizliyor. Bu bir Karazanlı, iki büyük kolunun altında her iki tarafta ikişer küçük kolu daha var. Gövdelerinin alt kısmı armut gibi şişkin oluyor onlarda. Yumurtlayarak ürüyorlar, öpüşerek çiftleşiyorlar. Cinsiyet diye bir kavramları yok. Andromeda Savaşında köklerini kazıdı Galaktik Konsey. Eskiden altı gezegene hakimlermiş. Artık imparatorluğun vatandaş olmayan karışık uzaylı topluluğuna aitler. Burada karışık çalışıyorlar. Karanlıkta iki flaş çaktı. Kül birilerine rastlamış olsa gerek. Taser elimde hazır bekliyorum. Bizim tarafa kimse gelmedi. Stajyer sırtını duvara rastlamış, bir güvenlik kamerasının altında elindeki kumaş parçasıyla oynuyor. Ayaklarım uyuşmasını diye volta atıyorum. Bir kaç saat geçti, acıktım. Yarım ekmek döner aldım o uzaylıdan. Bir flaş daha çaktı. Ne oldu anlamadım, aniden üstüme doğru koşarak bir şey geldi. Stajyer'e çarparak onu da yere düşürdüğünü sonra fark ettim. Önne attım kendimi, birlikte yere düştük. Döner ve soğan dağıldı etrafa. Tuşa bastım. Adam kasıldı. Omzunda lazer izi vardı. Kül iskalamış olsa gerek. Stajyer yanıma gelip adamın koluna girmiş gibi yaptı. Birlikte onu bir arka sokağa götürdük. Kül arkamızdan geldi. Cesetleri, biz buraya ilk indiğimizde tehdit ettiği hademenin istasyondaki odasına dolduruyormuş. Son uzay gemisi seferine kadar bekledik, sonra birer kutlamak içkisi için bara gittik. Ben de bir lager içtim. Açıkcası polis gelmediği için şaşırdım hemen arkamızda. Kül, hademeye para verdiğini, eğer polisi ararsa onu da cezalandıracaklarını söyleyerek nasıl yırttığımızı açıkladı. Ona inandım. Büyük ihtimal böyle olmuştur. Yetişkinler kanunla tehdit edildiklerinde irrasyonel ve korkakça davranabiliyorlar. Ertası sabah yine erken kalktık, lanet olsun; bu sefer daha da erken. Kül kaldırdı beni. İlk gemi seferinden önce kalktık. Lorelay'ın doğum gününe gidicem ama leş gibi kokuyorum. Kül bana izin verdi bi banyo yapmam için. Banyodan çıktığımda o da bir yerden gelmişti. Bana bir kaç parça giyecek bir şeyler getirmiş bana. Bir de ceketini verdi bana. Saçımı makineyle kuruttum. İlk sefer henüz gelmiş olsa gerek, Lorelay kendi evi olarak tarif ettiği yerin sokağının başında ayrıldık. Bana şans dilediler. Ben de onlar aşans diledim. Stajyer, benim daha çok ihtiyacım olduğuna dair şaka yaptı. Akşama doğru otel odasında buluşacağız. Lazım olursa onları aramamı istediler. Lorelay'ın söylediği saatten çok daha erken geldim. Biraz vakit öldürmek istedim gidip kapıyı çalmadan önce, ama Lorelay kapıda belirdi.

"Ne arıyorsun burada? Daha çok erken değil mi?"

"Başka işim yoktu. Mutlu yıllara. Parti daha başlamadı galiba."

"Ne partisi?"

"Doğum günü partin."

"He, yok öyle bir şey. Sana yalan söyledim annenden daha rahat izin alabilesin diye."

"Annem mi?"

"Veya baban. Her neyse. Hadi gel takip et beni. Arka bahçede bir ağaç kullübesi var. Oraya gidelim."

Elimden tutup beni gideceğimiz yere götürdü. Halat bir merdiveni tırmadık, burasının neresi olduğunu sordum.

"Benim oğlan kardeşimin bu kulübe teknik olarak. Aynı zamanda ot zulamı burada tutuyorum. Eğer bacaksız yukarı tırmanmaya kalkarsa onu aşağı at. şaka yapıyorum, eğer kardeşime zarar verirsen gözlerini oyarım."

Kulübede ikimiz için fazlasıyla yer var. İki küçük pencere bile var dışarıdaki yaprakları görebilmemiz için. Acaba her gün böyle makyaj yapıp yapmadığını, yoksa benimle takılmak için mi hazırlandığını merak ettim. Ama soracak halim yok. Küçük cam bir bong çıkardı.

"Eeee, Karli; gerçek adın buysa, sen ne yapıyorsun Atamanya'da. Annen baban dediğimde suratıma bön bön baktın. Kimlesin burada."

"İki yetişkinle. Fark eder mi. Arkadaşlarım diyelim."

"Oooo, gizemlisin."

Gizemli davranmaya çalışmadım. Tahtaya yaslanıyoruz ikimiz de.

"Kitap fuarında hemen seninle karşılaşmadan önce, Kayıp Türkler hakkında bir kitabı okuyordum. Biliyor muydun, eskiden küçük ritüeller düzenlerlermiş bizim hakkımızda. İlk okul öğrencilerini özel kıyafetler giydirelirmiş, aralarından bir tanesi kaybolurmuş. Sonra yeniden birleşirlermiş. Hani, Kayıp Türkler gibi."

"Ha? O da ne?"

"Bir zamanlar, Avrupa diye bir yer varmış. İşte, bazı Türkler bin yıllarca orada kendilerini Avrupalı sanarak yaşamışlar. Sonra kayıp kardeşler birleşmiş. Bu yüzden seninle benim adımız biraz farklı diğer Türklerden. Atalarımız öyle bir şey yaşamış."

"İlginçmiş."

"Okula gitmiyorsun sen, değil mi?"

"Gitmiyorum."

"şanslı köpek. Bizi beğenmeyenler yeniçer der."

"O kelimeyi biliyorum. Ne demek olduğunu bilmiyordum."

"Karli?"

"Efendim?"

"Seni öpsem olur mu?"

"Olur."

Uzandığımız yerde hafifçe bana doğru geldi. Bongu bir kenara bıraktım. Ceketimin yakasını tuttu. Yüzü yüzüme yaklaşıyor. Birden kaskatı oldu ve üzerime düştü.

"Ouch! Bu ne be!"

Siktir. Taser...

Dağlık bir yerden, yeşil taşlı bir yolu takip ederek indik Stajyerle. Ardımızda iki düzine ceset bıraktık, çoğu bir mağarada. şehre yaklaştık hafiften, villalar ve yeni inşa edilmiş lüks sitelerin yanından geçiyoruz.

"O kar maskesi de nereden çıktı öyle?"

"Kullanılıyordu, di mi ama? Her seferinde en az bana benzeyen bir tip olur. Üstündeki gömleği filen çıkarınca da altında benimki gibi bir atlet bulursun. Karmaskesini de kendimden çıkarıp ona takarak sahte hedef olarak kullanırım."

"Ne ara aldın kar maskesi?"

"Yenikıbrısta karşılaştığımızda üzerimdeydi."

"He. Ben onu bere sanmıştım."

"Öyle."

Lüks sitelerden birinde çocuklar oyuncak silahlarla birbirlerini katlediyorlar. Bu sahne birden beni vurdu. Berbat bir şey, çocukları böyle yetiştirmek. Ama dikkatimi çeken o değildi.

"Baksana şunlara?"

"Ne olmuş?"

"Birbirlerine nişan almıyorlar. Şurada, platformun üzerinde daha büyük bir çocuk var ona nişan alıyorlar. O da rahatsız olmuş gibi davranıyor, içeri giriyor. Hani şaka yapıyor olsalar anlarım, su tabancası filen değil bu. Bir şey fişkirtmiyor."

"Evet, tuhaf. Hadi gel soralım bacaksızlardan birine."

"Sormasak."

"Hadi ama. Hey, sen. Gelsene. Bir şey sorucaz."

"Ne vardı abim?"

"Elindeki oyuncak. Onunla şu kıza nişan alıyordun."

"Abisi misin o kızın? Rahatsız ettiyse..."

"Neden yaptığını soracaktık sadece. Al şu bozukluğu, kendine dondurma filen alırsın." Ben rüşvet teklif ettiğimde neden kabul etmiyor hiç kimse ya.

"Abicim, şimdi bunun adı Poli. Bu bir oyun. Hatta, öyle bir oyun ki, herkes bunu oynuyor. Okullarda dağıtıyorlar bu tabancayı. Bir çeşit bilgibankı (bilgi bankası olacak) biriktiriyorlarmış. Oyuncak işte abicim. Zararsız. Kimi taglarsan ona göre puan alıyorsun. Herkes en seksi kızları tagleyerek puan almaya çalışıyor, çünkü oyunun amacı bu. Kim daha çok taglarsa öyle yani abicim."

"Sadece kızlara mı yapabiliyorsun tagleme işini?"

"Hayır, ama herkes öyle yapıyor. Oğlan oyuncacı işte abicim."

"Tamam, hadi..."

"Abi, manitan kusuyor."

Stajyer'in ayakkabılarını mahvettim.

Lorelay erzak almaya gitti. Cep telefonumdaki yansımama baktım, öpüşmekten yanaklarım kıpkırmızı olmuş. Kendime biraz çeki düzen verdim. Başımı pencereden dışarı çıkararak serin esintiye karşı tuttum yüzümü. Yapraklar sallanıyor. Yanında cips kutuları ve enerji içeceği ile geldi.

"Ne seversin bilemedim..."

"Bunlar gayet iyi."

"Bir de misafirimiz var."

Ondan hemen sonra, beş altı yaşlarında bir oğlan çocuğu çıktı ip merdivenden. Bana doğru bakmıyor bile. Lorelay yanına gitti, oğlan çocuğu kulağına bir şey söyledi. Elinde yamuk tuttuğu oyuncak bir tabanca var.

"Senden seni taglamak için izin istiyormuş ablası."

"O ne bilmiyorum."

"Seni güzel bulduğunu söylüyor bu."

"Gururum okşandı. Tabi, olur. Ne yapacak şimdi?"

Bana doğru küçük adımlarla geldi, oyuncak tabancasını dizime doğrulttu, tetiği çekti ve arkasını dönüp gitti. Benim kımıldamam gerekmedi. Lorelay onu omzundan tuttu, gitmesine izin vermeden geri döndürdü:

"Ne diyoruz Karli'ye?"

Bana teşekkür etti Lorelay'ın kardeşi. Sonra da gitti.

"Affedersin seni rahatsız ettiyse."

"Etmedi. Ama bu olay ne?"

"Devlet yapıyor bunu."

"Neden böyle bir şey yapsın ki devlet?"

"Potansiyel verimli eş adaylarının olduğu büyük bir liste yapıyorlar. Nüfuzun üremesi için kullanacaklar eğer lazım olursa. Tutup götürecekler yani."

Bunun gram mantığı bile yok. "Herkesin sosyal medyada her şeyi paylaştığı bir dünyada neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Yalan söylemesinler diye. Kitlenin kendi belirlemesine izin veriyorlar kimin çekici olduğuna. Hem, biyometrik iz topluyorlar."

"Senin kardeşin de onların işini yapıyor?"

"Bütün oğlanlar oynuyor bu oyunu. Kendini geri kalmış hissediyordu puanları az diye. Bazıları hile yapıyor, bilerek kolay hedef belirliyorlar ve çok kişi o hedefi tagladığından çok puan veriyor o hedef. İki ev ötede bir bebek var, bütün mahallenin çocukları onu tagladı mesela. Herhangi biri olabilir..."

"Nerden biliyorsun üreme için olduğunu?"

"Ya başka ne için olacak?"

"Belki haklısındır." Ne korkunç bir hayalgücü var. Getirdiği içecek kutularını daha önce hiç görmedim. Siyah kutunun üzerinde, el yazısıyla metalik renkte 'PoLybius' yazıyor. Bana da bir tane verdi. Kötü kokuyor. Hiç enerji içeceği gibi değil. Yoğun, köpüklü bir sıvı. Beyaz renginde ve sıvının içi gözüküyor. Köpükler o kadar yoğun ki sürekli kımıldıyor sıvı. Çok yapışkan ayrıca, çenemden çekerek çıkardım. Korkak gibi görünmemek

için büyük bir yudum aldım ama yutkunamadım, ağzımdan dışarı akmaya başladı. Pencereden dışarı tükürdüm.

"Bu ne?"

"Yeni çıktı. Başka bir şey yoktu ben de bunu aldım. Normalde benim de içtiğim bir şey değil. İstemiyorsan içme."

"Evet, içmesem daha iyi olacak."

"Tuhaf bir enerji içeceği. Ama zararsız. Bizim mahallede Fatih diye bir çocuk var. Bir keresinde o kadar çok içmiş ki bu içecekten, çok hasta olmuş. Bir hafta filem okula gelmedi. Birisi evinin önünde devlet ajanlarını görmüş. Güneş gözlüklü, bıyıklı tipler. Siyah ciplerde gelmişler. Annesine olay hakkında sorular soruyorlarmış."

"Bu konuda da bir komplo teorin var mı?"

"Var. Vaktimi böyle geçiriyorum. Buralarda hiç bir şey olmuyor."

"Anlatsana."

"Olur, ama bundan sonra sıra sende."

En sevdiğim çizgi romanlardan konuştuk sıra bana gelince. Zevklerimiz tıpa tıp aynı değil, ama ikimizin de sevdiği çizimler var. Akşama kadar takıldık ağaç kulübesinde. Yemek saatine doğru kardeşi bir kere daha geldi, elinde boyama kitabıyla yanımıza oturdu. Biz muhabbet ederken o da boyama kitabıyla ilgilendi. Ayrılma saati geldi. Kulübeden indik ve bahçeden çıktık. Telefon numaralarımızı değiştik, vedalaştık. Beni arayacağına dair söz verdi. Son bir kez öpüşüp ayrıldık. Bir yol köşesinde, elinde kar maskesi olan Stajyer ve bir pet şişeyi kafasına diken Kül ile buluştum.

süleyman'ın mührü tarikatı(nda hayaLetler)

Pthoran'da çok fazla takılmadık. Yeni giysiler almamız gerekiyordu ve Karli buradaki dükkanları fazla sinir bozucu buldu. Bir uzay dolmuşuna atlayıp aynı güneş sistemindeki büyük gaz devlerinden birinin ayına geçtik. Karli kendine çok şirin bir hoodie beğendi. Ben, biri erkek reyonundan olmak üzere iki siyah pantolon, yırtılan eteğimin aynısından bir tane ve bir gecelik aldım. Stajyer kot ceketindeki kurşun deliklerinin tamir edilmesi için onu terziye verdi. Çıkışta, bir büfede oturduk bir şeyler atıştırmak için. Karli'nin gözüne oraya buraya asılmış olan galaktik piyango afişleri ilişti. Ne olduğunu sordu. Lafı değiştirip, saçımı kısa kestirsem nasıl görüneceğim sorusunu ortaya attım. Bu öneriyi beğendi. Stajyer yorumda bulunmadı. Sessizliğini çok yoğun bir arzu ifadesi olarak yorumlayıp en yakındaki kuaför kulübesine gittim. İçeri girdiğimde perdeyi kapatmam gerekiyordu, ama Karli başını içeri sokmayı ve gördüğü her şeyi, bir adım arkasında duran Stajyer'e anlatmayı tercih etti. Önümdeki ekrandan bir saç kesimi seçtim. Boyatmayacağım. Mekanik uzuvlar çalışmaya başladı, bir tarak saçlarımı metal kancalara doğru yönlendiriyor ve makaslar orada işlerini yapıyor. Yapacaklar, bir saniye sonra sanırsam. Saçlarımı ıslattılar önce. Buradan gökyüzü gözüküyor ancak yıldızları hayal ediyorum. Islak saçlarımı kancalardan çekip çıkardığımda biraz canım yandı. Bir keresinde, bir uzay gemisinin kargo bölümünde ezilmeme ramak kalmıştı. İşçi robotlar kurtardı beni. Kaçak yolcuydum. Yakalanmak hayatımı kurtardı ancak daha sonra kaçmak da kolay olmadı. Elimi kaptırdım kancaya, parmağım kanıyor. Emdim. Karli yerime geçti. Saçlarını yıkatacakmış. Mantıklı. Stajyer de sıraya girmek isteyebilir. Neden kendi canımı yaktığımı sormadı. Akıllı. Ona az kalsın öldüğüm o günü anlattım. O da bana bir uçağı kaçırıp kargosunu kara markette sattığı zamandan bahsetti. O gün yataktan çıkması bile gerekmemiş, uçak robotlar tarafından uçuruluyormuş. Karli parlak ve kabartılmış yeni saçlarıyla kabinden çıktı. Başını şöyle bir salladı düzelsinler diye. Olmayınca parmakları devreye girdi. Gel buraya dedim, kafasını kollarım arasında sıkamak saçını düz etmenin en etkili yolu. Benim saçımdan Karli'nin yeni giysilerine su damladı, ama fark etmedi galiba. Aslında onu epey ıslattım. Ve hapşurdum. Karli çantasından, daha önce belime sarmam için verdiği atleti yeniden çıkardı ve bu sefer başıma sarmam için verdi. Bu iki olay arasında bu atletin yıkanmadığını aklıma getirmeden alıp kullandım onu. Çok da umurumda değil açıkcası. Stajyer de, moda uymak istemiş olacak ki; veya istatistik anomali olmak istememiş, kuaför kulübesinin yanındaki aynada sakalını kontrol ediyor. Pthoran'daki kitap fuarından aldığımız ıvır zıvır silah çantama tıkmıştım, ve silah çantasını bütün gün yanımda sürüklemem için kiraladığım bir kasaya koydum bu gezegende. Üzerimde sadece iki silah var, Karli'nin çantasında taşıdığı taser'ı saymazsak. Stajyer ile, büyüdüğümüz şehirde birbirimizi ıskaladığımız noktaları üzerinde inceleyeceğimiz harita da o çantanın içinde kaldı. Bir daha hapşurdum.

"Kısa saç sevmediğine emin misin?"

"Öyle bir şey demedim."

"Sevdiğini de söylemedin."

"Bence sana yakışirdi. Ama canın istiyorsa yap. Ne önemi var benim ne düşündüğümün."

"Uzun yıllar saçım kısıydı. Hiç saçımı uzatma kararı filen vermedim. Bir süre bir yerde zindana atmışlardı beni. Ondan sonra da kestirmek hiç aklıma gelmedi saçlarımı."

"Uzun saçların gayet güzel."

"Neden iki tarafa da yavaşaklık ediyorsun?"

"Hangi iki tarafa?"

"Şu anda savaşta olan iki taraf. Uzun saçlı ben ile kısa saçlı ben, ölümüne bir mücadeleye girişmiş durumda ve sadece biri canlı çıkacak bu pek çok yıldız sistemini kapsayan savaştan."

"Taraf tutabileceğimi zannetmiyorum."

"Karşı tarafın ajanlarını tutsak aldığımızda, onlara nasıl işkenceler yaptığımızı biliyor musun? Hiç yerden yarım metre yukarıda çok uzun süre asılı kaldın mı?"

"Biz derken? Siz hangi cephe oluyorsunuz ajanlara işkence eden?"

"İki taraf da yapıyor aynısını. Ve iki taraf da, seni öteki tarafın ajanı olarak görüyor."

"Durum kötü o zaman."

"Öyle. Tarafını seç ve nötral niteliğini iki düşmandan biri lehine cepheye katılarak fesih et. Yoksa halin yaman."

"Kısa! Kısa olsun, ya da birbirimizin saçlarını örelim. Ya da birazını uzun bırak, orayı ?örelim ve geri kalan kısa olsun. Ve ikimiz de Stajyer'in saçlarını örelim. Tabi önce ek yaptırmamız gerek" dedi Karli.

"Madem durum buna geldi, nötr kalamayacağım demektir."

"İyi edersin." Hapşurdum.

"Oyumu, bir elektronik eşya dükkanı bulup teşhir edilen kurutma makinelerinden birini kullanarak saçlarını kurutmak için kullanmayı kullanıyorum."

"Bu karardan iki taraf da memnun kalmadı. Maalesef, topraklarını işgal etmemiz gerekecek." Topraklarını işgal ettik. Unutmadan; "Ceketini alalım."

Karli başını kaşıyor. Hayırdır.

"Şey, şu önemli elektronik zamazingo vardı hani. Sendeydi, di mi Stajyer?"

"Ceketinin içinde bıraktı," harika ya.

"Evet. Bıraktım galiba." Karli bana baktı. Ben Stajyer'e baktım. Epey kahkaha attık.

Elimizde poşetlerle giyim kuşam dükkanından çıktık. Stajyer ceketinin yeni halinden memnun şekilde, bir zamanlar delik olan yeri okşuyor. İyi iş çıkarmış. Karli ona tavla öğretmemizi talep etti bizden. Önümüzden giderek bize en yakın kahveye kadar yol gösterme niyetinde. Ama en yakın kahve nerede bilmiyor. Ve ben de Stajyer de tavla nasıl oynanır bilmiyoruz. Bunu Karli'ye ifade edince, ben biraz biliyorum size öğretim dedi. Burada bir tuhafılık var ama neyse. Ona yetiştik, Karli'nin koluna girdim. Yere kaldırım taşı niyetine döşenmiş olan büyük beyaz blokların üzerleri neredeyse pürüzsüz olduğundan, ayağımdaki lastik botlarla zor adım atıyorum. Chevy'nin bagajında daha iyi bir çift vardı. Yanından geçerken gördüğümüz bazı stantları sordu Karli. Önlerinde, uzun ve parlak renklerle giyimli kadınlar ellerinde birer pankart ile paten kayıp gelen geçenin dikkatini çekmeye çalışıyor. Bir tane de maymun tek tekere biniyor. Stantlarda bedava kahve örnekleri karşılıyor müşteriyi. İçeri doğru girdikçe konforlu sıcak koltuklar, fiyatlar da duvara yazılmış. Oldukça makul. Marka tanıdık.

"Birisi para gömmüş. İnsanların kalabalık edeceği bir yer olsun diye, büyük ihtimal etraftaki dükkanlardan biri iş yapсын diyedir."

"İyi de, neden paten?"

"Bunu sor diye. Herhalde."

Yüksek bir binanın önünde aniden çakılı kaldı Karli. Burayı tanıyorum. Karli'nin neden durduğunu da biliyorum. Stajyer'in anlaması bir saniye aldı. Önümüzde boydan boya uzanan cam girişin üzerindeki, açık mavi zemine beyaz basılı tabelayı uzunca süzdü. Aynı logo. Çantasından çıkarıp deftere bir daha baktı emin olmak için. Sonra kimsenin görmediğinden emin olup hemen geri soktu defteri, nedense. Gizli bir iş üzerindeymiş gibi. Hadi içeri bakalım, dedim. Kolundan çekiştirdim, bir an niyetsizlik gösterse de birlikte içeri daldık. Bir kürsü var, bizden epey uzakta. Yerler koyu yeşil rengi bir halıyla döşenmiş. Buraya girilince ayakkabı giyilmemesi gerektiği hissini veriyor. Botlarım burada çok rahat yürümeme olanak tanıyor. Uzak köşelerde pek çok küçük kapı var, ama kilitli oldukları buradan bile belli. Hemen önümüzde ise içeri giren birini karşılaması için oraya konmuş bir resepsiyon kabini var. Bir noktadan yukarısı camla kaplı olan kabinin içinde herifin teki, canı sıkılmış bir şekilde önündeki ekrana bakıp kağıda bir şeyler karalıyor. Buradan ekran da kağıt da gözüküyor. Hemen arkasında da, bu binanın asıl girişi olduğu belli olan iki büyük kapı var. Karli gırtlığını lafa girmek üzere temizledi, ne diyeceğini bilmese de. Herife, Necati Kılavuz ile görüşmek için geldiğimizi söyledim. Bizi şöyle bir süzdü.

"Bacım, ne diyon sen? Yanlış geldin herhalde."

"Randevumuz yok diye mi böyle yapıyorsun? Kılavuz'a haber ver, bizi içeri almanı söyler o da."

Biraz lafı geveledi, üsteledim geri çekildi, sesini yükseltti. Tam bize defolup gitmemizi söyleyecekti ki, bizimkileri kollarından tutup kenara çektim.

"Aslında, bunu size anlatmasam daha komik olurdu. Ama Karli eğlenceyi kendime saklamamamı söyledi, ve bencil olmak bir tercih. Bu yüzden size bir teklifim var; peşimizdekilerden kurtulmak için ölmek ister misiniz? Göstermelik olacak, tabi ki."

Karli bi Stajyer'e, bi resepsiyonda artık bizimle ilgilenmeyen ve bizi duyamayacak kadar uzağımızda kalan adama baktı. Stajyer omzunu silkti, neden olmasın demek üzereydi lafa girdim:

"Hareket alanımız açısından hiç bir şeyi değiştirmeyecek. Sadece, belki bazı gazetelerde öldüğümüz ilanı çıkar. O bile çok düşük ihtimal. Sadece düşmanlarımız bizi ölü sanacak. Daha rahat ederiz."

"Peki, madem. Plan ne" diye sordu Karli.

"Şimdi, dinleyin o zaman. Buraya daha önce gelmiştim. Bütün bina onlara ait, on altıncı katında Necati'nin ofisi ve bu ofiste ona ait bir kasa var. Burası onun gizli zulalarından bizi ve o kasada, onun için aşırı önemli olan bir kozu var. Bana yanlışlıkla şakımişti bunu, uygunsuz bir zamanında. Şimdi burada değil, olsa şimdiye kadar beni karşılamaya inmişti. Binanın bu katı ve aşağısı tarikat işlerine ayrılmış. Gün ve saati, şu arka planda duyduğumuz müziği de ele alırsak — Evet, ben de onu soracaktım — Tabi, yenikibrısta minare yok. Sana sonra anlatırız onu, boşver şimdi. Şarkı kesildiğine göre, şu an herkes ayaklarımızın altında olsa gerek. Karli ile ben oraya gitsek, sen şu kasayı yoklayabilir misin Stajyer? Bi on beş dakika sonra filen. Kasayı açmana veya fiziksel olarak odaya girmeye hiç gerek yok. Sadece güvenlik alarmları çalsın, Karli ile kaçabilmemiz için karmaşa çıkarmanı istiyorum."

"Tamamdır. O kadar zor olmasa gerek."

"Şifre tahmin etmen lazım olursa, adamın adını dene. Çok akıllı bi tip sayılmaz."

"Ön kapıdan nasıl geçeceğiz peki?"

"Karli, onu yapabilmek için antik bir yöntem uygulayacağız."

Stajyer'e, adamı lafa tutmasını işaret edip, Karli'yi omzundan kavrayarak onunla birlikte yere çöktüm. Halının üzerinde emekleyerek adamın görüş alanına girmeden önünden geçtik, ve büyük kapıyı azıcık aralayıp boşluktan içeri sızdık. Karli kalkar kalkmaz koşmaya başladım. Kameraları kim izliyorsa, herhalde dikkatini toplaması bi kaç saniyesini alır. Boş koridorlar boş olmalarına rağmen epey iyi ısıtılmış ve aydınlatılmıştı. Parayı boşa harcamayı seviyorlar belli ki. Karli'ye labirent gibi gelmiş olmalı, ama ben nereye gittiğimizi biliyorum. Doğru sapaklardan dönüp yeterince düz bir çizgide ilerledikten sonra, aşağı inen bir merdivene geldik. Son basamakta durduk, ve Karli'yi duvara dayadım. Merdivenlerin dibindeki kapının kilitli olmadığından emin olduktan sonra, Karli'den bana taser'ını ödünç vermesini rica ettim. Hemen dönerim. Kapı arkamdaki kapandığında, aralıktan benim saldırdığımı görmüş olmalı Karli. İki saniye sonra o da arkamdan geldi. Çam yarması bir korumanın bademciklerine elektrik verdim ve yerde iki seksen yatıyor. Ötekinin ise üzerindeyim, sol kaşına dayadım taser'ı. Ve tuşa bastım. Kimse bir şey duymadı. Omzum çıktı galiba.

"Hey, Karli?"

"Efendim."

"Bi gelsene. (Sırtımı duvara dayadım.) Şimdi senden dirseğimi sıkıca kavramanı istiyorum. Ne olursa olsun bırakma, olur mu?"

Kolumu tuttum ve eklemi girmesi gereken yere geri oturttum. Acıdı.

"Yanında ağrı kesici yoktur, değil mi?"

Başını salladı. Kemerimden silahımı çekip sol elime aldım. Kadife bir perdeden içeri daldık. Biz girdiğimizde zifiri karanlıktı, üç saniyede bir tavandan gelen beyaz flaş odayı aydınlatıyor ve sağa sola sallanarak dans eden adamları görmemizi sağlıyordu. Üzerinde ne olduğunu seçemediğimiz bir nesnenin yerleştirilmiş olduğu, odanın ortasındaki kaidenin etrafında dönüp duruyorlar; bir yandan dans ederken ve bir yandan da tuhaf, gırtlaktan gelen sesler çıkarıyorlardı. Karli ile birlikte karanlıktan faydalanarak, iç içe geçmiş çemberlerdeki aralıklardan geçtik ve kaidenin yanına geldik. Bizim orada olduğumuzu fark etmiş olacaklar ki bir sessizlik oldu. Sonraki aydınlanma anında bağırmaya başladılar. Biri bize parmağını doğrultarak "iblisler" diyerek bağırdı. Arkalardan biri: "Cinler! Cinler gelmiş mührü almak için!"

Kaideye çıktım ve Karli'yi yanıma çektim. Üstümüze gelen kalabalığa silah doğrulttum:

"Çocuk sadece yakından görmek istedi! Yemeyeceğiz malınızı. Uzak durun."

Kapıdan içeri koşarak giren yeni korumayı kafasından vurdum. Odada kargaşa çıktı. Karli eğilmiş, kaidenin üzerindeki kafatasını inceliyordu aydınlık anlarında. Bütün kafatası, iKarli dokununca sol elmacık kemiğini bıraktı. Kalabalık kükredi. Fısıldadım: "İçet." Parçayı da toplayıp çantasına koydu kafatasını. Tavandaki ışık kaynağını vurdum. Karanlıkta kaybolduk. Koridora yeniden çıktığımızda Karli gözlerini kapamıştı. "Bu yön" diye bağırdım, karışmaya çıkanı vurarak ilerledik. Binanın dışına geldiğimizde cam kapıyı üç el ateş ederek indirdim ve kırıkların üzerinden atladık. Arkamızdan geliyorlardı ki, çok tiz ve mekanik bir çığlık duyulunca durdular ve geri döndüler. Biz koşmaya devam ettik. Karli'nin nefesi tükenene kadar koştuk, sonra en yakındaki arka sokağa tünedik. Stajyer yolun karşısındaki internet kafeden çıktı ve bizim tarafımıza geçip yanımıza geldi. Epey nefes nefeseydik. Karli çantasının içine bakıyordu. Çantasının içinde kafatası ikiden de fazla parçaya ayrılmış. Duvara dayandım. Kafatası amımın ucunda bile değil an itibarıyla.

"Ağrı kesici?"

Küçük bir kap çıkardı, sonra de ceketimi sıyırıp parmaklarıyla omzumu kontrol etti. Hapları yuttum. Karli bir pet şişe su çıkarmış çantasından, görmemiştim ama nezaket gereği yuttuğum hapların üzerine kafaya diktim pet şişeyi.

Kül'ün bana verdiği telefonun ekranı aydınlandı. Gezegen ötesi arama yazıyor. Lorelay'ın ismi çıktı. Açtım. Kulaklıklarımı taktıktan sonra jaketi de monte ettim.

"Karli, orada mısın?"

"Evet."

Oturduğum yerde doğruldum, bir bacağımı banka koymuş ve sırtımdaki çantamın üzerine uzanmışım. Arkamdaki kapının puslu camında "Müdür Odası" yazıyor.

"Merhaba. Karliiii, nasıl gidiyo güzellik. Affedersin, neden böyle dedim bilmiyorum. Saçmaladım. İlk defa birisini onunla bütün akşam üzeri oynadıktan sonra arıyorum. Benim için yeni."

"Sorun değil."

"Odamda battaniyenin altındayım. Salonda televizyon izliyorlar. Telefonda arama yapılmak için müsait numaralarda senin numaranı gördüm. Bütün gün evdeydim. Bi ara bacaksıza bir konuda yardım ettim. Hava kapalı. Drone postada sipariş verdiğim sayıyı getirdi. Daha poşetini bile açmadım. Yüzüne bakmadım. Senin günün nasıl geçti?"

"Tuhaf. Günüm tuhaf geçti, ama sanırsam bütün günlerim tuhaf geçiyor. Monotondu yani."

"O gürültü neydi?"

"Birinci sınıflar geçti koridordan."

"Okulda mısın?"

"Evet... Uzun hikaye."

"Seni sonunda yazdırdılar mı?"

"Yok hayır."

"Napiyorsun orada o zaman, birini ziyarete mi geldin?"

"Planlamamıştık. Öylesine girdik kapıdan. Şimdi müdürün odasındalar."

"Yeni çıkan traileri izledin mi?"

"Hayır. Bugün kendime çok havalı bir hoodie aldım."

"Foto atsana." Kapşonu başımın üzerine attım.

"Beğendim, yakışmış. Ayrıca arkadaki drone da komik. Kameraya poz verir gibi durmuş."

"Evet, şimdi baktım gitmişti. Geçip gidiyolar arkamdaki camın dışından, ama bu drone bi durup içeri bakmış."

"Tuhaaaf. Belki de seni gözetliyordu. Hala orada mı?" Arkama baktım.

"Uçup gitmiş."

"Neyse. Sence ne konuşuyorlar müdürün odasında?"

"Aslına bakarsan hiç bir fikrim yok. Belki benim hakkımda konuşuyorlardır."

"Seni kayıt etmediklerine emin misin?"

"Evet, eminim. Hem de, epey eminim. Sizinkiler ne izliyor salonunuzda?"

"Çok ilginç aslında, bi dizileri var. Her hafta belirli bir saatte ekranın karşısında toplanıp onu izliyorlar. Babamın dediğine göre çok eskiden herkes hep böyle izlemiş dizileri. Bir kültür ocağına gidiyor babam, aile yapısı diye dedikleri bir şeyi yeniden doğurmaları gerektiğini söylemişler. Tam anlamadım ne olduğunu, ama haftada bir koltukta yan yana oturup televizyonda beyaz gömlek giyen bir adamın yabancıları, inandıcı olmayan bir koreografi sergileyerek dövüyormuş gibi yapışını izliyorlar. Sonunda da bi şeyler daha oluyor, tuhaf giyimli sakallı bi adam çıkıp çok önemliymiş gibi gelen laflar ediyor ve bölüm bitiyor. Babamın da ne olduğunu tam olarak anladığını sanmam, ama bir araya gelmek iyi hissettirdiğinden her hafta annemle birlikte yapıyorlar. Bacaksız bile gidip yanlarına çöküyor, elindeki oyun konsoluyla ilgilenirse ve televizyona bakmasa da dahil olmak istiyor. Anne babam koltukta yan yana oturuyor, önlerinde kardeşim göbek üstü halıya uzanıyor. Hep aynı konfigürasyonda oturuyorlar. Yapı dedikleri bu olsa gerek. Bunu bi buçuk iki saat kadar yapıyorlar. Ben de genelde dışarda oluyorum ama bugün hava berbat. Kimse de beni evine davet etmedi. MegAVM'den yasaklıyım. Nargile kafelere kadınları almıyorlar."

"MegAVM'den yasaklıyım mı dedin?"

"Aşırıken yakalandım. Çok dramatik, annemi filen aradılar. Annem gelene kadar beni polie vermekle tehdit ettiler. Biraz korktum ilk başta. Bi bok olmadı. Artık gidecek yerim yok sadece."

"Ne çaldın?"

"Çalamadım. Siyah ruj atmıştım çantama. Bi kamerada çıkmış olmalıyım. Aslında ucuz bir şeydi. Dikkat de ediyordum, yıllardır hep yaparım. Bir şey almak için girdiğim yerden ekstra ruj ile çıkarırım. Ekstra şeyleri severim. Özellikle beleşse."

"Ben de. Hatta, bir kaç kere ben de o işlere giriştim."

"Neden anlatmıyorsun, o işler dedin, dinleniyor muyuz sence?"

"Yo, MegAVM'den bir şeyler aşırıldığımı söylemeye çekinmiyorum. Cips filen çalardım ben. Bir arkadaşım vardı, o daha kıdemliydi benden. Bana göstermişti kameraları ve güvenlik görevlileri atlatmayı. Birlikte yapardık. Şimdi aklıma geldi, o da tek tek ruj çalardı."

"Arkadaşın başka ne gibi muzırlıklara yeltenirdi?"

"Hiç. Yani, küçük çapta şeyler işte. Yankesicilik. Cüzdanları, içlerindeki nakitleri aldıktan sonra yerde bulmuş gibi yapıp iade ederdi. Cepte ne bulunursa artık. Sonra birlikte arcade'de eritirdik. Onunla aynı apartmanda yaşayan bi oğlan vardı. Bizden bi yaş küçük. Sonra, bi arkadaşım vardı okuldan. O da bizimle takılmaya başladı, onunla ikisinin arası iyi olmaya başladı filen. Kötü bitti sonunda."

"Ne oldu diye sorsam, ayıp mı olur?"

"Kötü bitti."

"Birlikte bir MegAVM'ye gitmeliyiz bence. Boş çantalarla. Bir ara yapalım bunu."

"Nasıl yapacağız, yasaklıyım dedin ya?"

"Başka gezegende gideriz. Veya Pthoran'ın öteki tarafına gideriz. Duydum ki gezegenin ters köşesinde bir MegAVM daha varmış. Ben hiç gitmedim, fotoğrafını bile görmedim. Bili diye bir çocuk var, o görmüş. Ailesi çok uzakta oturan kuzenlerini ziyarete gittiğinde buraya girmişler. Bizim sınıftan Zeynep'in anlattığına göre, orası da aynı bu tarafın MegAVM'si gibiymiş. Yalnız tek farkla, bütün markaların logoları farklı renkler içeriyormuş. Burada kırmızı, beyaz ve bordo olan tavuk restoranı o tarafta lacivert, mavi, beyaz ve sarıymış. Ve kuyruklar oluyormuş bazı dükkanların önünde. Hardal da sarı bir sıvıymış, sidik gibi dedi. Sossislinin içine dökünce ekme emiyormuş hardalı. Böyle anlattılar bana. Bir ara gidip görmek istiyorum, izin koparabilirsem."

"Bana uyar. Çizgi roman da bakarız. Sana kepçe makinede peluş oyuncak kazanmaya çalışırım."

"O makineler hileli."

"Biliyorum. Ama ben iyiyim o hileli oyunu kazanma konusunda. Hem de, bayağı iyiyim."

"Vaaay. İyi, peki. Söz kabul ediyorum bunu."

"Anlaştık."

"Hava duruldu. Ön kapıdan sızıp, en azından ağaç evine çıkıp çıkamayacağıma bi bakacağım."

"Tamamdır. Seni sonra ararım."

"Görüşürüz. Öptüm. Muck."

Kulağıma ses veren küçük hoparlörler sustu. Kulaklıkları hoodie'min cebine alıp oturduğum yerden kalktım. Omurgamı esnettim. Bu bank o kadar da rahat değil. Geri oturdum. Koridorun öteki tarafındaki bankta oturan oğlan çocuğu gözüme takıldı.

"Sen ne yapıyorun peki?"

Karışık kahverengi saçları var. Gözleri çok parlak bir mavi. Yaşını seçemiyorum ama benden çok daha küçük olmasa gerek. Bizden hemen sonra geldi. Kül ile Stajyer'in işlerinin bitmesini bekliyor olmalı. Bana doğru tek bir bakış atmadı bile.

"Sana söylüyorum!"

"Benimle mi konuşuyorsun?"

"Ya ne olacaktı?"

"Okulumuza yeni mi transfer oldun?"

"Hayır. Sadece bekliyorum. Sen ne okuyorsun?"

"Hiç. Bi broşur."

"Derste olman gerekmiyor mu senin?"

"Burası yatılı. Benim derslerim sabahtı."

"Burada böyle bekleyecek misin içerdekiler çıkana kadar?"

"Beklemem gerek."

"Elindeki kağıt parçasını kırk kere okumuş olman gerek şimdiye kadar. Yüksek sesle oku ben de dinleyeyim."

"Ne?"

"Hadi, oku."

"P-peki. Ehem. Ş-şey, bu Süleyman hakkında bi yazı. Ehem. Atamız olan Süleyman, çok namuslu ve ileri görüşlü bir adam, devlet adamıymış. Hayatı boyunca namuslu davranmış ve bu yüzden de melek Habib, gökten kanatlarıyla süzülürken Süleymanın önüne büyümlü bir mühür bırakmış. Hayatı boyunca bunu beklemiş olan Süleyman, Allahımza övgü olsun diye ilk Çılgın Projeye girişmiş; büyük çok büyük en büyük inşaatı gerçekleştirmiş. İnşaatta çalışmaları için yoldan çıkmış, kötü ruhlu ve terörist cinlere emir vererek, onlara ikinci bir şans tanımış kendilerini affettirmeleri için. Süleyman çok namuslu ve erdemliymiş. Hoşuna giden cinleri hanesine bile almış, zincirlemiş. Bütün dünya, Süleymanın bu başarısına o kadar sevinmiş ki, herkes huşu içinde dans etmeye başlamış ve bunu gören Allahımız, göğü yarıp Süleyman'a bir hediye daha göndermiş. Lamasının sırtında bütün evreni dolaşmış Süleyman, kimsenin gitmediği yerlere gitmiş ve görülebilecek her şeyi görmüş. Ondandır gelen Feza Şahitleri, kolonistler de gittikleri her yerde bunun kanıtları görmüşler. Aha, Süleyman buraya da gelmiş demişler. Gittiği her yerde kutlamalarla karşılanan Süleyman'a, akli olan bütün canlılar, daha sonra sözde "uzaylı" olarak anılacak olan bütün medeniyetler biat etmiş. Flamel diye birinden ölümsüzlük taşını satın aldıktan sonra dünyaya dönmüş, artık düşmanları ona zarar vermeyeceğinden vatan topraklarını temizlemeye karar vermiş. Kızıl saçlı bir kadınla evlenmiş, tövbe etmiş ve elli yıldız ile hilali birleştirmiş. Her biri kendi birer küçük Çılgın Proje olan hürMa localarıyla donatmış eski dünyayı, yüce davayı korumak için daha da güvendiği adamlara bir sır vermiş ve böylece kültür ocakları kurulmuş. Sadece onun soyundan gelenlerin liderliğini yaptığı ve onun gibi Türklerden gelenlerin önderliğini ettiği ocaklar Ulu Davamızı her bir kıtada savunarak göğsümüzü kabartmış. Süleyman yüz yıllar süren çalışması sonunda yedi kıtayı kötü kanlılardan, yıldız tapanlarda ve altı köşe tarikatından temizledikten sonra elini ekonomiye de attı. Bütün dünyada zor durumda olan herkese yardım edebilecek kadar zengindi Süleyman, batmak üzere olan bütün şirketleri satın aldı ve imana getirdi. Tek başına, geri dönüşüm için yaptığı çabalarla eski dünyanın küresel ısınma yüzünden telef olmasını ve fırındaki tavuk gibi olmasını engelledi. Bu harcamalarla kazandığı hakkı olan vergi iadesi o kadar çoktu ki, ama onun kalbi o kadar temizdi ki, bu parayla Vadedilmiş Toprakları satın aldı ve oraya da ikinci bir Çılgın Proje inşa etti. Ama hala bir sorun vardı, gezegende herkes mutlu değildi. Hala yola gelmemiş olan kanı bozuk cinler insanları üzüyorlardı. Hemen Habibin ona hediye olarak bıraktığı mühür aklına geldi, ve o mühürün büyümlü niteliklerini kullanarak bütün cinleri aya sürgün etti. Zaferlerle dolu kutsal hayatının sonunda ölümsüz olmasına rağmen, artık bu dünyada yapabileceği bir şey kalmadığı ona vahiy bulunduğundan ötürü kendi isteğiyle cennetin yolunu tuttu."

Oturduğum yerden kalkıp elindeki broşürü aldım. Sağ üst köşesinde o logo var. O kadar sırtıtıyorum ki üst dudacağım acıyor neredeyse. Satranç da biliyorsundur sen, (dedim,) müdürün odasından çıktılar.

Kıvrımlarla dolu bir desene sahip olan kalın bir kumaşla kaplı arkamdaki duvar. Başımı ona bastırıyorum. Kül ile Stajyer, birbirlerinin içine geçmiş önümüzdeki masanın üzerinde bir kitabın içine düşmek üzereler. Bir romandan büyük olmayan kitap sırt üstü açık duruyor masada. İki sayfası birlikte bir harita. Küçük iksler ve çizgiler doldurmuşlar üstünü. Oturduğumuz daracık mekanda masanın etrafı yastıklarla çevrili, yarım çeberin düz kısmı perdeyle kapatılmış boşluk. Oldukça rahat aslında. Kül çenesinin alt kısmına bir öpücük kondurdu.

"Hadi toparlanalım artık. Gelir şimdi" dedi. Sırt çantam koltuğumun altında. İçindeki masaya döktüm. Parçalarını tek tek aldım tırnağımla girdikleri yerden. Haritayı kaldırıp çantama koydu Kül. Üzerini örttü.

"Geldiklerinde konuşma işini bana bırakın. Karlı? Kollarını söyle yapsana."

Yaptım.

"Bir süre böyle durabilir misin?"

"Sorun değil."

"Harika. Stajyer, buton yanında değil mi?"

"Cebimde. Avucumda tutuyorum parmağım üzerinde. İşaretinle her şey hazır."

"Tamamdır. Gönderdiğim mesaja göre, bi on beş dakikaya burada olacaklar. İçeri girdiklerinde sakın davranın ve takım elbiselilerle konuşmayın. Yüzlerine bile bakmayın. Bu kısa sürecek."

"Bu şeyin parça parça olması sorun olmayacak mı" dedim ve soruma cevap alamadan biri perdeyi kaldırıp içeri girdi. Siyah ceketi ve böyle, çenesine kadar inen epey kalın bir bıyığı olan bi tipti. Bir kaç saniye bize baktıktan sonra perdeyi geri indirdi. Sonra yanında iki korumayla patronları olduğunu tahmin ettiğim adam geldi. Pis bakıyordu. Anlını boydan boya kateden bir yara izi var. Biraz da onun etkisiyle çok meymenetsiz gözüküyor. Yanındaki korumalardan biri, ilk giren adam gibi. Bıyıklı. Öteki ise biraz daha uzun. Motosiklet tulumu ve siyah eldivenler giyiyor. Kaskı da yüzünü gizliyor. Yansımamda kendimi görebiliyorum. Onlara yer açmak için bana doğru kaydılar Kül ile Stajyer. Bıyıklı olan dışarı çıktı ve kasklı olan oturmadı.

"Kül! Tatlım benim, nasılsın, görüşmeyeli epey oldu."

"Nasıl olsun be..." Kül bir sigara çıkarıp yaktı. Kolu büyükçe bir yastığın arkasına atılmış, sigarayı iki parmağı arasında tutuyor.

"Bize bir kadeh sek viski ve kül tablası getir" emretti kasklı korumasına. Perdeden çıktı;

"siz bir şey ister miydiniz? Bu genç hanımefendi kim ola ki?"

"Bu Stajyer. O da benim yeni fedaim."

"Oh."

"Böyle ufak tefek görüldüğüne bakma. Vücudundaki her bir kas lifi nanoteknolojik olarak geliştirildi ve hayatının ilk on yılında tek bir kelime bile etmesine izin vermeyen dövüş sanatları uzmanları tarafından yetiştirildi kendisi. Seni oturduğun yerde ikiye bölebilir yani."

Oturduğu yerde rahatsızca kıvrandı bir iki kere.

"Merak etme, buraya çatışmaya gelmedim."

"İyi, iyi. Tatlım, nerde kaldın sen!"

Kasklı koruma perdeden içeri girdi. Kül kültablasına vurdu sigarasını. Mafya babası masanın altına takılı olan marpucu eline aldı.

"Peki ya, bu arkadaşşa givenebilir miyiz yanında rahatça konuşacak kadar" diye sordu Kül, korumayı göstererek.

"Evet. O zararsızdır."

"Bunun ne olduğunu biliyorsun herhalde" peçeteyi kaldırdı.

"Süleyman'ın mührü!"

"Evet. Sizin tayfa tarafından sihirli özellikleri olduğuna inanılıyor. Kılavuz'dan çaldım. Eminim fraksiyon kapışmanızda epey işine yarar eğer senin elinde olursa."

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Duymuşundur. Ben ve Stajyer, biraz başımızı derde soktuk."

"Güvenli geçiş istiyorsun. Olmuş bil. Ama kırık bu."

"Sen yapıştırırsın, di mi."

Nargileden iyi bir nefes çekti. Keyfi yerine gelmiş, iyice yayıldı.

"Harika be. Bana çok iyi geliyorsun Kül, her seferinde. Ama şu zehiri bıraksan ne iyi olacak."

"Ben senin faşist örgüt lideri olmana karışmıyorum, sen de benim sigarama karışma şekerim. Hepimizin kötü alışkanlıkları var."

"O da doğru." Kül izmatını tablaya gömdü.

"Sen Süleyman'ın nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Anlatsana." Hava dumanlandı.

"Bir zamanlar, bir oyuncak bebeği paylaşamayan iki küçük kız çocuğu varmış beş altı yaşlarında. Süleyman gelmiş, demiş ki ikiye bölelim. İki kardeşten biri tamam olur demiş ama rıza göstermemiş ve oyuncacı kardeşine hediye etmiş. Ötekini eli boş bırakmayı içine sindiremeyen çocuk elindeki oyuncacı ikiye bölüp bir parçasını geri vermiş. Oyuncacığın bölündüğüne kızan kız, kendini kaybetmiş ve saldırmaya başlamış. O kadar ki, gözü çıkmış, ikiye bölünmüş öteki. Süleyman da, bütün bilgeliğinin gücüne dayanarak, iki kardeşin de birer gözünün çıkarılmasına karar vermiş kokteyli yudumlarken. Tek gözü kalan, en sonunda o da kendini kötü hissetmiş ve kardeşiyle eşit olabilmek için tek klaan gözünü de söküp atmış. Bunun üzerine tepesi atan Süleyman, nasıl olur da kendine ait olmayan bir değil ama iki şeyi kırarsın diyerek kendi gözünü çıkararak kardeşi hırsızlıkla suçlamış ve, bütün bilgeliğinde, onu seks kölesi olarak satmış. Ve bu günü unutmamış. Öteki kardeş, bir gün akşam üzeri Süleyman'ın yemeği ocakta pişerken kazanın üzerine tırmanmış ve Süleyman'ın yahnisinin içine sılmış ve iyice karıştırmış. İşte, Süleyman yataкта zatürreden yatarken, küçük kız felsefe taşını merdivenden aşağı yuvarlamış ve kırılan parçalardan keskin olan birini eliyle seçtikten sonra Süleyman'ın gırtlakını ikiye ayırmış. Böyle işte..." Kül'ün sözünü bitirmesine izin vermeden kasklı koruma lazer kılıcıyla mafya babasının kafasını dilimledi. Fıskıran kanın tamamı benim üzerime geldi. Yüzüm ıpslak oldu. Kasklı, kolu hamlesinden sonra hala açık bir süre öylesine baktı. Stajyer'e dönüktü kaskı. Bir an dışarı döndü ve koşarak gitti. Ard arda gürültüler duyduk.

"Nereden çıktı bu! Amıma koyim! Planımızın içine etti, şimdi tanıklar olacak!"

Parmağımla kanı gözlerimden aldım görebilmem için. İçeri iki bıyıklı koruma girdi. Stajyer;

"Kasklı olan öldürdü. Arkasından gitsenize!"

Korumaların ikisinin de silahı çekiliydi, biri silahı surat hizamıza yaklaştırarak bize doğrulttu.

"Reisi çağırın sizdiniz."

Beni omzumdan tutarak yere attı. Popomun üzerine düştüm. Sonra gördüğümde, Kül o adamın üzerindeydi. Burnunun bir parçasını ısırıp koparmış ve yere indirdiği adamın kollarının üzerine dizleriyle basıyordu. Perde tam üzerlerine düşüyor. Korumanın kafasına indirdiği yumruklarla kendini kaybetmiş durumda. İki elini tek yumruk yapıp vuruyor. Adamın burnu yüzüyle bir oldu ve çenesi olması gerekenden daha aşağıda. Silahı teknik olarak hala elinde ama bir şey yapacak hali yok. Öteki koruma ise öylece bakıyor. Stajyer bağırdı:

"Arkasından gitsene suikastçinin!" Gitti koruma. Kül hala vuruyor. Stajyer yanıma gelip kalkmama yardım etti;

"Bi baksana Kül" diyerek dikkatini çekmeye çalıştı.

Kül elini korumanın ağzına sokup dilini çıkardı ve dişlerini kendi dilinin üzerine kapattı. Dilinin bir parçası dışarıda kaldı. Yerde. Ayağa kalktı ve karnını tekmelemeye başladı. "Kül?" Kafasına son bir tekme attıktan sonra yanıma geldi, bedenimi kontrol ediyor gözleriyle;

"İyi misin?"

"Popom acıyor sadece."

Yutkundum. "İyi."

Stajyer Kül'ü kendine doğru çekip sarıldı, o da onun kot ceketinin bir ucunu sıkıca kavramıştı. Bir an sakinleştikten sonra Kül nargilenin tombekisindeki közleri tekmeleyerek yerdeki korumanın üzerine fırlattı.

"Ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum. Butona bas Stajyer, çıkalım buradan."

Bir flaş patladı ve kendimi apaçık bir alanda yeşil kumların üzerinde buldum. Stajyer ile Kül de hemen yanımdalar. Kül sinirli.

"Kimdi o" sordum.

"Kim olduğunu bilmiyorum, ama planımızın içine sığı. Onu biliyorum! Eşref'le anlaşma yaparken saldırıya uğramışız gibi gözükecekti, Stajyer internete sahte bir örgütün saldırıyı üstlendiği bildirisini yayacaktı! Şimdi birden çok tanık var."

"Teknoloji yeni, biraz öngüremez oluyor. Çölün ortasına ışınlanmışız" diye açıkladı Stajyer. Kül başını kaldırdı,

"Aynı gezegendeyizdir umarım. Aynı gezegendeyiz di mi lan?"

"Aynı gezegendeyiz. Gps'ı kullanalım, yürüyerek en yakındaki yerleşim bölgesine ulaşırız. Olmadı otostop çekeriz."

"İyi olduğuna emin misin sen?"

"Çantamı orada bıraktık galiba."

"Son anda kaptım." Yanında yerde olan, o ana kadar görmediğim çantamı bana verdi. Çanta kucağımda, elimi içine sokup derinlerden taser'ı çıkardım. Tuşuna basarak kontrol ettim, küçük bir kıvılcım belirdi ucunda. Hala çalışıyor.

"Ya sen nasılsın Kül?"

"Hadi amaaa, bi yudum içsek nolucağ. Kuruyoruz burada, kim bilir daha ne kadar yol var önümüzde! Alt tarafı enerji içeceği işte, şey, üstelik duydum ki zararsızmış."

Yeşil kumların üzerindeki otomata iki elini dayadı Karli, bir yandan Kül'e sitem ederken. Kül omzunu kontrol ediyor.

"Cidden önermem Karli. Ben de senin kadar susadım, ama o içecek tuhaf bir şey. Susuzluğunu gidermiyor. Bu yüzden elindekini tekmeledim. Gıcıklığına değil."

Karli gölgesi tam seçemediğim kadar uzakta yere düşen gökteki trafiği, uçan kamyonlar göstererek:

"Otostop çekelim bari!"

"Üzgünüm Karli, bu hattaki bütün araçlar tam otomasyon ile çalışıyorlar. İçlerinde ne insan ne uzaylı hiç bir canlı sürücü yok. Yürümek zorundayız."

"Agh! (Otomata vurdu.) Kim çölün ortasına içecek otomatı koyar da, içine su koymaz! Bir adım atacak halim yok valla. Siz bensiz gidin."

"Abartma Karli. Bu gezegenin çölleri o kadar da sıcak değil. Öteki gezegenlere kıyasla hiç değil. Ama gece vakti buralarda tangurular avlanıyor. Tam avları boyundasın. Uykunda bir ısırıkta boynunu kırarlar, sonra da yavrularına götürürler cesedini." Karli ısırma hamlesini mim ederken oldukça eğlendi kendince. Ben de ellerinin yumruk atmakla ilgili kısımlarının derilerinin açıldığını görmüş oldum. Karli görmedi. Sanmıyorum.

"Uyumayacağım."

"İstersen sırtıma binebilirsin Karli. Veya en azından çantayı ver."

"Bebek gibi taşınmak istemiyorum!"

"O zaman, beş dakika dinlenelim burada."

"On beş! (Otomatın dibine çöktü Karli.)"

"On beş olsun. Ben de bize araç ayarlamaya çalışırım interneti kullanarak. Belki hiç yürümemiz gerekmez bile." Yaralarını temizlemek için Kül'ün yanına gittim, ama yanımda ne yardım ekipmanı ne de temiz kumaş olmadığını hatırladım. Su bile yok üzerlerine dökmem için. Kül'e yaklaşmış oldum, gözlerini telefonda kaldırdı:

"Ne bakıyorsun." Öptü. "Ama cidden, bana tuhaf gözlerle bakıyordun biz nargilecideyken. Canını sıktığımı düşündüm."

"Öfkeden kendini kaybetmiş gibiydin."

"Oluyor öyle ya. Benim için normal. Biraz birikmiş olsa gerek. Anlarsın ya."

"Evet. Biliyorum nasıl bir his olduğunu. O yüzden korktum."

"Affedersin korkuttuğum için. Ama arada sırada parlarım ben öyle, sonra geçer. Sorun olur mu? İyi olacak mısın?"

"Sen iyiyken ben de iyiyim. Yalnız, gittiğimiz yerde bir antiseptik alalım."

Elini ters çevirdi, "Bunun için mi? Peki, alırız ama bu bir şey değil."

Uzanıp ceketimin cebinden ağı kesici kutusunu aldı. Omzu için bir tane yuttuktan sonra kutuyu yerine koydu.

"Şimdi beni rahat bırak, bize vesait bulursam Karli'nin mızızlanmasından kurtuluruz."

Ben de, belki başka otomat vardır diye etrafı taramaya karar verdim. Kül kendi başının çaresine bakabilir. Boşuna endişeleniyorum. İnsan kaybetmeye alışınca biraz pımpirikli oluyor. Leyla'nın depresyon geçirdiği zamanlarda yanında değildim. Daha doğrusu, yanındaydım ama bir katkı olmadı. Neyi farklı yapabilirdim bilmiyorum. Bir faydam olmadı, o da beni çağırmaı bıraktı. Çaresizlik hissi durgun bir su. İlk defa birini boğazlarken o suyun titrediğini gördüm. Sonra yine hareketsizliğe döndü. Altında bir deniz yaratığı barındığını biliyorum. Bütün pozitif duygular suyun yüzeyinde yansıyan görüntülerden ibaret. Ufak bir taş düşünce bütün görüntüler buluyor. Geriye sadece baş veren bir yaratığı bırakıp geri çekiliyorlar. Ve gidip şiddet içeren bir şey yapıyorsun. Volta atıyorum. Ayağımın altında bir şey hissettim. Kimildamiyorum, üzerine basıp geçiyorum bir kaç seferdir. Önce taş sandım, umursamadım. Ama biraz yumuşak. Bir canlının üzerine defalarca bastım galiba. Öldü mü diye merak edip üzerine eğildim, kumları kazdım biraz. Zaten ölüymüş. Biri gömmüş buraya. Kırklı yaşlarında. Burnunda ayakkabımın izi var. Beyaz saçları çok kısa kesilmiş. Asker gibi. Asker büyük ihtimal. Çürük kokmuyor. Çok tuhaf. Patron'a ikizi kadar benziyor. Ceset tarlası burası. Kül'ün yanında döndüm.

"Über ayarlayabildin mi?"

"Hayır, kimse bu kadar açığa gelmiyor. Yürümek zorunda kalıcaz."

Dirseğinden tutup biraz yana çektim, Kül'ün duyamayacağı bir sesle:

"Gelir misin benimle bir saniye" dedim. Cesede doğru eğilince saçları kafasından aşağı aktı.

"Ceset ha?"

"Henüz çürümemiş."

"Doğru düzgün gömmemişler bile. Polisler ya da jandarma yapmıştır. Ya da yakalanma kaygısı olmayan başka birileri."

"Baksana yüzüne. Patrona acayip benzemiyor mu?"

"Evet benziyor. Bunun için mi Karli'ye söylemedin?"

Arkamızdan Karli seslendi: "Tamam, al çantamı çok istiyorsan!"

Kül'ün saçları hala havada.

"Siz ne yapıyorsunuz orada? Kül?"

"Gelsene, Stajyer bir şey bulmuş. Sence de babana benziyor mu?"

Onun saçları ensesinde kaldı çünkü bir lastik onları yerinde tutuyor.

"Biraz benziyor. Ne arıyor burada?"

"Bilmiyoruz."

Çantayı göğsüme attı.

"Bana göstermeyecektin!" Arkasını döndü ve öfkeli adımlarla yürümeye koyuldu. Kül'e baktım, omuz silkti. Biraz arkasından onu takip ediyoruz. Çantayı sırtıma aldım. Adımlarımız kuma batıyor. Gökyüzü açık kahverengi ama giderek koyulaşiyor. Hafif bir esinti başladı, sonra da kuvvetli soğuk bir rüzgara döndü. Yürümemizi engelleyecek kadar ciddi değil. Bir yarım saat kadar sonra rüzgar bir anda kesildi. Tuhaf iklim. Kül Karli'nin yanına gidip yorulup yorulmadığını sordu. Cevabını duymadım. Kül yanıma geri geldi. Biraz daha yürüdük sessizliğin içinde. Kül başıyla işaret yaptı Karli'ye doğru. Yanına gittim. Soğuktan ellerini koltukaltlarına sokmuştu. Kül çok uzakta şehir ışıklarını gördüğünü müjdeledi. Buzları kırmak için giriştim:

"Hava epey soğuk."

Gözlerini bana dikti. Hiç bir ses çıkarmadan. Bir kaç saniye.

"Sen beni ne sanıyorsun? Cidden?"

"Canın sıkılmasın demiştim..."

"Ne zannedyordun, en ufak üzücü bir şey gördüğümde ağlayarak kaçacağımı mı? Babama benzeyen bir ceset bulmuşsun. Ne yani, başıma gelenleri hatırlarsam ölecek kadar zayıf mıyım? Küçük hasta yalnız bir kız çocuğu!"

"Özür dilerim."

"Tabi ki de canım sıkılıyor! Hayatımın tamamı içi boş bir yalanmış gibi geliyor, ağızda kum tadı alıyorum! Nefes alamıyorum! Ölecekmişim gibi geliyor, öldüğümü hissediyorum. Sonra tek başıma kendime acımdan yorulduğuma karar kılıp, yanınıza geliyorum kendimi insan gibi hissedebilmek için. Sen bu konuda beni yüzüstü bıraktın. Yük muamelesi yaptın."

Bir süre konuşmadık. Hava iyice karardı. Kül arkadan yaklaşıp, kendi kafasından çıkardığı tacı Karli'ye taktı.

"Ha, ne bu?"

"Hiç."

Kulağıma fısıldadı Kül: "Pancar gibi kızardın."

"Az kaldı sayılır. En fazla kırk beş dakika daha yürürüz. Zifiri karanlığa kalmayacağız" diyerek devam etti yüksek sesle. Bu sefer kendimi affettirmek için bir planım yok. Sadece utanıyorum. Kül aramıza, ikimizin de koluna girdi.

"Susuzluktan dudaklarım taşlaştı. Sizi bilmem ama ben gördüğüm ilk restorana dalıyorum. Siz isterseniz tartışırsınız ne yemek istediğinizi."

"Acıktım" dedi Karli, alçak bir sesle. Onun sesinin durmasıyla belli belirsiz bir buharlı tren sesi belirdi. Ses giderek yükseldi ve bu ne dememe fırsat kalmadan gri bir bulantı bize çarptı. Karli yerdeydi. Kül de. Refleks olarak davrandığı silahından serseri bir kurşun sıktı boşluğa. Tanguru dev bacaklarını hemen önümüze sabitledi. Havaya yumruklarını sallıyor. Gülle gibi yumruğunu çeneme yapıştırarak başlattığı boks maçını devam ettirme niyetini gösteriyor bununla. Bir yandan da oink oink sesleri çıkarıyor gözdağı vermek için. Her oink dediğinde yüzünden sarkan burnu ağızına kadar geri geliyor. Kül hayvanı korkutup kaçırmaq için havaya üç el ateş etti ama işe yaramadı. Sürünerek tangurudan uzaklaştım bir yandan da çenemi tutarak. Kül beni tutup kaldırdı, üstümden kumu temizledi.

"Bunu hak ettim" dedim. Karli kıkırdadı.

Kül elinde gazete ile kapıdan içeri girdiğinde ben mutfakta kendime kahve arıyordum. Karli de salondaki alçak masanın önüne çökmüştü. Perdelerin ne kadar beyaz olduklarını fark etmemi sağladı salon camından giren sabah güneşi. Biz geldiğimizde karanlıktı.

"Bu güvenli ev tam olarak ne kadar güvenli" diye sordu Karli.

"Evin sahibi eski dünyada turistik gezideymiş. Bizi kimsenin burada arama ihtimali yok. Eşref'in adamları gezegenler arası mekikleri tarıyordur şimdi, bizim için. Sokaklarda boş boş gezinirsek, Stajyer veya benim tanıdığımız birilerine rastlama riski var. Gerçi Eşref'i biz öldürmedik ama işler karışmış olsa gerek. Bizim de suikastçiyle birlikte çalıştığımızı düşünüyor olabilirler. Ardımızda bıraktığımız bombayı patlatmadık, yani Süleyman'ın Mührü Eşref'in adamlarının eline geçmiş oldu. Bu yüzden bize kafayı çok takmazlar herhalde. Bombayı bulsalar bile suikastçinin b planı olarak onu oraya yerleştirdiğini düşünebilirler. Ama belli olmaz. Bir süreliğine burada takılalım. Ortam sakinleşince tüyeriz."

Sıcak suyu kupanın içindeki tozun üzerine döktüm. Kül gazeteyle bakıyor.

"Burada yazdığına göre, devlette itiş kakış varmış. Geçtiğimiz bir kaç günde Kılavuz ve Eşref ile ilgili yaptıklarımızın sonuçları olmuş galiba. Ama boş verelim bunları, devletler kurulur devletler yıkılır. Biz daha ciddi konuların üzerine gidelim. Mesela, ne yiyoruz öğle yemeğinde?"

Kahvemi yudumlayarak Kül'le birlikte holden salona geçtim. Karli iskambil kartlarıyla ilgileniyormuş. Ben gelince kartları toplayıp içerki odaya çekildi. Duvarda bu evin asıl sahibinin fotoğrafları var. Yaşlı bir adam. Tek başına yaşıyor herhalde. Studio daire. Kül Karli'ye seslendi,

"Makarnaya ne dersin? Biri kapıya broşür bırakmış."

"Fark etmez."

Bir yudum daha aldım.

"İstersen gidip malzeme alışverişi yapabilirim. Hani sana bir kere kahvaltı için yaptığım Karazan yemeğinden yaparım hepimize."

"Yapar mısın, ama gerekli malzemeleri bulabilir misin ki burada?"

"Yaratıcı davranırım. Sana yaptığım zaman da doğaçlama yapmıştım."

"Harbiden güzel olmuştu."

Gazeteyi elime aldım, "Sence bir yere varacak mı."

"Ne zaman bi yere varmış ki bu heriflerin tepişmesi. Birileri tepelenir, birileri ceza alıyormuş gibi yapar sonra geri kalanlar hiç bir şey olmamış gibi aynı tezgaha geri döner. Sen onu bırak da, Karli artık seninle arkadaş olmadığını düşünüyor gibi."

"Evet. Fena çuvalladım."

"Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Tabi."

"İyi o zaman."

"Gizlenmek için güzel yer bulmuşsun bu arada."

"A teşekkürler. Lağımında robotpolisten saklanırken aklıma geldi."

"Kahve ister misin?"

"Olur."

Karli pencerenin pervazına oturmuş ve kulaklığı takılıydı. Yanına gidip omzuna dokundum, kulaklığını çıkardı. Kupamı pervazdaki dizinin önüne koydum.

"Bir şey mi oldu?"

"Leyla ölmeden önce, onunla okul kütüphanesinde konuşmuştum."

"Söylemiştin."

"Yağmurlu bir gündü. Dışarıdan gelmişti. Saçları ıslaktı. Ben bir ekranın önüne park etmiş ders çalışıyordum. Önce etrafına bakındı birisini arıyormuş gibi. Gelip karşıma oturdu, bana seslendi. Beni gördüğüne sevinmişti. Hayatına çeki düzen vermeye karar verdiğini söyledi. Sonra görüşmek için sözleştik ve, oldukça çabuk gerçekleşti bu, geldiği gibi gitti. İnanmadım. Uyuşturucu arıyordu diye düşündüm. Bir süredir onunla görüşmemiştik. Onu görmezden gelmeye çalışmadım. Cumaları dersten sonra onun mekanında olurdum genelde. Bir cuma günü kapıyı çaldım. Kimse açmayınca banyodadır dedim. Ev arkadaşını gelirken görmüştüm, içmeye gidiyordu. Bir yarım saat kadar bekledikten sonra kapıyı bir daha çaldım. Telefonunu çaldırdım. Evde değildir herhalde dedim, ama ev arkadaşı ben çıktığımda odasındaydı dedi onu aradığımda. Başına bir şey geldiğinden endişelendim. Biraz gürültü çıkarıp adını seslendim. Sonunda ayak seslerini duydum. Bir saat sonra kapıyı açtı, sonra arkasını dönüp gitti. Kapıyı ben kapattım. Tek bir söz bile söylemedi. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ne olduğunu sördüm, söylemedi. Bir süre sonra, aramızdaki kısa ve anlamsız değiş tokuştan sonra tanıdığım Leyla'ya dönüştü. Bulaşıkları yıkayacağım diye kalktı, bir kaç tabak yıkadıktan sonra geri kalanını unutup hadi sahile inelim dedi. Kapısını bir sonraki çalışmada cevap yoktu. Evde değildir herhalde dedim. O beni çağırmadı, ben de ona bir iki mesaj attım. Yazdığı cevabı sonra gördüm, sorun olmadığını ve istersem bir ara görüşebileceğimizi yazmıştı. Normalde geceleri pek uyumazdık o zamanlar. Bi gece saat bir buçuk civarında müzik dinlerken uyuya kalmışım. Birikmiş uykusuzluğun etkisiyle, ta ertesi akşam saat on on altıda uyandım. Telefonumda Leyla'dan cevapsız aramalar vardı. Çok bir önem atfetmedim. Sonra ararım dedim. Sabaha karşı dörtte filem aradım, açan olmadı. Biraz tuhaf hissettim. Uyumadım. Kahvaltı için mısır gevreğine döktüğüm süt, gevreği neredeyse lapa haline getirecek kadar eritmişti. Yiyesim yoktu. Kaşıkla sütü kaldırıp akıtıyordum. Leyla'nın cesedini buldukları haberini aldım. Daha sonra Leyla'nın telefonunu erkek arkadaşının odasında buldum, onu öldürdükten sonra. Çamaşırların arasında titriyordu."

"Bunu bana neden anlattın?"

"Çünkü kaldırılabirsin. Daha önce ben saçmaladım. Bir daha olmayacak."

Önündeki kupayı avuçlarının arasına aldı ve dudağına götürdü.

"Bu benim için değildi, di mi. Ilık ve tükürüklü kahveni içtim. Ih."

"Sana taze koyuyorum."

Kupamı aldım.

"Stajyer?"

"Efendim."

"Senin suçun değildi. Şey, bir de, süt var mı dolapta?"

"Vardı galiba. Yoksa da alışverişe çıkıcam biraz sonra, alırım."

"Benimki sütlü olsa olur mu?"

"Tamamdır."

"Kahvenin tadını sevmiyorum."

"Sıcak çikolata da yapabilirim senin için. Hem vanilya da var, gördüm."

"Çok iyi olur."

"Ha, geldin mi Stajyer. İyi, hava iyice kapamıştı. Biz de bir an önce gelse diyorduk."

"Tuhaf. (Karli koltuğun üzerine bağdaş kurmuş çizgi roman okuyor, Kül de mutfak masasında silahlarını temizliyor. İkisinin de üzerinde çok tuhaf, bol, kahverenginin farklı iki tonunda aşırı çirkin iki kazak var. Anahtarlığı masaya bıraktım.) Kar yağıyor. Ama hava hiç soğuk değil. Gökten inen beyaz şey farklı bir kimyasal, su değil. Su gibi eriyor ama. Kokusu filen de yok. Soğuk değil."

Elinde yarı demonte lazer tabancasıyla bana doğru geldi Kül, yanağıma bir öpücük kondurdu, "Gördük," Birlikte salona geçtik.

"Acaba tadı nasıldır" ve içerki odadaki camdan başını çıkarmaya gitti Karli. Salondaki alçak masanın üzerinde Kül'ün kullandığımız kirli bardakları üst üste koyarak küçük bir kule yaptığını fark ettim.

"İstedüğün sayıları buldum bu arada, Karli."

Elimdeki poşetleri alçak masaya, kulenin yanına park edip çizgi romanları çıkardım. Kül yanıma oturdu, bir bacak öteki üzerinde yanımda geriye doğru uzanıp bir dirseği koltuğa dayalı, saçlarını avucunda;

"İslanmışsın." Çakırkeyif aslında.

"Senden bira almanı istemeyi unuttum. Ya da o siparişi veresim gelmedi. Taşımam zor olurdu benim isteyeceğim kadarını."

"Aklıma bile gelmedi."

Dili dışarıda Karli geri geldi, bize gösteriyor eriyen kar tanelerini. Yuttu.

"Doğal sahte kar yediğimle hava atabilicem. (Getirdiğim çizgi romanları alıp alçak masanın öteki tarafındaki tekli koltuğa yandan oturdu.) Aradığın malzemeleri bulabildin mi?"

"Şaşıracaksınız ama neredeyse hepsini buldum. Sadece karkaz yağı bulamadım, onun yerine margarin kullanıcam. Bunun dışında otantik bir yemek olacak."

Kül'ün parmaklarını ensemde hissettim.

"Alkol bulamadın değil mi, bu adamın evinde?"

"Bi yudum bile yok."

"Bir şey sorucam."

"Sor bakalım."

"Bu kazakları burada buldunuz değil mi?"

"Yep."

"Alkol ararken."

"Yep. Harika değiller mi? İçeri girdiğinden beri bir yorum yap diye beklilyorduk."

"Yorumun ötesindeler."

"Dahası da var." Tabi ki de, Karli oturduğu yerden bir tane kazak da benim için çıkardı.

"He? He?"

Ceketimi bir kenara attım. Kapalı televizyon ekranındaki siyahın üzerinde görebiliyorum giydiğim kazağı. Rahat aslında. Az sırtmadılar. Kül,

"Takım tamamlandı!"

Camın dışarısında kar tutmak üzere.

Beyazın üzerinde adımlarım iz bırakıyor. Onu yeniden görmek beni gerçekten etkiledi. Hayatına devam etmiş, tabi ki de. Benimle artık hiç bir alakası yok. Uzaktan bile olsa. Hayatta olduğumun farkında bile değil. Beni nasıl hatırlıyordur acaba. Bunu yapmaya hakkım yok.

Çalan kapıyı Kül açtı;

"Merhaba, dört peynirli orta boy ve iki tane pepperoni pizza."

"Biz pizza söylemedik. Söyledik mi, Karli?"

Tekli koltukta çizgi roman okuyor Karl;

"Ben söylemedim."

"Bana söylediklerine göre adamın biri vermiş siparişı."

Bulaşıkları kaldırıyordum, Kül'ün yanına gittim.

"Uğraşmasaydın. Bizim değil nasıl olsa, bir daha kullanmayacağız."

Elini sırtımdan geçirdi Kül, anı fırsat belleyip. Kapıdaki kurye yerine benimle ilgileniyor. Uzattığı fişe baktım.

"Ben söylemedim."

"Ama alabiliriz, di mi, Karazan omlet beni doyurmadı."

"Tabi, neden olmasın." Kuryeyi tanıyorum. Ödemeyi yaptım, Kül pizzaları kaptığı gibi gitti. Kadının yüzüne tuhaf tuhaf bakmamak için kapıyı kapadım. Karli ile birlikte kutuları yağmaya başladılar bile. Peynir dudağından uzuyor elindeki dilime doğru Kül'ün;

"Ne oldu" diye sorduğunda.

"Yok bir şey. Sadece..."

Kapı yeniden çaldı, ben giderken; "Çok benziyordu."

Kapıyı açtım. El sallıyor. Assiktir.

"Görüşmeyeli epey oldu."

Kolunun altında motor kaskı. Kül oturduğu yerden fırlayıp lazer tabancasını çekti.

"Eşref'i öldüren sendin."

"Bunlarla mı takılıyorsun-"

"Burada bulunma niyetini açıkla, yoksa ateş ediyorum" sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdi Kül.

"Bakın, buraya... (sol elinden fırlattığı metal bir raptiye Kül'ün elindeki lazer tabancasına yapıştı ve onu Kül'ün elinden düşürerek aşırı ağırmış gibi yere yapışmasına sebep oldu. Kül ikinci silahına davrandığında insan üstü bir hızla salonu kat etti ve Kül'ü hareketsiz bıraktı.) Kavga etmeye gelmedim."

"Hayatta olduğuna inanamıyorum Leyla, ama eğer çekilmezsen bunu değiştirebilirim."

Arkasındayım. Horozu kaldırdım. Kül'ü bırakıp alçak masaya oturdu.

"Dediğim gibi, kavga etmeye gelmedim, sadece kafama silah doğrultulmasından pek haz etmiyorum. Şimdi, lütfen, konuşabilir miyiz?"

Silahı kaldırdım.

"Leyla?"

"Bana rakamlar ve harfler verdiler. Uzun zamandır bana kimse Leyla demedi."

"Nasıl yani, bu şimdi o Leyla mı" sordu Karli.

"Benden mi bahsediyordun bu tiplere?"

"Ölmüş olman gerekiyordu."

"Aslında, evet, haklısın."

"Cesedini gördüm. Morgtaydın. Seni gömdük."

"Ölmüştüm. Bir süreliğine."

"Baştan anlat."

"Hakan'dan aldığım hapları biliyorsun."

"Hakan kim" sordu Karli.

"O zaman erkek arkadaşımı. Ve torbacım. Gerçi bütün ihtiyaçlarımı kışa yoldan karşılaması iyiydi ama hayatımı fazla dağınık yaptığına karar verdim. Ayrıldık. Sana söylemişim hatırlıyorsan. Neyse, ondan aldığım haplar beni tuhaf yapıyordu. Sokakta yürürken var olmayan delikler, şehrin var olmayan köşelerini ve paralel boyut sandığım şeyleri görmeme sebep oluyordu. Var olan bütün uyuşturuculardan farklıydı. Kendimin yedi yaşındaki haliyle çay içip sohbet ettim. Ve, tuhaf bir biçimde, diğer bütün uyuşturuculardan farklı olarak hiç bir yan etkisi de olmuyordu. Bazen zaman kavrayışım kopuyor, bir gece bir kaç saniyede geçiyordu. Onun dışında hiç bir negatif etkisi yoktu. Sürekli daha fazlasını istiyordum. Tabi, bir noktada kalbimi durdurdu ve siz benim öldüğümü sandınız. Kendimi morgta buldum. Çıplaktım ve benim parıldıyordu. Üstümde dikiş izleri vardı. Ne yapacağımı bilemedim. Korkmuştum. Giysi çaldım ve kaçtım. Cenaze törenimde oradaydım, benim yerime sarışın bir kadını gömdünüz. Sonra kazıp çıkardım, kim

olduğunu merak ettim. Seninle veya ebeveynlerimle iletişim kurabilirdim. Bunu yapmadım. Hayatımı yeterince mahvetmişim. Yeniden başlama kararı almıştım zaten, aklımda ölüp yeniden dirilmek yoktu ama işime geldi diye düşündüm. Biliyorum, yaptığım yanlıştı. Sonra bu yaptığım yanlış sayesinde hayatta kaldığımı öğrendim. Beni takip ediyorlarmış. Ben bir süre orada burada sürttükten sonra benimle temasa geçtiler. Daha doğrusu, beni kaçırdılar ve neresi olduğunu hala tam olarak bilmediğim bir yerde uzun süre tuttular. Daha önceden tanıdığım kimseyle temasa geçip geçmediğimi görmek için beni takip ediyorlarmış. Hapı almaya ilk başladığımdan beri deneme sürecindeymişim, hapın üzerimde doğru etkiyi yaptığını gördüklerinde ikinci aşamaya geçmiş oldum. Eğer eski hayatıma dönmeye çalışsaydım beni öldüreceklerdi. Ben kimseyle iletişime geçmeyince, beni ve benim gibi başka denekleri test ettikleri bir yere götürdüler. Bize verdikleri formül bedenimizi değiştirdi. İlk başta sadece yaralandığımda çok hızlı iyileşiyordum. Bedenimizi kırıp baştan daha güçlü inşa eden fiziksel işkencelerden geçtik. Aynısını beynimiz için de yaptılar. Çeşitli modifikasyonlara maruz kaldık ve üst düzey eğitimlerden geçtik. Çoğu dayanamadı. Geri kalanlar ise suikastçi oldular. En üst düzey ölüm mangasıydık. Bir noktada kaçmayı başarabildim. Bu gezegene sığındım. Eşref itinini buraya geldiğini öğrendiğimde de yapmam gerekeni biliyordum. Korumasını öldürüp yerine geçtim. Nargile kafede seni görünce dikkatim dağıldı. Ona Süleyman'ın Mührünü teslim etmenize izin veremezdim. Sonra da çekip gidecektim, ama bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Özür dilerim. Bunca zamandır öldüğümü düşünmene izin verdiğim için özür dilerim. Bunun sana nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemiyorum. Şimdiki ben olsam, zamanı geri alabilsem seni karanlıkta bırakmazdım. Şimdi görüyorum da, kendine ait bir şeyin var. Hayatının içine sızmak istemedim. Her ne kadar Eşref'e çalışıyor olsan da. Eğer bu tarafa gelersen bi içki eşliğinde eski günlerden konuşabiliriz. Eksik kısımları doldururum. Tabi. Beni görmek istersen. İstemezsen anlarım."

Küçük bir şey Leyla'nın montunun içinden tırmanarak yakasına çıktı. Bir birim bozuk para büyüklüğünde, kolları ve bacakları olan bir şey. Yuvarlak. Üzerinde siyah beyaz şeritler var. Leyla parmağının ucuyla onu okşuyor evcil hayvanıymış gibi. Ben tepki veremiyorum.

"Peki. Seni görmek güzeldi. Şimdi gidiyorum. Pizzalar da benden. Kuryelik işi numara değil. Harbiden pizzacıda çalışıyorum. Ve geç kaldım."

Kül önüne geçti.

"İkinci raundu mu istiyorsun?"

"Bizimle gel." (Gözlerinin içi gülüyor.)

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Eşref'i öldürdüğün için peşinden gelecekler zaten. Kaçman gerekecek. Bizimle gel. Eğlenceliyizdir. Canın sıkılmaz."

"Size neden güvenmeliyim?"

Elini cebime soktu Kül ve ışınlanma cihazının pimini çıkardı:

"Gelip içine sızmasaydın kendimizi hayalet etmeyi planlıyorduk. Patlama ile Eşref de Süleyman'ın Mührü de buhar olacaktı. Biz de ışınlanacaktık. Tabi, sen de buhar olacaktın. İçine sızdığın iyi olmuş. Hadi, bizimle gel."

"Bunu istesem bile, ki bu konuda bir şey söylemiyorum, sizinle gelmem mümkün değil. (Elini sol şakağına götürdü, gözünün ucundan başlayıp kulağının arkasına kadar uzanan metal bir plaka var. Eski Leyla'dan farklarından biri bu. Gözlük taşıdığını görmedim. Ve boyu hatırladığımdan daha uzun. Modifikasyonlar.) Bu şey, kontrol paneli, bununla bizim her hareketimizi görebiliyorlardı. Gerekirse bedenlerimizi kukla gibi

kullanabildiklerini de duydum. Bundan kurtulamasam kaçamazdım. Sadece bir devre parçası değil, beynime yapışık olan bir nanotekno-organik metal bu. Koparıp aldığımda geri kalan parçacıklardan yenisi büyüyor. Kalıcı olarak kurtulamam. Bu gezegende kara borsada bir makine buldum. Altı satte bir bu makinenin altına yatmam gerek. Paneli devre dışı bırakmıyor, beynimin bir kısmını içindeki metal parçacıklarıyla birlikte yakıyor panelin kendini yeniden inşa etmesini önlemek için. Bunu gereken ölçekte yapabilen tek bir makine var ve bu makine bütün bir odayı kaplıyor. Mobil değil. Benim için geleceklerini biliyorum ama istesem de çekip gidemem."

"Tamam. Sorun değil. Bunu halletmek için bir planım var. Bizimle geliyorsun. Tabi, Karli de onay verirse."

Sorgulayan gözlerle Leyla'ya yaklaştı Karli, dört bir tarafını inceliyor;

"Doğru anladıysam şimdi sen süperinsan oluyorsun."

"Ben öyle demezdim. Ama evet."

"Çıplak yumruklarınla duvarı delebilir misin?"

"Çok canım yanar."

"Peki, senden bana gücünü göstermeni rica etsem, tek elinle bir arabayı kaldırır veya benzeri bir şov yapar mısın, lütfen desem?"

"Tabi."

Heyecanla: "Gelsin."

Kül bana bakıyor. Kül neden bana bakıyor.

"Oy birliği olması gerekiyor."

"Ne?"

"Leyla'nın bizimle gelmesini istiyor musun?"

"Tabi. Neden olmasın. Gelsin." Umurumda değil.

içine düşen adisyon da mürekkep hokkasına sarıldı

Biraz sakarca yürüyorum. Stajyer bir omuz mesafesi solumda. Çakırkeyif hissettiğimden ceketimi studyo dairede Karli'nin yanında bıraktım ve çıkınca kazağı da çıkarıp belime bağladım. Omuzlarımı çıplak bırakan atletim sayesinde yağın kar tanelerini tenimde hissedebiliyorum. Bize bakan yüzleri altıgen biçiminde olan kaldırım taşları, aralarında boşluk kalmayacak şekilde yerlere döşenmiş. Tek bir taş bile epey iri duruyor. Ne kadar derine gidiyorlar bilmiyorum. Sadece üzerlerine basıp geçiyoruz. Kar çok seyrek yağıyor. Serin bile değil. Tabi, bu normal aslında. Öyle bir iklimden geçiyoruz. Stajyer kazağının altında tam bir lokma olarak gözüküyor. Bu ışıkların altında gözlerimi kendime saklamam pek mümkün değil. Stajyer'in tuhaf bir durumda olduğunu reddetmiyorum. Sadece gözlerim, bütün bu karmaşanın ortasında onun kendisi oluşuna öncelik tanıyor. Ağzımın suyunu çıplak koluma sildim. Tenimi ıslattı ve üzerine de ılık bir kar tanesi kondu. Siyah boşluğu dikine kar taneleri katediyor, enine biz katediyoruz. Işık da dört bir taraftan akıyor.

"Sana da tuhaf gelmiyor mu, üzerimizde bu giysiler varken etrafımızda kar yağıyor olması ve hiç üşümek?" Yanına sokuldum.

"Alışabilirim," dediğinde dudaklarının hareketine gömülmemem çok mümkün değildi tabi ki. Belki usturupsuzluk ediyorum. Olsun. Kolunu omzuma atsa onu öpmeme gerek kalmazdı. Parmaklarını çıplak tenimde hissetmek istedim ve bireysel alanına girdiğim ve yakın gelecekte buradan çıkma gibi bir niyetim olmadığından elini o tarafa koymak zorunda. Bazı tırnaklarını da hissediyorum.

"Saçlarını toplamak için bir lastik ister misin?"

"Rahatsız mı etti?"

"Yo, alakası yok. Alışverişte aldıklarımın birinden elime bir lastik geçti. Cebime atmıştım. İşine yarar belki dedim."

"Versene. Oynarım." Burnunu kafama sürttü.

"Şampuan kokuyorsun."

"Makinenin durulamayı bitirmesine izin vermemiştin." İyice kavradı beni kollarının arasında. Avucunun içi yumuşacık, koluma değiyor.

"Anlattığın gemiyi alabilmemiz için evrenin öteki tarafına yakalanmadan gitmemiz gerekiyor."

"Evet."

"Artık peşimize robotları koymuşlardır." Konuştukça nefesini soluyorum.

"Hallederiz."

"Bir planın var galiba."

"Var tabi. Işınlanıcaz. Ama, tabi, istasyonda biyometrik kamera var. Postaneyi kullanmayı düşünüyorum bu iş için. Oradan ışınlanıcaz." Binanın yakınlarına geldik bile zaten.

"Nasıl yapacağız bunu tam olarak?"

"Kendimizi büyükçe bir kutunun içine koyup postalayacağız. Canlı hayvanları da postaladıklarından dolayı prosedür sorun çıkmıyor."

"Kül, bunun güvenli olduğundan emin misin, daha önce hiç denedin mi?"

"Tabi. Bunu eskiden hep yapardım. Bi gezegende mahsur kalınca kendimi başka gezegene postalardım. Tabi, o zamanlar bunu yapmamın nedeni parasız kalmamdı, robotların peşimde olması değil. Aynı işi görüyor ama. Hem çok ucuz hem de kimsenin ruhu bile duymuyor."

"Kendimizi postalıyoruz yani?"

"Hadi gel kutu seçelim."

İlk katta sadece dükkanlar var. Kimi hediyelik eşya, posta ofisinin lisanslı çantalarını gilen satıyor. Büyük bir tanesi zarf ve kutulara ayrılmış. Kutu işini son ana bırakanları kazıklamak için var bu dükkan. Tahta bir kutu için bu fiyat kazık, ama ne fark eder. Yeterince büyük, ikimiz de içine sığarız. Uzanabiliriz bile. Sonra da gerekli pulları ve etiketi satın aldım. İkimiz birer ucundan tutarak dışarı taşıdık kutuyu, etrafı sarı bir şeritle işaretlenmiş olan belirlenmiş alana bıraktık. Oradaki bir çocuğa kutuyu üzerimizden çivilemesi için iki birim verdim. Önce bir bacağımı içeri koyup kutunun içine oturdum, yanımı gösterdim Stajyer için. Kutunun kapağı üzerimize konunca her yeri karanlık bastı. Forkliftin gelip bizi almasını bekliyoruz. Kalbimin üzerinde nemli bir leke...

Bu kaskın içinde hiç bir şey göremiyorum, çok rahatsız edici. Otobanda hızlıca ilerliyoruz. Ben montunun belini tutuyorum, o sürüyor motoru. Çantamı da kucağıma aldım. Şehrin dışındaki terk edilmiş rıhtım bölgesine geldik. Burada çoğu yer karanlık, sadece iki binadan elektrik ışığı geliyor. Kaskı çıkardım. Leyla kulağını karıştırıyordu, sanırım kask takmadığı için kulağı tıkanmış. Saçları dağılmış rüzgardan.

"Nerede bu kasa peki?"

Eşyalarımızı içine koyduğumuz çantayı, bu gezegene ilk geldiğimizde Kül'ün onu bıraktığı kiralık kasadan almak için geldik.

"Şura."

Nereye koymuştum anahtarı, sırt çantamda mıydı, yok değil. Cebimde? Cebimde. Kildi çevirdim. Spor çantasını tek eliyle hiç zorlanmadan kaldırdı Leyla.

"Bu kadar mıydı?"

"Başına kadar kaldırabilir misin lütfen?"

Strafor kaldırıyormuş gibi.

"Ne var bunun içinde?"

"Kül'ün şeyleri çoğunlukla."

"Tamam o zaman. Şimdi bizi almaya gelmelerini bekleyebiliriz. Vaktimiz var. Benim mekana geçmeden önce şurada bir kahve içmek ister misin?"

"Olur."

Orada bulunan öteki tek ışıklı bina olan kafeteryaya, kapı kolunu ondan önce tutup girdim ve tabüreye oturdum.

"Bana bir sıcak çikolata, arkadaşşıma da kahve lütfen."

Kadın gidip bir kupa getirdi ve içini doldurdu Leyla için. Sırt çantamı tezgaha koydum. Leyla montunun içinde gri bir eşofman giyiyormuş. İçerisinin iklimine uyum sağlamak için önünün fermuarını açtı. Üstünde

duman tüten içi yoğun kahverengi tatlılık dolu bardağım geldi. Bir yudum aldım. İçerisini tavandaki floresan ampüller aydınlatıyor. Masalardan birinde yaşlıca bir uzaylı çorbasını içiyor. Başka kimse de yok.

"Çizgi romanlara özel bir ilgin olmadığını var sayıyorum."

"Yok."

"Olsun."

Dışardan bakan biri çıplak elleriyle duvarı delebildiğini hiç tahmin edemez.

"Cebindeki küçük şeye bakabilir miyim?"

"Canı istediğinde çıkar o ancak. Benden emir almıyor. Affedersin."

"Bir adı var mı peki?"

"Şimdiye kadar gerek olmamıştı. Bu çantanın içinde silah olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hıhı. Ve bir de hipopotamlar hakkında bir kitap var."

İki elinin arasındaki kahveye bakıyor.

"Ne oldu?"

"Ben latte içecektim."

Bu kutuda iki kişi olunca içerisi havasız oluyormuş. Tek başımayken fark etmemiştim. Soluğumuz içerisini hava deliklerinin içeri temiz hava taşımasından daha hızlı ısıtıyor. Pişiyoruz. Bir süredir kııldamadık. Şikayet etmiyorum, bundan çok daha dar kutularda da yolculuk ettim. Üstelik benim üstüm çıplak sayılır. Stajyer kalın kazak giyiyor. Aletimi de çıkarıp sadece sütyenimle durucam, başka yolu yok. Karanlıkta birbirimizi göremiyoruz ancak hareket ettiğimi fark etmiş olsa gerek.

"Sen de soyunsana."

"Evet, iyi fikir." Kazağını çıkarırken dirseğinin suratıma çarptığını fark etmedi.

"Biraz bu tarafa gelersen kucak kucağa uzanabiliriz de."

"Olur, ama aklında başka bir şey varsa onu ertelesen iyi olur. Bu kutuyu sallarsak konveyör bandından filen düşebiliriz. Bir yerin kırılın istemiyorum."

"Eveet, ama henüz forklift gelmedi bile. Hem ben kııldamam. Söz. Sadece ellerimizi kullanırız."

Burada sigara içemem. Gerçi içebilecek olsam da içmezdim. Fazla klişe. Stajyer'e kendini kötü hissettirir belki. Kokusundan bahsetmiyorum bile. Parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. Tıraşı gelmiş. Benim de bacaklarımı tıraşlamam gerek bir ara. İkimiz de sudan çıkmış gibiyiz. Kemerinin metal tokasını tenimde hissedebiliyorum. Pantolonunun bacağı saran kumaşını da. Canının sıkın oluşunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Karanlıkta yüzünü göremiyorum.

"Leyla'nın hayatta olduğunu öğrendiğine çok sevinmiş gibi gözüküyordun bugün."

"Evet. Böyle deyince çok kötü bir arkadaşım gibi geliyor."

"Kafanın karışması gayet anlaşılabilir."

"Hayatta olması harika tabi ki de. Ama yine de kaybetmişim gibi, arkadaşımı kaybetmişim de bu geri gelen sadece bir hayaletmiş gibi geliyor."

"Henüz birlikte vakit geçirdiniz sayılmaz... " Forklift bizi kaldırdı ve götürüyor.

"Haklısın. Sanırım hala kaybetmiş olmaktan korkuyorum. Beni öldüğüne inandırmış olmasını nasıl affedeceğimi de bilemiyorum."

"Sen bi yolunu bulursun." Belki tatlı bir şeyler. Milkshake veya benzer bir şey. Sığara yerine.

"Bence asıl sen bir yolunu bulursun."

"Amma da arkadaş canlısıyım değil mi?"

"Forkliftten indik galiba."

"Bir süre burada bekleriz. Sonra bizi bir banda koyarlar diğer kargolarla beraber, öteki taraftan çıktığımızda kutudan çıkabiliriz. Birinin gelip bizi dışarı çıkarmasını beklememize gerek yok. Sadece durana kadar bekleyelim. Bazen o bantlar büyük mekanizmaların olduğu dev depolara çıkıyor, bir keresinde yüzlerce metre yuksekten düşmüştüm böyle bir kutudan atlayıp. Başka banda tutunarak son anda kurtulabildim. Az kalsın deponun dibinde sümük olacaktım."

"Dediğin gibi de oluyor galiba."

"Sana bu kadar yakın olmaya alışabilirdim."

"Uzay gemini öylece alabileceğimize emin misin?"

"Motor kodunu vermem ve birikmiş cezaları ödemem yetecektir."

"Sen içerdeyken el koymuşlar gemiye."

"Evet, ama benimle alakalı değildi. O zamanki ortağımınla birlikte yaşıyorduk o gemide. Ben yakalandıktan sonra gemiyi o kaptırmış, izinsiz yere mi ne park etmiş öyle bir şey. O çocuk sonra gidip bir metal grubunun grupisi olmuş. Komik aslında, sonra bir külte dönüştü o da yüksek rahip oldu o kültte. Ama gemiyi görmen gerek, baştan aşağı modifiye etmiştik gemiyi. Annesinin ona satın aldığı, ilk uzay gemisiydi. O zamanki son teknoloji ürünü radar karşıtı bilgisayarlar takmıştım. Şimdi bile gayet üst düzey gizlilik sağlayacak bize."

"Banda koydular bizi galiba."

"Gemide bir odayı paylaşabiliriz istersen yani, pratik olur..."

"Anlaştık." Hava deliklerinden içeri flaş patladı ve bir anlığına birbirimizi görebildik. Bir süre daha hareket ettik ve yavaşca giyinmeye başlamamız gerekiyordu herhalde ama ben ellerimi Stajyer'in teninde gezdirmeyi tercih ettim. O da sütyenimin kopçalarıyla oynuyor. Durduk. Biraz toparlandık, ve ben kutuya tekme atarken Stajyer'den yardım istedim. Çıktığımızda saunadan çıkmış gibiydik. Karşımızda tumbul bir postacı kadın elindeki bloknota bir şeyler çiziktiriyordu. Bizi gördüğüne şaşırmadı. Kalemının ucuyla çıkışı gösterdi. Teşekkür ettim. Kaçak yolculara alışık olsa gerek. Gökyüzü parlak bir griydi bu gezegende, gözlerim kamaştı. Bir bakkala yolu sordu Stajyer, elinde iki pet şişeyle geri geldi. Çok yürümemiz gerekmedi. On beş dakika sonra el konulmuş uzay gemilerini park ettikleri açık alanı bulmuştuk. Ancak şimdi de girişi bulamıyorduk. Onlarca metre yüksekliğinde olan elektrikli tellerle çevrili alanın içinde gemileri görebiliyorduk, ancak giriş için bütün alanın etrafını dolaşmamız gerekiyordu. Labirentten çıkar gibi, telleri sağımıza aldık ve yürümeye koyulduk. Yolun yarısında alanın çevresini tersten katettiğimizi,

yolu uzattığımızı fark ettim ama ses çıkarmadım. Stajyer etrafa; tellerin ötesindeki gemilere, gökyüzüne ve yolun öte tarafındaki apartmanlara bakınarak yürüyor.

"Aslında Leyla için endişelenmekte haksız olduğumu fark ettim. Durumu yanlış yorumladım ve işgüzarlık ettim. Artık umurumda değil. Leyla artık umurumda değil."

"Umurunda değil demek."

"Binaların dış yüzeyleri amma çirkin renklere boyanmış."

"Evet."

Köşeyi dönünce giriş uzaktan gözükte. Cüzdanımın derinliklerinde bir kağıt parçası olması gerek. Gemimin motor numarasını ezber de biliyordum, şimdi biz yolu alana kadar hatırlamaya çalışacağım. Becerirsem cüzdanımı karıştırmam gerekmez. Açık bırakılmış büyükçe metal kapıların yanındaki kabinde, canı sıkıntısından oturduğu koltuktan düşmek üzere olan bir memür bizi karşıladı. Camın arkasında, sanırım fal bakıyordu. Dokunmatik ekrana numarayı girmemi söyledi, becerdim. Orjinal ceza sembolik bir rakamış fakat üst üste binen faiz ile ciddi bir rakama dönüşmüş. Bu hurda için bu rakamı ödemek isteyip istemediğimi sordu. Dijital cüzdanımı çıkardım. Onay gelince oturduğu yerden doğrulup bir mikrofona bağırdı. Bir kaç saniye bekledikten sonra bu sefer daha sinirli bağırdı. Sonunda şiveli bir ses cevap verdi. Memnun olmadı, kendi kalkıp arkasındaki duvara asılı olan kartlardan birini aldı ve kabinini terk etmek zorunda kaldı. Bunu beklersek sabah olur, diyerek bize doğru sitem etti ve onu takip etmemizi istedi. Koca metal bedenlerin arasından ilerlemeye başladık. Burası bir açık hava çöplüğünü veya araba mezarlığını andırıyordu, el konulan araçların tamamına yakını alt sınıftan insanların ev olarak kullandığı boyaları dökülmüş karavan-gemilerdi. Arada tek tük modifiye yarış araçları ve bir tane kargo gemisi de vardı. Gemimi bulmak için epey geriye gitmemiz gerekti, memur artık kendi kendine homurdanmaya başlamıştı. Ne küfürler ettiğini merak ediyordum ancak Stajyer de kelimeleri ayırt edemediğini ifade etti omuzlarını silkip. Sonunda paslı büyük bir kutunun önünde durduk. Bir dakika izin istedi ve gidip bu geminin giriş kartıyla döndü. Önümüzdeki engel başka tarafa uçunca, işte burada, gemim. Bütün ihtişamıyla dev, metal bir kargayı andırıyor. Metal kanatları öne uzanmış, gagası yere deşiyor. Gövdesine yandan girebilmemiz için memurun elinde kilidi açacak kartla gelmesini beklememiz gerekti.

Pilot kabinindeki ekranlar dışarısının sürekli yayını yapıyor, ön cam izlenimi bırakıyor ilk bakışta. Koltuklar hatırladığım kadar kabarık ve konforlu. Geminin sadece bu tarafında duvarlar siyah. Ortak alan da, hol de, koridorlar ve koridorların çıktığı odalar da metalik bir gri ile dekore edilmiş. Pilot kabinindeki iki koltuğu ben getirmiştım. Karli'yi aradım.

"Yörüngedeyiz. Dediğim koordinatlardayız, makineye girmiştım. Sadece pime basman yeterli olacak."

Yer yer yeşil dalgalarla süslenen, beyaz bulutların üzerinde kahve köpüğü gibi durduğu açık kahverengi gezegeni dışarıdan izliyorum. Stajyer tuvaletten döndü.

"Klozet hala çalışıyor." Elinde boş bira şişeleri var.

"Uğraşmasaydın."

Gemi sallandı bir an. Işınlanan Leyla'nın, makinesinin ve Karli'nin ağırlıkları önümdeki ekranda belirdi. Ortak alanı ve koridorları birbirine bağlayan hole geçtim. Seslenmek istemedim, nerede olduklarını tahmin edicem. Depo bölümüne ışınlanmışlardır belki, taa en arkada. Ama odalardan birinde olma ihtimalleri daha yüksek. Ortak alanda bir buz dolabı var ve onun dayalı olduğu duvar boydan boya tek bir koltuk. Beyaz, poliyester yüzeyinde ufak tefet yırtıklar var ama genel olarak iyi gözüküyor. Stajyer haklı, leş gibi

burası. Yere monte masanın üstü yapış yapış. Depo tarafında sandalyeler de olacaktı. Ayak altında olmasınlar diye kaldırmıştım. Holün öteki tarafı ise daha kötü. Dibinde hala bir şeyler olan bira şişelerinden oluşan bir yığın var. Kullanılmış bir prezervatif var ayağımın ucunda. Bak şuna, şişenin içine tampon tıkmışım. Bu tokayı da burada bıraktığımı hatırlamıyordum, ayrıca üstünde az miktarda olmayan saç da bırakmışım. En azından ortak alana oturabiliriz. İkinci koridorun kapısı açıldı ve Karli ellerinde poşetlerle içeri girdi.

"Erzak aldık!"

Hoodie'sini başına geçirdim. Arkasından da Leyla girdi. Işınlanma sırasında sorun olup olmadığını sordum, olmamış. Makine, odalardan birine olduğu gibi oturmuş. Hiç bir sıkıntı yok. Spor çantasını da getirmişler ama Karli ceketimi unutmuş galiba. Hatırlatmadım, önemi yok şimdi. Buz dolabını açmaya yeltendi Karli,

"Aman, elleme, orası şimdi toksiktir."

"Bunları ne yapacağız?"

Torbadan bir şişe çıkarıp açtım.

"Şimdi tüketmemiz gerekecek görünüşe göre. Hoşgeldin partisi. Nasıl, beğendin mi gemiyi?"

"Amma büyük."

"Üstelik en güzel yanı da yirmiden fazla odası olması. Seç kendine bir tane. Depo kısmında bir şilte olması gerek. Daha sonra zevkine göre döşeriz."

"Nasıl yani, şimdi istediğim oda benim mi?"

"Tabi."

Leyla ise etrafta birikmiş çer çöpe bakıyor. Saçlarının iki tutamı başının arkasında toplu olduğundan derli toplu bir izlenim veriyor bunu yaparken.

"Sonra temizleriz" dedim. Karli Stajyer'in yanına gitti.

"Bilsem temizlik malzemesi de alırdık."

"Şimdi boş ver. Keyfine bak. Bi şeyler iç canın istiyorsa."

Pilot kabinine döndüm, koltuğuma oturdum. Karli Stajyer'e, Lorelay'ın okuduğu çizgi romanı aynı anda onunla birlikte okuduğundan ve telefonda hakkında konuştuklarından bahsediyor. Fazla şirin, neredeyse duvara yumruk atıcam. Ana bilgisayarın belleğinde eski fotoğraflarım olduğunu hatırladım. Dışarısının yayınının üzerine pencere açtım ve belgeler arasından fotoğrafları çıkardım.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Fena değil. Ama ben bu Kül'ü tercih ediyorum."

"Saçlarım. Kısa mı olsun uzun mu? Bak böyle gözüküyor kısıyken."

"Gerçekten fark etmiyor benim için. İkisi de güzel."

"Deri ceketin içinde havalıymışsın" dedi Karli.

"Teşekkürler."

"Başka fotoğrafın var mı?"

Stajyer Karli'ye oturması için koltuğunu verirken, ben de başımla ortak alanda tek başına oturan Leyla'yı işaret ettim ona. Arkaya geçti ve kapı arkasından kapandı.

Elinde şişeyle koltuğun köşesine oturmuş, masanın arkasında. Ben de bir tane alıp yanına tünedim.

"Sana hala bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum."

"Önemli değil. Onun için gelmemiştim. Sadece sana, seni yeniden gördüğüm için memnun olduğumu söylemek istedim. Geçmiş geride bırakalım. Yeni tanışıyoruz gibi yapabiliriz."

"Bence sen bana kırgınsın. Anlıyorum. Ben de yıllarca beni görmek istemesem kendimden pek haz etmezdim. Hak veriyorum yani. İtin götüne girmeyi hak ediyorum."

"Epey zaman geçti artık."

"Bak anlaman gereken bir şey var, seni görmek istemediğimden değil. İstiyordum. Sadece işler o yönde gelişmedi."

"Hayatta olduğumu bilmememin de özel bir sebebi var mıydı?"

"Hayatta olduğumu bilsem beni yalnız bırakmazdın! Kötü anlamda değil, sana ihtiyacım olduğunu bildiğin için yanımda olmak isterdin. Bence senden uzak durmak istiyordum... Bak, yanlış anlama, o zamanlar çok sorun yaratıyordum. Hep canım sıkılıyordu. Sen de hep orada oluyordun, destek olmak için. Beni önemsiyordun. Hiç teşekkür etmedim veya benim için ne kadar önemli olduğunu sana hissettiremedim. Canım sıkılıyordu ve benim canım sıkıldıkça senin de canını sıkıyordum. Kendi canımı sıktıkça senin de canını sıkıyordum, senin canını sıktığım için de canım sıkılıyordu ve benim yüzümden canın sıkılıyordu sonuç olarak. Canını sıkılamak istemedim. Hep alıp hiç vermiyordum. Tabi, seni düşündüğümü böyle söyleyince komik duruyor. Bunu başka türlü de yapabilirdim. Ama sana siktir git uzak dur benden diyecek gücü bulamadım içimde. Açıklama yapmadan veya her şey için teşekkür etmeden gittiğim için özür dilerim. Kendini kötü hissetmeni istemedim gittiğim için."

"Senin ölümünden sorumlu olduğumu düşündüğüm için Hakan'ı öldürdüm."

"Benim için onu mu öldürdün? Hakan'ı? İtin tekiydi. Beni öldürmedi ama onun kişiliğini doğru yorumlamadın. Onu terk ettiğimi yüzüne söyleyince bana bi yumruk salladı. Merak etme, ıskaladı. Daha önce verdiğim çıplak fotoğraflarımı geri vermeyi de reddetmişti. Yazık olmadı. Benim için birini öldürdün demek..." Sesinin tonu şefkatli bir hal aldı, elini şişeyle birlikte ağzına götürdü göz yaşlarını tutmak için.

"Arkadaşlar arasında bir cinayetin lafı mı olur."

"Bu birisinin benim için yaptığı... Ve ben bunu yıllar sonra öğreniyorum. Çünkü evrendeki en kötü arkadaş benim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "

"Bir şey demene gerek yok."

"Senin için bir sorun olmak istememiştım. Yine de olmuşum. Başın derde girdi mi Hakan'ı öldürdüğün için? Orada değildim sana arka çıkmak için..."

"Hiç. Hem de hiç. Tereyağından kıl çeker gibi." Benim de boğazımda bir şey var. Alkol temizler. Karli ortak alana girdi. Gelip masanın üzerinden bir paket çips aldı.

"Nasıl gidiyor?"

Paketi açıp odalara doğru yönelmişti ki, birden bir adımından sonra ayaklarını yerden kesildi, boşlukta buldu kendini.

"Ha? Assiktir ne oluyor! Düşüyorum, siktir, düşüyorum, siktir!"

Yerçekimsiz ortamda süzülerek pilot kabininden çıktı Kül, Karli'nin arkasına geldi:

"Uzay normalde böyle işte. Yapay yerçekimini kapattım. Seni tutan bir gezegen olmayınca böyle oluyor."

"Harika, normale döndür şimdi." Uçan cips tanelerine bakıyor.

Karli'yi koltuk altlarından kavradı Kül, "Stajyer?" Şişe dudaklarımda ayrılınca yudumumdan artan bira havada kaldı. Son yudumumu alıp Kül'ün karşısına konumlandım.

"Ne, ne yapacaksınız? Ha hayır, HHHAAAAAAAAA."

"Yerçekimsiz pin pon."

Karli'yi bir süre aramızda atıp tuttuktan sonra, kusmasına sebep olmadan durduk. Kül yerçekimsiz ortamda hareket etmeyi öğretiyor ona şimdi. Ben de Leyla'nın yanına gelip oturdum. Bizi izlerken eğlenmiş benziyor.

"Oğlum, daha önce bir şey demek istemedim. Bu Kül ile kendine güzel tezgah kurmuşsun. Tebrik ediyorum."

"Hep sen demez miydin kafana göre birini bul diye."

"Bulmuşsun bravo. Bu arada, benim de saatim geldi. Şimdi gitmem gerekiyor. Çok uzun sürmüyor, yarım saate gelirim. Siz eğleninize bakın."

"Tamamdır."

Kendine geldiğinde bizi zar zor seçebiliyordu. En yakınında Stajyer duruyor. Ayak ucunda Karli, ben de kapı girişindeyim. Görüşü bulanık.

"Bir şey mi oldu?"

Bütün odayı kaptalayan metal borular ve kabloların ortada birleşerek oluşturduğu, bir ütü masasını andıran platformun üzerinde uzanıyordu. Başının üzerindeki aparat kendiliğinden kalktı. Tavandan inen metal sarkıtların uçlarındaki yanıp sönen ışıklar tamamen söndü. Odayı dolduran metal yer yer kararmıştı ve kabloların bazıları hiç bir yere bağlanmıyormuş gibi gözüküyordu. Suratlarımızı fark etti.

"Neden buraya geldiniz?"

"Çılgılık atıyordun..." Ben konuşabildim.

"Ha, evet. Duydunuz mu."

Bu sefer Karli:

"Acı çekiyor gibiydin Leyla."

"Evet... Beynimdeki parçacıklar nanobotları yeniden oluşturuyor. Bu makine onları temizlemeye başladığında kendilerini korumak için bana saldırıyorlar. Aslında beynin kendisinde sinir hücresi yoktur.

Direkt olarak beynimin acı bölgesini etkiliyorlar. Başka şeyleri de... Beni caydırmak için beynimi allak bullak ediyorlar."

"Yalvarıyordun..."

"Bazen sayıklıyorum, evet, Karli. Sizi korkuttum affedersiniz. Ben alıştım artık buna. Hadi ama, bana endişelli gözlerle bakmayın! İyiyim ben. Bu normal. (Makineye bağılyken akmış olan göz yaşlarını sildi.) Her şeye rağmen, bana yaptıkları her şeye, kurdukları bütün örümcek ağlarına rağmen ellerinden kaçabildim ve tek parçayım. Bütün mekanizmalara, bütün teknolojilerine rağmen beni kontrol edemiyorlar edemezler. Üstelik artık o gezegende mahsur da değilim. Özgürüm, istediğim gibi hareket edebilirim. İyiyim ben. Bütün kontrol mekanizmalarına rağmen. İçimde taşıdığım. Hadi, çıkın odamdan! Hoşgeldin partisi bitti mi!"

Stajyer ve Karli geçebilsinler diye kapının önünden çekildim. Leyla da bağlarını çözdükten sonra onlara katılmak üzereydi.

"Burası senin odan değil. Kesinlikle. Kendine bir oda seç. Burayı sadece bu iş için kullanırsın."

Yattığı yerin yanındaki metal çıkıntıda duran küçük siyah beyaz şey Leyla'nın üzerine tırmandı. Cebini açtı onun için ve o da içine atladı.

terör

Ona verdiğim yastığı ortak alandaki koltuğun duvarla birleşen ucuna yerleştirdi.

"İstersen benim odamda yatabilirsin. Eski yatağımda yani."

"Yok, kalsın. Burası daha temiz." Burası o kadar da temiz değil. Ama Leyla haklı.

"Hehe evet. Stajyer'le ben de ön taraftaki koltuklarda kıvrılıcaz şimdilik. Karli yeni odasında şiltenin üzerinde ama odada başka bir şey yok. Metal duvarlarla baş başa. Sen burada rahat edebileceğine emin misin?"

"Tabi. Işık nasıl kapanıyor?"

Parmağımı kullandım göstermek için.

"Yarın temizlik yaparız. Sonra da Karli için eşya bakarız."

"Arkada bir şeyler var. Pas pas da var. Hala iş görürler mi bilmem ama. Mobilya bakmak için gidebileceğimiz aklımda harika bir yer var."

Koltuğa bıraktım kendimi, kendi etrafımızda döndük iki tur. Ayağımın ucuyla yere değerek yavaşlattım ama durdurmam, tuhaf bir açıda arkam öteki koltuğa gelince durduk. El yordamıyla koltuğu Stajyer'e döndürdüm. Rahatlamamız için düşük seste müzik açmasını teklif ettim. Çoraplarımı çıkarıp ayaklarımı eskiden her zaman uzattığım yere uzattım. Bu duvarların arkasında uzay boşluğuyla yolculuk etmeyi epey oldu. Önümüzdeki ekranlarda yıldızlar yavaşça akıyor.

"Başka bir ekran koruyucu açmamı ister misin? Kapatabilirim de."

"Beni rahatsız etmiyor."

"Son gofreti ister misin?"

"İki tane yedim bile."

"Yani?"

"Sen ye."

"Uzayda giderken uzay boşluğuna bakmayı hiç sevmem. (Ekranları kapadım. Sadece gece lambası kaldı. İkimiz de pelte gibi yapışmış koltuklarımıza.) Kapalı ekran daha iyi."

"Gri cama bakmayı tercih edersen demek ki. Toz birikmiş üzerinde yıllardır."

"Onu bıraktığımda da vardı bu toz."

"Alışkınsın yani."

"Öyle de denebilir... Leyla ile aranı düzelttin galiba. Öyle gözüküyordu. Düşündüğümde kolay oldu." Kot ceketini top yapıp kontrol panelinin üstüne koymuş Stajyer. Yastık getirmiştin aslında ama nerede şu an bilemedim. Başının altına almadığına göre ceketini koltuk yeterince rahat gelmiş olmalı. Yeterince rahat zaten. Benim de yastığa ihtiyacım yok. Gri duvarlar iyice tanıdık gelmeye başladı.... Burada az vakit geçirmedim. Bu ekrana bakarak gözlerimi yorduğum sayısız zamanı hayal meyal hatırlıyorum. Vücut ısım koltuğa ve metal duvarlara geçirdi. Şimdi uzay boşluğunda kayboldu o günler. Vücut ısım da. Koltuğa yayılıyor. Toz Stajyer'i öksürttü. Ciğerimin yettiği kadar üfleyp tozu dağıttım intikam almak için. Ters

tepmiŒe benziyor. Etrafımızdaki havaya dağıldılar. Artık göremiyorum. Stajyer telefonundan açacak müzik arıyor. Oturduğum yerde biraz kımıldayıp, karnımın ardında kendini gizleyen telefon ekranını açtım. Beyaz ışık bedenimi saran kumaşın üzerine düŒtü. Arama motoruna bir şeyler yazıp bıraktım. Bir yere gitmedi. Ne yapacaktım. Kapattım ekranı ve düz oturdum. Biraz daha döndüm Stajyer'e doğru. Azıcık sallandırabiliyorum kendimi sağa ve sola. Epey rahat aslında. Kapının kendini çekme sesi duyuldu; Karli pamuk adımlarla yanımıza geldi holden. Üzerinde pijama niyetine giydiği bol tiŒört ve göğsünde tuttuğu telefonunun ışığıyla aramızdan geçip panele, önümüze oturdu.

"Nasıl gidiyor Karli" diye sordum.

"Uyumamız mı gerekiyordu?"

"Yooo."

"İyi. Bakın ne buldum; internette gezinecektim aslında. Korsan indirme sitelerine filen bakacaktım ama artık ilginç kısımlarda gezilemek için illa ki de hesap açmak gerektiğini fark ettim. Eskiden kullanmadığım bir hesabım vardı, nereye girsem otomatik olarak tanıyordu beni bu yüzden sorun olmuyordu. Œimdi sosyal medya hesabım olmadığından çoğu yere giremedim. Ben de yeni hesap açtım kendime, sahte bir kimlik numarası buldum korsan sitelerinden birinde. Yüzlerce böyle numara vardı insanlar sahte hesap açabilsinler diye. Sosyal medyası olmayan birilerinin kimlik numaralarıymıŒ, bu numaraları topluyorlarmıŒ internet korsanları. Neyse iŒte, kaydoldum. Yaşımı otuz dört ve mesleğimi sütçü olarak girdim. Böyle hayal ettim çünkü, sosyal medyası olmayan, internette vakit geçirmeyen birisinin kimlik numarası ya. Sütçüsünün numarasını öğrenmiŒtir biri, nasıl öğrendiyse artık. Hemen beni benimle alakalı yerlere yönlendirdi site. Bağlantı kurma istekleri filen. Neyse. Lorelay'ı ekledim ama kim olduğumu bilsin diye mesaj da attım. Kabul etmesi gerekiyor mesajı görebilmek için. Antik ve yeni çizgi romanlarla ilgilenen iliŒki gruplarına filen baktım. Komik şeyler vardı. Politik mesajlar da paylaşıyorlarmıŒ. Bir fotoğraf gördüm, büyük oranda kel bir adam vardı. Büyük oranda diyorum çünkü, alın bakın, (telefonu önce benim suratıma doğru tuttu, sonra Stajyer'e çevirdi) iŒte böyle bir adam. Gözlerinin üzerine göz ve kafasının iki tarafında kalan saçlarının üzerine saç çizmiŒler kalın çizgilerle ve bu bir ŒakaymıŒ. Politik bir ŒakaymıŒ galiba. Çok eski bir ŒakaymıŒ. Tam ne demek istendiğinden emin değilim, bu adamla dalga geçiyor olabilirler. Orjinal bağlamı bilmiyorum. Önemli biriymiŒ galiba. Œimdi de bu Œakayı, her ne ise artık Œaka, ismini telaffuz edemediğim bir japon çizgi romanı bağlamında yeniden yapmıŒlar, aynı fotoğrafın üstüne Œunları koyarak. Œu, (azıcık deđiŒtirilmiŒ fotoğrafı sırayla ikimize gösterdi yine), Œimdi olay Œu ki, bu büyük bir tartiŒma doğurdu. Ben bu Œakayı ilk gördüğümde ne orjinal bağlamı ne de o japon çizgi romanını bildiğimden hiç bir şey anlamamıŒtım. Bazıları böyle bir Œakadan acayıo rahatsız olmuş, politik gerekçelerle bu Œakayı yapanın cezalandırılmasını istiyorlar. Vatan haini olduklarını diyorlar, tam olarak anlamadığım ve ismini telaffuz edemediğim güçlerin piyonu olmakla ve ne olduğunu bilmediğim pek çok Œeyle daha suçluyorlar bu Œakayı paylaşan kiŒiyi. Ve galiba eŒcinsel olmakla da, nedense. BaŒkaları ise bu Œakayı paylaşmanın yerinin burası olmadığını, Œakayı yapanın politika ile alakalı iliŒki gruplarına gitmesi gerektiğini savunuyordu. En son olarak da Œakanın hiç bir politik anlamı olmadığını ve sadece bu japon çizgi romanı hakkında yapılmıŒ komik bir gözlem içerdiğini savunanlar vardı. İŒ epey büyüdü. Bir buçuk saattir takip ediyorum, milyonlarca kiŒi tartiŒmaya aktif biçimde dahil oldu. Bunun hakaret olup olmadığı büyük mesele oldu, her ne ise bu. Ben de gelip size göstermek istedim. Bana sorarsanız (kapı yine açıldı ve Leyla da belirdi ucunda) bu çok komik. Neden bilemiyorum ama komik."

"İçeri gelebilir miyim?" Ne Œaçma bir soru.

"Senin de mi uyuman gerekmiyor Leyla" sordu Karli, neden bilmiyorum ama bana komik gelen bir ses tonuyla.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Karlı bir şey bulmuş internette. Onu anlatıyordu. Gelsene kimsenin uykusu yok."

"Sen ne düşünüyorsun Leyla, komik mi?"

"Neden bahsediyor şu yazı? Okuyamıyorum, japoncam yok."

"Bilmiyoruz. Politik olup olmadığı tartışılıyor internette."

"Politiktir o zaman."

"Evet, mantıklı" diyerek katıldı Karlı, "bir de çizgi roman indirebileceğim iyi bir korsan sitesi biliyor musunuz?"

"Versene" Leyla html'i girip siteyi açtı Karlı için ve sonra ona iade etti.

"Teşekkür."

İyice gevşedim. Oturduğum yerde hafifçe sallanıyorum. Saçlarımı Stajyer'in verdiği lastik tutuyor. Elimi attım ve, yıllar hiç geçmemiş gibi, panelin altında bıraktığım iki litrelik plastik şişe elime geldi. Komik. Bu kolayı artık üretmiyorlar.

"Ne var?"

"Bi şey mi vardı?"

"Sen böyle sırtınca bir şey olur genelde."

"Aklıma bir anım geldi, ama duymak istemezsin."

"Neden istemezmişim?"

"Bir market vardı. Akşamları hava kararmış olurdu biz eve giderken. Meyve sebze stantlarının önünde vakit öldürürdük. Marketin ışığı üzerimize düşerdi. Gidecek bir yerimiz yoktu, evlerimize gitmek istemezdik. Şimdi siktiriboktan bir kültte rahiplik yaptığına inanamıyorum..."

Karlı elimden şişeyi aldı; "Bu markayı daha önce görmemiştim."

"Kola kuronne batalı epey oldu. Eskiden çok içerdim."

"Tadı nasıldı?"

"Kola gibi."

Dilini şişeye sokarak tat almaya çalışmasını önermezdim, ama ben bir şey diyemeden davrandı Karlı.

"Alamadım..."

"Leyla'nın çıkıp geldiği gibi gelme ihtimali var mı eski ortağının sence?" diye sordu Stajyer, oturduğu yerde başı arkaya devrik.

"Siktirsin. Benden ne kadar uzak olursa o kadar iyi olur o dönem için. Bu arada, bak bu konuda ciddi sorularının olduğunu biliyorum. Bunun sizin türünüz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum çünkü bunu şimdiye kadar defalarca kez tekrarlamam gerekti: Hanginizin çükü daha uzun bilmiyorum. Ne yazık ki amım bir cetvel değil bu yüzden seninki mi yoksa onunki mi daha uzun bilemiyorum, üzgünüm. Gidip ona kendin sorman gerekecek maalesef."

Stajyer'i güldürmek harika hissettiriyor. Sıcak ve tatlı hissediyorum. Üstelik Karli de eğlendi. Leyla da sırıtıyor.

"Kaptan koltuğunda oturmak ister misin Karli?"

"Olur," ben Stajyer'in dibine çöktüm. Leyla da Karli'nin yanında yere bağdaş kurup oturdu.

"Bu gemide geçirdiğim yıllar boyunca hiç bu odada böyle bulunacağımı düşünmemiştim."

"Yalnızlığı mı tercih ederdin" Karli şişeyi fırlattı bana doğru, havada yakaladım. Stajyer'in dizine dokunuyorum.

"Yo, bence böyle iyi."

"Burada yazdığına göre asit yağmurları yine tehlikeli bir hal almış."

"Haberlere mi bakıyorsun?"

"Önüme geldi. Ben aslında Örümcek Kadın sayıları indirmeye çalışıyordum."

"Hangi gezegenden bahsediyor?"

"Bir liste var..."

"Sanırım bunu demek için yeterince uzun süre bekledim; Demet Hoca'nın ortadan kaybolduğu yılbaşı partisi hatırlıyor musun" diyerek araya girdi Leyla.

"Hayal meyal. Noldu ki?"

"Bize de anlatsana" dedi Karli.

"Şimdi, bu kadın metayazılım dersine giriyordu. Ben vermiştim bu dersi, Stajyer ikinci defa alıyordu. Zorlanıyordu ama bir yandan da dersi yeniden almaktan memnundu zira hocasından hoşlanıyordu. Di mi, Stajyer, yanlış anlatmıyorum? Bence idare ederdi ama bazıları harbiden abayı yakmıştı onun için. Popülerdi yani anlayacağınız. Neyse, vizede fena çakıldı Stajyer. Daha sonra onu bir kenara çekip bir teklifte bulunmuş Demet. Final sınavında tam puan alırsa geçecek, ama bunu yapabilme ihtimali yok. Eğer onunla yatarsa dersinden geçmesini sağlayacağını söylemiş. Stajyer de bana anlattı bunu. Soğumuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Yani, kibire bak di mi ama. Vakit geldi Stajyer sınavda yine çakıldı. Çok umursamadı ama onur kırıcı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Benim sinirimi bozdu kadın. Ben de bütün bölümün katıldığı yılbaşı partisinde içkisine asit attım. Herkes yeni yıl için geri sayarken barın umumi tuvaletinde klozetin üstünde cenin pozisyonunda kıvranıyordu. Ben de kabinin üstünden onu izliyordum. Bir daha da seninle uğraşmadı."

"Yavşağa bak. İyi yapmışsın."

"Demek o yüzden sen de bir ara kaybolmuşsun."

"Geri sayım için geldim, sonra geri gittim. Dükkan sahibine iki yüz birim verdim tuvalet bozuk levhası assın diye. On beş saat filen tuvaletin içinde dönüp durdu Demet."

"Ben de kafan iyi, inmiyorsun sanmıştım."

"Yok, o sefer kullanmıyordum. Sonraki haftanın ilk üç günü var ya."

"Tabi ki."

"Kendimi ödüllendireyim dedim. Neyse. İçimde kalmasın istedim."

"Bu tacizci ne gördü peki tuvaletteyken" diye sordu Karli.

"Bilmiyorum, sormadım. Ama en sevdiğim çizmelerimin üzerine işedi bir ara. Bir keresinde de klozetin içine kaçmaya çalıştı. Her yeri batırdı."

"Az uğraşmamışsın."

"Kimse benim arkadaşşıma yamuk yapıp aynı kırmızı eteği giyerek etrafta fink atamaz."

"Aynı eteği giyiyordu, ha?" Neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyorum. Ben de yapardım belki. Gerçi, direkt masasına patlayıcı yerleştirdim.

"Saçlarımı başımdan yolacakmışım gibi hissettim onu öyle hiç bir şey olmamış gibi görünce. Başka türlü rahat edemezdim. Yeni yılın ilk gecesinde öyle mışıl mışıl uyudum ki, ruyamda güzel anılar bile gördüm."

"Kahvaltıya gitmiştik."

"Evet. Sonra Hakan geçmişti sokaktan."

"Bak bu seni ilgilendirebilir Leyla, lazer bıçak ve kılıçlarının legalleştirilmesi için oylama yapılmış yüksek konseyde."

"Eee?"

"Bir azınlık lehte oy kullanmış. 'Lehte' derken?"

"Azınlık evet demiş, geçmemiş yani öneri." Açıkladım Karli'ye.

"Çoğunluk hayır demiş demek ki."

"Sorun değil, nasıl olsa o tipler verdi bana bu silahı. Kendi aralarında oylaşa dursunlar. Hehehe."

Muhabbet epey uzadı, en sonunda hepimiz pilot kabininde uyumuşuz. Yastık vardı başımın altında ve Leyla'nın olması gereken yerde de. İlk o kalkmış. Ağzım kurumuş. O son gofreti yememeliydim. Kazağımın üzeri çikolata kırıntısı olmuş. Paketi de hala elimde. Karli iki elini başının altına alıp kıvrılmış. Stajyer'in kolları dışarı sallıyor. Amma sıcak, biraz kısmalıyım iklimi. Eskiden hep sıcak olsun isterdim. Hep yarı çıplaktık. Galiba simülasyon. Bir şey içmem gerek. Süt mü, olur. Buzdolabının kapısını kapayıp süt kutusunu ağzıma dayamamla fark etmem bir oldu ama, heyhat. Bu şey her ne ise, yanaklarımın içine kadar doldu. Bir çeşit kimyasal kokusu gibi. Gözlerim yanıyor. Başımı yukarı kaldırdığım gibi aşağı indirdim ve ağzımı açarak içinin boşalmasına izin verdim ama yetmedi. Genzimden yükselen çikolatayı hissettim ve büyük bir tazyikle fıskırdı. Dört saniye sürdü. Sonra iki kere daha. Başım dönüyor biraz. Leyla içeri girdi, elim midemin üzerinde. Elini sırtıma koydu. Süt kutusu yerde. Sızdırıyor.

"Bunu da temizleriz artık. Sen iyi misin?"

"Hı hı."

Süpürgenin dokunaçları arasında iyice yayıldı heterojen karışım.

"Bu deterjanın işe yaradığını sanmıyorum" dedi Leyla, süpürgenin sapını eline alıp. Ben gemiyi indirmekle uğraşıyordum o yüzden hemen cevap veremedim. Koltuğumdan fırladığım gibi yan kapının açılışını izlemeye gittim. Karli de yanımda.

"Çöpleri toplayıp tozu filen aldık zaten. Geri kalanını boş ver."

Metal panel yukarıdan açılmaya başladığında önce mavi bir gökyüzü, sonra da kahverengi tepeciklerden oluşan bir manzara belirdi. Ve berbat bir koku.

"Böylece atıyorum?"

"At."

Karli elindeki büyük yarı şeffaf çöp poşetini gemiden dışarı fırlattı. Bu gezegeni seviyorum.

"Bir dakika."

Buzdolabını elektrik aksamından ayırdım ve duvardan demonte ettim. Epey ağır. Biraz ileri çekerek ducardan ayırdıktan sonra arkasında geçip tekme atarak yürüttüm. Dışarı attım.

"Yenisini buluruz zaten. Temizlemeye değmez."

Yere değince gövdesi parçalarına ayrıldı buzdolabının. Belki kokuyordur. Her şey kokuyor. Onun kokusunu ayırmak mümkün değil. Stajyer tuvalete gitmişti, açılan metal kapıda belirdi:

"İndik mi?"

"Hı hı."

"Fermuarın açık beyefendi" dediğini duydum Leyla'nın. Geminin merdivenini indirdim. Bilgilendirmem gerek bizimkileri:

"Bu gezegenin yarısı çöplük. Evrendeki en büyük çöplük. Gemiler sürekli yeni şeyler bırakıyorlar. Ayrıca ikinci el dükkanı olarak da çalışıyor bir kısmı. Geri kalan kısmı ise etnik getto. Çöplük kısmında kaldığımız sürece kimse bizi rahatsız etmez ama yine de siz polislerin dikkatini çekecek bir şey yapmamaya çalışın."

Etrafta gözle görülen her yerde çöp yığınları birer tepecik ve daha da ilerde, ufku kapayan dağları oluşturuyor. Bizim yöneldiğimiz kısım ise daha derli toplu. Çöpler üst üste dizilmiş, hatta bazı yerlerde üst üste konmuş rafları andırıyorlar. Burada daha çok birbirlerinden kopuk duvarlar var. Ve biz ilerledikçe duvarlar koridora, karışık çöpler de satın alınabilecek ürünlere dönüşüyor. Bir kulubeden iki buçuk metre boyunda ve aşırı şişman, mor bir uzaylı çıktı bizi karşılamak için. Bu Kep.

"Kül! Kızım hoşgelmişsin. Hoşgeldin, kim bunlar, bana daha müşteri getir demiştim son konuştuğumuzda; aileni de mi getirdin kızım?"

Bana sarılması ben rahatsız etmiyor. Kollarını açmış böyle önümde. Sarılmasam ayıp olur. Stajyer'in nezaketi bulaşmış olabilir bana da, ama Kep'den nefret etmiyorum. Yılışık olmasına rağmen.

"Kep, açız. Bize kahvaltı söylesene. Alışveriş için sabah ilk iş geldik, kahvaltı için durmadık bile."

"Ohhh, hemen."

Kep'in ırkı ne bilmiyorum. Telefonunu yanağı gibi duran ama ağzına bağlanmayan kesenin içinde tutması onları için normal mi, bilmiyorum. Her gördüğümde tuhafıma gidiyor ama. Birbirlerine tanıştırdım herkesi. Kulubenin dışında, Kep'in bizim için yerleştirdiği tabürelere çöktür. Karli çantasını kucağına koydu, fermuarıyla oynuyor. Stajyer Leyla ile bir şey konuşuyor. Kep de bana bir şey anlatıyor ama ben dinlemiyorum. Pastırmalı tost ve hangi bitkinin olduğunu ancak tahmin edebileceğim sarı bir çeşit çay. Karli sevmişe benziyor. Leyla da yedi. Stajyer ekmeğini kemirdi sadece. Çay çok tatlı. Ben de çok yemedim. Lokmaları yiyormuşum gibi koparıp tabürenin altına bıraktım. Bunun mantığı ne bilmiyorum. Kep biz gider gitmez görecektir onları. Nezaketsiz olmak istemedim sanırım. Bize dev alışveriş arabalarını tuttuğu yere

götürdü Kep, ne alırsak alalım indirim yapacakmış. Sonra bizi yanlış bıraktı. İki tane araba aldık, birini Stajyer sürüyor ötekini ben.

"Bu yolun sonuna son varan borçlu çıkar" dedim ve tabana kuvvet koşmaya başladım daha ne olduğunu fark etmeden. Karli akıllılık edip benim arabama atladı. Bir metre farkla zafer bizim oldu. Stajyer'le ben nefes nefese kaldık. Stajyer'in bana ne borçlu olacağını sordu Karli. Biraz niyetlendim Stajyer'e;

"Niye şimdi karar vereyim ki?"

Leyla bizim saçmalıklarımıza dahil olmaktan memnunmuş gibi gözüküyor. Birlikte etrafa bakınmaya başladık işimize yarayabilecek şeyler için. Stajyer bir disko topunu arabasına koydu. Ürünleri arabadan düşmesini engelleyecek herhangi bir duvar veya ağ olmadığından tutacak kısmına koydu disko topunu. Şu tarafta şilteler dedim, ben gözümü beni gösteren çöp yığınındaki kırık bir aynaya dikmişken Stajyer ile Leyla o tarafa gitti. Burada güvendeyim aslında. Arkadaşlar arasındayım. Çöplükleri severim. Atılmışları toplayabilirim. Pantolonum kalçamı büyük bir yeterlilikle kavriyor. Kemer giymediğimi fark ettim. Gözlerim bana bakıyor. Birden Karli belirdi arkamda. Elinde bir pet şişe var. Bana gösteriyor. Bir kola kuronne şişesi daha bulmuş. Arabaya koyup koymama konusunda kararsızmış gibi elinde gezdiriyor. Ben de bir sopa gördüm. Özel bir sopaya benziyor. Tahta. İyi kesilmiş. Bir ucundan ötekine giderek kalınlaşıyor pürüzsüz bir sonda bitmeden önce. Sanırım bir çeşit spor aleti. Nasıl kullanılıyor bilmiyorum. Arabaya attım.

"Çalışma masası ister misin odan için?"

"Hayır ya. Sandalyede filen oturamam. Ben sizin aranıza sıkışırım bir şey olurken."

"Peki madem. Hoşuna giden ama taşıyamayacağımız bir şey olursa işaretle dijital olarak. Şu ekrandan. Kep bize ışınlar. Evet mesela o dolap gibi."

Birden gözüne patlak cam bir kutu ilişti. İçinde küçük plastik oyuncaklar vardı ve geri kalanı çöplerin arasında karışmıştı. Renk renk tavşanlardı bunlar.

"Çok eskiden bundan bizim evimizin sokağında vardı bir tane. Bir dijital platform için reklam olsun diye. Bozuk para karşılığında bu maskotlardan alıyordun. Şimdi çok nadir, koleksiyonluk bazıları. Açık yeşil olan mesela."

"İyi o zaman."

"Ne?"

"Arıyoruz."

İkimiz yayıldık, ancak Karli'nin dediği maskotu bulamadık. Her yer işe yaramaz çöp dolu. Abur cubur ambalajları, çamaşır suyu kutuları, plastik gözlükler, kablo bağları ve araba parçaları. Bulduğum tavşanları kucağımda topladım ama Karli'nin ilgilenmediğini fark edince öylece bıraktım. Neyse artık dedi. Arabanın başına döndük. Burada sigara içmemem. Karli'den izin isteyip, çöp duvarlarının hemen dışındaki yanıcı maddelerle çevrilmemiş boşluğa çıktım sigara yakmak için. Ciğerlerim daha ne kadar dayanacak acaba. Bu gök bu kadar mavi olmasaydı... Olmasaydı da olurdu. Bulutlar yok. Benim dumanım dışında. Benim dumanım dışında bulut yok. Arkamda bıraktığım aynadan yansıyan bir ışık hüzmesi tam ayaklarımın altın düşüyor. Düşüyor aslında. Bu başka bir camdan geliyor. Ama bir an aynadan geliyormüş gibi geldi. Mavi bir ışık yansıyıp geldi ayaklarımın dibine kadar. Bir an sürdü. Hemen arkamda yerde boş bir bira kutusu varmış. Fark etmemiştim. Üzerime binen polis fark etmiş. Arabayı az ilerideki kafeteryanın önüne park etmişler. Bir anlığına çakarı yakmış yanlışlıkla. Sonra da beni görmüşler. Burada içmemem gerekiyormuş. Bu kadar umursayacak gücü nereden buluyor bu herifler böyle şeyleri. Alkol değilse de kesin bi şeydir. Derin bir nefes çekip suratına üfledim; eee peki sen neden intihar etmedin. Kolumu bükmeye çalışıyor

galiba. Karşılık vermeyeceğim, acı çekiyormuş gibi yaparsam giderler. Onu da ben yapmam. Sırıyorum sadece. Ve nihayet. Karnıma gelen bir yumruktan daha tatlısı yok. İşte bunu bekliyordum. Biri ötekini tutmaya çalışıyor. Tekmeleniyorum. Yerde tek melenmeyi bekliyordum. Teşekkürler. Bu domuzlar olmasa kendim yapmam gerekecekti. Siktir. Karli.

"Lan, ne yapıyorsunuz, manyak mısınız çekilin üzerinden! Bir şey yapmadı size orada öylece duruyordu, karşılık bile vermiyor! Çekilin üzerinden!"

Konuşarak dinlenemeyeceğini sonunda kabul edince, şok cihazını çantasından çıkardı ve polislerden birini yerde kıvrandır hale getirdi. Ben de yattığım yerde biraz kımıldayıp ötekine çelme taktım. Koşarak uzaklaştık. Çöplerin arasında izimizi kaybettik. Karli yaşlı.

"Neden karşılık vermiyordun Kül, manyak mısın?"

"Dikkat çekmiyordum..."

Leyla ile Stajyer arabalarında iki şilte ve bir yatak takımı ile geldiler. Alelacele ödemeyi yapıp tüydük oradan. Kep'e teşekkür ettim, o da polislerin bizim için sorun olmayacağını, kim olduğumuzun gizli kalacağını söyledi. Gemiye döndük. Karli'nin odası için heyecanlı olması gerekiyordu ama bunun yerine bana kızgındı. Yüzümde morluk yok, yani Stajyer ile Leyla'nın bir şeyden haberi yok. Akşam yemeğini dışardan söyledik. Karli bana yüz vermiyor. Yanına oturdum. Kolumu omzuna attım. Epey direndi ama sonuna güldürebildim. Gıdıklama silahına başvurmam bile gerekti. Sonra Stajyer yanıma geldi;

"Karli'nin bugün canı bir şeye sıkılmıştı galiba."

"Evet. Ama hallettim, artık iyi."

"Peki sen borcumun ne olduğuna karar verebildin mi?"

"Daha değil."

Leyla elinde içeceğiyle (galiba vişne suyu, kuryenin getirdiği paketten çıkmıştı) uzay boşluğuna dalgın gözlerle bakıyor. Hüzünlü bir havası var. Ben Karli'yle uğraşırken dikkatimden kaçtı, ama ondan önce bütün gün oldukça iyi durumda gözüküyordu. Şimdi benim kadar acınası gözüküyor. Ben üzgün gözüküyorum çünkü Karli'yle uğraşmam gerekti. Ama o bir köşede, vişne suyunu içiyor. Gemiye geldiğimizde kendini makineye bağlamıştı. Bu sefer çok bağırmadı. Hiç bir şey olmamış gibi çıkıyor makinada. Stajyer'e bir şey söyledi, anlamadım ne dediğini; sanırım daha önce konuştukları bir şeye referans yaptı. İkisi de sırttı, bu bir şakaydı galiba. Yanındaki küçük boşluğa oturdum.

"Uzun zamandır gittiğin illk yeni gezegenin çöplük olması nasıldı?"

"Aslında iyiydi. Beğendim. Çok rahatlatıcı bir havası var."

Kalkıp Stajyer ile Karli'nin yanına geçtik.

"Kızarmış patates kaldı mı" diye sordu Karli. Stajyer bir paketi uzattı ona. Leyla, hissettiği sıcaklığı yadırgar gibi, gırtlığını temizledi lafa girmek için.

"Bakın, millet, siz harikasınız. Ve beni de dahil ettiğiniz için... (Karli lafını kesti yuhalayarak, ve haklı bu konuda; ne teşekkürüymüş canım) Ama bilmeniz gereken şeyler var benim hakkımda. Onlara çalışırken bize, her birimize tek tek şeyler yaptırıldılar... Çok kötü şeyler yaptım... Belki zamanla anlatabilirim ama..."

"Kendini suçlamana gerek yok Leyla" dedim.

"Hiç birini anlatmak istemiyorum, ama sizi kandırıyormuşum gibi geliyor..."

"Anlatmak istemediğin hiç bir Şeyi anlatmana gerek yok. Olanlar senin kontrolünde değildi."

"Evet, Leyla, umurumuzda değil. Gerçekten."

"Benim hele hiç umurumda değil!" Karli özellikle yardımcı olmak istiyor.

"Elinden bir Şey gelmezdi" dedim Leyla'ya.

"Kendimi ldrebilirdim..."

"Hayır, ldremezdin" diyerek gerçeği hatırlattım. Rejenerasyon ona izin vermezdi. Boğazında düğümlendi gerçek. Bardağını bitirdi.

"İÇemem gerek. İzninizle."

Stajyer arkasından gitti teselli etmek için. Odalarımıza dağıldık. Bir süre sonra Karli yeni buzdolabını denemek için ortak alana döndü, iyice karıŐtırdıktan sonra arta kalan tavuk kanatlarından birini aldı ve ortak alandaki koltuğun üzerinde uyuya kaldı. Leyla'yı uyandırdım.

Yerden iki metre yükseğe iŐınlanmıŐım. Polis arabasının üzerine düŐtüđümde alarmı almaya başladı. Biri aracın dışındaydı, Stajyer'den beyzbol sopası olduğunu öğrendiğim sopayı kullanarak nakavt ettim onu. Öteki araçtan çıkarken üzerine indim, yere düşünce göğsüne saldırarak nefes almasının önüne geçtim. Yerde kıvranıyor ancak bilincini kaybetmedi. Sopayı bir kenara bıraktım. Ters çevirip ellerini kablo bağıyla bağladım polis. Leyla bize doğru yürüyordu. Kabzasından glock'u çıkardım.

"Ne yapıyoruz biz burada?"

"Seni alıkoyduklarında aresizdin Leyla. (Silahın emniyetini açtım. Güzel makine aslında.) Artık aynı durumda değilsin, değil mi? Kendini ldremiyor olman baŐkalarını da ldremeyeceğin anlamına gelmiyor." Silahı verdim Leyla'ya.

"Artık Şiddet istemiyorum." PiŐmıŐ kelle gibi sırtıyorum. Farkındayım. Kendi ılık suyumda piŐiyorum. Dudaklarım yanaklarıma kadar apaçık.

"İyi peki. Tamam o zaman" dedi Leyla.

"Biliyorsun; derler ki bunların birini öldürmek, hepsini öldürmeye eŐdeđer gibiymiş."

Mısır gevreğinin üzerine sütü döktüm. Tavuk budunun üzerinde uyumuşum. Gevrek yumuŐamadı hemen. Kıtır kıtır. Stajyer tuvaletten ıktı.

"Kül ile Leyla nereye gittiler?" KaŐıkladım gevreği.

"Bilmiyorum. O p gezegeninin yörüngesine geri gelmişiz."

"Tuhaf."

Holün kapısı açıldı ve Kl, Stajyer'in arkasında belirdi. Onu yanağından öptü.

"Günaydın canım."

"Nevedeydikiz? (Ağzım doluyken konuŐmamam gerektiğini biliyorum aslında.) Uyandığımda Leyla da yoktu."

"Bak senin için ne buldum." Masaya o, dün arayıp bulamadığımız nadir maskot figürünü koydu Kül. Yanıma oturdu sonra. Leyla da içeri girdi.

"Ama nasıl?"

"Ha bi de, o iki polisi öldürdük." Sütü tükürecektim neredeyse.

"Bunun için mi öldürdünüz. Bu kadar zahmete sebep olacağını bilmiyordum."

"Hiç zahmet olur mu" dedi Kül, ve omzuma dostça bir yumruk attı.

Stajyer, Leyla'ya artık daha iyi olup olmadığını sordu. Kül ile bana bakıyor. Sanırım dedi. İyiymiş.

"Ne okuyorsun?"

Yanıma geldi Leyla, pilot koltuğuna konmuş dans eden ekran koruyucusunun mor ve pembe ışığı altında keyif yapıyordum. Öteki koltuğa oturdu.

"Karli'den ödünç aldım. Epey güzel aslında. Senin seansın nasıl geçti?"

"Huh. Şey mi, evet. Normal. Zamanı yanlış hesaplamışım. Banyo yapacak vaktim olur sanıyordum ama ortasında çıkmam gerekti. Saçlarım hala ıslak. Biraz da şampuanlı. Burayı da ıslatıyorum. Affedersin."

"Yeni odanı beğendin mi?"

"Güzel."

"Lambayı Karli seçti."

"Tahmin etmiştim. Senin de uykun yok galiba."

"Kötü bir rüya gördüm. Stajyer'i uyandırıp onun da canını sıkmak istemedim ama yatacak halim yok. Aslında silahlarla oynayacaktım ama çizgi roman sardı."

"Siz böyle takılıyorsunuz ha. Pek alışık olduğum bir şey değil. Yani, aşırı düşmanca davranan ve soğuk sadistlerle aynı koşu da bulundum. Ondan önce de yarı ciddi sapıklarla takılıyordum. Daha da önce, doğru şekilde yaşayan hissizler beni yönetiyordu. Bu yeni."

"Stajyer'e yarı ciddi sapık mı dedin sen az önce?"

"Hepimiz öyleydik o zamanlar. Hakkını yememeliyim. İyi bir arkadaştı."

"Peki, hoşuna gidiyor mu, bu yeni şey yani?"

"Herhangi bir şey hissetmeyeli epey oldu. Alışmaya çalışıyorum."

"Benim gidiyor. Umursamamak benim için yeni bir şey değil. Ama ilk defa içimde çürük metal makaralar beni tutmuyormuş gibi hissediyorum. Normalde korkardım. Az önce Stajyer'e çok benzeyen birini gördüm. Ama saçları beyazdı ve yüzünde bir yara izi vardı. Bir savaş oyununa dahil olduk. Elli kişi girip beş kişi ödülü kapacaktı. Yardım ediyorduk ve sona doğru yaşlı bir adamla baş başa kaldılar bir otel odasında. Birbirlerinin iç organlarını açığa çıkarmışlar pompalılarla. Odaya girince gördüm. Vasiyeti vardı. Kırk farklı odadan geçtim ve karanlık bir ovada taş bir eve vardık. Bana, ailesinden birilerini getirmemi söyleyen kriptik mesajlar bırakmış. Birlikte ondan kalmış bir videoyu açtık. Onu öldüren adamın kim olduğunu anlatıyordu. Yarışmaya sırf o adamı öldürmek için girdiğini söyledi. Adamın aslında ailenin çok sevilen bir üyesi, onun dayısı olduğunu öğrendim. Yarışmada kaybetmiş kendini. Sürekli kazanan beşte çıkıyormuş. Uzun zamandır tanımadığı kişileri öldürüp ödülünü alıyormuş. Bunu bitirmek istemiş ortağım, ve nasılsa, mavi bir kuş olarak reenkarne olduğunu öğreniyordum şimdi. Güller padişahının evcil hayvanı olarak bulduk onu. Kuşu klonladık. Padişaha kuşunun aynı kalacağını anlatırken uyandım."

"Kötü mü hissettin?"

"Çok umutsuz bir rüyaydı. Ben öyle birisi değilim. Kafamı dağıtmaya geldim buraya."

"Umutsuzluğu böyle dağıtabilir misin?"

"Saçların sabun kokuyor."

"Evet, dedim ya."

"Ben de benzer bir durumdaydım geçen gün."

"Nasıl yani?"

"Yarım kalmıştı yıkanmam. Saç kesme makinesinden fırladım. Sence saçlarım kısa mı olmalı? Baksana şu fotoya." Üzerimize düşen ışık renk değiştirdi ekran koruyucu gidince.

"Arkadaki kim?"

"O dönek. Tabi, o zaman henüz dönek değildi. Veya öyleydi. Söylemek güç."

"Bence bırak böyle kalsın. Daha kaotik. Seni daha iyi yansıtıyor. Öteki halin genç bir gemi kaptanı izlenimi veriyor."

"Genç bir gemi kaptanıydım o zamanlar."

"Söylemek güç."

"Harbiden de Stajyer'in anlattığı kadar varmış."

"Ne? Stajyer ne anlattı benim hakkımda?"

"Hiç. Mısır gevreği ister misin? Canım süt istedi."

"Olur. Şu ufak arkadaşımı cebime almam gerek sadece. Odamda bıraktım onu."

Buzdolabının kapısının arkasından seslendim içeriye: "Bir adı yok mu?"

"Hiç lazım olmadı."

İki kaseyi ortak alandaki masaya koydum. Karşılıklı oturduk. Biraz sonra, benim fikrimdi, Stajyer'i uyandırdık çok önemli bir konuda (mısır gevreği hakkındaydı) fikrini almak için. Çok geçmeden Karli de çıkıp geldi odasından, bensiz ne yapıyorsunuz sorusunu ve yastığını yanında taşıyarak.

Karli'nin internete girmek için kullandığı gemiye entegre bilgisayarın hoparlörlerinden birden bire yanık bir ezan sesi yükseldi. Sakarlık. Ellerini koyacak yeri bulduğunda kapatabildi sonunda. Pardon, dedi,

"Bi şey araştırıyordum."

"Geçen ilk defa duymuştun di mi" dedim. Çıplak ayaklarım masada, bir elim Stajyer'de ötekiyle çizgi romanı tutuyorum. Leyla saçlarını kurutuyor. Karli gövdesini klavyenin gömülü olduğu girintinin üzerine dayamıştı, suratı da ekrana yapıştı ezanı yanlışlıkla açana kadar. Kendini geri çekip bir topladı. Ekrana çok uzun süre baktığından tuhaf hissetti bir an.

"Şeye bakmıştım. Ne olduğuna işte."

"Dini bir şey. Çok ben de bilmiyorum. Gürültü kirliliği yapıyor ama, o kesin."

"Yenikıbrısta hiç yoktu."

"Oraların nüfusu Türk kimliğini biraz daha öne çıkararak eski asker ve bürokratlarla dolu. Cami filen inşa etmemek için bir mazeret bulmuşlardır."

Stajyer yerinden doğruldu,

"Yenikıbrıs yüksek konseyin direkt egemenliği altında değil. Savaştan sonra Galaktik T¼rkiye Donanması geçici özel alan olarak belirlemişti o gezegeni. Hala donanma tarafından yönetiliyor. Y¼ksek konseyin atadığı bir gezegen arı yok. Aslında donanma bunu ordunun diğer kısımları ve Galaktik Konsey'in kendine karşı gövde gösterisi olarak engelliyor. Devletin geri kalanının da canına minnet. Gezegenin turizm gelirleri dışında bir değer yok zaten imparatorluk için. Kumarhaneleri de emekli amiraller işletiyor."

"Babamın arkadaşları işte."

"Evet."

"Babanın mı" şaşırarak sordu Leyla.

"Hıhı. (ok da açıklayacak bir şey yok.) Sorma fırsatım olmamıştı, odan için seçtiğim lambayı beğerendin mi?"

"Beğerendim. Ama neden ¼zerinde mor çiçekler olan bir lambanın özellikle benim için olacağını d¼ř¼nd¼n, hiç bir fikrim yok."

"Sonra anlatırım. Bi dakika." Odalara gitti Karlı. Bir kaç saniye sonra kuağında bir armut koltukla geldi ve onu ortak alana yerleştirip ¼zerine oturdu.

"Bunu arka tarafta buldum. Ne diyorduk. Ezan! Nedir, ne işe yarar."

"Bilmiyorum. Galiba bir şey için çağırıyor inananları."

"Mesaj atsalar ya?"

"Bilmem. Böylesi daha havalı herhalde. Sen neden bu kadar merak ettin ki?"

"Tuhaf değil mi, artık kimsenin konuşmadığı bir dilde şarkı söylemeleri?"

"yle, sanırsam."

Oturduğu yerde rahat edemeyen Karlı armut koltuğun yerini değeriftirdi. Yine oturdu, yine rahat edemedi ve yine.

"Biliyor musun, o koltuğun..."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"K¼l, ¼zerinde sevişmek için kullandığınızı söyleyeceksen; tahmin etmiştim o kadarını. Özellikle belirtmene gerek yok."

Saımdaki lastiği çıkarıp anlına nişan alarak intikam aldım. Kızardı. Sonunda rahat ettiği bir konuma geldi.

"Yenikıbrısta babamın tanıdıklarının çoğu yaşlı erkeklerdi. Uzaylıların olmadığı meyhanelerde, masalarında Elif Eylül gibi kadınlarla boş boş konuşurlar. Sadece masalarındayken birlikte olurlar. Bir de berbat, eski m¼zikler alar. Böyle içinde gıcirtı gibi seslerin olduğu. şey, ne enstrumanı bilmiyorum. Ama kulağımı tırmalardı. Bir keresinde, ne estiyse artık, beni de gt¼rm¼řtü. Annemle de giderlermiş. Anlatırdı. Ben hatırlamıyorum. Ama o m¼zik saçımı yolma isteğiyle dolduruyor içimi."

"Bu mu?" Telefondan açtım.

"Evet o." Aslında onunla uğraşacaktım ama gerçekten rahatsız olmuş gözükünce kapadım müziği. Stajyer yeni buzdolabımızdan kendine soğuk çay aldı. Hala açık olan bilgisayar ekranı ekran koruyucuya geçti. Yıllar önce seçmişim. Bir ördek ekranın ortasında dönüp duruyor. Komik gelmişti. Bana da bir bardak getirdi, başka isteyen var mı dedi.

"Ben alırım." Leyla masanın öteki tarafından dolaştı buzdolabına ulaşmak için. Ben de ayaklarımı indirdim, oturduğum yerden kalktım ve sinsice Karli'nin oturduğu yere arkasından yaklaştım. Çizgi romanı kucağında buldu.

"Bitirdim. Başka önermene."

"Beğendin mi?"

"Eğlenceliydi. Karakterlerin bu kadar şiddet dolu bir dünyada yaşamalarına rağmen neşeli olmalarını sevdim. Daha az kahramanlık olsa da olurdu."

"Tam senlik bir şey bulabileceğime eminim." Oturduğu yerden kalktı, yerden lastiği aldı. Kafasından tacı çıkarıp saçlarının arasına geçirdi. Kendi saçlarını da lastikle topladı önce. Sonra vaz geçti. Kafasını söyle bir salladı parmaklarını saç köklerine kadar geçirerek ellerini gezdirdi.

"Eeee peki, Stajyer'in ne yapacağına karar verdin mi?"

"Henüz değil."

"Büyük bir pasta yapabilir."

"Böğürtlenli büyük bir pasta yemeyeli epey oldu" diyerek araya girdi saçlarını örmeyi bitirmiş olan Leyla.

"Pasta kulağa hoş geliyor ama fazla kolay gibi. Pasta yapacaksa çok büyük bir pasta olsun."

"Ve bu geminin şeklinde olsun!"

"Hmmm."

"Neşenizi kaçırmak istemem, ve borcumu dediğinizi yaparak ödemeyi çok isterim, ama pasta yapmayı bilmiyorum."

"Sorun değil, ben biliyorum. Ben yaparım" dedi Leyla. Karli yumruklarını havaya atıp pasta için bağırdı. Stajyer'e parmağını salladım:

"Sen hala borçlusun ama."

"Tabi. (Bir yudum aldı.) Ne istersen."

Karli beni elimden tutarak odasına götürdü. Eşyaların gelmesinden sonra buraya gelmemiştim. Epey canlı bir hal almış. Armut koltuğun ikizini de bulmuş. Oturdum. Köşeye bir yığın yaptığı çizgi roman ve dergilerden ayıklıyor benim için. İçine giysilerini koyduğu üçgen dolabı bulduğumuzda epey kötü durumdaydı. Kep göndermeden önce temizlemiş olsa gerek. Hala biraz kokuyor. Bana verdikleri arasından kapağını beğendiğim bir tanesini seçtim. Geminin ışığıyla aydınlanıyor odası. Kendine lamba almamışken Leyla için bir tane seçmesi tuhaf aslında. Ortak alana dönme vakti geldiğinde kapıda durdu, bir dakika dedi; gitti ve elinde Leyla'nın lambasıyla geri geldi. Ortak alana girdiğimizde Karli Leyla'yı tutup bir tarafa çekti. Bize de öteki tarafa geçmemizi söyledi. Lambayı Leyla'nın yanında tuttu.

"Hi? Benzerliği gördünüz di mi?" Leyla'nın hiç bir fikri yok.

"Ben anladım. Ama söylemicem." Kendileri fark edince yüzleri ekşiyecek.

"Leyla?"

"Bana mı benziyor lamba?"

"Hıhı."

"Ben göremedim."

"Leyla ve leylak." Ben gülüyorum. Stajyer anlına şaplak atmamak için zor tuttu kendini. Çok kötü. Karnıma kramp girecek.

"Heee. Kaçırıştım. Şimdi anladım."

"Zekice, di mi."

Lambayı yerine koymaya gitti Karli. Leyla'nın pot kırmamak için harcadığı çabayı takdir ettim dürüst olmak gerekirse. Ben aksıra tıksıra güldüm. Ama ayaklarım üşüdü. Kaptan koltuğunun yanından botlarımı aldım, buzdolabını son bir defa kontrol ettim içki olmadığından emin olmak için. Arkasından yaklaşıp elimi omzuna attım Stajyer'in. Önce yanağına yumuldum, sonra da dudağına. Lafını yarıda kestim galiba. Hemen geliyorum dedim, gidip koltuğa oturdum ve botlarıma soktum ayaklarımı. Bağcıkları bağlamama gerek yok. Kolumu kullanmakta yine zorlanıyorum. Ters bir hareket yapmış olmalıyım otururken. Sızlıyor. Tuvalete sızdım kimseye fark ettirmeden. Yine aynı ayna. Hem de aynı biçimde kirli. Niye şaşırıyorum ki, bıraktığım gibi işte. Temizlemedim. İçimde bir doluluk var gibi. İçerideyken iyi hissettiriyordu, ama burası nemli, ışığı da kirli; canım yanıyor. Yüzüme su vurmadan önce bluzumu sıvırdım. Karnımın üzerini tamamen saran morluğun içinde ton değişimleri var. Yer yer daha da koyulaşiyor. Sırtımda enine bir morluk var. Yol ayrımı gibi. Karnımdaki gibi değil, ince. Etrafında daha küçük kan toplamış kızılıklar var. Bir yerde morluğun üzerinde bir sivilce var, o çok acıyor. Bluzumu böyle tutamayacağım, omzum buna izin vermiyor. Tümünden çıkardım. Hapşuracakmışım gibi genzimde bir doluluk hissettim. Öksürdüm. Kanım lavabonun yeşil mermerine çarptı. Tek bir gölcük değil. Mürekkep lekesi gibi dağıldı. Veya balgam. Küçük damlacıklar. Su damlalarıyla karışıyor bazı küçük damlalar. Yeşilin üstünde epey parlak. Ama kirli. Lavabonun deliğine bakan bir baş gibi şekilleniyor bir kısmı. Zapturapt altında, sarılmış ve içinden geçen; onu, derisini genişleten ama yine de bir çeşit düşmanlık, aslında saf düşmanlık aynı zamanda ne olursa olsun. İçinden bir şey çıkacakmış gibi. Ama çıkmıyor. Boş vaat. Kısır. İntihar kokuyor birileri için. Biraz balgam da çıkmış kanla birlikte. Yüzüme su vurunca, gözlerimin derimle birleştiği yerden yandığını fark ettim. Hap kutusu cebimde, çıkarıp lavaboya koydum. Suyu kapadım. Kutudan ağzıma bir hap yuvarladım. Boğazımdan sorunsuz kaydı. Gözlerimi açınca aynada, tuvaletin kapısında Karli belirdi. Tedirgin bir tavırla içeri girdi, bana yaklaştı.

"Çok acıyor mu yaraların?"

"Hiç. Omzum sadece biraz, hani çıkmıştı ya. O da az."

"İyi."

"Diğerlerine anlatmamı istiyor musun?"

"Fark etmez. İstiyorsan anlat."

"Canını sıkmak istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Hadi içeri gidelim." Bluzumu giydim ve ortak alana döndük Karli ile birlikte. Stajyer ortak alanın mutfak kısmında bir şeylerle ilgileniyor.

"Tost yapıyorum. İsteyen?"

"Ben! Lütfen."

"Bana da yap Stajyer, ama erken çıkarma tost makinesinden. Bırak iyice kızarsın benimki. Dün geceki gibi, henüz vakti gelmeden çıkararak erken boşaltma makinayı."

"Erken miydi, bunu o zaman söylememiştin."

"Sen ne zaman boşalırsan boşal erken sayılır tatlım. Çünkü her zaman senden biraz daha fazla alabilirim."

"Aw teşekkürler. Çok şirinsin. Sonsuza kadar her seferinde erken boşalmaya mahkum olacağıma sevineceğim aklıma gelmezdi."

"Benimle birlikte olma ayrıcalığı işte."

"Benim tost kalsın. Midem kalktı."

"Cidden mi?"

"Hayır, ver tostü. Karnım kazındı. (Karlı ağzı doluyken konuşmayı sorun olarak görmüyor) Bu eskiden de böyle miydi Leyla?"

"Bir keresinde kızın tekiyle tanıştırmıştım. Uyarmadan. Stajyer yanımdayken, ondan hoşlanırsın seni tanıştırayım dedim kızı. Elinde şişesiyle geldi, merhaba dedi. Ben tüydüm. On beş dakika sonra geri geldi. Tek kelime etmemiş."

"Utangaçlıktan değildi. Mekandaki müzikten birbirimizi duyamıyorduk."

"Yanıma geri gelmen gerekmiyordu. Başka yere de gidebilirdiniz."

"Demek cesaret edemedin ha, Stajyer. Fazla mı güzeldi?"

"Bir mekana birlikte girdiğiniz kişiyi orada öylece yalnız bırakmayı yanlış bulan tek ben miyim?"

"Hayır, sen gitsen ben de işime bakacaktım belki."

"Torbacını yani."

"Bak, o konuda haklısın. Yine de o kızla gidebilirdin. Nasıl olsa ben yolumu buldum o gece senden ayrıldıktan sonra."

"Seninle vakit geçirmekten hoşlanmadığımı, sırf seni ayık tutmak için orada olduğumu mu düşünüyordun anlamadım."

"Karlı, bu soruna cevap olmuştur. Arkadaşın hep böyle sinir bozucu bir tipti. O zaman da severdim kendisini bunun için."

"Bi tane daha yapsana Stajyer." Karlı tuhaf bir şekilde dingin bir ses tonuyla konuşuyor. Tosttan kalan peçete elinde, kendi hareketsiz.

"Tost mu, tabi hemen yaparım."

"Bu hayatımda yediğim en lezzetli ekmek parçasıydı."

Peçetede kalan peynir ve ekmek kırıntılarını yalamaya başladı. Benimkini yemeye başlamamıştım. Bir ısırık aldım. Harbiden de tuhaf bir şekilde lezzetli. Uyduruk bir tostun olmaması gerektiği kadar lezzetli. Leyla neyin döndüğünü biliyor.

"Her akşamdan kaldığımda neden Stajyer'in koltuğunda uyandığımı öğrendiniz galiba."

"Nereden öğrendin lan bunu yapmayı?"

"Çok paran olmayınca yaratıcı olmayı öğrenmek zorunda kalıyorsun. Özellikle okulun yemekhanesine adım atmak istemiyorsan."

"Bu güzelliği neye borçluyuz, neden okulun yemekhanesine gitmiyordun?"

"Onun sebebi ben oluyorum. İlk tanıştığımızda pek iyi geçindiğimiz söylenemez."

"Beni kendi evimden kovalamıştın!"

"Evet, bir çalışma grubunda tanıştık. Bir yanlış anlaşılma sonucu kavga etmiştik. Daha doğrusu ben ona kızmıştım, onu birisiyle karıştırdığımdan ötürü. O da derdini anlatamamıştı fazla çekingen olduğundan. Bir yıl filen benimle karşılaşmamak için elinden geleni yaptı, köşe bucak kaçtı. Epey sonra kütüphanede karşılaştık, kim olduğunu unutmuştum ve ona bir şey sordum. O da kaçma fırsatı bulamadı bu yüzden. Sonra anlattık birbirimize hikayenin eksik kısımlarını ve epey güldük. Tostu için sömürmeye başladım arkadaşı."

Karli ikincisini de bitirdi ve peçetesindeki kalıntıları yemeye çalışıyor. O polisler beni orada içen insanlardan biri, her zaman taciz ettikleri tiplerden sandı. Güzel bitti denebilir mi bilmiyorum, ama parçaları bile kalmadı. Kompostoya karıştılar. Karli sayesinde oldu bu. Bizi gördü. Tesadüfler de bir çeşit şarkı sayılır.

yabancı ve gayrimillî düşünceler

Gemiye ismini bilmediğim bir gezegenin yörüngesinde sabitledim. İsmi bilmem de gerekmiyor zaten. Tuvalet kağıdı filen almamız gerekiyor. Bu gezegende turkuaz sınıfı bir koloni var. Bu da demek ki;

"Ne farkı var ki SüperMegAVM'nin, normalinden?"

"Daha büyük. Daha ucuz. Genellikle makineler alışveriş yapıyor."

"Makineler alışveriş mi yapıyor?"

Kaptan koltuğunu yüz seksen derece döndürdüm, kapının eşliğinde sırtını dayamış olan Karli'nin suratına bakmak için.

"Hı hı."

Tıraş olmuş ve dışarıya için giyinmiş olan Stajyer yanımıza geldi.

"Ben hazırım. Leyla da gelir birazdan. Ses kesildi."

"Makineler alışveriş yapar mı Stajyer?" Telefonunu çantasına kaldırdı ve çantasını da sırtına aldı Karli. O da hazır.

"Nasıl yani, otomasyon gibi mi?"

Leyla belirdi. Yüzünü ıslatmış. Teni parlıyor ekran ışıyla.

"Bu gezegene mi iniyoruz? Pasta malzemeleri alacaktım ben de."

"İşinlanırsak daha güvenli olur diye düşündüm."

Beton bir düzlüğün üzerinde bulduk kendimizi. Gözün görebildiği kadar alanda neredeyse hiç bir şey yok. Gece. Karanlık ufkun içinde görünen tek şey, çok uzaktaki binaların titreyen ışıkları. Bazıları sarı bazıları beyaz. Tek tük başka renkler de var. Ateş böceklerinden dağlar etrafımızı çevrelemiş gibi. Bir kamyon uçarak başımızın üzerinden geçti. Gidiyor. Karli etrafına, sağa sola bakarak nerede olduğumuzu anlama niyetinde. Onu neredeyse göremeyeceğim kadar karanlık burası. Stajyer hemen yanımda. Leyla'nın mevcudiyetini hissediyorum. Telefonumun ışığıyla yönü göstererek:

"Bu tarafa. Kamyon merkezden geliyor."

Karli işaret ettiğim tarafı görmedi, onu tutup doğru tarafa çevirdim.

"Dediğim sahte kimlikleri aldın, di mi Stajyer?"

"Derinnet'ten satın aldım ve bizim biyometrik bilgilerimize kaydettim. Verdiğin boş kartlara yükledim. Bir saat boyunca bizi hiç bir kamera veya robot bizi tanımayacak. Rahat rahat alışverişimizi yapabiliriz toptancıda."

"SüperMegAVM'ler diğer alışveriş merkezlerine satıyor. Büyük miktarda malı topluca satıyorlar ve bu yüzden genellikle insanlar pek bulunmaz burada."

"Tam benlikmiş" dedi Leyla. Stajyer'in verdiği kimlik kartı, siyah dikdörtgen bir plastik. Üzerinde bir çeşit geleneksel deseni simgeleyen kabartma var. Zamanında almıştım, ne için hatırlamıyorum şimdi. Pek çok işe yarayabiliyorlar. İmparatorluk çıkarmıştı bu kartı. Bir ara her yerdedi. İçine ne yüklersen o işe yarar. Geçici kimlik kartı olarak da kullanabilirsin. Dijital para da yüklenebiliyor. Onları bozup bedava kredi

çalıyorduk. İlegal giriş kartı olarak kullanmak için programladıklarımız da vardı. Bina göründü. Dış yüzeyinde tek bir ışık bile yok. Karanlık içinde karanlık. Çok yaklaşıp kadar görmemiz mümkün değildi. Giriş kapısını bulmak için biraz dolaştık. İçerisi mide bulandırıcı düzeyde aydınlık. Bembeyaz ışık en küçük çıkıntıyı bile belirgin kılıyor. Dışarıda da kendimi kötü hissediyordum. Biraz midem bulanıyor. Işık da yardım etmiyor. Turnikelerden geçtik, tavandan sarkan bir göz tarıyor bizi. Sonra da metal detektörü var. En sonunda da androidler bizi elleyecekler. Biraz komik. Karli çantasını sırtından alıp başının üzerine kaldırdı ve kendi etrafında üç yüz altmış derece döndü, android'in üzerimizi aramasını o da komik bulmuş gibi, işini kolaylaştırdı. Reyonlar arasında gezinen dev makineler, alacaklarını tonlar halinde midelerine indiriyor. Rafların üzerinde drone'lar vızıldıyor, bazen durup bir şeyi tarıyorlar. Zemin botuma sürününce gıcırdadı. Hadi o zaman.

"Tuvalet kağıdı reyonu nerede biliyorum. Ve dondurulmuş yiyecekler. Geri kalanı için şansımızı denememiz gerekecek."

"Önce tuvalet kağıdı."

"Evet, önemli. Tuvalet kağıdı."

Karli gazeteleri üst üste yığıldıkları kısımla ilgileniyordu, yürümeye başladığımızı bir kaç saniye sonra fark etti ve arkamızdan yetişti.

"Harbiden de kimse yok" dedi Leyla.

"Demiştin."

"Çizgi roman ve çorap nerede bulabilirim. Giydiğim tek çorap yırtıldı."

"Burada çizgi roman bulabileceğini sanmıyorum. Belki kitapların tarafında bulursun ama o tarz bir dükkan değil. Topluca satabilecekleri şeyleri satıyorlar sadece. Milliyetçi bilimkurgu romanları gibi. Çorap vardır ama."

"Çorap da yeter."

Beyaz bir duvarın önünde durduk. Bir paket ekstra büyük tuvalet kağıdı paketini kucakladım. Uğraşacak halim yok. Bir kaç adım sonra arkamdan sürüklemeye başladım. Aslında alışveriş arabalarının yanından geçmiştik. Dondurulmuş yemekler reyonuna taşıdım hepimizi. Stajyer, yenecek gibi durmayan bir pizzayı eline aldı. Bir an kafasında vurarak kırmaya çalışacak sandım. Hazır noodle raflarını dizen orangutan bir çalışan Karli'nin dikkatini çekti. Noodlelar da benim. Köri soslu. Hmmm. Aslında rahatsız edecek bir şekilde yakınına girerek inceliyor Karli. Mavi gömleği altındaki turuncu kürküne koklayacak kadar yaklaştı. Kokladı da. Çalışan ise hiç orali olmadı. O reyonda tek başınaymış gibi işini yapıyor ve işini bitirince de pılını pırtını toplayıp gitti. Leyla da kayboldu. Stajyer donmuş mısırları inceliyor nedense. Buzdolabını açık çubuk dondurma aldım. Paketini açtım. Bir tane de Karli'ye verdim. Stajyer kendine gazoz almış. Ambalaj kağıdını top yapıp nereye gittiğine bakmadan fırlattım. Dev bir makine arkamızdan geçti. Bu reyondan geçmek istese ona yol vermezdik. Karli çilekli buzu ısırdı.

"Orangutandı o değil mi?"

"Hıhı."

"Uzaylı değiller onlar."

"Genetik olarak işçi olmaya ayarlanmış hayvanlar. Kendi özgür iradeleri yok. Makine gibiler ama biyolojik mekanizmalar."

"Ne isteseler yapamazlar mı?"

"Onlara öyle anlatılıyor. Bize de. İnsanlara."

"Gerçek mi peki? Değildir."

Limonlu buzun üzerini dişlerimle sıyırdım.

"Gerçek değil."

Leyla alışveriş arabasını sürerek geri geldi.

"Konserve böğürtlen buldum. Pasta malzemelerinin geri kalanı da nerede galiba bulabilirim."

Tuvalet kağıdını arabaya yükledim. Dondurma çubuğunu cebime koydum. Eski alışkanlık. Karli atacaktı ama benim cebime koyduğumu görünce o da kendininkini sırt çantasının ön cebine koydu. Midemde bir şey var.

"Biz de çorap bakalım" dedim. Arabayı Stajyer aldı. Karli'nin koluna girdim. Pardesü giyen başsız bir mankenin yanına geldik. Dört tarafımız koyu renk kumaşlarla çevrili. Üzerinde gözler olan bir atkı bana bakıyor. Karli bir saniyeliğine benden ayrıldı ve elinde çorapla geri geldi.

"Bu iyi."

"Ne çabuk seçtin. Başka giysi almak ister misin?"

"Olur." Pardesüyü ucundan tutup etek gibi havalandırdı. Önündeki ilk şeye dokunmasından, niyeti olmadığını anladım.

"İstersen birer dondurma daha yiyebiliriz onun yerine."

"O daha iyi olur. Hadi."

Pasta kekini alışveriş arabasına koydu Leyla.

"Motor kullanmayı eskiden de biliyor muydun?"

"Aslına bakarsan, evet. Amcamın oğlunun motoru vardı. Bizi ziyaret ettiğinde beni de gezdirirdi ve kimseye söylememem şartıyla sürmeyi de öğretmişti."

"Demek akrabalarından sevdiğin en az bir tanesi varmış."

"Her kuralın bir istisnası var. Bir trafik kazasında öldü seninle tanışmamızdan önce. O yüzden bahsetmemiştim sana."

"Uf. Kötüymüş."

"O kadar da yakın değildik. Çikolata mı vanilya mı?" Hazır kremalar arasında seçim yapmam için paketleri bana doğru tuttu Leyla.

"Böğürtlenli krema yapmacaksan vanilyalı kullan. Çikolata olmaz herhalde."

"Böğürtlenli hazır krema yok... Vanilya o zaman."

"Belki internetten bakabiliriz nasıl yapıldığını."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yolla gelsin."

"Kül'ün olayı ne. Karli'ninkini sormuyorum bile."

"Bir olayı yok. Takılıyoruz."

"Peki ya senin olayın ne, neden kod adı kullanıyorsun? Bu işlere nasıl karıştın?"

"Epey oldu aslında. Ben de sen gittikten biraz sonra kod ad kullanmaya başladım. Önce iş içindi tabi. İki hayatım birbirine karışmasın diye. Sonra tek bir hayatım olduğunu fark ettim. Ve o hayat kimliğimi değiştirmemi gerektirdi bir kaç kere. Orjinal ismimi sevmiyordum zaten, sonra seçtiğim kod adlarından ilk ikisini de çok sevemedim. Kül'le tanıştığımda Stajyer'i kullanıyordum. Üstüme yapıştı işte. Seviyorum galiba."

"Benim aksime, hep senin düzgün bir hayata sahip olduğunu hayal ederdim."

"Diploma duvara asılı. Ofiste. Yağlı bir maaş. Bir apartman dairesi, döşeli. Geleneksel standartlarda çekici ve ruh durumu genel olarak dengeli olan bir eş, ve döşeli evin çeşitli köşelerine işeyecek küçük bir evcil hayvan. Belki köpek veya insan bebeği. Günde bir saat televizyonda savaş ve sömürü haberleri."

"Haftada bir içmeye gittiğin bar."

"Evet. Sikerler düzgün hayatı."

"Haksız sayılmazsın. Pasta süsü de alalım mı?"

İçecek buzdolaplarının olduğu reyonun yanından geçtik. Bir duvar boydan boya Polybius enerji içecekleriyle dolu. Tek bir ürünle dolu olduğunu gördüğüm en büyük reyon bu. Kolalar bile sadece iki rafı dolduruyor. Başka marka enerji içeceği yok. Şişe sular ve gazozlar öteki tarafta.

"Kola Kuronne var mı diye bakalım" çekerek beni kolalara doğru taşıdı Karli. Artık üretmiyorlar ondan, bulma ihtimalimiz yok. Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Hasta gibiyim. Ben hasta olmam o kadar kolay. Hayal kırıklığı. Şişeleri incelemeyi bıraktı Karli. Tam dönecekti ki, tek bir sıra. En küçük kutu kolalar arasında tek bir sıranın üzerinde Kola Kuronne yazıyor. Halbuki bu boyda kola üretmezdi bu marka. Geri dönmüşler. Karli hemen yumuldu. Yanaklarından aktı köpük ve kahverengi sıvı. Fazla hızlı içti. Öksürüyor şimdi. Beni eğlendirdi ama. Kıçımda metal bir soğukluk hissettim.

"Sizi bulduk sonunda."

Stajyer alışveriş arabasını hafifçe kıcıma tosladı üç kez.

"Bakin ne bulduk. Kola Kuronne varmış burada." Karli kutuları kucağına doldurup arabaya bosaltınca halihazırda arabada olan ne varsa metal kola kutularının altında ezildi.

"Bulabildiniz mi her şeyi?"

"Bulduk" dedi Stajyer, ve elinde kıvrıldığı gazeteyi bana doğrulttu. Savaş çıkmış bir gezegende.

"Evet. Ne güzel. Bir bu eksikti. (Gazeteyi arabaya attım.) Okumayacaktın değil mi?"

"Yok, okudum. Neşem yerine geldi."

"Kısa sürer herhalde. Yüksek Konseye karşı gelmeye yetecek bir güçleri yok o gezegendeki kolonistlerin. Çabucak biter her şey."

"Herhalde öyle olur."

"Bu arada, sanırım hastalandım. Midedem bulaniyor. Ama ben hastalanmam o kadar kolay."

"İlaç bakalım ister misin?"

"Belki de hamileyimdir, ne dersin?"

"Mümkün sanırsam."

"Prezervatif kullanmıştık, ama bazen tek bir tanesi yüzerek özgürlüğe ulaşabiliyor. Hiç bir şey kesin değil ya."

"Velev ki hamilesin..."

"Öyle bi kürtaj ederim ki o bebeği, içime düştüğüne pişman olur. Tutar içimden çıkarır sonra bir daha kürtaj ederim. Kürtaj ede ede bu gezegenin ayına gönderirim onu."

"Bu gezegenin ayı var mı ki, gelirken görmemiştim" diye sordu Leyla.

"Ay yoksa sistemin merkezindeki yıldızına kadar kürtaj ederim."

"Sanırım bebek sahibi olmak istemiyorsun" dedi Stajyer, alaycı bir tonda.

"Belki de uzayda bir virüs kapmışımdır. Özel bir uzay virüsü. İçimde olgunlaşıyordur şimdi. Bedenimi tükettikten sonra beni eski deri gibi yırtıp bir kenara atar ve benim yerime iskeletimi kullanmaya başlar." Öğürdü Karli tepki olarak. Ben de onun kolunu kavradım;

"Bağırsaklarım her yere dağılır böyle." Ellerimle gösterdim ağızımla sesini yaparken.

"Bence bu düşük ihtimal" dedi Stajyer.

"Sonra bensiz kalırsınız. Ölmüş olurum."

"Sen ölürsen, ben intihar ederim hemen sonra" diyince Karli hepimiz bir an durup ona baktık.

"Ne? Şakaydı. (Umarım şakadır.) Sen de ölmeyeceksin şimdi, di mi Kül?"

"Belki de hamileyimdir. Sen ne düşünüyorsun bebek üretmek konusunda?"

"Hiç düşünmedim şimdiye kadar. Sanırım ben de senin gibi düşünüyorum. Kaldırabileceğim bir sorumluluk değil."

"Bir insanın bu dünyaya doğmasından sorumlu olmak bana korkunç geliyor. İçine sıçtıklar evrene, kendilerine mülk olsun diye çocuk yetiştirdikleri için ebeveynleri asla affetmeyeceğim. Çok düşüncesizce verilmiş bir karar bebek üretmek. Yaşamının ne demek olduğunu anlamadan yenisini üretebileceklerini sanıyorlar. Sen alınma Karli."

"Neden alınayım ki, bebek değilim ben."

"Değilsin, ama aramızda en yakın olan sensin."

"Ne alaka ya."

"Hehehe. Evet, saçma oldu. Hepimiz doğduk. Buna rağmen yaşıyoruz."

"Benim için bu bir sorun değil neyse ki. Doğdum sayılmaz, daha çok hortladım. Kısırım ayrıca." dedi Leyla, "bunu sorun etmiyorum aslında. İkiniz de haklısınız. Hamile kalabilsem de sizin gibi düşünürdüm."

Stajyer'i omzundan bir itekleyip arabanın ardında yanına geçtim.

"Belki de hamile değilimdir. Uzay virüsü filen bulaşmadı bana. Belki de sadece hastayım. Evet, galiba biraz..."

Anlımı öptü Stajyer.

"Ateşin yok."

Ama bu kadar çabuk da öpülmez ki. Biraz daha.

Umarım bedenini fazla sıkı kavradığım için kendini benden ayırmamıştır Stajyer. Omzum açıkta kaldı. Bu mideyle de yalnız yürünmez ki. Arabayı Leyla'ya bıraktım. Nereye gitmiş olacak ki bu, bu taraftadır herhalde. Şuna bak sen; kendine ceket bulmuş bir tane, aynanın karşısında deniyor. Bir kaç adım ötesindeyim. Kollarımı nereye koysam ki şimdi bilemedim. Gövdemin önünde ellerim,

"Bence yakışmış."

"Teşekkürler. İç cebinde metal fermuar bile var."

"Acıtmaz mı?"

"Yok, öyle değil. Gel kendin bak."

Işığa gözlerim anca alıştı, gitme vaktimiz de geldi zaten. Hafiften çıkışa doğru yalpalıyoruz. Düz bir çizgi çizmek bizim için uygun değil. Bir şeye takıldık, cips reyonunun orada. Leyla biraz gerimizde durduğu yerde çakılı kaldı nedense. Merak edip ona yöneldim. Elleri cebinde.

"Benimle değil. Bir noktada düşmüş olmalı. Hay ben bu işin, onu kaybettim. Hani adı olmayan şey vardı ya, küçük şey."

"Kendi başının çaresine bakamaz mı? Akıllıya benziyordu."

"Onu bulduğum gezegenle aynı yıldız sisteminde bile değiliz. Burada ona haşarat muamelesi yaparlar. Fare tuzağına filen düşer, zehirlerler onu."

"Tamam, sakın ol. Buluruz onu. Stajyer, Karli; gelin bu tarafa. Leyla'nın cebinde gezen uzaylı kaybolmuş. Dağılıp etrafa bakınalım. Adımlarınızı geri takip et Stajyer. Sen de rafların içlerine bak Karli."

"Cips paketleri gibi ürünlerin arkasına saklanmış olabilir."

"Cevap verdiği bir çağrı var mı. Hani köpekleri kuçu kuçu diye çağırırız ya" diyerek iyi bir noktaya değindi Karli.

"Hiç bir şey duyamaz, sağırdır. Işığa da çok zor tepki gösterir. Sadece koku alabiliyor."

"Tamam, dağılın. Ve adımlarınıza da dikkat edin."

Ben reyonlar arasındaki koridorlara bakacağım, Leyla fare kapanlarını kontrol etmek istiyor. Epey endişeli. Karli ile Stajyer uzaklaştılar, ama Leyla'yı görebiliyorum. Yerler ter temiz. Uzaktan bile olsa görebilirdim o şeyi. Bir makinenin altında kalmadıysa buluruz şimdi. Umarım kalmamıştır. Leyla fare kapanlarına bakmak için reyon duvarını tek eliyle havaya kaldırdı. Bakım ürünleri reyonunda da fare kapanı olduğunu söylemek için yanına gittim. Ürün teşhir platformlarını tek tek kaldırıp altlarına bakıyor. Ben de buzdolapları tarafına

geçtim, küçük girintilere ve gözden kaçabilecek köşelere bakıyorum. Dondurulmuş pizzalar arasında yok. Raflarda da. Buzdolaplarının hepsini bitirdiğimde Leyla da yanıma geldi.

"Yok mu?"

"Belki Stjayer veya Karli bulmuştur."

Görünür biçimde rahatsızdı Leyla. Endişelenmesi benim de kötü hissetmeme sebep oldu. Havada sanki bir çeşit gaz varmış gibi bu duyguyu yayan. Etrafımızda başka insan olmadığından, orada soluyan herkes bizim gibi hissetmek zorundaymış gibi geldi bana. Sese döndük ikimiz de;

"Bulduk!" Gelen Karli, biraz gerisinde de Stajyer. Tavana döndürmüş yüzünü öyle yürüyor Karli. O küçük şeyi taşıyor.

"Bir pirinç paketinin arkasında buldum. Elime atladı, sonra da yüzüme çıktı inmiyor. Alır mısın Leyla?"

Cebine atladı Leyla'nın.

"Demiştin bulmuşlardır diye."

"Teşekkürler Karli."

"Bi şey değil. Suratıma tutunması şirindi."

"Peki, kaparlarda hiç fare var mıydı?"

"Birkaç."

Kasaları çalıştırması gereken yapay zekanın ekranında lütfen bekleyiz yazıyor. Aldıklarımızı banda dizdik. Bekliyoruz. İsim tartışıyoruz. Karli'nin komik fikirleri var. Stajyer hiç birini beğenmiyor. Leyla ise emin değil. Ben dinliyorum. Gazete altlarda bir yerde kalmış. Bandın üzerine koydum. İlk sayfası bana bakıyor. Büyük harflerle vatan yazıyor. Altında da daha küçük harfler var. Bazıları kalın. Renkli resimler. İçine aldığı tümceyi müjde kılan tepki baloncukları var. Bir mesaj veriyor. Her neyse artık o mesaj. Üst üste sırası satırları görünce nedense aklıma teyzemin ben küçükken kuzenlerimle birlikte yaşadığı apartman geldi. Girişinde kadın kuaförü vardı. Binanın önü mermerle kaplıydı. Kuaförün önünde mermere çivili bir reklam panosu dururdu. Gülen bir kadın. Kahverengi saçlı. Beyaz boncuklar. Gelinlik giyiyor. Saçı başının üzerinde kule gibi dikili. Tel bir duvak. Gözleri yeşil. Her yanından geçtiğimde gülüyor olurdu o kadın. Dudakları parlak pembeydi. Damağını hiç göremedim. Hep damağını görmek istemişimdir. Panoda kafaları gelininkinden daha küçük olan başka modeller de vardı. Ve bir de kuaförün adı ile fiyat listesi yazılıydı. Silikti bütün renkler. Dudağındaki pembe bile. Karli elinde bir paket marshmallow ile yanıma geldi.

"Baksana, bu markayı biliyorum. Bu logoyu da biliyorum. Ama bu logodaki renkler yanlış. Yani, benim bildiğim paketlerde renkler farklıydı. Lorelay bahsetmişti bundan. Pthoran'da bir MegAVM daha varmış ve orada böyle farklıymış marka logoları. Burada diğer bütün paketler bildiğim gibiydi. Ama bu farklı. İlginç, di mi Kül? Fotoğrafını çekip Lorelay'a atıcam."

Elindeki paketin fotoğrafını çekti, ama biraz yavan bir fotoğraf oldu. Telefonun ön kamerasını kullanarak kendiyile birlikte paketi çekmek istedi. Logosunun görünmesine dikkat ederek paketi tek elinde ve yüzüne yakın tutup öteki elindeki telefonla çektiği fotoğrafı da beğenmedi.

"Ver bana."

Paketi göğsünün üzerinde tutarken fotoğrafını çektim Karli'nin. Tabi, önce saçını biraz düzelttim. Teşekkür etti, Lorelay'ın cevap yazıp yazmadığına bakmak için telefon elimden aldı. Sonunda yapay zekanın ekranındaki bekleyiniz yazısı gitti. Bant hareket etmeye başladı. Hala o şeyin isminde karar kılamadık. Biz de ağır ağır ilerliyoruz bantla beraber.

"Size Karli'nin ne yaptığını anlatmadım değil mi."

"Ne yaptı Karli?"

"Çöplükte o iki polis bana saldırdı. Siz yoktunuz. Beni ellerinden Karli aldı, çok cesurdu. Birini şokladı. Yerde iki seksen kıvranıyordu biz giderken."

"Vay."

"Benim elimi kaldırmam bile gerekmedi. Di mi Karli?"

"Ötekine çelme taktın sen de."

"Önemli kısmını sen yaptın."

Aldıklarımız bandın sonundaki poşetlerin içine düştü.

"Tuvalet kağıdını nereye koymalıyım" diye sordu Leyla.

"At bi tarafa" dedim. Yeni ceketi Stajyer'e gerçekten yakıştı. Buzdolabını dolduruyor. Ben bir şey yapmıyorum. Armut koltuğa oturdum, kemerim açık Stajyer'in buzdolabını doldurmasını izliyorum. Kendimi parmaklamama ramak kalmış bir pozisyondayım. Şişelerin hepsinin dizilmemiş olması umurumda değil, Stajyer'e odamıza gitmeyi teklif ettim. Nazıkçe kabul etti ama ben buzdolabının kapanmasını beklemedim. Yatağa düştük. Es verdi.

"Vücudunun morluklarla dolu olduğunu daha önce söyleseydin dikkat ederdim canını yakmamak için."

"Kim dedi öyle bir şeyi tercih edeceğimi, Stajyer."

"Yatakta kolumu üzerine koymazdım mesela."

"Ağrı kesici alıyorum zaten. Özel bir şey yapmana gerek yok."

"Uyuyamamıştın."

"Onun onla alakası yok. Uykuya dalmıştım, sonra alakasız bir şey yüzünden uyandım. Sen dokundun diye değil."

"Ben ortak alanda uyuyabilirim bir süre."

"Kafana sıçtırtacaksın ama ha."

"Hehehe. Tamam, şaka yapıyorum. Ama cidden, canın yanıyor mu?"

"Her zamankinden farklı hissetmiyorum. Hatırlıyor musun, bugün daha önce, mekandaki müziğin sesi yüzünden bir kadınla konuşamadığından bahsediyordun ya."

"Evet?"

"Aklıma geldi ama o an söylemek istemedim. Sen de ellerinle konuşsaydın ya" dedim, sırtarak.

"Şaka yapıyorsun."

"Ne, işaret dili bilmiyor musunuz? Sonra da elleşirdiniz. Şöyle, tam olarak."

Nefes nefese kaldık. Sırtım ıslak, çarşafa değince hissettim. Sütyenimi çıkarmamışım. Pek rahatsız etmiyor. Umarım hemen kalkıp yarım bıraktığı buzdolabına şişe dizme işini bitirmek istemez Stajyer. Bir süre tembellik yapabiliriz. Yataktaki ağırlığını seviyorum. Çeşitli yerlerini ıslattım. O da beni iyice yedi. Ağzının içine girmeyi seviyorum. Ayağa kalkıp giyinme ihtimalini sevmiyorum. O da rahatlasın, kalkmak aklına gelmesin diye bütün ağırlığımı üzerine veriyorum. Ufacık öptüm.

"Sanırım hasta olacaksam da birlikte hasta olucaz."

"Cepheye yalnız gitmene izin vermezdim zaten."

"Herhangi bir asker gibi..."

Üzerine tırmanıp ağzının içine girdim Stajyer'in, dudaklarımla. İyice ısındım yine. Biraz sürdü bu. Sonra içeriden Karli'nin sıcak çikolata içmek isteyip istemediğimizi öğrenmek için seslendiğini duyduk.

örümcek ağından Labirent güneş ışığına girift ///

Kül uykusunun en yoğun döneminde. Suratı yastığına gömülü, salyası akıyor. Yataktan kalkarken yanlışlıkla üzerini biraz açtım ama hissettirmeden geri örtmeyi başarabildim. Çok susuz hissediyorum. O yoğun çikolata ağzımın içinde hala. Leyla galiba içine bir kaşık da kuru kahve katmıştı. Ayrıca gecenin çoğunu vucüt sıvısı harcayarak geçirdim. O da var. Karanlıkta yolumu bulabilirim. Koridor tek yöne gidiyor nasıl olsa. Sadece doğru kapıyı bulmalıyım. Mesela, burası neresi? Bir pas pasa çarpıp düşürdüm. Yanlış oda. Burası kullanılmış spor sütyenleri ve çamaşır suyu şişeleri dolu. Hüzünlü bir havası var. Neyse, kapıyı kapadım. Ortak alanın girişi burası sanıyordum, koridorun sonuna geldim sanmıştım. Sadece koridor daralıyormuş. Buradan ışıklar açıkken geçtiğimde fark etmemiştim. Koridorun sonuna geldiğimde kapı otomatikman açıldı. İçerisi tamamen karanlık değil. Kaptan kabininin kapısı odanın açık öteki tarafında, ve ekranların ekran koruyucularından gelen ışık içerisini az da olsa aydınlatıyor. Masanın arkasında bir gölge duruyor. Buzdolabına doğru yönelince karanlıkta oturanın Karli olduğunu gördüm. Yüz hatları zar zor seçiliyor. Masanın üstünde onun yarım metre kadar yanında bir paket var. Kendime bir bardak su aldım.

"Oturabilir miyim?"

"Tabi."

Sesi normaldi. Burada ne yaptığını sormayacağım. Ama neşeli insanlar karanlıkta tek başlarına oturmazlar.

"Bu hani, renkleri tuhaf olan paketti değil mi? Bahsetmiştin."

"Hıhı."

"Eee, nasıl gidiyor Lorelay'la?"

"Ona paketin fotoğrafını attım. Benim aksime o, bu markayı bu renk kombinasyonunda biliyormuş. Hakkında konuştuğumuz şey için iyi bir örnek olmadı. Ama marshmallow için afiyet olsun dedi."

"Sever misin?"

"Bilmem."

"Hiç denedin mi?"

"Hatırlamıyorum galiba."

Konuşmaya deva ettikçe sesinin bir dolu olduğu izlenimine kapıldım.

"Işığı açmamı ister misin?"

"Kül yine uyanıktır diye gelmiştim."

"Uyuyor."

"Evet."

"Canını sıkın bir şey varsa..."

"Hiç. Sadece. İşte, şey, biliyorsun. Bilmediğin bir şey değil. Hayatım, genel olarak. Senin için de sorun olmayacaksa bir süre ışığın kapalı kalmasını tercih ederim. Burada böyle oturucam."

"Peki o zaman. Sana eşlik edebilir miyim?"

"Tabi, bu iyi olur. (Paketi bana doğru itti Karli.) Aç istersen. (Sesi çatladı, iyimser olmaya çalıştıysa da.)"

"Bana sürpriz doğum günü partisi düzenleme hakkı yoktu o katilin!"

"Kaba herifmiş."

"Kabalık değil de, merhaba Kül uyandın mı, ("Günaydın.") kibirdi daha çok."

Stajyer'in yanına geldiğimde durup omzunu tuttum, sohbet ediyorlar, esnedim. Bir şey diyecektim. Yarım kaldı. Buzdolabından süt şişesini çıkardım. Bardaklar neredeydi düşünecek halim yok, soğuk süt dudaklarımın üzerinden yanaklarımdan ve boğazımın içinden aktı. Koluma sildim. İyi geldi, biraz uyandım. Dün çok sıvı kaybetmişim. Karli'nin yanına koydum kalçamı.

"Sen ne diyorsun bu konuda?"

Şişeyi masaya koyup ona döndüm:

"Ne konusu?"

"Evet, Stajyer, hangi konuyu konuşuyorduk biz?"

"Şey, emin olamadım şimdi. Sürpiz partilerden, belki?"

Başka süt yok buzdolabında. Gidip almak gerek. Ben içiyorum benim almam gerek. Tükürüğüm cam şişenin içinde geziniyor, süte karıştı. Bunu yapmamam gerekiyordu. Sabahları saçma oluyorum. Uyanmam gerek, nefret ediyorum bundan.

"Marshmallow ister misin?" Paketi elinde düzeltip bana sundu Karli. Bir tane aldım. Fazla tatlı sabah için. Leyla saçı havluya sarılı içeri girdi, buzdolabına yöneldi. Süte bakıyor olsa gerek. Bana döndü. Affedersin diyecek şekilde işaret ettim.

"Onu bitirecek misin?"

"Yok." Kasesini sütle doldurdu Leyla ve odasının yolunu tuttu.

"Benden önce uyandınız. Siz burada takılırken ben de yastığımın üzerinde tuhaf anlar yaşıyordum. Belki sesinizi duydum da bilinçsizce algıladım, bir doğum günü partisindeydim. Çatı katıydı. Galiba benim doğum günümüdü. Berbattı. Siz yoktunuz orada. Sadece bürokratlar vardı. —İş— (sesim tiksintiyle titredi, neredeyse telaffuz edemedim) arkadaşlarımmış..."

"Tanıdığın kimse var mıydı aralarında" diye sordu Karli, gözlerimin içine bakarak. Bu kadar yakınına oturduğumu yeni fark ettim. Rahatsız etmek istememiştim. Rahatsız olmuşa benzemiyorum. Ben de uyanmışa benzemiyorum.

"Yoktu. Şehir ışıklarına bakıyordum. Eski bir şehrin manzarasıydı. Yirmi birinci veya ikinci yüzyıl olabilir. İçim gözüküyordu ve kendimi çok kötü hissettim, gülüyorlardı; bir şeyden bahsedip gülüyorlardı. Sanki benim bir anımı anlatıyorlardı, benim de dahil olmamı bekliyorlardı. Tenim gözüküyordu, ben de tenimi yaladım. Emdim. Gidip bir poşet aldım dolaptan ve ağzımın içine köri boşalttım tadını alabilmek için. Bir an. Sonra yaşadığı varsayılan anıya gülmeye devam ettiler suratına bakarak."

"Yabancılar arasındaydın yani."

"Evet, ne diyeceğimi bilemedim Karli. Gitmek istedim ama gideceğimi düşünebildiğim bir yer bulamıyordum, beni oradan götürecek bir yol düşünemiyordum. Balkon içerisinden ayıran camdan bir

duvar vardı ve açık bir kapıdan geçtik. Bulduğumuz kata çıkan bir merdiven veya kapı olması gerekir ama öyle bir şey göremiyordum. Gökten düşmedim; bir çeşit merdivenden, birisinin oturduğu merdivenden tırmanarak bulduğumuz kata çıktığımı hayal meyal hatırlıyordum. Buradan gitmek istememe rağmen, ne geldiğim yolu aramayı ne de başka bir yol olabileceğini aklıma getiremiyordum. Sanki yapışmışım. Terliyordum. Uyanmaktan başka çare yoktu."

"Gelip seni uyandırmadığımız için kötü hissettim şimdi."

"Bir dahakine kafamdan aşağı su dökersiniz uyandırmak için ödeşiriz. Veya süt. Süt de olur."

"Rüyadaki sen de sütün içinde boğulurdu."

"Önce tek tek damlalar çiseler, sonra bir yumruk gibi toptan dökülür süt gökdelenin üzerine. Çatı katı iğne gibi saplanır, sonra beyazda kaybolur. Ama rüyadaki ben demeyelim, o da tanımadığım biriydi diğerleri gibi. Sade, giysilerinin içindeydin ve gözlerinden görüyordum. Yanlış kararlar vermiş, açığa çıkmış birisiydi. O da memnun değildi ancak o ben olsam çıkmayı düşünürdüm. Uygulardım da."

"Belki de zorlanmıştır orada bulunmak için. Boş bulunmuştur."

"Emrivaki olmuş olabilir."

"Evet işte o kelime. Tuzağa düşürmüşler onu. Düşmanları beklemiş. Numara yapmak zorunda kalmış. Uyanmasan belki o da, çok sonra, uyanacaktı. Partinin verildiği yerin duvarlarının içinden geçip dışarı çıkacaktı."

"Tam kalbinden. Düşmanın yani."

"Duvarlar cam demiştin. İçinden geçtiğinde kırılır belki. Bir şey düşer. Veya belki bir kapı vardır."

"Düşmanın kapı gibi göğsü vardır. Dostun da tetik gibi gözleri."

"Dost ben mi oluyorum şimdi?"

"Saçmalama, sen hiç dost olur musun; di mi Stajyer," saçlarını karıştırdım Karli'nin. Geriye yaslanıp sırtını bana dayadı.

"Hiç alakası bile yok" dedi Stajyer. Saçları göğsümün üzerinden karnıma kadar iniyor. Sarkaç gibi. Saçlarını iyice taramış ve bu sefer at kuyruğu yapmaya karar vermiş olan Leyla ise, karşıma oturdu. Karli'nin parmaklarının parlayan ekranda gezdiğini görebiliyorum.

Nereelerde göz gezdirdiğini sordum.

"Bir tavşanın üzerinden otomatik şoförün sürdüğü yük kamyonu geçmiş. Eski dünyada. Fotoğrafını paylaşıyor herkes. Ekonomi hakkında anlamadığım bir şeyi açıklıyorlar. Yeni bir pop şarkısı. Savaş çıktığı haberlerinin yalan olduğunu söyleyen haberler yayınlandığına dair haberler var. İsmi telaffuz edemediğim bir gezegende şeftali mevsimiymiş. Burada yazdığına göre insanların o gezegene getirdiği bitki türlerinden en bereketlisi olduğundan her yıl şeftaliler şerefine kutlamalar düzenlenirmiş. Birinin seks kaseti çıkmış. Yolsuzluk suçlamaları asılsızmış. Sevdiğim çizgi filmlerden birinin yeni sezonu gelecekmiş. Şiddetle alakalı istatistikler filen. Birisi çok nadir bir sayısını bulmuş, Venom diye bir çizgi romanın. O kadar ki bu serinin tamamının yok olduğu düşünülüyordu. Taramaları bile yok yani, tamamen efsane konumunda. Bir şirket ise bir depoda ele geçirdiği yüz kutu nadir çizgi romanı açık arttırmayla evrenin en zengin yirmi beş iş insanına satacakmış. Sayıların taramalarını da kendilerine saklayacaklar, daha sonra fahiş bir fiyatta özel bir koleksiyon halinde satacaklarmış. Vay, havalı bir figür koleksiyonu gördüm. Bütün bir savaş cephesini tasarlamış figürlerle. Fotosunu koymuş hava atmak için. Kiskandım doğrusu. Aliens çizgi

filminin geçtiğimiz yüzyılda kaybolan remake'i bulunmuş. Yenisini de yapacaklarmış. Başka bulunan kayıp medya haberleri var böyle." Leyla oturduğu yerde dikildi sırtına bir şey batmış gibi.

"Geride bir iz bırakmadan kaybolan şeyler hep ilgimi çekmiştir. Ölüm Mangasındayken hobi edinmiştim, kayıp vakalarının başlarına ne gelmiş olabileceğini hayal ederdim. Ya benim kaybolduğum gibi kaybolduysa veya benim gibi biri kaybolmasına sebep olduysa diye."

"Biliyor musun, (masaya doğru döndü Karli) tuhaf, ben küçükken bizim mahallede kaybolan bir çocuk vardı. Bir süre herkes acayip tedirgin olmuştu. Çok sonra buldular cesedini ama başına ne geldiğini kimse öğrenemedi. Çocuk evinin önünden kaybomuştu ve iki sokak ötede yerin altında, lağım kanalında bulundu. İlk kaybolduğunda plastik kol saati aynı noktada, kaldırım kenarında bulunmuştu. Mazgalları kontrol ettiler ama imkansızmış oranın açılıp yeniden kapatılması geride iz bırakmadan ve fark edilmeden. Giysileri tamamen kuruymuş. Arkadaş çevremizde biz, çocuğun ışınlanma güçleri olduğuna ve sıcak bir yaz günü güneşe bakarken hapşurup yanlışlıkla kendini yeraltına soktuğuna, başını vurup sonra da uyanamadığına karar kıldık."

"Bizi havalı bir kaçakçı pazarına götürebilirim, ne dersiniz, başka bir fikri olan var mı? Karli? Stajyer?"

"Bana iki saat kadar ver şu böğürtlenli pastayı yapıcım. Sonra ineriz, geri döndüğümüzde de yiyecek bir şey olur."

"Bana uyar, yalnız bir ara, burada çamaşır yıkamak için ne yaptığımızı göstermen gerekcek Kül. Yeni çoraplarımı giydim ve ona eşlik eden giysilerimin de temiz hissetmelerini istiyorum."

"Henüz çamaşır odasını keşfetmedi mi kimse? Neredeydi hatırlamam gerek ama vardı kesinlikle."

"Çamaşır suları olan bir odaya girdim yanlışlıkla. Alakalı olabilir mi" diye sordu Stajyer.

"Yok. Onun olayı başka."

"Peki o zaman, bana böğürtlenli krema yaparken internetten nasıl yapılır videosuna bakarak kim yardım edecek? Kaşığı yalarız sonra. Kabın dibini de. Hatta, yemek için bi tane, pasta için bi tane yapalım. Yemek için iki tane de olabilir. Böğürtlen severim."

"Ben yardım ederim. Karnım acıktı biraz" dedi Stajyer. Karli mesajlaşıyor galiba. Kalkarlarken bana da biraz krema getirmelerini istedim işleri bitince. Gerçi kahvaltı için mideme katı bir şeyler girse de fena olmaz. Gezegene inince içeriz orada. Karli yine bana yaslandı.

"Rahatsız etmiyorum ya."

"Etmiyorsun. Gittiğimiz yerde bildiğim bir dönerci var. Orayı göstermek istiyorum, hayal edip edebileceğin en yoğun acılı sosu yapıyorlar. Bir ısırık aldığında midene meteor düşmüş gibi hissettiriyor. Sabaha kadar içip sonra yağmurdan sırsıklamken yediğinde bile seni kendine getirir, içini ısırır."

"En sevdiğin renk var mı?"

"Lacivert galiba. Neden sordun ki?"

"Ekran duvarkağıdı için bir kafatası çizimi seçtim. Renk renk versiyonları vardı."

"Odana alışabildin mi?"

"Uyumak zor oluyor bazen. Öteki zamanlarda iyi."

Farklı farklı giyimli insanların doldurduğu bir yokuşun tepesine ışınlandık. Havada bana anormal gelen bir ılıklik var. Kül yine bana ben giydiğimde belime gelen ceketini ödünç verdi. Göğün üzerine siyah bir perde çekilmiş gibi, yukarısı bomboş. Tezgahlarda yasaklı ürünler, baharatlar ve çeşitli hayvan parçaları satılıyor. Hem tuhafıma gitti hem ilgimi çekti, bir tane oyuncak bebek var tezgahlardan birinde. Tek olması tuhaf, neden burada satılıyor onu da anlamadım. Kül, bana bunun ev yapımı patlayıcı olduğunu söyledi. Harbiden de etrafını patlayıcı olabilecek kapsüller çeviriyordu tezgahta. Kalabalık içinde biraz ilerledik. Bisikletine binen bir uzaylı az kalsın Leyla'ya çarpacaktı, kuryeydi galiba. Leyla hızlıca önünden çekildi. İki katlı tahta bir binaya geldik. İçerisi o kadar kalabalıkmış ki dışarıya taşıyormuş gibi insanlar camlarda ve kapı eşiklerinde oturuyor. Girmek istemedim önce ama Kül bize masa ayarlayacağını söyledi. Onu beklerken etrafa bakındım. Bir tezgahta küçük plastik kaplar içinde rengarenk haplar vardı. Rastgele dağıtılmışlar gibiydi, her kutunun içinde aynı haplar yoktu. Tezgahın köşesine doğru ise cam bir tabakanın altında küçük pembe haplar vardı. Bunları tanıyorum. Kül yanımda bitti.

"Dışiskelet kullanıcıları ve sokak dövüşçüleri için güç-arttırıcı haplar."

"Evet. Hatırladım."

"Şu ötekiler de sürpriz sentetik uyuşturucu kokteylleri."

"Tuhaf. İnsanlar ne aldıklarını bilmek isterler diye düşünürdüm."

"Hadi gel, masa ayarladım."

İkinci kata çıktık. O kadar da kalabalık değil. Cebimde peçete buldum. Stajyer satın aldığı havalı çakıyı çıkardı, bize gösteriyor. Telefonumu kontrol ettim, mesaj yok. Sosyal medyada da ilginç bir şey yok. Bir lager içebilirim herhalde. Bunlar körkütük sarhoş olacaklar, onları sağsalim geri götürmek bana kalacak. Gerçi, Leyla'yı bilmiyorum. Garson birer menü bıraktı masaya bizim için. Elime aldım kartonu. Üzerinde peynir eritilmiş patates kızartması satıp satmadıklarını kontrol ediyordum, Kül'ün bir şeyi göstererek Stajyer'in kulağına fısıldadığını fark ettim. Dümdüz bakmış olmalıyım ki, Kül de bana doğru eğilerek açıklamaya devam etti. Eski iş ortaklarından biri mekandaymış; "Fakat endişelenmemize gerek yok, benim peşime düşmeyecek kadar akıllıdır o. Gidip bir merhaba diyeyim, ona bir şey yapmayacağımı anlasın. O da bizi rahat bırakır."

Garson biraları getirdiğinde Kül masaya henüz dönmemişti. Leyla'nın çatışma çıkması durumunda neler olacağını hesaplar gibi bir tavırla etrafa bakındığını fark ettim. Sandalyeyi çekip yerine oturdu Kül.

"Mesele yok. Dediğim gibi. Ortaya patates söylemeyi unuttuk mu?"

"Yokmuş burada" dedim. Bir kaç dakika sonra sahroş bir adam masamıza geldi. Kül de onu karşıladı;

"Stajyer'di, di mi, seni hatırlıyorum. Küçük arkadaş grubun buymuş demek ki, merhabalar herkese, benim adım, şey, Şamil'di di mi. Şamil. Arkadaşlarım dediğin zaman ne dediğini anlamamıştım Kül. Merhabalar."

Elini Kül'ün omzuna koyup şişeyi dikti kafasına. Kimse rahatsız olmuşa benzemiyor. Sarı bıyıkları beyazlamaya başlamış bir adam. İlk baktığımda bira köpüğü sandım.

"Şey, küçük hanım, seni de tanıyorum. Yenikıbrısta değil miydin sen, hani geçen yıl, di mi Kül, hedefindi. Bireysel olarak sana bir görev verilmişti. O zamandan beri bu ufaklıkla mı takılıyorsun ha Kül, ilginçmiş."

"Karıştırıyorsun Şamil."

"Evet, ben Yenikıbrıstaydım."

"Yenikıbrıstaydık hepimiz, ama bana öyle bir görev vermediler."

"Hani güvenli evdeydik Alımyurt mahallesinde, Patron bi dosya koydu önüne. İçinde resmi vardı bu veledin!"

"Yanlış hatırlıyorsun, sarhoştun herhalde."

"Hep! Sen benim ne zaman ayık olduğumu gördün ki yavaşak, he? hehehe. Neyse, ben kaçayım. Tanıştığımıza memnum oldum. Seninle de küçük hanım. Eyvallah."

Tombul bira şişesi önümde, masada açık biçimde duruyor. Bir yudum almadım. Rahatsız olduğumu fark eden Kül kalkmamızı önerdi. Şamil'e hissettirmeden kaybolduk. Yine tezgahların olduğu başka bir arka sokağa geçtik. Leyla ile Stajyer antik bir duvar saatine bakıyormuş gibi yapıyorlar Kül benimle konuşurken. Ağırdan alıyorum.

"Sorun değil, gerçekten."

"Seninle iş sırasında tanışmadım! Baban göndermemişti beni."

"İlk başta ne olduğunun önemi yok. Hala babam için ajanlık yaptığını söylemiyorum tabi ki."

"Başında da sonunda da yok lan öyle bir şey. Herif ayyaş! Kim bilir neyle neyi karıştırdı."

"Önemli değil Kül, önemli değil."

"Önemli veya değil, Şamil'in dediği gibi bir görev kabul etmedim ben. Tamam mı?"

"Öyle tanışmış olsak bile, sana bozulmam ki. Gerçekten önemli değil. Öyleyse de bana söyleyebilirsin."

"Değil ulan."

"Peki madem."

"Ya, babanın yanında çalışırken seni takip etmek veya seninle ilişki kurmak gibi hiç bir görev almadım. Bana göre bir görev değil zaten bu! Tesadüfen tanıştık."

"O zaman bu yanlış anlaşılmanın sebebi ne acaba. Gidip Şamil'le konuşarak durumu açıklığa kavuşturalım mı?"

"Dur, lütfen. Şamil beni yakalamaya çalışmayacak kadar akıllıdır. Ama senin Patron'un kızı olduğunu fark ederse, başımızdaki ödülün bir kısmını almak için davranabilir. Tehlikeli olur. Sadece boş versen olur mu?"

"Peki madem. Sadece gerçeği söyler misin bana, benimle babam emrettiği için mi takılıyordun?"

"Hayır. Öyle bir şey olmadı."

"Hiç bir şey değişmeyecek. Neden gerçeği söylemiyorsun?"

"Söylüyorum!"

Dijital duvar saatinde dakika kısmı 00'ı vurdu. Yorulduk artık tartışmaktan. Gemiye dönüp birer dilim pasta yedik ve odalarımıza çekildik.

Karli'yle Kül'ün kavgasını izlemek cidden üzücüydü. O herifin dediklerinin gerçek olup olmadığını bilsem dahil olurum, Kül'ü kenara çekip bir şey derdim. Ne derdim bilmiyorum. Kül neden bu kadar inat etti acaba. İki saaten fazla tavana baktı, uyumadı. Kaşları çatıktı. Lafın neresinde gireyim bilemedim. Şimdi gözleri kapalı. Uyuyor herhalde. Emin değilim. Benim tarafıma bir kere bile bakmadı. Uyuyormuşum gibi

yapmadım. Yatağın içine pantolonuyla girdi, telefonu cebindeymiş yatağın içine düştü. Titriyor şimdi. Kül'ü uyandıracak cesaretim yok, telefonu avucuma aldım. Arayan Karli. O da üzülmüş olmalı bugün olanlardan ötürü, barışmak için arıyordur. Kül'ü uyandırmak için elimi uzatmışım ki telefon çalmayı bıraktı, bir mesaj düştü, Karli'den; Stajyer'i verir misin lütfen yazıyor. Hole çıkıp onu aradım.

"Ne oldu Karli, gelmemi ister misin?"

"Kül yanında mı?"

"İçerde uyuyor."

"İyi. Lütfen onu uyandırma."

"Odanda mısın?"

"Gezegendeyim. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen Kül'e söyleme. Biraz mahvettim ortalığı. Gelir misin? Oturduğumuz bardayım."

Kaçakçılar çarşısı anormal biçimde tenhaydı. Yokuşu indikçe daha da boş olduğunu gördüm her yerin. Sanki biz gider gitmez hayalet kasaba olmuş burası. Tezgahlardan birinin üzerinde siyah bir cisim var. Yanına yaklaşınca bunun iri yarı bir insanın cesedi olduğunu ayırt edebildim. Göğsünde bir delik var ve üzerine düştüğü tezgahı çökertmiş. Barın merdivenlerinde de önceki cesede çok benzeyen bir ceset var, yüzü kıpkırmızı olmuş. İnledi, ceset değilmiş. İçeride, birisi tavandan sarkan geniş avizenin üzerinde cansız yatıyor, başka birisi de masalardan birinin üzerinde. İkinci kata çıktım. Önce tanıyamadım, yüzü mürdüm eriği gibi mosmor olmuş, yerde inliyor. Karli amerikan barın arkasında dibine kadar doldurduğu kadehten viski yudumluyor;

"G-geldin mi Stajyer, teşekkürler. O haplardan aşırıdım tezgahdan. Herkes kaçtı. İlk başta iyiydi ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum, Şamil burada, yerde, ben tuhaf hissediyorum; sanki patlayacakmışım gibi geliyor Stajyer, (elleri titriyor, ağzına götürürken üzerine döktü viskiyi, sonra da büyük bir yudum aldı) çok fazla. Ellerim araba gibiydi. Stajyer mahvettim her şeyi. Her yer, üstüm ıslak, kan da var, Stajyer mahvettim."

Yanına gidip viskiyi elinden aldım.

"Tamam, sorun değil sakın ol. Sen iyi misin, bir yerin yaralandı mı?"

"Kafasına yumruk attım konuşana kadar. Konuştu. Yeni bir şey yok. Sadece babamın o dosyayı koyduğunu görmüş Kül'ün önüne. Belki de unuttu böyle bir görevi teklif ettiğini babamın."

"Gemiye dönelim mi?"

"Şamil ne olacak? Ya aşağıdakiler? Gizlememiz gerekmiyor mu?"

"Boş ver onları. Hadi gel gidelim."

Benden temiz giysi getirmemi istedi, tişörtünü tuvalette yere atmış. Kapının önünde bekliyordum, odasına gidip istediğini getirdim ona. İçeri uzattım. Temizlenmiş halde çıktı ve direkt odasına gitti. Gel dedi, onu takip ettim. Odasına girdik, kapısını kapattı.

"Sakinleştin mi biraz?"

"Hıhı." Durduğu yerde mekik dokuyor.

"Kaç tane aldın o haplardan?"

"İlk üç tane aldım. Sonra lazım olur diye bir tane daha aldım ama gerek yoktu."

"Nabzına bakabilir miyim?"

"Hıhı."

"Hapları aldığından beri kustun mu?"

"Hıhı. Kustum. Bi kere. Şamil'i dövdükten sonra."

"Nabzın o kadar kötü değil. Güç-arttırıcının çoğunu vücudundan atmış olmalısın dolaşımına girmeden. Çok geçmeden normale dönersin. Yaralı olmadığına eminsen değil mi, ilk başta hissetmemiş olabilirsin."

"Değilim."

"İyi o zaman. Bu haplar aşırı oranda bağımlılık yapar. Kullandıklarından başka hap aldın mı?"

"Almadım, bir daha kullanmicam."

"Yoksunluk hissedersen söyle."

"Tamam söylerim. Neden böyle bir şey yaptım ki ben, Kül'e inansam olmaz mıydı? Doğruyu söylüyordu işte, ben saçmaladım, hepimizi riske attım. Ne aptalım ya. Malım ben. Lütfen söyleme Kül'e ne yaptığımı. Ama öğrenecek. Ne yapıcam, malın teki olduğumu düşünecek Kül, ona güvenmediğimi. Ama ne fark eder, yalan söylediğini düşündüm kötü biri olduğunu düşünmedim ki. Arkadaşım olmayı bırakmasını hiç istemedim. Uf ya, ne yaptım ben, ne saçmaladım, amma saçmaladım. Şimdi arkadaşım değilmiş gibi davrandığımı..."

"Söylememi istemezsen Kül'e söylemem, ama Kül'ün bunu böyle yorumlama ihtimali yok. Gerçeği bilmek istedin. Onu dinlemeyip Şamil'le konuşmaya gidişini umursayacağını filen sanmıyorsun herhalde."

"Ona güvenmedim."

"Şüpheli bir durumdu. Kül büyük ihtimal Patron'un ona bu görevi teklif ettiğini ve onun da görevi reddettiğini unuttu. Ya şarhoştı ya da kafasında başka bir şey vardı. Hep böyle takılırdı Kül, yaptığımız işe hiç odaklanmazdı, direktifleri dinlemezdi. Patron'un uzattığı dosyaya bakmamıştır bile. Ama senin açıdan bakınca tabi, tuhaf bir tesadüf."

"O kadar da tuhaf değil aslında. Birbirleriyle çalıştıklarını ve babamın peşime herhalde birilerini taktığını bildiğimi ele alırsak, böyle davranmamam gerekiyordu. Sadece, hayatımın bu kısmı en azından kontrolünün ötesinde gelişmiş olsun istedim. Bazen kendimi kukla gibi hissediyorum."

"Kukla olmadığın nereden belli biliyor musun, babana kalsa sırf Kül ile olan arkadaşlığını bu kadar önemsendiğin için gidip bütün bir çarşığı dağıtmazdın."

Duvara yumruk sallayınca şiddetli bir ses çıktı. Neredeyse delecekti. Kendini yüzüstü armut koltuğa bıraktı.

"Lütfen gitme."

Yatağının üzerine oturdum. Ters dönüp armut koltuğa oturdu.

"Kül'e haber vermediğin için sana borçluyum. İhtiyacın olduğunda beni çağırmasan, bu çocuk diye benden önce Kül veya Leyla'dan yardım istersen canına okurum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Yanına uzansam olur mu? Sevdiğim birisiyle birlikte uyumayalı çok uzun zaman olmuştu ve o gece, otelde sen ve Kül ile aynı odada kalmak bana kendimi epey iyi hissettirdi. Rahatsız olacaksan söyle ama, seni rahatsız edecekse istemem."

narkoteoloji ve apokalips (Bay Hızır'ın intiharı)

Kapının eşiğinde sırtımı dayamışım kahvemi yudumluyorum. Leyla yanıma geldi ne yaptığımı sormak için. Düşük sesle;

"Manzarayı izliyorum. Uyuyan pandalar gibiler."

Leyla da fincanını alıp yanıma yerleşti. İlk Karlı uyandı. Saçları tamamen bir tarafa yatmış, biraz komik gözüküyor. Elimde hazır beklettiğim sıcak çikolatayı uzattım.

Kül'ü karşımda görünce ne yapacağımı bilemedim. Teşekkür edip sıcak çikolatayı aldım, üfledim kupayı dudacağıma götürmeden önce. Yanından geçip ortak alana, mutfak kısmına gittim nedense. Kupayı mutfak çıkıntısına koydum. Derin nefes aldım. Buzdolabına dayanıyorum, iyice bıraktım kendimi ona doğru. Evet, neyse. Suratıma musluktan akan klorlu soğuk suyu vurdum. Havlu yok, tişörtümün eteğini elime alıp yüzüme götürdüm kurulanmak için. Bana doğru yaklaşan adımları duydum ama bakmak gelmedi içimden. Herhalde biraz sonra nefesini hissedeceğim ensemden Kül'ün. Bunu istemediğimden değil. Leyla şaşırttı beni. Buzdolabını kontrol ediyormuş gibi yapıp yanıma geldi. Çalıştığından emin olmak istemiştir. Belki buzdolabının içinde daha önce orada olmayan bir şey bulmayı umuyordu. Hayal kırıklığı. Beni pek tanımıyor. Ben de onu tanımıyorum. Havalı olması dışında, ve Stajyer'in arkadaşı olması dışında tanımıyorum.

"Aranızdaki sorunun ne olduğunu anlamıyorum, ama Kül seni gerçekten önemsiyor."

"Senden benim için sıcak çikolata yapmanı istedi."

"Seni uyurken izliyordu."

"Evet, biliyorum. Sanırım babam mezarın ötesinden bana son bir kazık daha attı."

Kül'le Stajyer içeri girdi, konuşmamızın sonunu duyan Kül;

"Baban ne kazık atmış sana?"

"Hiç. Birini suçlamam gerek."

Leyla ile Stajyer kaptan kabinine çekildiler.

"Herkes uyuduktan sonra çarşıya inip Şamil'in peşinden gittim. Güç-arttırıcı aşurdım tezgahlardan birinden. Herkes kaçıştı, çok tuhaftı."

"Sen iyi misin, yaralandın mı? Stajyer'e söyledin mi? O haplar ölümcül olabiliyor."

"Yok, sorun yok. Nabzıma filem baktı Stajyer. Kustum, çoğunu kusmuşum zaten. Yaralanmadım."

"İyi. İyi."

"Babam sayesinde arkadaş olduğumuz fikri sinirimi bozdu. Beni o kadar rahatsız etti ki, bu kesin gerçekmiş gibi davrandım. Şamil'den bir şey öğrenemedim. Büyük ihtimal babam sana bu görevi sundu bir noktada, Şamil de bunu gördü. Görevi kabul etmiş olsan daha erken tanışmış olacaktık, ama yine böyle olur muyduk bilmiyorum. Belki daha sonra yine karşılaştık tesadüfen."

"Aşağıda seninle olmalıydım. Birlikte sorguya çekerdik Şamil'i."

"Babamın hayatımı kontrol etmediği gerçeğiyle yüzleşmeliyim. Geberdi gitti. Artık kendi yüzündeki kasları bile kontrol etmiyor. Sana güvenmediğim için affedersin. Bir daha olmayacak."

Derin bir yudum aldım çikolatamdan. Kupanın ön kısmı görüşümü kapadı. Açmak için bekledim, hemen görmek istemedim Kül'ü. Sıcak mideme doldu. Kül bana sarılınca kupanın içindekileri dökülecekti neredeyse.

Galiba barıştılar, dedi Leyla başını bana çevirip. Barıştılar ya da "Kül sarmaşık olmaya karar verdi." Kod sekmesini bir kenara kaldırdım. Kül'ün ekran koruyucusu dans eden dev pembe çiçek yaprakları, an itibarıyla. Dijital bir görüntü. Çok genç, çok yapay. Ergen aslında. Bu ekran koruyucusunun devrinden kalma olduğu Kül'ü tanımak istedim. Benim yerimde birisi varmış zaten, ama ben kendime yer açardım. Belki, daha da önceki birbirimizi ıskaladığımız o partide tanışmış olsaydık sonra birlikte takılırdık. Bu gemide bulunurdum. Bu yamalı bohça işletim sistemini benim inşa etmemi isterdi, birbirlerinden alakasız bilgisayarları, kriptografik modemi ve sibernetik gemi iskeletini metaprograma bağlardım. Daha da iyi bir iş yapardım. Belki sevgilisiyle takılırken beni de çağırırdı. Bence iyi arkadaş olurduk, üçüncü teker olmazdım. O yaşta herkesin yaptığı saçmalıkları yapmaması için ikna ederdim Kül'ü. Manitasını da hizada tutardım, gidip okült saçmalıklarda kendini kaybetmezdi. Bizim neslimizin önemli bir kısmı kendini dine kaybetti. Nispeten iyi niyetli olanlar yıldız tapıcı azınlıklara yamadılar kendilerini. Geri kalanlar farklı teknolojilere, daha uç ve daha saçma yerlerde bıraktılar kendilerini. Kendi kafalarının içine düşenler oldu. Mutlak bir absürdite içinde, ebeveynlerini taklit edenler de oldu. Daha önceki nesillerde yeni teknolojiler daha önemliymiş, yeni teknoloji yeni iş ve dolayısıyla yeni bir yaşam demek olduğundan dengelerini kaybederlermiş. Daha da eski zamanlarda teknoloji kıyamet demekmiş. Sonra, zamanla, teknoloji din demek oldu. Yenilendikçe inananak yeni bir şeyler oluyor, can sıkıntısını yenebilmek için. Zaten kıyamet din demekmiş ilk başta, ve mükemmel bir teknoloji bulduğunu sanmış birisi. Kül kesinlikle eski sevgilisini benimle aldatırdı bu gemide. Bundan özel bir zevk alırdı. Aldatmak tuhaf bir kelime, yalan söylemek Kül'e göre değil. Satır arasını doldurmak ve kendini aptal durumuna düşürmek, ve bunun için de başkasına kızmak sana kalmış. Ben ne yapardım bilmiyorum. Kül'ün hissettiği şeyi biliyorum, ama hissedebiliyordim bilemiyorum. Ona hayır demem pek mümkün değil. Bu ekran koruyucu da güzel bir arka fon. Leyla bile, kabine girdiğinden beri onun hakkında laf etmedi. Halbuki nefret eder ergenlerden. Bizim nesilden pek çok kişi Leyla gibi, yeniliklerin çarklarında kurban edildiler antik bir dürtünün son güncellemesi sırasında. Eğer buradaysa Leyla, evet;

"Daha bekleyecek miyiz, yaşadıkları o duygusal an geçti mi? Bir dilim daha pasta yemek istiyorum."

"Kahvaltıya gideriz demiştin. Ama neyse, ondan önce bir dakika durur musun lütfen. Bir şeyi konuşmamız gerekiyor."

"Yolla kovboy, neyi kurşunluyoruz bu sefer?"

"Bu biraz ciddi."

Yanıma gelip koltuğa oturdu,

"Peki o zaman. Dinliyorum."

"Hakan'ı öldürdüğümde başımın belaya girip girmediğini sormuştun. Yalan söyledim. Onu öldürdüğüm için onun işlerini benim yapmamı istediler. Bir süre torbacılık yaptım ve daha sonra da sentetisyen fabrikasında çalışmaya zorladılar. Sonunda onlardan kurtuldum,"

"Hayır ya..."

"Ama beni bilen herkesi öldürmem gerekti. Serbest çalışmaya başladım. Böyle başladı yani. Kendini suçlamayı istemedim. Olanlar benim kararımı ve yine olsa farklı davranmazdım. Ama yalan söylememeliyim..."

Suratını yere çevirdi Leyla. Mağlup hissediyor olmalı.

"Dürüst olduğun için sağol. Orada olmadığım için özür dilerim."

"Bana bir özür borcun yok."

"Evet. Peki madem. Ben pasta koyucam kendime."

Ortak alana girdiğimizde, Kül ile Karli koltukta uzanmış sohbet ediyorlardı. Leyla buzdolabını açtı;

"Stajyer bana benim yüzümden başına gelenleri anlattı."

"Anlattı mı sonunda" dedi Karli, başını kaldırmadan.

"Siz de biliyordunuz demek. Harika. Bir ben bilmiyordum. Şimdi kederimi mor kremaya gömücem izninizle." Masaya oturdu önünde irice bir dilim pastayla beraber.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" İki çatal alıp Leyla'nın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Karli bana, sosyal medyada dolaşan bir haberi okuyunca ne kadar tuhaf hissettiğini söyledi; bir tarih ders kitabında neden ve nasıl skandal olduğunu katiyen anlayamadığımız bir kaç sayfanın fotoğrafı ek olarak vardı haberde. Fotoğraf bir sınıfta çekilmişti ve

arkada sıralar, pencere ve beyaz renkli perdeler gözüküyordu. Karli yaşlılarının bu tip odalarda, bu kitap gibi şeylere odaklanarak neredeyse her gün saatler geçirdiğini fark edince tuhaf hissetti."

"Katı yiyen ne demek bilmiyorum, ama evet. Nasıl böyle şeylerle ilgilenebiliyorlar ya? Çok şey işte, kopuk. Birbirlerinden kopuk şeyler."

"Her yeni nesil Türkiyeyi yeniden inşa edecek ya,"

"Ha?"

"Binaları, ofisleri, bürokrasileri ve hatta bilimleri ve teknolojileri. Mimarlar, mühendisler, polisler ve bütün meslekler. Uzay gemilerinin duvarlarını leğimleyecek işçiler lazım ve bu gemileri sürececek kaptanlar. Siz parça parça Türkiyeyi inşa edin diye, Türkiyeyi sizin içinizde parça parça inşa ediyorlar. Bir parça leğim, bir kaç geometri formülü, simetrik desenler, biraz tarih şovenizmi, biraz cinsiyetçilik... Hepsini kullanmayacak olsanız da, hepinizi kullanmak istiyorlar. Elini attığında elinin altında küçük bir Türkiye bulmak işlerine geliyor Emperyal kurumlar için."

"Ben küçük bir Türkiye değilim."

"Çünkü bağımsızlığını ilan ettin."

Karli'nin elindeki telefonu titremeye başladı bu noktada. Fısıldadı, bilinmeyen numaraymış, hoparlöre aldı;

"Alo?"

"Nasıl gidiyo tatlım? Taşınmışsınız, evine gittim kapı duvardı."

Şok olmuş bir ifade sardı yüzünü Karli'nin.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Buldum işte. Buluşmak ister misin? Her zamanki yerdeyim. Özledim seni." Oturduğu yerden dikildi.

"Senin ıslah evinde olman gerekiyor."

"Heh. O iş öyle olmadı. Hadi, senin için oyun kabinini sıcak tutuyorum. Öptüm, muck."

"Hepinizin gelmenize gerek yoktu" dedim, arcade salonunun önündeki kaldırımında. Ayrılacağımızı tahmin ettiğim yol başında durdum ama Kül yürümeye devam etti, yola bakan pek çok dükkanın da bulunduğu çarşı kısmının içine girdi.

"Hemen şurada bir erotic shop var, gördün mü? Biz orada seni bekleyeceğiz."

"Tamam. Başım derde girerse ararım."

"Dikkat et kendine."

Ayrılmadan önce Stajyer cebinden bir nane şekeri kutusu çıkarıp verdi. Ağzıma iki şeker attım. Ben önüne gelince cam kapı kendiliğinden açıldı. İçerde tanıdık bir kargaşa var. Arka planını doldurduğu sayısız anım geçti burada. Lastik tadında soğuk pizza dilimlerini karnıma indirdiğim günler gibi tanıdık. Genelde bu saatte burada olmam. Benden küçük çocuklar dollanıyor etrafta. Sadece bir keş var, uzak bir köşede video oyunu ekranına yapıştırmış kendini. Arcade çalışanı olan genç kadın, bacaksızların arasında bebek bakıcılarıymış gibi duruyor. Kollu makineler tarafında sadece Lorelay'ın kardeşi yaşlarında bir kaç oğlan çocuğu var. En sevdiği oyun konsoluna gittim onu bulmak için. Arkamdan gelen sese döndüm. Üzerine uzandığı oyuncak motorsikletten doğruldu, gerilerek;

"Görüşmeyeli epey oldu."

Gözlerinin çevresi her zamanki gibi soluk, uzun sarı saçları beline düşüyor. Benden on santin daha uzun olmasının havası hep atar zaten. Bedenin üst kısmını iyice gerdiğinde crop top'ın içinde göğüsleri yol katetti. Motordan indi.

"Geldiğin için teşekkürler."

"Sen nasıl serbest kaldın?"

"Hiç bir şeyden haberin yok tabi ki. O iş hiç de öyle olmadı. (Yarış simülasyonunda motor uçurumdan aşağı yuvarlandı.) Başım belaya girmede bile."

"Ne oldu?"

"Atakan'ın babası, Bay Hızır kendini yatak odasında avizeye asmış. Aramızda geçenlerin açığa çıkmış olmasını pek iyi karşılamadı. Karısı da öğrendi, Atakan'ın annesi, ama onunla yüzleşmeye fırsat bulamadı. Adam öldükten sonra da kimse bu konuda konuşmak istemiyordu. Kimse gelip bana bir şey bile demek istemedi. Benimkiler, sadece, beni ev hapsine soktular. Bana kızıyorlardı. Tabi, sık sık kaçtım. Çok bir şey olmadı. Ha bi de, Atakan'la... şeyi biliyorsun adını unuttum şimdi, ailesi drone dükkanının sahibi olan keş var, onun evinde bir parti vardı. Yatak odasının kapısını kapadılar ve Atakan yarı çıplaktı, karın kaslarını görebiliyordum. Bir kutu dolusu hap içip kendini öldürmeye çalıştı. Ben izin vermedim. O gece midesini yıkadılar. Daha sonra da tımarhaneye kaldırdılar, şok tedavisi uyguluyorlardı en son galiba. Yazık oldu. Babası, Bay Hızır, bir keresinde beni okuldan sonra kavramıştı; yani bu sefer okuldan sonra, bizim okuldan başka bir öğretmenin evine gitmiştik, orasını bulabilmişti kaçamak yapmak için. Boşaldıktan sonra Atakan'dan bahsetmeye başladı. Dedi ki, ona utanç getireceği yerde ölseymiş. Çorabımı dişlerinin arasında çiğniyordu. Boşaldıktan sonra. Önce, meme ucumla ilgileniyordu. Annesini baştan çıkarmaya çalışmadım

ama. Bunun için benden fazla nefret ediyor. Hastanede beni görmemek için gözlerini kapadı neredeyse. Tabi, Atakan da benden nefret ediyordu herhalde. Sikmesine engel olmadı son bi kere. Yani, denemesine en azından. Bence başarılı bir çabaydı, içimden keşke sen de orada olsaydın diye geçirdim. Öyle bozuldu ki." Elimden nane şekeri kutusunu aldı ve ağzına iki şeker attı. Gülüşünde çok şerefsiz bir şeyler var, neredeyse hipnotize ediyor beni. Dudaklarının etrafına bakabiliyorum ama gözlerim tek bir noktaya odaklanamıyor. Kutuyu elime verdi.

"Ya sen ne yaptın?"

"Neden beni dışarıda bıraktın? Atakan'la sen; neden arkadaşımı benden aldın, ve... ?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece yapabileceğimi görmek istedim. Atakanla ve Garoyla çok şirindiriz, gönlüm el vermedi. Alınmadın değil mi? Son karşılaştığımızda alınmış gibiydin."

"Siktir git." Gitmeye yeltendim ama;

"Dahil olmak mı istiyordun" dedi. Yüzünün dibine vardım.

"Benden beş santim daha uzunsun ve okulun yüzme takımındaydın, değil mi?"

Cevabı beklemeden yumruğumu burnuna yapıştırdım. Zemine düştü. Hiç ses çıkmadı. Arkamı döndüm. Bir kaç adım sonra durdum. Yerde yatıyor. Elimi uzattım. Burnundan kan akıyor. Tenime değişti ağlayan bir orgazm gibi. Ayaklarının üzerine ulaştığında artık çok geçti. Ardımızdan malzeme dolabının kapısını çektiğinde, ben kot şortunu indirmeye çalışıyordum. Dudaklarının arasında bütün geçmişim var, emiyorum. O da beni soymaya başladı. Hızır kendi kaşındı. Atakan kimsenin suçu değil. Beni oyunun dışında bıraktı. Onu durdurdum:

"Ya Garo?"

"Ne olmuş Garo'ya?"

Ne olmuş. Onu orada bıraktım ("Bir daha beni arama.") ve arkama bakmadan Arcade'den koşar adım çıktım. Nane şekeri kutusu kaldırıma düştü.

Kaldırıma oturdum. Dizlerimin arasından çeşitli küçük bitki kalıntıları ve izmaritlerle dolu olan asfalta bakıyorum sakinleşmek için. İzmaritler Kül'ündür büyük ihtimal. Hava tenimi soğutuyor. İçim soğusun diye bekliyorum. Biraz midem bulanıyor. Yoksunluk çekiyor olabilirim. Bir gölge geldi üzerime. Bulut geçiyor. Bu gezegene geri gelmemeliydim. Hata yaptım. Unutmalıyım, bırakıp gitmeliydim. Sesini tanımazlıktan gelmeliydim. Unutmam gerek. Siktir olup gitmem gerek, bir daha da dönmemem gerek. Babam iyi ki mahvetmiş her şeyi yoksa çıkacağım yoktu bu bok çukuru gibi gezegenden. Bunu demek istemedim. İyi değil. Babamın yaptıkları iyi değil. Benim yaptıklarım... İyi bir şey yok bu hayatta. Etraf yine aydınlandı. Bulut gitmiş. Ağzımdaki şekerleri tükürdüm. Hala ağzımın içindeymiş bütün bunlar olurken. Salyamla birlikte asfaltın üzerine düştüler. Şimdi fark ettim, salyamın düştüğü yerde bir salya izi daha var buradan daha önce geçmiş olan bir salyangozun bırakmış. O iz daha dar, neredeyse kuru. Koyu gri asfaltın üzerinde siyah. Çorabını ısırmış. Üzerinde bu sefer daha koyu bir gölge belirdi, Kül gelip yanıma kaldırıma oturdu.

"Ondan daha iyi değilim."

Kolunu omzuma attı. Neyse, boş ver artık. Defolalım bu gezegenden.

"Diğerleri içerde mi?"

"Hıhı. Stajyerle Leyla kendilerine kovboy şapkası bakıyor."

"Heheheh."

Birer korkunç kovboy şapkası bulmuşlar birbirleri için.

"Harika olmuş. Gemide makas var mıydı? Stajyer, yukarı çıkınca senin odama gelmen gerekecek, (Tuşa bastı ve gemiye ışınlandık.) Saçımın artık kısa olmasını istiyorum, sen kesersin di mi?"

Tabi diyecekti ki, metal kapının açılmasıyla ortak alanda tanımadıkları birinin buzdolabını karıştırdığı manzarasıyla karşılaştılar. Yumruklarımı sıktığımı gören Kül, önüme geçerek onunla aramda duvar oldu.

"Saçını da mı kesiyor senin, ama ne de şirinsiniz. Midem kalktı."

"Ne arıyorsun burada!"

Stajyer ile Leyla birbirlerine bakıyor.

"Galiba tanıdığın biri Karli..."

Odanın içinde sersem sersem yürümeye başladı, Kül'ün yanından geçti;

"Öyle de denebilir. (Yanıma geldi, bana doğru fısıldamak için eğildi.) Bana arkadaşlarının yanında vurmuyacaksın değil mi, (Şimdi yüksek sesle;) nasıl bir kız olursun yoksa."

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki, elimin taş olduğuna eminim. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, his yok, kan da.

"Gitsen iyi olacak" dedi Kül.

"Gitmek isterdim, tabi. Ama maalesef bana katlanmak zorundasınız. Bir çeşit kanun kaçağı olduğunuzu varsayıyorum. Geminizin bilgisayarına dijital bomba yerleştirdim, ve her an konumunuzu Galaktik Donanma'ya iletebilirim."

Bir bakış atması yetti Kül'ün, Stajyer'in kaptan kabinine gitmesi için.

"Seni bilgisayardan uzak tutarız yeter" dedi Leyla.

"O zaman da, dediğim her şeyi yapmanız karşılığında belirli aralıklarla ekrana gireceğim güvenlik kodunu girmem ve bomba kendiliğinden patlar."

"Blöf yapıyorsun" dedi Kül, yarı ciddi bir tonda.

"Evet canım, blöf yapıyorum. Ben nere, başkalarına santaj yapacak yetenek nerede. Di mi Karli? Ben sadece insanları arkadaş edinirim, sonra da yatakta ağlıyor olurlar benim için. Tabi, Karli'ysen belki sevişmemiz bile gerekmez ağlaman için. Bu arada, sahiden, Garo'ya ne olmuştu ya, sen takip ettin mi; ben etmedim de."

Kafasını kırmak istiyorum. Kül kaptan kabinine, Stajyer'in yanına gitti.

"Bizden ne istiyorsun" diye sordu Leyla.

"Pek çok şey isteyeceğim. Öncelikle, güzel şapka. (Koltuğa oturdu ve sandalyelerden birini önüne çekti ayağını koymak için. Kolları iki yöne açık, kanat gibi.) Bana Karli'nin odasını verin, ilk olarak. Sen, ve öteki şapkalı olan, ikinizi istiyorum. İsterseniz sırayla ama tek tek yapacaksak, kimin ilk geleceğine ben karar veririm ve ikinizi birden alacağım kısa bir dönem olur ikisi arasında. Tamam mı?"

Leyla'nın bana tuhaf tuhaf bakmasını, beni suçlamasını bekliyordum. Tepki göstermedi. Kül geri geldi yanımıza, yüzünde başımızın belada olduğunu söyleyen bir ifade var. Leyla'yı kenara çekip ona bir şeyler fısıldadı. Stajyer de geldi. Galiba Kül bir çözüm bulana kadar onu oyalamamız gerekiyor.

"Sen! (Stajyer'i gösteriyor.) Teknik destek sensin buralarda di mi? (Yanında getirdiği polybius kutusunun metal başını çitlatarak açtı ve küçük bir yudum aldı, köpüğünü aldı içeceğini.) İster misin? İsteyen var mı? Hadi, emrediyorum! İçmiyor musunuz? Neyse, ne diyordum, çözemedin di mi bombayı? (Ne olduğundan bile emin değilim, dedi Stajyer.) Ben makineleri bozarım, sen tamir edersin. Bu yüzden. Öyle bir bozdum ki o dijital makineyi, bomba oldu. Bilirsiniz. Hadi ama, Karli benden hiç bahsetmedi mi?"

Buna daha fazla katlanamayacağım. Kül'ün yanına geldim, bir şeylerle uğraşiyor ekranda, yanına yaslandım;

"Aslında tam senlik biri, değil mi?"

"Seninle uğraşıyor, dolayısıyla ondan nefret ediyorum."

"Evet. Ben de."

"Sen nasıl idare ediyorsun?"

"Tuhaf. Kafamın içinde olmasındansa ortalık yerde durması daha iyi sanırsam."

"Bundan sonra senin istediğin bir yere gidelim. Yani, şundan kurtulduktan sonra. Kafa dağıtırız. Nasılını sen seç."

Ortak alana döndüm. Masanın üzerine temokrasi bantları koymuş.

"Siz burada eğlenmek için ne yapıyorsunuz, buzdolabında da bir şey yoktu. Ot zulanız nerede (polybius'u kafasına dikti) bana bong getirin lütfen. Teşekkürler. Tem isteyen?"

An itibariyle hepimiz ondan öğreniyoruz, ve o da bunun farkında. Kendini koltuğa bıraktı. Kafayı buldu. Ses çıkarmadı uzunca bir süre. Leyla bana baktı ne yapacağımızı söylemem için, omuz silktim. Kül yanına gitti, gözlerinin kapalı olup olmadığına baktı. Bir süre bekledik. Sonra Stajyer tost yaptı kendine.

Ben odamdayım, kapım açık, ortak alanın da kapısı açık. Leyla kızarmış ekmeği kemiriyor. Stajyer yerken canı çekti ama tost yemek istemedi. Yatağımın üzerine oturdum, sırtıma battaniyemi aldım. O yokmuş gibi yapıyorum. Birden yattığı yerden doğruldu. Nerede olduğundan emin değilmiş gibi sağa sola bakındı. Beni arıyor galiba. Leyla çaprazında kızarmış ekmeği yiyor. O ise oturduğu yerden kalkıp hızlı adımlarla tuvalete gitti. Eşit oranda hızlı adımlarla da oturduğu yere geri geldi.

"Hadi size acıdım. Beni Karatran'a bırakın, sizi rahat bırakırım. Anlaştık mı?"

Kül kaptan kabinine gitti,

"Rotayı belirledim."

Bir bant daha yırttı koruyucu poşetinin içinden, beline yapıştırdı.

Beş saat var Karatran'a. Leyla makine seansına girmek için aramızdan çekildi. Kül ile Stajyer de odalarındalar. Ortak alanın ışıklarını kapatmış. Odamdan yavaş adımlarla çıktım. Ortak alana doğru daralan koridordan geçtim, koltuğun üzerine kıvrılmış uyuyor. Ben gelince gözlerini açtı.

"Arkadaşların galiba beni sikmeyecek. Olsun. Sizin kaybınız. (Kafası yana dönük, boşluğa bakıyor. Ağzına bir şey attı.) Şeker. (Başını çevirip, dilini gösterdi bana.) İster misin? Naneli. Benimle yatmaya zorlamayacaktım zaten arkadaşlarını. Blöf yapıyordum. Bomba beni başınızdan savmamanız için. Dijital bomba filen de değil. Gerçekten bomba var bu gemide, ben getirdim. Durum şu Karli, Yenikıbrıs'ta yapacak bir şeyim kalmadı. Seni aradım."

"Bomba nereden çıktı?"

"Son görüşmemizden sonra, benimle kalmayacağını düşündüm. Böyle, gemiyle ve arkadaşlarla geleceğini bilmiyordum. Sadece seni rehin alacaktım."

"Neden?"

Bir şey demedi. Şekeri yutkundu.

"Hiiiiç."

Yine sessizlik.

"Burada uyuyacaksan, pike getirmemi ister misin?"

"Olur."

Gemi gezegene iniş yaptı. Odamda, battaniyemin altındayım. Uyumuşum, sesine uyandım.

"Demek odan burası."

Kapının açık olmasından faydalanmış. Çizgi roman koleksiyonuma, eşyalarımın bakıyor. Her yer karman çorman.

"Amma da pasaklısın ha. Arkadaşların söyledi mi bilmiyorum, ben gidiyorum. Bilgisayardan virüsü temizledim. Yolculuk için teşekkür ettiğimi söylersen gemiyi süren kadına. Gitmeden odana da bir bakayım dedim. Yenikıbrıs'taki odan da böyle ıvırzıvır doluydu."

Yattığım yerde kımıldamadım bile. Hala kızgınım. Bana hangi işkenceyi yapmak için odama geldiğini tahmin etmeye çalışıyorum. Bana doğru döndü. Bir an gözlerimin içine baktı. Bir an ama. O kadar.

"Sen yerinden kalkma. Zahmet olmasın. Ben giderim. Gö..."

Refleks olarak söze başladı. Gerisini getirmede. Kapımda durdu, sırtı bana dönük. Ve gitti. Yerimden kalkmadım. Sadece duvara baktım. Gardroba döndüm. Ortak alanın ışığı aydınlatıyor odayı. Gardrobun gölgesi çizgi roman yığının üzerine düşüyor. Yerde külodum var. Koleksiyonluk plastik yeşil tavşan. Plastik gözlük. Boş kola şişesi. Dondurma çubukları. Böyle, dolu ıvır zıvır. Kül ortak alanın ışığını gündüz moduna getirdi. Benim odam da daha aydınlandı. Kimse yanıma gelmiyor. Bana alan bırakıyorlar, kendimi terk edilmiş hissetmiyorum. Battaniyenin altında oldukça sıcak hissediyorum. Üzerimi açtım. Dünden beri aynı şeyleri giyiyorum. Ve kurt gibi açım. Bir şey bitmiş gibi hissediyorum. Ne, emin değilim. Onun bitmediği kesin. O hep bitiyor. Terliyim, üzerimi çıkardım. Hızır ölmüş ha. Gardroptan kendime temiz iç çamaşırları çıkardım. Eşofman altı ve hoodie giyeceğim, altına temiz bir atlet bulabilirsem. Buldum. Telefonu kontrol ettim Lorelay mesaj atmış mı diye, izlediği film hakkında üç kısa mesaj atmış. Önemli bir şey yok, şaka yapıyor. Gülücük attım. Yatağıma oturdum. Eski odam da karman çormandı. Böyle seviyorum. Belki bir avize alabilirim. Çizgi roman okurken ekstra ışıklandırma işime yarayabilir. Toplasam mı çizgi romanlarımı, yok ya, böyle iyi. Tepe olması şirin duruyor. Kahvaltı etsem iyi olacak. Özür de dilemem gerek, yalnız,

benim Şeyim nerede; anahtarlık da burada olacaktı. Metal anahtarlık. Yok. Giderken almış galiba. Tuhaf. Neyse. İstediğim zaman gidip yeni bir tane kazanabilirim. Onu kazanmamıŐtım zaten, adil değildi. KİL almıştı benim için. Kahvaltıda benim için tost kalmış mıdır acaba, karnım gurulduyor. Önce yiyip sonra özüş dilesem olmaz mı?

(kablam) kathatonya blues mono

Boğum boğum. Kapıları parmaklarımla sondan geriye doğru sayıyorum. Hangi kapı olduğunu bilmiyorum, ama hangi parmağımda durduğunu hatırlar gibiyim. Yüzük parmağımın üzerinde ikinci kez durdum, yedi. Evet, bu olsa gerek. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Karli'ye parmağımınla gösterdim odayı. Kirli çamaşırlarını birlikte topladık. Tam hatırladığım gibi, ölü sarı ışıklar aydınlatıyor. Belli belirsiz plastik kokuyor. Odanın içinde on dört tane çamaşır makinası var. Beyaz metal kutuların üstleri şeffaf plastik kaplı. Bir tanesinin üzerine Karli oturdu.

"Deterjanı nereden koyucam?"

"Gerek yok. Susuz ve deterjansız temizliyor. İçine koyup kapağını kapatıyorsun, bitince sana haber veriyor."

"Peki, bunların hepsi çalışıyor mu?"

"Bilmem." Bir tanesinin kapağını kaldırdım.

"Hepsini deneyelim mi?"

Karli'yle birlikte çamaşırlarını on dörde böldük ve farklı makinelerde temizlenmeye bıraktık. Hepsi aynı anda dönüyor. Bir şey diyecektim, telefonuna gömülmüş. Lorelay ile muhabettini bölmeye degecek bir şey değildi. Ortak alana geçtim, koltuğun karşısındaki bilgisayar ekranı küçük bir sinema perdesine dönüşmüş. Işığı kapatmışlar, Leyla'yla Stajyer film izliyorlar. Buzdolabından bir şişe bira alıp yanlarına dikildim.

"Ne izliyorsunuz?"

"Eski bir komedi filmi, Stajyer seçti. Başa almamızı ister misin?"

"Gerek yok. Yer açın sadece." Kalçam koltuğun en ucunda. Büyük bir yudum indirdim mideme. Yanımda Stajyer, pantolonuna değiyor; öteki yanımda Leyla. Ekranı dönen filmi takip etmiyorum. Şişenin üzerindeki etiket gözüme ilişti. Kahverengi camın üzerinde yapıştırılmış bir çıkartma. Altın çerçevenin içinde siyah zemin var ve üzerinde markanın adı büyük puntolarla yazıyor. Şişenin tepesini öptüm bir yudum daha alırken. Oturduğum yerde biraz doğrulurken Leyla'ya çarptım, dudaklarım ıslak, geçirdim, özür diledim. Loş ışık altında farklı gözüküyor herkes, omzum Stajyer'e dayalı Leyla'nın üzerindeki bluzun yakasındaki fırfırlar omzuna kadar uzuyor. Örgü gibi. Yakayı oluşturuyor. Bir makine kumaşı bu şekle sokmak için, örülmüş izlenimi vermek için ezmiş ve dağlamış olsa gerek. Boş bulundum, uzanıp değdim tırnağımın ucuyla, izin isteyip kalkacaktım. Takıldım ama düşmedim. Şişemi geride bıraktım, bitmemişti ama geri gitmek istemedim. Buzdolabını kapadım bira aldıktan sonra. Koridora girdim, arka tarafa depoya geçtim. Geminin bağırsaklarından geçip en arka bölgeye geldim. Elimde şişenin ağırlığı var. Bu sorunu içerek çözebilirim. Uzayı çıplak gözlerle izlemeyi eskiden çok severdim. İticilerin tozu altında olsa bile. Burada koca bir cam olduğunu bilmiyorlar. Bir ara gösteririm. Şimdi, sadece, gözlerim dinleniyor. Biram bitti. Yıldızlara karşı kafama diktim şişenin geri kalanını. Kahverengi camın üzerinde aynı etiket var. Yenisini alma niyetiyle ortak alana döndüm, biraz üşümüşüm, Karli bir sandalyeyi ters çevirip oturmuş yanlarına; gidip Stajyer'in yanına oturdum, kolumu attım, üzerine çıktım galiba biraz. Üşümüşüm. Leyla kendine alırken bir şişe de bana getirdi. Teşekkür ettim. Filmde çok iyi giyimli bir tip var, dengesiz davranıyor. Sempatik yaklaşmamızı istiyorlar buna, kaderim yıldızlarda diyor. Karli, amma yayılmacı bir tip dedi onun için. Harbiden de öyle. Ortadan ikiye bölünmüş dünyayı alıp içinde taşımak istiyor, hem saldırgan hem mağdurmuş gibi davranıyor. Yıldızlara ulaşırsa kurtulacakmış gibi. Ekranın ışığı Karli'nin yüzünü maviye boyuyor. İzleyenler sıkıldı filmde, Karli başka bir şey açtı. Ben de yeni bir bira açtım. Bak bu daha

eğlenceli. Çizgi film. Yerime kıvrıldığımda ben bu sefer Leyla için getirmediğimi fark ettim ve oturduğum gibi geri fırladım. Karli de istedi. Herkese servis yaptım, ve ayrıyeten kızarmış tavuk kovası söylemeye karar verdik. Uygulamaya girip hallettim. Leyla bira şişesinin etiketini tırnaklarıyla kazımış. Tırnaklarının altında parçaları kalmış olmalı.

"Ekranı izlemiyorsun değil mi?"

"Yok hayır."

"Üzerimdeki bluzu beğendin mi? Değiş tokuş etmek ister misin?"

"Güzel bluz, neden vermek istiyorsun ki?"

"Saklandığım yerde çok seçeneğim yoktu, yaptığım işten kazandığım kadarıyla ve bulabildiğim şeyleri giyiyordum. Aslında bu bluzdan nefret ediyorum."

"Beni takip et."

Odama geldik, gardrobu gösterdim.

"Ne istiyorsan senindir." Arkamı döndüm giyinmesine izin vermek için. Bir kaç adım attım.

"Nasıl?"

"Güzel, artık buradan giyinebilirsin. Paylaşırız. Gereğinden fazla var zaten." Lacivert polonun içinde Leyla,

"Kemerin var mı?"

"Olması gerek."

Ona yaklaştığımda başındaki metal panelin etrafını saran pembe derinin içinde mor damarların attığını gördüm. Hatta elini başına götürüp orayı kaşdı. Kemerleri çıkardım onun için, iki kemeri daha doğrusu. Kendi ince kemerini çıkarıp, epey tahriş olmuş ama yine de daha kalın olan kemerle değiştirdi. Kemerin kopçasını takarken tırnaklarının altında parlayan devre hatları olduğunu gördüm.

"Havalı oje" dedim.

"Bu mu, teknoorganik virüs bu. Seans vakti yaklaştığında oluyor, kendine çıkış yolu arıyor. "

"Ha."

"Teşekkürler bunlar için."

"Lafını etmeye değmez."

Buzdolabından salladı bana bir tane daha, tokuşturduk şişeleri.

"İsteyen var mı?" Yok. Karli bir yandan telefonuna bakarak yanımıza geldi, başını kaldırıp telefonu cebine soktu,

"Neden içeride on dört tane çamaşır makinesi var" diye sordu bana. Bir an duraksadım,

"Çalmıştık galiba."

"Neden on dört çamaşır makinesi çalmıştınız ki?"

Omuzlarımı silktim; genizden gelen bir ses belirdi, Leyla galiba, güldü. Bir an sürdü, baktığımda gitmişti. Şişesini tezgaha koyup dayandı,

"Kullanıyormusun bari onları?"

"Bazen."

"Az önce ben kullandım on dördünü. Çamaşırlarımı yıkadık. Hemen bitti. Lorelay'la konuşuyordum, cümlenin sonu bile gelmeden yıkadılar."

Leyla sırtını tezgahın üzerinde geriye doğru uzattı. Bira şişesi yanağına dayalı, soğuşu hissediyor olmalı. Sonraki yudumunda yutkunmakta zorlandı. Saati gelmiş gibi etrafına bakındı, koluna baktı. Derisinden başka bir şey yok. Dijital bir kol saat işine yarardı. Bir ara onun için bir tane bulmalıyım. Şişeyi geride bıraktı, ardına döndü; ben geliyorum şimdi, dedi uzaklaşırken. Bize bakmadan. Kollarım göğsüm etrafında kavuşuk, Karli'ye bir soru sordum. Konu ağaç evlere geldi; bir haber görmüş Lorelay. Belki yasaklayabilirlermiş ağaç evleri, illegal unsurlar ele geçirmişler bazı muhtelif yerlerde. Daha sıkı bir şehir mimarlığı rejimine geçmek niyetinde olduklarını açıklamışlar. Bi şey olmaz, dedim. O tip kanunlar hiç doğru dürüst uygulanmaz. Uygulanmaz ama bazen şaşırtıcı derecede etkili olabiliyorlar. Gıcıklık edecekleri zaman oluyor bu. Yani, evet. Sinir bozucu. Aynı fikirdeyiz. Pastanın kalan son dilimini buzdolabından çıkardı Karli, isteyip istemediğimizi sordu. Stajyer çizgi filme dalmış, istemedi. Bir elinde çatal ötekinde tabakla Leyla'yı beklemeye karar verdi. İç cebimden karton kutuyu çıkarıp içinden bir dal aldım. Çakmak üzerimde değil. Stajyer'in yanına gelip kıcıımı koltuğa çarptım. Çakmağı burada bırakmışım, daha önce elimde oynarken; göya çakmak için geldim ama oturunca sigarayı yakasım gelmedi. Neden bilmiyorum. Elimde kaldı. Stajyer'in ayak bileğini sıyrılmış pantolonu sayesinde görebiliyorum. Ellerime bakıyordum, bileklerini de gördüğümü fark ettim. Sıgara parmaklarının üzerinde her an kırılmak üzereymiş gibi duruyor. Stajyer'in yüzünü pek aydınlatmıyor ekranın ışığı, oturduğumuz koltuğa kadar gelmiyor parlaklık. Sigarayı sonrası için cebime sakladım. Karli hala bekliyor mutfak kısmında. Leyla'nın çığlıkları iyice şiddetli bir hal aldı ve bir anda sustu. Bitti, gelir şimdi diye düşündüm ama uzunca bir süre kapıda belirmedi. Kötü geçmiş olmalı. Ne Stajyer ne de Karli henüz bir şeyden şüphelenmeden fırsatını bulup yanlarından ayrıldım. Yalnız bırakılmaya ihtiyacı vardır belki, ama başka bir şey de olmuş olabilir. Siyah makinesinin bulunduğu odanın kapısına geldim, kulağımı dayadım içeriye dinlemek için. Hiç ses yok. Bir kez tıklattım ve içeri girdim, makinenin yanında yere yığılmış yatıyor Leyla. Hemen üzerinde o küçük yaratık tepiniyor sanki onu uyandırmak istercesine. Biraz daha yaklaştım ve Leyla'nın kafatasının açık olduğunu gördüm. Beyninin birazı yerdeydi, kafatasındaki o metal panel elinde. Parmaklarının ucu kırmızı. Kemik parçaları. Ne yapmam gerekiyor? Bilmiyorum. Gidip ötekileri çağırırsam, onlar ne yapacak? Yere çöktüm, karşısına. Kafasındaki açıklığın etrafındaki kasların hareket ettiğini görebiliyorum. Kas gibi hareket etmiyorlar. Bir ahtapotun siyah dokunaçları gibi kimildiyorlar. Önce gözle ayırt edilemeyecek kadar yavaş bir hızda, sonra kafatası tamamen kapandı. Metal çıkıntı da belirdi. Deri ilerliyor. Öksürdü Leyla, yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ettim. Makinenin uzandığı yerine oturdu. Kendini sırtüstü bıraktı. Makinenin keskin ve metal sarkıtları başının üstüne indi. Süreci bitirmesi gerekiyor ve bunun için Leyla'nın, yeniden yattığı yere bağlanması gerekiyor. Bu sefer koparamasın diye yedek kemerlerin hepsini sardım vücuduna. Çok gırtlaktan bir çığlık atıyor aralıksız. Aniden durdu. "Kül?"

"İyi misin?"

Bana ve yerdeki kalıntılara baktı.

"Yine yapmışım."

Kemerleri çözmesine yardım ettim.

"Yedekleri iyi akıl etmişsin." Karşılık vermedi. Kalktı. Yürüyecek gibiydi, ama yürüyemedi. Benim az önce çöktüğüm yere çöktü. Eşlik ettim.

"Sorunun neden kaynaklandığını biliyor musun?"

"Benden."

Kanlı parmaklarını gördü.

"Her şeyi de kirlettim."

"On altı çamaşır makinemiz yok boşuna. Sığara?"

Dev pofuduk çiçeğe sıkıca tutundum. Dağılacak kadar narin gözüküyor ancak Kül bana öyle olmayacağına dair söz verdi. Normalde kask takmamız gerekiyormuş, uzaylı kişi Kül'ü uyardı ama benim için gerek yok. Düşsem de bir şey olmaz. Düşmem zaten. Çiçeğin pamuğa benzeyen dış yüzeyini sert sapına beyaz damarlar bağlıyor. Yine pamuk gibiler ama daha sıkılar. Örülmüş gibi. Beyaz tüy topuna doğru bastırınca kollarım içeri daldı, parmak uçlarım sapa değdi. Tırnakladım. Hazır mısın diye sordu Kül, beni aşağıda bekleyecekmiş. Kanyonun altındalar Stajyer'le Karli. Biz yukarıda, uçurumun tepesine doğru biten dev bitkilerin yanındayız. Taştan çıkıp yukarı doğru eğilerek zeminle aynı hizaya geliyor bazıları. Ben çiçeğin üzerine atladım. Güçlü bir rüzgar topları havalandırdı, önce önümdekiler kalktı. Sapın koptuğunu duydum, birden maviliğin içindeyim. Yukarıyla aşağısı birbirine karıştı, ne yöne bakıyorum hiç bir fikrim yok. Rüzgar saçlarımı tamamen açtı ve bütün tenimin üzerinde yoğunlukla hissediyorum rüzgarı. Çok serin değil. Bir yöne doğru düşünüyorum, yükseliyor da olabilirim. Hareket olduğu kesin. Gözlerimi açık tutabiliyorum ama göz kapaklarım dalgalanıyor neredeyse. Masmavi boşluğun içinde tamamen yalnızım, başka hiç bir cisim yok. Diğer topları göremiyorum. Hızla kayboldular görüş alanımdan. Çok uzakta galiba, bir tanesi. Onun dışında hiç bir şey yok. Ufuk çizgisine yaklaştıkça beyaz olan bir mavi gök bu gezegeninki. Kırmızı bir mühür gibi duran gündüz ayı var. Üzerindeki kraterler seçilebilecek kadar büyük. Şu an sırtım dönük ona, bir an başımı çevirip baktım. İyice yükselmiş olmalıyım. Biraz yavaşladık. Yay çizgisinin tepesine yaklaşmış olmalıyım. Altımdaki kanyonun seçebiliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Çok yüksekteyim. Etrafımda kıyaslayabileceğim bir şey olmadığından hareket ettiğimi yalnız yüzüme çarpan rüzgardan anlıyorum. Bir an durmuşum gibi geldi. Elimı bıraktım, pamuğun içinden kaldırdım. Tırnaklarımın ucuna yeşil bitki yapışmış. Bitkinin sapı yeşilmiş demek ki. Mavinin içinde ileri doğru alçalmaya bağladık, yine sertleşti rüzgar. İnişe yaklaşıncaya birden yeniden yumuşadı, sanki paraşütmüş gibi. Kanyonun içine doğru alçaldım, diğer topların da alçaldığını görebiliyorum. Yarığın içine girdim ve de kanyonun duvarında düzlüğün bir kat daha oluşturduğu yan dala doğru uçtum. Uzaylı rehber ve diğerleri beni orada bekliyorlardı, üzerlerinden geçerken bağırdım:

"Haklıymışsın, gerçekten de iyi geldi!"

Sanırım beni duydular. Biraz ileride zemine yaklaştı top, rehberin daha önce dediği gibi yaptım ve kollarımı bırakmadan kendimi top ile zeminin arasına indirdim. Ayaklarım yere değdi, koşarak eşlik ettim topa bir süre. Sonra bıraktım. Biraz ileride o da yere çarptı, rüzgar tarafından döngele gibi sürüklenmeye devam etti gözden kaybolana kadar. Kollarımın arasına alıp bir buket çiçek gibi havaya kaldırdım Kül'ü, kaburgalarını kırmamaya çalıştım ama biraz zorlamış olabilirim. İyice sıktım. Onu geri indirdiğimde beklemediği duygu patlamamdan dolayı biraz eğlenmiş gözüküyordu. Ona bizi buraya getirmeyi akıl ettiği için ne kadar müthiş olduğunu söyledim. Övgüyü üzerine aldı, alması gerektiği gibi, ve uygun bir tonda devam etti;

"Bu kadar hoşuna gideceğini bilsem ilk iş buraya gelirdik. Herkes kıymetini bilmiyor, biliyorsun, bütün teknolojinin sunduğu imkanlar bir yana."

Karli yarı ciddi bir tiksinti tonuyla devam etti;

"Mesela ben, ben hiç takdir etmiyorum bunu."

"Emin misin binmek istemediğine?"

"Hıhı. Ayaklarım yerde."

"Peki o zaman. Stajyer'le ben de deneyeceğiz; sonra şehre ineriz isterseniz. Senin de eğlenebileceğin bir şey yaparız."

"Acele etmeyin."

Rehberin peşine takılıp az ilerideki üç tekerli araca bindiler. Onları yukarı sürecektir. Karli'yle ben kaldık. Gidip bank görevi gören irice bir taşın üzerine oturdu, onu takip ettim. Aslında burada olmaktan şikayet ediyormuş gibi gözüküyor. Manzarayı izliyor. Pofuduk toprakların üzerinde slalom yapmak fazla korkutucu gelmiştir. Sırf yükseklik gözünü korkutmuş olabilir.

"Eee" diyerek lafı açtı. Telefonunu bir saniyelikliğine çıkarmıştı, bir şeye bakıp hemen geri soktu cebine. Göğün mavisi buraya kadar inmiyor. Taşlar turuncu.

"İskambil kartlarından kale yapmayı biliyor musun?"

"Bilmiyorum galiba."

"Çok zor değil. Kül bana öğretti. Bir ara büyük bir karttan kale yapmak istiyorum."

"Büyük derken?"

"Tabi birden çok kart destesi gerekir bunun için. Gemiye bir uçtan ötekine doldurmaktan bahsediyorum."

"Kullanacağımız kart destelerini farklı temalardan seçersek şirin olabilir."

"Nasıl yani?"

"Ortak alanı normal kartlarla doldururuz mesela, ama koridoru üzerinde çıplak kadınların olduğu kart desteleriyle ve başka odayı başka temalı kart desteleriyle doldururuz."

"Bekle, öyle bir şey mi var? Üzerinde kral ve kraliçenin olmadığı, kalplerin ve yaprakların olmadığı iskambil kartları da mı var?"

"Hıhı."

"İyiymiş. Sen evreni çok gezdin, değil mi? Pek çok tuhaf şey görmüşsündür. Gördüğün en tuhaf şey neydi, söylesene?"

"Bilmem. Bir keresinde, içindeki mürettebat bir parazit sıvı tarafından tamamen sindirilmiş olmasına rağmen işini yapmaya devam eden bir gemi yapay zekasıyla karşılaşmıştım. Yetmiş yıldır devam ediyormuş rotasında ileri geri gidip yük taşımaya. Kimse fark etmemiş mürettebatının farklı bir yaşam formu tarafından asimile edilmiş olduğunu. İçini temizleyip rotasına geri koydular gemiyi. Bu tuhaftı."

"Vay."

"Peki ya senin gördüğün en tuhaf şey neydi?"

"Bak, kollu oyun konsollarını biliyorsun? Böyle cam kutuların içinde metal bir pençe olur ve onu yönlendirerek camın içindeki ödülleri kazanmaya çalışırsın. (Hıhı.) Normalde içindeki ödüllerin hep tek tiptir. Yani, bazıları daha iyi bazıları daha kötüdür ama o kadar da değil. Bazı makineleri oynamak daha çok birim gerektirir, ve bazıları kazanmak daha zordur, farklı kazanma koşulları olur veya farklı bir biçimde

hilelidir. Farklı oyun konsollarında farklı kalitede ödülleri var, camekanın içindeki ödülleri de genelde kazanması daha zor olan biraz daha iyi olacak şekilde. Ben genelde en dandik oyunu oynarım, ucuz markasız peluşlar, lastik toplar ve benzeri ıvır zıvır olur ödül olarak. Daha pahalı makinelerden birinde bir video oyununun lisanslı peluşları vardı ödül olarak, ve her nasılsa, benim oynadığım kollu makinenin içinde, dipte o lisanslı peluşlardan en değerli olan vardı."

"Kazanabildin mi bari?"

"İki günümü aldı. Üst kattaki sinemanın tuvaletini kullanmam gerekti."

"Bak geliyorlar."

"Evet. Sen yukarıdayken internette haritaya bakıyordum. Ama bekle, onlar inince yaparız."

Üç tekerli motorlu araç yanımıza çekti, rehber geldi Kül ile Stajyer'in inişlerine eşlik etmek için. Ne olur ne olmaz diye. Bu canlı türü bir çeşit jelatini andırıyor. Glik'ti galiba adları. Transparan tenlerinin içini görebiliyorsun, ve yeşiller. Bunun dışında insana çok benziyorlar. Gözleri biraz daha yukarıda ve birbirlerine yakın. İnsanda alın diyeceğimiz bölge. Ayrıyeten, rehberimiz olan uzaylı kendi türü için ortalamadan daha uzun ve ince. Önce Kül yere yaklaştı, iki deneme yaptı ayaklarını zemine koymak için. İkincisinde pofuduk bitkiyi bıraktı. Stajyer de biraz sonra indi. Nefes nefeseler, Kül rehberimize teşekkür edip ücretini havale etti dijital cüzdanından. Kaskları iade ettiler. Karli'nin bundan sonra ne yapabileceğimize dair bir fikri var ama tam olarak ne olduğunu anlatamadı bize. Yine de oy birliğiyle Karli'nin dediğini yapmaya karar verdik. Kül saçlarını havalandırdı rüzgarda ve tacını geri taktı.

"Şehir bu tarafta, isterseniz yürüyebiliriz. Biraz alır ama yürünebilecek mesafede. Taksi de çağırabiliriz. Yürürsek sıkıntı olur mu, senin seansın için gemiye dönmemize daha çok var mı Leyla?"

"Daha vaktimiz var. Yürüyelim bence."

Az önce üç tekerlinin geçtiği yoldan yürüyerek vadinin dışına çıktık. Biz ardımızı dönüp yürüdüğümüzde güneş tamamen kaybolmuştu. Nereye gitti bilmiyorum ama gece de olmadı. Taşlık yolda ilerledikçe turuncu aşama aşama önce kahverengiye, sonra da kirliliğe bıraktı kendini. Yaklaşmış olmalıyız, etrafta tek tük sokak ışıkları var. Bazıları çalışıyor sadece. Bir tanesinin içi yağmur suyu dolmuş ve her nasılsa bir çeşit kurbağa içeri girmeyi başarmış. Eğimli direğin ucundan sarkan cam küre, çocuklara ilk evcil hayvanları olacak balıkları içinde verdikleri dandik akvaryumları andırıyor. Neredeyse tamamen kaya olan gri zeminden çıkan kalın borular gördük. Bunların bazıları yüzeye çıkıp ilerliyor, ötekileri ise açıkta duruyor öylece. İçlerindeki kablolar görülüyor. Biraz daha ileride etrafa rastgele saçılmış kırık kaldırım taşlarının aralarından geçtik ve yarım bırakılmış asfalt yola çıktık. Bir yere varmıyor ama bir ucundaki kaldırım medeniyete çıkıyor. Gelen geçen herkes çöpünü bu bodur yola atmış. Asfaltın üzerindeki çöpler deniz, kaldırım kıyıymiş gibi. Kıyıyı takip edip insanların tek tük de olsa kalabalık ettiği bir yere geldik. Bir otobüs durağı bile var. Bir zamanlar burada olan yastık satıcısından artık sadece reklam panosu kalmış. Bir de kırık camlar. Yol ilerledikçe kaldırım kalınlaşıyor, otobüs durağından sonra iyice derinleşip bir kebabçının dükkanının önünü oluşturuyor. Siyah bir direk var, üzerinde led ışıklar olan bir panoyu tutuyor.

"Saat dokuz buçukmuş" dedi Karli, panoyu okuyup. Sonra bana dönüp,

"Geç mi kaldık" dedi.

"Saat dokuz buçuk değil" dedi Kül.

"Baksana, öyle yazıyor."

"Bozuk o. Telefonuna bak."

"Şarjım bitti."

Kül de kendi üzerini aradı elleriyle;

"Gemide unutmuşum. Üzerinde cihazı olan var mı?"

Yok. Kül yoldan geçen birini durdurup soracaktı ama adam durmadı. O kadar da önemli değil. Pardesülü başka biri de durmadan geçti. Burada kimseyle iletişim kurabileceğimizi sanmıyorum. Stajyer'ı kolundan cimdikledim;

"Bu arada; Stajyer, sana bir şey diyecektim. Seninle nasıl tanıştığımızı diğerlerine anlatırken bir şey dedim. Seninle tostun için arkadaşlık etmediğimi biliyorsun değil mi? Ciddi söylüyorum. O zamanlar seninle takılmam sırf bu yüzden değildi. Başka sebeplerim vardı. Komiklik olsun diye öyle söyledim. Biliyorsun."

Bir tepki göstermedi bana. Onunla konuşmuyormuşum gibi başka tarafa bakmaya devam etmedi tabi ki, bana döndü. Ama o kadar. Bir şey demedi. Yüzündeki ifadeyi değiştirmede. Kımıldamadı. Ben devam ettim.

"Cidden. Şaka yapmıştım. Cidden. Tost değildi." Suratımdaki bir tutam saçı kulağımın arkasına aldı.

"Konuş be!"

"Bence kebabçıya gidip soralım saati" dedi.

Karli'nin dediği yer şehrin içlerine doğru; kebabçıdan yol tarifi alıp kaldırımın üzerinde gittiğimiz yönde ilerlemeye koyulduk. Yolun karşı tarafında bir oyun parkının önünden geçtik, çok ufak bir Glik, salıncağın tadını çıkarıyordu. Karli,

"Burada makas vardır" dedi. Ben oyun parkına bakarken, yanından geçtiğimiz her şey dükkanı Karli'nin gözüne ilişmiş. Saçını kestirmek istemişti Stajyer'e fakat gemide makas yoktu. Her şey dükkanına girdik. Raflar tavana kadar dolu: bir köşede havlular öteki köşede tabletler ve devreler var. Ama çeşit bunlarla da sınırlı değil, bütün bir bölüm giysi için ayrılmış. İçeride bizden başka Karli'den bir iki yaş küçük bir kız var bir tek, ve içerisi berbat aydınlatılmış. Elektronik ürünler kasaya doğru yerleştirilmiş. Kasiyer'in güven veren bakışları altında çalınma riskinden uzaktalar. Daha da lüks ürünler kilit altında, camekanın ardında. Karli giysi kısmının öteki tarafındaki kesici eşyalara bakıyor, farklı makasları saçına yaklaştırarak aralarından bir seçim yapmak üzere. Camekanın içinde biblolar ve takılar var, gümüş yüzükler ve çeşit çeşit ıvır zıvır. Kiminin üzerinde faşist semboller var, kiminin üzerinde fantezi romanlarından logolar. Bazıları da sadece anlamsız. Yeşim taşındanmış gibi görünen bir tabaka var. İvız zıvırın arkasında hipopotam şeklinde camdan bir biblo gördüm. Güneş gözlüklerini üzerinde tutan sergiyi döndürüyor Kül hoşuna giden bir şey arıyor. Kol saatleri de benzer bir sergide yanında; yere inen bir borunun etrafında, her bir yüzünde ürünleri sergileyen altıgen platform. Kül ile Stajyer kasiyer'in yanındalar. Bir şeyde karar kıldılar, Stajyer kasiyerin yanına gitti. Böcek ilaçlarını sordu, verdiği cevap üzerine de onun dikkatini dağıtacak bir muhabbete girişti. Ben de Karli'nin yanına gittim ama makasını seçmişti bile. Öteki çocuk askıda sergilenen çeşit çeşit giysilere üzgün gözlerle bakıyordu. Bir süredir bir şey alamadığı belliydi. Siniri bozulmuş olmalı. Bir tişörtün askısını eline aldı, etiketine baktı ve sonra yerine geri koydu. O gittikten sonra etikete baktım, fiyatı yetmiş sekiz birimmiş. Karli seçtiği makası kasiyerin önüne koydu, ödediler. Dükkandan çıktıktan sonra çaldığım tişörtü ona vermek için o kız çocuğunun peşinden gittim.

Geri geldiğimde Karli makası çantasına yerleştiriyordu. Dükkandan hızlıca uzaklaştık, görünürde çok bir sebep yoktu bunun için. Hava aydınlık ama her yer kirli. Kül bana plastik bir dijital kol saati uzattı; senin için aşırıydık. Ben de Beneğin (Karli seçti bu ismi onun için) camekandan çıkardığı cam hipopotamı gösterdim herkese.

"Beni takip edin" derken kendinden emin bir hali vardı Karli'nin. Neredeyse kimsenin olmadığı bir parka girdik. Ağaçların kuru dalları sisin içinde korkunç bir izlenim bırakıyor, ama o kadar da terk edilmiş değil, trafiği duyabiliyorum. Şehrin ortasında zaten park. Sis birden her yeri kapladı. Buranın iklimi yüzünden olmalı. Parkın içindeki bankların sırt kısımları bükülmüş metalden. Sisin içine gömülü halde her biri tamamen siyah gözüküyor. Parkın ortasında dev bir ağaç gövdesi bizi bekliyor. Kabuk gibi gizlenmiş olan kapıyı kaldırdı Karli. Siyah bir ekranda iki mavi kare, göz gibi. Karli bizim için bilet aldı ekrana dokunarak. Metal kapı açıldı ve küçük gizli kulüplerine girmiş bulduk. Boş masalardan birine geçtik. Arkamdaki masada oturan ergen, büyücü kıyafeti giyiyor. Mor kukuletasının üzerinde parlak taşlar var. Bir yıldızşamanı buzdolabından soda aldı. Dört dört göz üzerinde büyü ve canavarların çizili olduğu kartlarla oynuyor.

"Yenikibrısta da var bunun aynısından. Milli bayramlarda her yer kapalı oluyor ya, bir keresinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, ben de oyun evine sığındım. Bütün gün takılmana izin veriyorlar. Harika değil mi?"

Kül ayağa kalktı;

"Ben kendime kola alıcam. Bir şey isteyen?"

"Kola kuronne varsa ben de isterim" dedi Karli. Ben de soda istedim. Duvardaki raflarda çeşitli masaüstü oyunlar var. Karli aralarından bir tane seçecek oynamamız için. Stajyer yüzünü bir an ekşitti kutuları görünce, ama sonra mizaha verdi, sırtıyor kendiyse dalga geçerek.

"Babamla geçirdiğim hafta sonları gözümde canlandı. Benimle ne yapacağını bilemezdi, monopoly filen oynardık. Nefret ederdim o zamanlar. Kuralları hiç ezberleyemezdi."

Birini seçti Karli.

"Fatihler ve Katiller oynayalım. (Kül bana sodamı uzattı.) Kuralları basit, hemen öğrenirsiniz."

"Son kolayı şu peri almış maalesef. Ne oynuyoruz?"

Karli oyunu kurarken, ben de sodamı açtım. Benek de bir damla istedi. Cebimin yüzeyine tırmanıp kumaşı çekiştirmiş. Ona doğru uzatıp başparmağımı çektim şişenin başından. Burası iyi aydınlatılmış ve neşeli bir mekan. Dışarıyla hiç bir alakası bile yok. Masanın ortasına karton bir zemin koydu Karli. Bizi temsil edecek tokenleri seçmemiz gerekiyor. Kartları karıştırdı.

"Şimdi, yetenek puanları dağıtmamız gerekiyor. Herkesin kırk puanı var ve bunu farklı yeteneklerimiz arasında paylaşacağız. Yani bir konuda daha iyiyken ötekinde kötü olabiliriz. Bu bir rol yapma oyunu, bu yüzden her birimiz birer karakter yaratacaz ve bu karakterle oynayacağız. Yetenekler de karakterlere göre. Burada şablonlar var, seçebilirsiniz istediğiniz gibi. Mesela ben, (kuralların yazılı olduğunu büroşürü çevirdi) sayborg akrobat olabilirim. Buna göre benim yeteneklerimin arasında teknopati ve göz önünde gizlenme var, ama karizma puanımı beşin üzerine çıkaramam."

"Korsan var mı? (Elinden kaptı broşuru Kül.) Ben korsan olmak istiyorum. Cüce bir korsan. Burada yazmıyor ama koca kırmızı bir sakalım var, bazen üzerine basıyorum."

"Hacker var mı" diye sordu Stajyer.

"Var ama benim yeteneklerimle aynı alanı kaplayacak. Başka bir şey ol istersen" dedi Karli.

"Çılgın bilimadamı olabilirim."

"Bombacı alttipi mi olmak istersin, yoksa canlılar üzerinde deney yapmayı mı? İstersen sade çılgın bilimadamı da olabilirsin, o zaman ikisinden de biraz yapabilirsin."

"Biyolojik olarak geliştirilmiş suikastçi var mı?" Elini broşüre koydu Kül;

"Burada diyor ki suikastçi keskin nişancı olabilirmiş."

"Neden suikastçi olmak istiyorsun ki" diye sordu bana Stajyer.

"Alıştım bi kere artık. Şimdi kartlarla ne yapıyoruz?" Oldukça eğlenceli. Karli zar attı. Çok bir gücüm yok ama nişan alma yetim maksimum. Soygun yapabilir mişiz, oyunun önceden belirlenmiş senaryolarından biri banka soygunu. Karton sahanın bir köşesinde banka var. Başka senaryolarla da karışabilecek şekilde kurmuşlar. Banka soymak için teçhizat almamız gerekiyor, ve oyunun o kısmı başka bir senaryoya da çıkabiliyor eğer biz oyunu öyle yönlendirirsek. Gerçek hayatta da bunu yapmayı bir ara düşünelim dedi Kül, Stajyer'e. Karli zar attı. Kül'ün gemisi tamamen kullanım dışı. Tamir etmek için altına ihtiyacı var. Yeşil okyanusta rakip gemiyle hazine için yarışırken haşat olmuş gemi, ve bu sırada yaptığı kaptanlığını yetersiz buldukları için bütün mürettebatı Kül'ü terk etmiş. Stajyer'in ise üstünde deneyler yapacak maymunlar bulması gerekiyor. Denekleri laboratuvarından kaçmış. Ben gönüllü olabilirim dedim, Karli kurallara bakıyor bu konuda bir şey yazılı olup olmadığına dair. Stajyer beni süper güçlü yapabilir, veya öldürebilir de. Karli zarı attı. Şansa bak. Stajyer süper güç formülünü satacak birilerini arayacak şimdi. Ben de badigardı olarak çalışmaya başladım. Karli formülü çalmak için gönderildi, ama onu yakaladım. Onun gizlenme yeteneği yedi, dolayısıyla onu göremedim ancak formülle birlikte kaçarken arkasından sersemletici okla vurarak durdurdum. Formülün şişesine nişan aldım. Stajyer fikrini değiştirdi, artık formülü kendi üzerinde kullanmak istiyor. Başına geçeceği bir Süper asker ordusu yaratacak ve evreni ele geçirecek. Şeytani kahkahasını da attı. Bunu yapabilmesi için daha büyük bir laboratuara ve altına ihtiyacı. Kül bize bir teklifle geldi. Eğlenceli. Zar atışları ve kuralları genişleterek yorumlamamız sonucunda, kazandık. Banka boş artık. Kül'ün eli Stajyer'in eli omzunda. Karli de mutlu gözüküyor. İyi vakit geçirdik. Kül kıkırdadı, karşı masalarda oturanlara gülüyor. Dudaklarını okumuş. Komik bir şeyler çıkmış ağızlarından. Sodamdan daha var mı diye merak ettim. Buzdolabında yoktu. Orada çalışanlardan birine sordum, bakmak için arka tarafa gitti. Elimde şişeyle döndüm masaya. Karli başka bir kutuyu eline almış yan tarafını okuyor, gecenin devamında oynayacağımız platformu masaya nasıl kuracağını kafasından geçiriyor.

"Bunu oynayabiliriz. Eğlenceliye benziyor. Çok parçası yok, küçük."

Sessizce geçirdim.

"Burada servis var, değil mi" diye sordu Kül, Karli'ye.

"Hı hı, elini kaldır sadece."

Az önce bana sodamı getiren gözlüklü adam masaya geldi. Islak hamburgerlerin acılı olup olmadığını sordu Kül. Masaya on tane söyleyerek bizim de yiyip yemeyeceğimizi sordu, yeni kol saatimi kontrol ettim;

"Benimki kalsın, gemiye dönmem gerekecek az sonra. Siz devam edin sonra gemide görüşürüz."

"Peki o zaman. İstersen elindeki oyunu satın alalım Karli. Yukarıda devam ederiz, yemeği de orada hallederiz. Yoldan bira da alalım, kalmamıştı."

Kendime gelme hissine hiç alışamadım. Balçıkla dolu bir denizde, su altından yavaşça yüzeye yaklaşmak gibi: ama hiç suyun dışına çıkmıyorsun. Bir anda kayboluyor. Ortak alana geldim, biraz sersemim. Benek gayet iyi. Oyunu oynamak için masanın etrafına oturmuş diğerleri. Yumuşak plastikten palakalar ve

çubuklar var. Renkli renkli. Bir kule gibi bir şeyin üzerine yapışıyorlar. Beni görünce oynamam için çağırdı Stajyer;

"Gelsene."

"Kalsın. Bunu bitirin, sonrakine dahil olurum. Ben bira alıcam."

Kül üçüncüyü açmış bile. Yetişmem gerek. Buzdolabına gittim. Uğradığımız marketten ne aldıklarına bakmamıştım, Kül'le Karli girdi içeri. İki çeşit bira var. Birini biliyorum sadece. İdare eder. Gidip armut koltuğa çöktüm. Buradan Stajyer'i görebiliyorum. Görmek istemediğimden değil, sadece... Göğsümde bir baskı mı var, birayı öksürdüm. Oturma biçimimle ilgili olmalı. Yana döndüm. Böyle yatınca kapıları görebiliyorum. Hala bi ağrı var gibi. Ayağa fırladım. Bilgisayar ekranına bakarak biramı içicem, bir şeyle uğraşıyormuşum gibi. Fazla saçma oldu, sırtımı dönmüş oldum. Duvara yaslandım sonunda. Stajyer'e, orada duran yeşil yangın musluğunu gösterdim marketin önünde beklerken. Aslında aklıma eski bir anımı gelmişti. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir keresinde yangın musluğuna takılmıştı, neredeyse asfalta yüzüstü düşecekti. Ama düşmedi. Sarhoştuk. Kaç farklı uyuşturucu kanımda dolaşıyordu o akşam hatırlamıyorum bile. Sabahlamıştık, bir şeyin stresini atıyorduk. Israr etmem gerekmemişti. Başka planları vardı, hep başka planları olurdu. Israr etmem gerekmezdi. Neden yangın musluğu aklımda kaldı bilmiyorum, o gecenin geri kalanı neredeyse tamamen bulanık benim için. Sadece onun da orada benimle olduğunu biliyordum. Benim için cinayet işler miydi, tabi ki de işlerdi. Bunu daha önce düşünmemiş olmam saçma. Tabi ki de, ya ne olacaktı. Ve ben orada değildim. Kendimi acınası hale soktukça kimseye bir faydam dokunmuyor. Yine de kendimi bu konuda iyi hissetmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum. Bu fazla. Karli kapıdan içeri girdi, ortak alandan ayrıldığını fark etmemiştim. Armut koltuğa oturdu, elinde kıvırdığı çizgi romanın sayfalarını görebiliyorum.

"Oynamıyor musun?"

"Kaybettim. Bu arada, (kalktı oturduğu yerden) sen ne yapıyorsun burada tek başına?"

"Oyunun bitmesini bekliyordum. (Çizgi roman sayfasının ortasında kahverengi bir yaratık var, komiğime gitti çizimi. Onu işaret ettim.) O, ne o öyle? Kafası vücudundan büyük."

"Kötü karakterin yancılarından biri o. Bir iblis."

"Her yerinde keskin çıkıntılar var. Amma çirkin şey. Üstelik panellerin de dışında çizilmiş."

"Evet, biraz çirkin. Sen içerdeyken bi şeyler söyledik, ister misin?"

"Aç değilim. Cam hipopotami ister misin?"

"Geminin kontrol paneline yapıştırabiliriz."

"Al. —Neden şimdi— Gitmeyi düşünüyorum. En azından bir süreliğine. Sizinle bir alakası yok. Kül'ü gerçekten sevdim. Sen de harikasin. Biraz sizden uzak kalsam daha iyi olacak. Stajyer'i bu dünyada herhangi bir şeyi sevdiğim kadar seviyorum, ama ona her baktığımda geçmişte yaptığım kötü seçimler aklıma geliyor. Burada güzel bir olayınız var ve bunu bozmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, geçmişteki hatalarından biri de bu şekilde Stajyer'in hayatından çıkmaktı, değil mi? Niye aynısını tekrarlıyorsun ki?"

"Ha. Evet sanırım. Durum aynı." Ama bu sefer veda ediyorum.

"Bence hiç bir yere gitmiyorsun."

Karli gidip kendisine buzdolabından bira aldı. Bu şişenin metal kapağı var. Önce bir an etrafına bakındı. Hin bir gülüş dudaklarını gerdi ve bana doğru geldi, şişeyi göstererek izin istedi, parmaklarının üzerinde yükselerek neredeyse üzerime çıktı, ben de azıcık eğildim, başımdaki metali şişeyi açmak için kullandı.

"Bak, hem sen gidersen bunu kim yapacak."

Kül ile Stajyer'in arasında geçen kırıncı kırıncı mücadele sonunda Kül'ün lehine son buldu. Zaferini rakibini alaya alarak kutluyor. Karli beni masaya davet etti bir sonraki tur için. Evet, sanırsam.

Önce uyumuyor sandım. Kıvrılmış omzunun üstüne yatıyordu. Üzerine kapandığı sırt çantasını yastık gibi kullanıyor. Bir süre uyuduktan sonra kalkıp yön değiştirdi. Çantası ve üzerindeki başı bacağıma değıyor. Daha rahat edebilmesi için kalkacaktım ama yarı uykulu halde beni engelledi. Mışıl mışıl uyuyor şimdi. Başı hafiflemiş olsa gerek. Kapının açıldığını duydum. Stajyer su içmek için geliyor.

"Hep aynı saatte kalkarsın. Eskiden de merak merak ederdim bu kadar suyu nerende taşıyorsun diye."

"Böbreklerim çalışıyor." Buzdolabını açtı.

"Karli'nin saçını keserken sadece bir makas kullanmana rağmen iyi iş çıkardın."

"Evet, fotoğrafını gönderdi hemen."

"Memnun kaldı."

"Bir şey istiyor musun?"

"Yok." Buzdolabını kapatıp karşımıza oturdu.

"Kül kütük gibi uyuyor. Ama yatağını pek sevmiyor galiba. Uykuya dalmadan önce sevgilisinden bahsediyordu. Bi baktım gözleri kapalı."

"Bana şu an gayet rahatmış gibi gözükte. Bence yalnızlık onu rahatsız ediyordur, yatağı değil."

"Evet, sanırsam haklısın."

Uyanık olup olmadığından emin oldum Karli'nin. Uykusunda burnunu çekti.

desantre

Karli ile Leylanın kıkırdama seslerine uyandım. Normalde, uyuduğum odada duymayı beklemediğim seslere uyandığımda, elim yastığımın altındaki veya yatağın kenarındaki veya en kötü ihtimalle baş ucumdaki silaha gider. Tabi, bir önceki gece kötü geçtiyse silahı belimden çekmem gerekebilir. Akşamdan kalma veya başka türlü meşgul olduğumda da. Yatakta yanımda biri olduğunda silahı belimde bırakmıyorum, sevişirken batıyor doğal olarak. Şimdi Stajyer'in atletinin üzerinde elim ve başka bir yöne davranmak için hiç bir acele hissetmiyorum. En yakındaki silah nerede acaba. Başımda ince bir ağrı var. Hani gümbür gümbür ağrımıyor, ama azıcık kıvılcıdasam beyaz yıldırımlara çarpıyormuşum gibi. Ruyamda görmemem gereken kişileri gördüm yine. Halbuki uyumadan önce kafamı acayip dağıtmıştım, nasıl oldu da toplandı. Üstelik bunun üzerine. Uyuyormuşum gibi yapmaya devam edersem sinirlerim daha da bozulacak. İyi geçmiş olmalı dün. Yine de kötü bir sabah bu. Erken konuşmak istemem, Stajyer hala uyuyor gibi ama ötekiler her ne işe koyuldularsa bu sırada eğleniyorlar. Eğlenmek için çok erken bir vakit. Belki de bu yüzden uyuyormuş gibi yapıyorumdur. Gözlerimi açıp yataktan doğruldum. Hareket görmeyi bekliyordum, Karli ile Stajyer benim tarafımda yere oturmuşlar. Bir şey yapmıyorlar, kıkırdıyorlar. Şakanın konusu benim, geç anladım. Üzerimize bir şeyin gölgesi düşüyor, odanın büyük kısmı bununla kapalı. Yataktan düşer gibi kalktım.

"Hayırdır, ne oluyor burada, ne yaptınız?"

"Nasıl çıkacağımızı düşünmemiştik" dedi Karli, "etrafımızı ördük. Geminin her yerini de."

"Ne?" Anlamadım neden bahsettiğini.

"Kaç deste kart kullandığımızı merak ediyor musun, çünkü ben merak ediyorum. Saymadık, değil mi Karli?"

"Hıhı" sesini çıkararak onayladı Karli. Oda tavana kadar karttan bir inşaat ile kaplı. Neredeyse tavana kadar. Tepesini göremiyorum. Tavana değmiyor.

"Nasıl yaptınız?"

"Leyla yardım etti. Bütün gemiyi doldurduk yattığınız yer hariç. Nasıl ama."

"Şimdi, bütün gemiye gidiyor mu bu kartlar?"

"Hıhı. Arka taraftaki iticilerin arasındaki camdan, kaptan kabinine kadar. Saatlerdir uğraşıyoruz."

"Yapıştırıcı olarak ne kullandınız?"

"Yapıştırmadık. Tamamen dengede duruyorlar. Sizin uyanmanızı bekliyorduk" dedi Leyla, ben de tam o sırada yatağın içine uzanıp Stajyer'i omzundan nazikçe sarsarak uyandırdım. Esnedi.

"Bak ne yapmışlar."

"Günaydın. Siz ne yapıyorsunuz burada?"

"Şunu inşa ettik" dedi Karli.

"İskambil kartları mı bu?"

"Hıhı. Her oda için farklı tema. Burası için tavşan temalı desteden kullandık."

"Harika. Ne kadar uğraştınız bunun için?"

"Bir iki saat. Benim yardımımıyla hızlı oldu" dedi Leyla.

"Etkilendim."

"Yapışık değiller mi" diye sordu Stajyer. Leyla kolunu iskambil kartlarının içinden geçirerek bir kısmın yıkılmasına sebep oldu ve Karli de koşarak içlerine daldı. Hepsinin yıkılması bir on saniye kadar aldı, ben de arkasından daldım koridora. Saçlarımdan kart ayıklamam gerekecek. Karli'nin öyle bir sorunu yok, bir silkinince üzerindeki bütün kartlar döküldü. Odama geri döndüğümüzde Leya çıkıyordu;

"Ben kahve koyucam."

Stajyer yerde oluşmuş olan kart denizini inceliyor kayığının üzerinden. Kolunu aşağı salıp bir tane aldı. Yüzüne yaklaştırdı. Yatağa oturdum. Karli karşımdaki duvara yaslandı, elleri belinde. İyice esnedim. Eşofman altımdan içeri kaçmış. Hayır, külodumun içinde. Neyse, çok rahatsız etmiyor; aksine. Stajyer elindeki kartı bana verdi: üzerinde iki kahverengi tavşan var. Dört köşede dörder küçük tavşan kulağı, kahverengi. Arkamdan uzanıp bir öpücük paylaştı benimle. Karli ise boşluğa bakıyor;

"Bir şey konuşabilir miyiz?"

"Tabi, her zaman."

"Ben üzerimi değiştirecektim" dedi yataktan kalkmak üzere hamle yapan Stajyer.

"Beni rahatsız etmez. Şey diyecektim Kül, hani dün, oyun oynuyorduk ya."

"Plastik çubuklarla?"

"Yok. Ondan sonra. Fatihler ve katiller oynuyorduk, hani sen fastfood restoran zinciri işletiyordun. Şey işte ya, ikinci oynadığımız kampanya, uzay savaşı kampanyası." Stajyer yatağın öteki tarafında giyecekleriyle uğraşmaya koyuldu bu arada.

"Evet hatırlıyorum."

"Leyla andromeda uzaylı konfederasyonunun kraliçesiydi, Stajyer de başka boyuttan uzaylılar tarafından kaçırılmıştı. Sen oyunun geri kalanıyla alakalı ilgilenmek istemedin, bir bankayı soyacaktın benimle birlikte ama bunun yerine kasanın önündeki bekleme salonundaki dergilerle meşgul ettin kendini. Ben de tek başıma işi yaptım, büyük sermaye kazanmış ve bununla şeyler yapmıştım. Stajyer'i kolektif-sürü-zihnine bağladı paralel boyuttan gelen uzaylılar, bizim boyutumuzu öğrenebilmek için. Leyla'nın yönettiği orduyla, Stajyer'in kendisiyle kaynaştığı yapay zihin savaş alanına çevirdi oyun sahasını, ben de ahlaki olarak nötr bir üçüncü eleman olarak ikisiyle de çalışarak para yaptım. Sen dergilerin renkli kağıtlarını kesip konfeti yapıyordun bu sırada, evrenin kaderi pek ilginç çekmedi. Ben de kazandığım parayı ne yapacağıma şaşırdım. Ev, araba filen. Evlendim, karıma lüks bir yat aldım filen. Metresime daha büyüğünü aldım."

"Evet, dün epey eğlendik."

"Yine yapalım. Böyle, senin kendi kafana göre takıldığın kampanyalar çok daha iyi oluyor. Dünyanın geri kalanından kopuk bir köşenin olması gerçeklik katıyor. Hem, orası burasından daha iyi. Yani, oyunda işte."

Stajyer kotunun beline kemerini geçirdi, kopçasını taktı.

"Ben hazırım."

"Sen üzerini değiştirmeyecek misin Kül" sordu Karli.

"Sonra yaparım onu. Şimdi acıktım, kahvaltı edelim. Dediğin gibi, rol yapma oyununu öyle oynarız oynadığımızda. Ama şimdi yataktan kalkmam gerekiyor... nasıl olacaksa."

Karli sırt üstü konuşlanmış koltuğun üzerine, çizgi romanını havaya dikmiş okuyor. Leyla mutfak tarafında bir şeylerle ilgileniyor.

"Bırak, sonra toplarız biraz kalsın böyle" dedim Stajyer'e, elimde bir kase mısır gevreğiyle. Hala üzerimi değiştirmedim. Ön kısma gidecek Stajyer. Karli'nin arkadaşının bıraktığı fakat aktive etmediği bilgisayar virüsünü tamamen sildiğinden emin olmak istiyormuş. Ona eşlik etme teklifimi kabul etti, ama bundan, o ekranla ilgilenirken benim de onun vücuduyla ilgileneneğimi anladığını sanmıyorum. O gitti ben de kahvaltımı bitirip ona katılacağım. Karli sırt üstünden göğüs üstüne döndü, saçları yüzünün üstüne düşmeden rahatça çizgi romanını okuyabiliyor.

"Düz ekran televizyon ne demek biliyor musun, Kül?"

"Emin değilim. Nerede geçiyor ki?"

"Burada bir suçlu kazandığı parayla düz ekran televizyon alacağını söylüyor."

"Bütün ekranlar düz değil mi" diyerek konuya dahil oldu Leyla.

"Herhalde değilmiş bir zamanlar."

(Meraklı bi) "Hı" sesi çıkardı Karli.

"Bu kadar çok iskambil destesini nereden buldunuz bu arada?"

"İnternette söyledik. Noldu ki?"

"Çok alışveriş yapıyoruz."

"Tehlikeli mi" diye sordu Karli oturduğu yerden. Birden etrafı zifiri karanlık sardı. Siktir. Silah nerede, odaya koşmam gerekecek.

"Kül?"

Ortak alandaki bilgisayar ekranında kırmızı çokgenler belirdi. Bütün ekranlardan girecekler, önce Stajyer'i almam gerek. Karanlıkta kolunun nerede olduğunu tahmin ettim, arkamdan mı geldi yoksa onu sürükledim mi emin değilim.

"Leyla, ekran!" Ve suratımı duvara çarpmamla kendimi yerde bulmam bir oldu. "Leyla!"

"Konumundayım."

Stajyer nerede bilmiyorum ama ortak alanda bir yerde bıraktım. Karli acayip korkuyor olmalı. Kapıyı ellerimle açmam gerek. Ekranın dibinde parlak kırmızı parçalar kendilerini inşa ediyor. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yatağın altından çantayı aldım ve lazer tabancası elimde ortak alana döndüm. Bir buçuk metre boyunda kırmızı bıçaklardan oluşan mekanik kertenkele neredeyse kendini inşa etmeyi bitirmişti. Kaptan kabinin kapısını Leyla kapamış olmalı, yoksa oradan da kırmızı ışıklar gözükürdü.

"Cep telefonu! Karli cep telefonunu fırlat!"

"Ne, nereye?"

"Ekrana."

Fare boyunda bir makine küçük ekrandan fırladı ve kırmızı ışık karanlıkta kayboldu. Leyla havada yakalamış olmalı.

"Hallettim."

"Karanlıkta görme gücün var mı Leyla?"

"Yok."

Koridorun kapısını arkamdan kapadım. Kaptan kabininden metal pençe sesleri gelmeye başladı.

"Flaş gibi olucak."

"Tamamdır."

Kertenkelenin gözleri kırmızı olduğu anda hareket etmeye başladı. İlk atışında gövdesinin alt kısmını üst kısmından ayırdım. Üst kısmı Leyla ile boğuşmaya başladı, alt kısmı bana doğru geliyordu, üç atışta parçalara böldüm. Kırmızı bıçak metal kapıyı delip içerisini aydınlattı. Başını uzattı bir tanesi deldikleri kapıdan, gagasını açtı; kafasını uçurdum ama küçük, sinek boyunda dronelar bıraktı odaya. Üstelik parıldamıyorlar. Leyla kertenkeleyi parçalarına ayırmıştı, geride kalan kısımları parıldamayı bıraktı ve ben de Leyla'yı göremedim.

"Sinek drone'lar Leyla! Ben gösteriyorum."

Bir an beyaz ışık aydınlatınca odayı Leyla'nın tavana sıçramış olduğunu gördüm.

"Bir daha!"

İki elini havada çarpıştırdı.

"Bitti mi?"

Bir saniye sustuk. Belli belirsiz bir vızıldama duyuluyor, Leyla hareket etti ben de kaptan kabininden girmeye çalışan ikinci makineyi vurdum, ama ölmedi. Daha küçük parçalara bölünüp dağıldı ve her birini vurmam gerekiyor. Nişan alırken odayı ara ara aydınlatan ışık sayesinde Stajyer'in yerde sürünerek odanın ortasına kadar geldiğini gördüm. Yerden Karli'nin telefonunu aldı. Leyla da koridor tarafından gelen makinelerle dövüşüyordu. Işıkları geri getirdi Stajyer. Etraf makine parçaları kaynıyordu ve Leyla'nın her yeri kanayan yaralar içindeydi. Metal bir şempanze bana arkamdan saldırmak üzereymiş, Leyla yerçekimi iğnesini atarak bana doğru havalanmış olan makineyi etkisiz hale getirdi. Yere yapışmış haldeki şempanzeyi dört kere vurdum. Daha büyük bir makinenin yarı-hayatta kalmış bacağı ve gövdesinin bir kısmı zıplaya zıplaya bana doğru geliyor; nefes nefese olan Karli, makineyi gövde parçasından tutup bacağı tekmeleyerek ikiye ayırdı. Sanırım başka da robot kalmadı. Stajyer artık güvende olduğumuzu işaret etti.

Tekme atıp dağıtacak başka robot aradım ama yoktu. Hepsi bitmiş. Ayağımın ucuyla iteledim bir tanesini, kımıldamadı. Boğuşma sırasında çok bir faydam dokunmadı. Karmaşanın içinde olup biteni takip bile edemedim, her yer çok karanlıktı ve her yerden kırmızı ışıklar ve metalik gürültüler geliyordu. Leyla'nın her yeri yara bere içinde ama o sayılmaz, Kül ile Stajyer'in yanlarına geldim. Yaralı olmadığımdan emin olmak için incelemeye aldım beni Kül, ben de aynısını merak ediyorum onlar için. Kül önümü kapıyor ama Stajyer'in oturduğunu gördüm. Kül'ün yaralı olmadığından emin oldum ve yanından geçtim, ama o hala benim için emin değil: farkında olmasam da yaralı olabilirmişim. Arkamdan beni inceliyor, ben de Stajyer'e nasıl olduğunu soruyorum. Cevap vermeden önce bir saniye durdu, sorun olduğunu anladım iyiyim dese de. Ceketini omuzlarından çıkarmış ve arkasında duvarla beli arasında duruyor. Atletinde biraz kan olduğunu

fark ettim ama aradıysam da bir yara bulamadım gövdesinde. Atleti yırtık bile değil, yara kolundaymış. Boylu boyuna bir kesik. Önce kesiğin ne kadar uzun olduğunu göremedim, sadece ön kolunda ince bir kırmızı çizgi sandım. Yaranın tamamının omzuna kadar geldiğini görünce panikledim. Hiç bir yöne doğru akmayan bir korku içimi kapladı: ne yapacağımı bilemedim. Yara en kalın yerinde üç parmağım kadar. Kül'ün üstündeki penyeden bir şerit yırttığını duydum. Stajyer'in kolunu bu kumaşla bir şekilde bağladı. Ellerimi koyacak yer bulamıyorum, durduğum volta atmaya bırakıp gidip yarayı etrafından tuttum sanki ben tutarsan yara daha az kanayacakmış gibi. Kül bana seslenmiş, fark etmedim.

"Karil? Karli! Çamaşır odasında, arkada beyaz bir gardrop var. Çekmecenin içinde ilk yardım çantası var. Çanta, üzerinde kırmızı bir ay işareti var, o çantayı getirebilir misin lütfen?"

"Çanta! Getiriyorum!"

Giderken, kendi belinden saplanmış metal parçayı çekip çıkarmaya çalışan Leyla'ya çarptım, sendeledim ama devam ettim. Stajyer arkamdan güldü galiba. Koridordan aşağı koştum, doğru koridordayım. Çanta, çanta; ilk yardım çantası. Çamaşır odası neredeydi, çamaşır makinelerinin olduğu oda, sonda. Koridorun sonunda, sona geldim işte, sondan üçüncü. Geri döndüm ve hızlıca odaya daldım, yanlışı oda, karşı odaya daldım. Beyaz! Beyaz dolap işte. Kapaklarını fırlatıp açtım, burada ilk yardım çantası yok. Hiç bir şey yok. Çekmeceleri karıştırdım, üç küçük çanta var. Üçünü de kucakladım. Çamaşır makimelerinden birine çarpıp düşürdüm çantaları. Birinin üzerinde hilal işareti var, ay derken bunu kastetti. Ötekilerinin de iki tarafını çevirdim hızlıca, sadece bir tanesi doğru. İki elimde çantayı tutarak, koşarak yetiştirdim Kül'e. Operasyona başlamıştı ben geldiğimde. Operasyon diyorum ama, parmakları yaranın etrafındaydı. Ne yapıyor anlamadım. Şeffaf bir şişe çıkarmış, içindeki suyu yakından incelediği Stajyer'in koluna döktü. Sıvının yarasına değmesiyle kasıldı, çığlık atacak gibi oldu ama ses çıkarmadı. Başını duvara çarptı sadece. Şişenin geri kalanını Leyla'ya uzattı Kül.

"Bunu benim yapmamı istediğine emin misin? Hastaneye gidersek havalı makineler seninle ilgilenir, nanometrik kesinlikle yarayı tamir ederler. Ben bu konuda senin kadar iyi değilim. Hastaneden çıkmamızı düşünme, hallederim o kısmı. O işte iyiyim."

"Sen yaralandığında da ben ilgilenmişim, değil mi? Eminim, yap hadi. Ufak bi yara alt tarafı."

"Kalacak iz için peşinen özür diliyorum." Getirdiğim çanta dört yöne açıldı ve içindekileri sergileyen bir zemine dönüştü. Kül içinden mavi bir kutu aldı, Stajyer'e uzattı. Leyla da şişeyi uzattı. Tabi ya, alkol. Burnuma kokusu geliyor.

"Hatıra olur" dedi Stajyer, "sana dair, robotlara değil." Şişeyi kafaya dikti. Ben tırnaklarımla oynuyorum stresten.

"Leyla, tutar mısın lütfen?"

"Tabi."

İlk yardım çantasından ütüye benzeyen dikdörtgen bir alet çıkardı. Tutacağından tutuyor ve ön kısmında iki diş var. Dişlerin arkasında da bir boşluk var, çantadan çıkardığı şeffaf parçayı oraya yerleştirdi Kül.

"Ağrı kesici biraz sonra çalışmaya başlar."

Kül derinin en çok açıldığı bölgeyi ard arda zımbaladı. Sonra bana döndü.

"Sen yaralı olmadığına eminsen değil mi?"

"Hıhı."

"O zaman işimiz bitti. Rahatlayabiliriz."

Hala Stajyer'in koluna bakıyorum. Bunu fark eden Stajyer:

"Sen iyi misin Karli?"

Leyla da kolunu omzuma attı, galiba fark ettiler. Yüzümü yıkamaya gittik. Su buz gibiydi. Yüzüme çarpan su normal sıcaklıktaydı, ben yanıyor olmalıyım. Su damlaları yanaklarımda. Yanımdaki Leyla kevgire dönmüş. Tek bir yarası bile yok ama kırmızı lekelerle ve deliklerle kaplı giysileri. Aynada izliyorum ikimizi. Biraz endişeli gibi. Ben dehşete düşmüş haldeyim. Bu kadar korkunç gözüktüğümü bilmiyordum. Yüzüme yeniden su vurdum. Biraz kendime geldim. Geri döndüğümüzde Kül yaranın üzerine pembe bir jel sürüyordu.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim. Korktum sadece."

Kül benimle ilgilenmeyi bitirdi ve kaptan kabinine, geminin rotasıyla ilgilenmeye gitti. Aralıksız beni kendimi iyi hissettirmeye uğraşüyor. Çabasını takdir etmiyor değilim. Stajyer de bize eşlik etti, çünkü bize eşlik etmek zorundaydı. Kolunu kımıldatmaması gerek iyileşebilmesi için. Bir süredir koltuğun üzerinde duruyor öylece, biz onunla ve onun etrafında sohbet ederken. Benden bir bira getirmemi istedi lütfen. Buzdolabının kapağını kapattım. Yanında Leyla'nın robot cesetlerini toplayıp içine koyduğu çöp torbası duruyor. Metal kapaklı olmayan şişelerden iki tane aldım elime. Leyla seansa gitti ve açacak nerede bilmiyorum. Kül'e sorabilirim ama gerek yok. Stajyer'e uzattım şişeyi, sonra da bacağıma altına alıp yanına koltuğa oturdum. Teşekkür etti.

"Benim dikkatsizliğim yüzünden saldırıya uğradık ve yaralandın. Benim suçum. Özür dilerim."

"Takma kafana. Bundan çok kötü yaralar gördüm. Bunu Kül de bilmiyor: Bir keresinde karnımı tamamen baştan inşa etmeleri gerekmişti."

"Yine yük olduğumu hissediyorum. Siz ne yaptığınızı biliyorsunuz ve ben bilmiyorum."

"İnternette sürekli alışveriş yapışımız sayesinde sistemde arka kapı buldular ve oradan girdiler. Ama bir noktada bu saldırının yaşanması kaçınılmazdı. En başından beri bizi takip ediyorlar, peşimize evrenin yarısını taktılar. Kiralık katiller, özel sözleşmeli ajanlar, güvenlik güçleri hepsini atlattık. İlla ki robotlarla da kapışacaktık, er ya da geç olacaktı bu. Gelmeyi de bırakmayacaklar. Yeniden saldırıya uğrayacağız. Bizimle gelerek kendini riske atıyorsun, seni bir yerde bırakırsak unutulur büyük ihtimal. Gizlenmene yardım da ederiz. Ama bunu yapmazsın."

"Asla. Evrene karşı biziz, sizi asla bırakmam."

Ona doğru eğilip şişelerimizi tokuşturdum. Omzunda Benekle birlikte Leyla içeri girdi. Gömleğinin düğmelerini ilikliyor. Kaptan kabinine doğru seslendi:

"Bunu aldım."

Cevap geldi kapının ardından: "Harika. Çok yakışmış."

Yanımıza, sandalyeye oturdu.

"Eee, normal metabolizma hızında rejenerasyona uğramak nasıl bir his? Tam bir ezik gibi."

"Tabi, herkes senin sahip olduğun biyolojik avantajlara sahip değil. Bu yapay hızlandırıcılar olmasa kim bilir ne kadar sürerdi iyileşmem."

"Hiç kabız da olmuyorum, bilesin."

"Hayat sana güzel."

"Yaaa."

Stajyer sağlam eliyle cebinden bir şey çıkardı, tek elinin parmaklarıyla o ekranı kullanıyor.

"Ne olur ne olmaz diye bakıyorum, gizli virüs kalmıştır belki. Sonra kullanabilirsin. Mükemmel bir biçimde çalışıyor."

"Teşekkür."

"Özel yazışmalarına filen bakmıyorum merak etme."

"Sorun değil."

"Nasıl güvenebilirsin bakmadığına? Senin yerinde olsam hemen elinden kapardım. Baksana şuna." Eğleniyor Leyla.

"Sorun değil, bakabilir. Arama geçmişimi silmiyorum. Tam olarak ne çeşit porno izlediğimi merak eden olursa..." Hehehe.

Telefonu uzattı bana. Cidden de hiç bir şey olmamış gibi. Lorelay buluşmak istiyor. Sonra düşünürüm onu. Sosyal medya bir olayla kaynıyor, ünlü biri kendini ilgi odağı kılmayı başarmış bir şekilde. Başka hiç bir şeyden bahsetmiyorlar. Ne kadar da can sıkıcı. Rastgele bir şeyler görmek istemiştım. Neyse, yan sekmelerdeki porno sayfalarını kapattım. Bu aradan sonra yeniden bıraktığım yerden devam etmem pek mümkün gözüküyor. Savaş devam ediyor. Artık haberler arasında eskiden kapladığı kadar büyük bir yer kaplamıyor. Önemli değil. Yeni albüm düşmüş. Uykuya dalmadan önce bakarım. Şimdi hiç bir şey odaklanasım gelmiyor. Kül geri geldi, buzdolabına uğrayıp kendine bira aldıktan sonra yanımıza oturdu.

"Burada diyor ki, ünlü bir şarkıcı büyük ifşaatlarda bulunmuş. Piyasada büyük aşağılamalara maruz kalmış kafasında yeterinde saç yok diye. Mücadelelerini anlatmış. Şimdi herkes onu konuşuyor, kendini onun yerine koyuyor filen. Komik biraz."

"Sen ne düşünüyorsun bu konuda" diye sordu bana Kül. Çok bir şey düşünemiyorum aslında.

"Kendini onun yerine koyanların hiç biri onun gibi zengin veya güçlü değil."

"Saçma, değil mi? Herşeyin merkezine birilerini koyup çok önemlilermiş gibi yapıyorlar. Sonra da o kişi kendileriymiş, kendileri gibi önemsiz biriymiş gibi."

"Evet."

Lorelay ile nerede buluşsam acaba. Veya ne zaman. Bira ağzımda mayhoş, kalıcı bir tat olmaya başladı. Ilıklık sığağa karışıyor sıvı mideme inince. Herkes hayatta, herkes iyi. Beni rahatsız eden bir şey yok bu durumda. Alakasız konular hakkında sohbet ediyoruz. Önemsiz. Rahatım. Yatmadan önce o albümü dinleyebilirim. Belki.

ilk kürtaj mağduru aLLah

Koltukta oturmuş, oyun kartlarını karıştıran Leyla'nın yanından geçtim.

"ğrenmek ister misin? İstersen falına da bakabilirim."

"Olur. Biraz sonra." Pilot kabinine girdiğimde Kül ile Stajyer ayaklarını panele dayamış hararetle sohbet ediyorlardı. Telefonum elimde, kulaklık göğsümün üzerinde sallanıyor. Kl'n bitirmesini bekledim.

"şey, Kl, bir sorum var." Sandalyesini bana döndürdü.

"Bu geminin yirmi dört odası var."

"Evet."

"Bu odalardan her birinde en az bir kere bulundun mu?"

"Bilmem, bulunmuşumdur herhalde."

"Hayır, yani, bu gemiye yerleştiğimizden beri odaları kontrol ettin mi?"

"Yok. Yapmadım."

"O zaman odalarda ne olduğunu bilmiyorsun."

"Birlikte bakmak ister misin? nden buyur. Bahse varım ilginç bir şeyler buluruz."

Stajyer de bizimle birlikte ortak alana geçti.

"Hey, falına bakmamı isteyen var mı?" Kl'le birlikte koridora geçtik. Odalar sıraya dizilmiş bizi bekliyorlar.

"Nereden başlamak istersin?"

Metal kapının eşiği paslanmış olan kısmını işaret ettim.

Leyla kartları karıyor.

"O falcı yaşlı kadını hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal. Ders çalıştığımız kafede çalışıyordu."

"Bizden nefret ediyordu."

"Onunla hep uğraştığın yüzündendir."

"Güzel günlerdi. Biraz bokunu çıkarmış olabilirim."

"Bence nasıl bittiği haricinde mükemmeldi."

Desteden bir kart çekip onunla aramıza koltuğun üzerine yerleştirdi.

"Bu desteyi her bir kartı başka desteden seçerek oluşturdum."

"Geleceği grmene yardımı dokunuyor mu bunun?"

"Bilmem. Fal bakmayı bilmiyorum."

Bir kart daha yerleştirdi.

"Madem aramızda yalan yok artık, itiraf etmem gereken bir Şey var. Hakan bana saldırmaya çalışmadı. Ondan ayrıldığımı öğrenince dizlerinin üzerine okp yalvardı. En sevdiğim ekose eteğe sümük bulaştırdı. Onu öldürdüğünü söyleyince kendini kötü hissetmemen için yalan söyledim. Bir de, kopya ekeren yakalandığımız gün belime yapışık  temokrazi bandı vardı. Benim yüzümden yakalandık."

"Tahmin etmiştim."

"Hangisini?"

"Bant kısmını. Hakan'ı yanlış yargılamış olabilirim."

"Bak, Hakan hakkında bilmediğim bir Şey daha çıktı. Çünkü ben onu yargılamadım. İşime geldiği için kullanıyordum. Hata bende."

"Kayıplar kaçınılmaz."

"Takma kafana. Sen doğru olanı yaptın. Yerlerimiz değişmiş olsa, ben Hakan'ı ölene kadar temokraziye boğardım. Kendini kötü hissetme yani."

"Geleceğim ne diyor peki bu konuda?"

"Ha?"

"Kartlar ne diyor?"

"Hiç bir fikrim bile yok." Karlı kuağında zorlukla taşıdığı büyük koliyle ortak alana girdi.

"Yardıma gerek yok! Hallettim." Yere çarptı koliyi.

"Bir Şey mi buldunuz?"

"Hıhı."

Kl de bir koliyle onun ardından girdi.

"Hıyar herif, ben kodese girdikten sonra etrafta durup beni hatırlatan eşyaları kolileyip antifriz sızıntısı olan odalardan birine kaldırmış! Bahse varım deri ceketim de bunlardan birindedir."

"Buraya getirelim mi?"

"On on beş koli var içeride. Teker teker açalım yoksa her Şey her Şeye karışır."

Karlı karton koliyi tırnaklarıyla yırtarak açtı. st üste dizilmiş hafıza bankaları ve dergiler bir yarıyı, orta boy bir pervane bobini de öteki yarıyı dolduruyor. Dergilerden en üstte olanın üzerinde çıplak bir adam var.

"Porno dergileri bana ait. Bobini bilmiyorum" dedi Kl.

Karlı kafasını kolinin içine soktu, iyice derinlerde gözden kaçırdığımız bir Şey olmadığınan emin olmak için. Sonra da,

"tekine geçelim" dedi. Bu sefer Kl hızlı davranıp mutfak kısmından bir bıçak getirmişti, onunla kesti koli bandını. Karlı yine başını soktu.

"Burada işe yarayabilecek Şeyler var. Oldukça kırışık bir etek, bir kaç bilye ve hafıza bankaları. Üzerlerinde etiket var bu seferkileri."

Eteği çıkarıp Kül'e uzattı.

"İsteyen var mı?"

"Kalsın, giyersen takılıp düşerim gibime geliyor." Biraz uzun harbiden. Karlı Kül'ün elinden geri aldı eteği.

"Bana göre de değil. Belki Stajyer ister."

"Hafıza bankaları ne için?"

"Bi bakiim. En sevdiğim dizinin bütün sezonlarının korsan kaydı bu. Unutmuştum bile."

Ortak alandaki bilgisayardan kasetlerin üzerinde yazan ismi aradım.

"Çizgi film galiba."

"Evet. Ama öyle deyip hafife alma. Çok uzun gecelerde aklımı kaçırmamama yardımcı oldu bu kasetler."

Karlı yine içine girdi kolilerin.

"Burada bir şey daha var. Hayır, iki şey. Sıkışmış." Ona yardım ettim çıkarması için.

"Tarak benim değil."

"Bu ne peki?"

"Çakı. Çok işlevli bir çakı. Hem dijital hem analog, sayısız kilidi açmak için kullanmışımdır. Eskiden bu olmadan tuvalete bile gitmezdim. Gerçekten. Tuvaletin kapısı bozuktu, ancak bununla açabiliyordum. Ben yokken tamir edilmiş kapı."

Pilot kabininden hedef gezegene ulaştığımızı ifade eden bip sesi geldi.

"Bu gezegeni biliyorum. Daha önce geldim" dedi Kül.

"Nereye gidiyoruz" diye sordu Karlı.

"Son saldırıdan sonra güvenliğimizin pamuk ipliğine bağlı olduğuna karar verdi Kül" dedim.

"Bir şey yapmazsak her şey sadece zaman meselesi. Ben de güvenliğimizi garanti altına alacak bir anlaşma planladım. Eşref Ethem'in koltuğuna oturan kişiyle görüşeceğiz. Burası isyan eden koloni gezegenlerden biri. Leyla, sen bu seferlik gemide kal istersen. Liderleri ve onlarca adamlarını öldürdüğün göz önüne alınırsa, sana pek nazik davranmayabilirler."

"Bana uyar valla. Şu çizgi diziyi izlerim ben de."

"Tamamdır. Ne zaman gidiyoruz" diye sordu Karlı, "ne? Ben de geliyorum."

Oto sanayi gibi bir yere geldik. Girdiğimiz dükkanın arka tarafına geçtik. Ön taraf müşterileri karşılayan dükkan ve arka taraf çok daha geniş olan tamirhane kısmına açılıyor. Bulduğumuz katın altında her yerin motor yağı koktuğu asfalt zemine inen bir merdiven var. Aynı merdiven daha yukarı da çıkıyor. Bizi karşılayan tip yolu gösterdi. Köşeleri kadife kaplı olan bir kapıya geldik. Stajyer Kül'e gerçekten randevu alıp almadığını sordu. Aldım, ama bizim isimlerimizi kullanmamış olabilirim diye cevap verdi. İçeri çağrıldık. Burası bir kutu. Orada burada çeşitli biblolar, dini veya ırkçı anlamları olan süslemeler var. Böyle odalarda daha önce bulundum. Camın dışından bütün tamirhane görülebiliyor. Üst üste dizilmiş, kaputları açık uçan arabalar tamirhanenin ortasında duruyor. Tek tür birleri ellerinde kirli bir bezle asfalt zeminde yürüyor.

Buradan çok küçük gözüküyorlar. Tamirhanenin öteki tarafında dev bir ekran var. Ekranda cam bir kutunun içinde beyaz bir şeyler gösteriliyor. Galiba bu, Süleyman'ın mührü dedikleri şeyden geriye kalanlar. Bir tabur asker tamirhaneye giriş yaptı. Çoğu yaralı.

"Bekleyin, siz ne arıyorsunuz burada?"

"Mustafaydı, değil mi" dedi Kül. Masasının karşısındaki yerlerimize oturduk. Benim için tabüre çektiler.

"Sizi arıyorduk."

"Teşekkür etmek için arıyordunuz herhalde."

"Şimdi sizi hemen burada kurşuna dizdirmemem için bir sebep söylesene?"

"Örgütünüzü Süleyman'ın Mührünü verdim. Şu anda elinizde ne varsa, benim sayemde var."

"Eşref'i tuzağa düşürdünüz."

"Bak, olay şu: ben ve iş ortaklarımın yenikibrısta üzerinde çalıştığımız bir iş fırsatı çok kötü sonuçlandı. Canımızı zor kurtardık. Fakat hedefi elde etmeyi başardık. Anlayacağın o ki, hedef elimizdeydi fakat aracı olabilecek herkes hakkın rahmetine kavuştu. Biz de, kendi güvenliğimiz için, Necati Kılavuz ile bir değiş tokuş yapmak istedik. O cüzdani alacaktı biz de Süleyman'ın Mührünü. Ya da..."

"Siz de buna inandınız mı?"

"Ya da bize öyle söyledi. Cüzdani ona götürünce ikisini birden kendine saklamak istedi. Biz oradan zar zor çıkabildik. Mührü bunun için istiyorduk: güvence. Mührü senin öncülüne güvenlik karşılığında verdik, ve şimdi de istediğimiz şey bu. Eşref'i öldüren ajanın nasıl silahlar kullandığını görmüş olmalısın. Derin devletin askeriydi, bizimle hiç bir alakası yok."

"Buluşma yerine tuzak kurmuşsun. Yerleştirdiğin bombayı bulduk, oradan nasıl çıktığını da biliyoruz."

"Bombayı patlatmadım, ama, değil mi? Saldırı olduğunda geride hiç bir şey bırakmayabilirdim. Yapmadım. Siz Süleyman'ın Mührü sayesinde davanızı bir sonraki aşamaya taşıdınız. Konsey bizim kafamızı istiyor."

"Yine de, Eşref Ethem'in ölümüne sebep oldunuz. Bunun hesabı sorulmalı."

"Eşref ölmeseydi şu anda bu koltukta oturuyor olmazdın. Eşref'in başına gelenler senin de başına gelebilir. Ama gelmeyecek, çünkü bize borçlusun."

"Peki. Sizinle alakası olmayan arkadaşınız..."

"Senin de gırtlığından lazer kılıcı geçirebilir."

"Ne istiyorsunuz?"

"Sana çalıştığımızı söyle. Peşimizi bıraksınlar. En azından bu küçük savaş oyununuz bitene kadar."

"Madem öyle..." Oturduğu yerden kalkıp duvardaki bir resmin başına gitti. Camın dışından tamirhaneyi izliyorum. Sürekli içeri yeni yaralılar geliyor. Ceset taşıyan bir araç yanaştı. Gelenler ekrandaki kemik parçalarını selamlıyor.

"Bütün bunlar, bunun için mi" dedim, duvardaki ekranı göstererek. Adam resmi kaldırıp arkasındaki kasadan sarı bir küp çıkardı.

"Artık bana çalışıyorsunuz. Madem yanınızda öyle bir güç var, sizden bir şey yapmanızı isteyeceğim."

"Ne kadar saçma. Bunların hepsi, şu kemik parçası için mi ölüyor?"

Adam bir an sustu.

"Bir dokundum parçalandı. Ben kırdım kafatasını. Beliyorduk, sıkılmışım, içine sümüğümü yapıştırdım. Buradan görebiliyorum, bak, sümük topum hala orada."

"Seni tanıyorum." Beni mi? "Baban bir kahramandı. Çok, çok büyük bir adamdı. Eğer aramızda bulunmak istersen bizim için bir onur olur. Adın ne senin?"

"Karli." Yüzünü buruşturup eliyle ağzının önünde bir şey yakalar gibi yaptı, hemen:

"Gerek yok. Gerek yok. Siz şu kutuyu seksen birinci bölgeye götürün yeter. Savaş sırasında iletişim hatları kurmak zor oluyor." Bir insanın bu kadar yanılabilceğine ilk defa tanık oluyorum.

"Seksen birinci bölgede savaş yok. Orada bir cephen yok Mustafa."

"Henüz yok."

Kül oturduğu yerde kımıldadı. Daha gergin bir tona büründü.

"Ne var kutunun içinde?"

"Seni ilgilendirmiyor herhalde. Sadece ayak işi yapmanı istiyorum."

"İçinde bomba var."

"Tabi ki de bomba var. Ya ne olacaktı?"

Bacağını kaybetmiş, benim yaşlarda bir oğlan çocuğu değnek desteğiyle tamirhanenin içine girdi.

"İşin buna gelmesini istemiyordum. Israrcı mısın senin için bomba taşımamız konusunda? Süleyman'ın mührü sende diye pek çok kişi sana inanıyor. Hayatlarını feda ediyorlar. Haksız mıyım?"

"Benim için değil..."

"Her neyse. Pek çok destekçin var. Ondan önce de vardı. Bu örgüt pek çok kişinin desteğiyle ayakta duruyor. Karşılığında da karı paylaşıyorsunuz. Bu para demek. Başka hırsızlıklarınız da var, şimdi lafını açmak istemediğim konular. Ama bu, totalde, bütün bir yaşam biçimi demek. Belirli şeyleri yapıp belirli şeyleri tüketiyorsunuz... Sence Eşref'in eşcinsel olduğunu bilseler kaç kişi yanında kalırdı?"

"Dedikoduları herkes biliyor. Kimsenin umurunda değil! Eğer yapabileceğinin en iyisi..."

Kül dümdüz adamın suratına baktı. Kutu masanın altına indi. Adam başını salladı. Kapıdan dışarı çıktığımızda Kül kendini kirli hissettiğini söyledi. Gemiye gitmeden önce yiyecek bir şeyler almamızı teklif etti. Benim de karnım gurulduyor.

Yağmurdan kaçarken bir restoranın bekleme salonuna sığındık. Kül ile Stajyer içeri girdi, ben de arkalarındayım. Kül'ün saçından kırmızı haliya yağmur suyu damlıyor. Stajyer botlarından her yere çamur bulaştırdı. Ben de şort giymek için yanlış gün seçmişim, donum ve atletime kadar ıslandım. Üzerimdeki fantastik dörtlü baskılı bol kıyafetimin altında atlet tenime yapıştı. Tamamen soyunmadan çıkarabilir miyim acaba. Yağmur bir anda bastırdı, neredeyse üzerimizde baskı oluşturacak kadar kuvvetli yağıyordu. Kül, elindeki poşeti içindeki paketle birlikte başımın üzerine tuttu beni korumak için. Çok işe yaramadı. Tuzlu su her yönden sığıyordu. Diz kapaklarım kızarıp, aşınmış olmalı. Eğildim ovuyorum. Kül'ü, poşetin

Aşağı baktığımda ayakkaplarımı görmeyi özlemişim. Bacaklarım özgür. İstedığıme tekme takabilirim. Şey, tabi, kalabalığa dalıp önüme gelene tekme atacak halim yok. Havayı tekmelesem yeter. Burada Stajyer ve Kül dışında, ve Kül'ün yanımızda sürüklediği simülasyondaki o adam haricinde; vakit öldürmeye gelmiş insanlar var. Bu gezegende tatil günü olmalı. Arkadaş grupları toplanmış. İçmeye çıkmış orta yaşlı üç dört çift de var aralara serpiştirilmiş. Hala yağmur kokuyor. Umarım çok kişinin gecesi mahvolmamıştır. En azından bir kişinin gecesi mahvoldu, ama yağmur yüzünden değil bizim yüzümüzden. Belki onu tekmeleyebilirim. Elleri bağlı, adil olmaz. Hem ona temas etmek istemiyorum. İğrenç.

"Aslına bakacak olursan anormal derecede şanslıyız buna rastladığımız için," Stajyer'e doğru konuştu ama ikimize söyledi, "bu kozu değerlendirebiliriz. Şimdi savaş yüzünden ortam oldukça hassas. Kimsenin korkup taraf değiştirmesini istemeyeceklerdir. Bu yüzden ballı bir fidye alabiliriz. İşi garantiye almak için pazarlığı başkalarına yaptıralım. Bir uzay korsanı var, onunla anlaşabiliriz. Tutsağı onların gemisine bırakırız, çıkabilecek sorunlarla onlar ilgilenir. Ödülü yarı yarıya bölüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Kim ki bu korsanlar?"

"Sen de tanıştın onlarla Karli. Hani, yolcu gemisini durdurup nadir kitap satıyorlardı. Hristokorsanlar."

Gemiye ışınlanacağımız açıklığa yaklaştık. Yolun kenarında durduk. Karşıdan karşıya geçecektik fakat biz yetişmeden ışık yeşile döndü. Dev araçlar yüksek hızla önümüzden vızıldayarak geçiyorlar.

"Bunlar otomatik" dedi Kül, trafiği göstererek.

"Gemiye gidince poker oynamak iste—"

Omzumda koca bir el hissettim ve ne olduğunu anlamadan otobana itildim. Ön kısmındaki ızgarası beş metre olan kamyon bana doğru tam hızla geliyor. Kalbim ağzımdan düştü. Bİrden Stajyer yanımda belirdi ve birlikte yolun ortasına, iki şerit arasındaki boşluğa fırladık. Kamyonun rüzgarı ardından geldi. Araçlar iki tarafta vızıldayarak geçiyor. Işık kırmızıya döndü ve Kül yanımıza geldi. Geçen sosyal medyada ezildiğini duyduğum tavşan gibi olacaktım. Önce toparlamaya çalıştı. İyi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi yaptı. Baş parmaklarını yanaklarıma bastığını hissettim. Sonra sıkıca sarıldı.

"İyiyim. Yok bir şey. Biri itti beni." Zar zor ayırdım kendimi. Az önce durduğumuz yere geri geldik, Kül tutsağımızın ellerini ayaklarına bağlayıp yerde sırt üstü bırakmış. Yolun kenarında bekleyen diğerleri dağıldı. Yolun karşısına geçip boş otoparka girdik. Kalbim hala güm güm atıyor. Gemiye ışınlanacağımız bekliyordum ama Kül tutsağın ellerini çözdü. Hızlıca ağız topunu çıkarıp yere attı. Kül gözlerini ondan ayırmadan Stajyer'in yanına geldi, ceketini çıkardı ve silahı ile ceketini Stajyer'e verdi. Parmaklarını kütletti.

"Leyla bana poker öğretecekti. Gemiye dönünce oynarız isterseniz."

"Harika bir fikir. Çip olarak ne kullanacağız" dedi Kül, ve silah tüccarının boğazına yumruğunu indirdi. Dizlerinin üzerine çöktü adam. Üst üste üç kere şiddetli biçimde öksürdü.

"Cips taneleri?"

"Ellerimiz yağ olur."

Kül adamın üstüne hıncını boşalttıkça bütün vücudu sallanıyor atletinin altında. Kaslarının hareketini görebiliyorum. Yerde kana bulanmış bedenini bırakıp bizim yanımıza geldi. Parmakları yine aşınmış halde. Stajyer'den ceketini aldı, ve silahını. Bana,

"Çip olarak kullanacak bir şeyler bulmalıyız. Kolilerde bir yerde tavla takımı olabilir. Ya da, daha iyisi, gemiye gitmeden önce karışık kuru yemiş paketi alalım."

Yerde koyun üstü yatan ve başı ona dönük olan adamın tepesinde dikildi.

"Biliyor musun, biri bana yüzünde bu ifadeyle son baktığında hapishane avlusundaydım. O da başka bir mahkumdu. Hiç unutableceğimi zannetmiyorum. Ama seni unutucam."

Silahlı kafasına dayadı ve hızlıca tetiği çekti. Hiç bi şey olmayınca şaşırıldı. Aslında benim ricam üzerine Stajyer silahı demonte etti ve namludaki tek kurşunu da çıkardı. Ama şarjörü ben elimde tutuyorum. Yanına gittim,

"Bize fidye için canlı lazım... İstersen kurşunları çip olarak kullanabiliriz." Koluna girdim, ısrar etmedi. Direnmedi.

hortlak imparatorluk vol. I

Gemiye ışınlanınca boş odalardan birinin önüne götürüp içeri ittim adamı ve kapıyı arkasından kilitledim. Onunla sonra uğraşacağım, şimdi uzun bir banyo yapmak istiyorum. Diğerleri de benzer hissediyor olmalı. Kül içeri girer girmez ortak alandaki koltuğa gidip yayıldı, Stajyer de Leyla ile kısaca konuştuktan sonra odamıza gitti. Pilot kabininde televizyon izliyor.

"Her şey plana uygun gelişti. Artık peşimizden gelmeyecekler. Hatta şansa ekstra bir koz elde ettik. İçerideki odalardan birine tıktım. Kaçamaz zaten, ama ne olur ne olmaz. Bu arada, sen iyi misin Leyla?"

"Ne oldu ki?"

"Biraz durgun gibisin."

Alt dudağı büzüldü ve birden ağlamaya başladı önümde.

"Nasıl Bun Bun'ı öldürürler! Ya Pibby, ya ya... İlk sezonu bitidim çizgi filmin. Ya, nasıl ya. (Hehehe.) Geri geliyor, değil mi? Geri geliyodur. Dur, söyleme, kendim izlemem gerek."

"Gerçekten iyi bir dizi. Boşuna o bellekleri saklamadım bunca yıl."

"Hıhı."

"Aç mısın? Sana balık getirecektik ama olmadı."

"Sorun değil, bi şeyler söylerim."

"Tamamdır."

Karli yattığı yerde kalmış, telefonunun ekranına bakıyor. Koltuğun kenarına oturup ona ne yaptığını sordum.

"İndirecek çizgi roman arıyorum an itibariyle. Lorelay'la yazıştık, yarım saat sonra aramızda konuşma yapabileceğimiz uydu hattı müsait olacakmış. Onu bekliyorum."

"O beklerken ne yapıyor peki?"

"Ödevi varmış."

Kendimi banyoya kilitledim. Sütyenim ve külodum lavabonun içinde, giysilerimin geri kalanı ise yere atılmış haldeler. Tacımı havlu askısına astım. Bu gemide yüzde yüz su geri dönüşümü yapıyor. Yani şu anda çenemden aşağı akan su, daha önce klozetin içinde sifonun çekilmesiyle birlikte gözle kaybolan su ile aynı su. Bunu ilk öğrendiğimde biraz yadırgamıştım. Yıllar geçti, artık hiç aklıma gelmiyor. Sayısız defa banyo yapmış, sıçmış ve içmiş olmalıyım burada. Yine de, su rahatlatıyor. Formalite icabı şampuan da sürdürdüm saçlarıma. Çok uğraşmadım. Koltuk altlarım ve kasıklarım hala biraz kokuyor. Saçlarımı taramaya çalışacak kadar gözü kara değilim. Asıl bomba, yanıma bornoz almadan girmişim. Üzerimden çıkardıklarımı top yapıp kucağıma aldım ve lavabo odasına götürdüm. Odama geri dönerken durup tacımı havlu askısından kaptım. Bir tek çoraplarım elimdeydi, zira onlar beyaz. Sonra yıkarım onları. Maalesef odaya girdiğimde Stajyer'in sırtı dönüktü. Beni fark etmesini bir kaç saniye bekledikten sonra anı avantajıma kullanıp onu oturduğu yerde yatırdım. Aslında canım sikişmek istemiyor, ikimiz de fazla yorgunuz; fiziksel olarak değilse bile psikolojik olarak stresli bir gün geçirdik. Yine de bir süreliğine onu boynundan öpebilirim. Gitmemi istiyorsa söyleyebilir. Yatakta yan yana uzanarak tatlıya bağladık. Hala giyinmem gerekiyor. Stajyer'in üzerinden tırmanarak yatağın öteki tarafından indim. Belki pembe bluzumu giyerim.

Ortak alana döndüğümüzde Karli sevgilisiyle derin muhabbete dalmıştı, Stajyer de bulaşıklarla ilgilenmeye karar verdi. Kendime bir bira aldım, ama henüz kapağını açmama fırsat bulamadan Leyla sesledi,

"Kül, unutmadan, sana bir mesaj gelmişti bugün."

Tuhaf, burayı kimsenin bilmemesi gerek. Belki tuhaf bir reklamdır.

"Ekрана açtım."

Kullandığım eski isimlerden biri yazıyor gönderilen kutusunda. Gönderen kutusunda, hay sikerler. Sildim mesajı ve kontrol panelini kullanarak biranın metal kapağını açtım. Leyla ile birlikte çizgi dizinin ikinci sezonunu izledik.

Şimdi bunu beslememiz de gerekiyor değil mi. Dolaptan bir elma çıkardım, tabi, Stajyer görece düzgün bir tabak da ayarladı ve elmayı bu tabağın yanına koydum. Ama bana kalsa önüne çürük bir elma atardım yemesi için, en azından bunu böyle hissettim bir anlığına. Bedensel işkence bana göre değil. Karşılık verme fırsatı yoksa acı çekmesi adil değil. Tabağı Karli aldı, odaya kadar birlikte götürdük. Ben içeri girmesem daha iyi olacak. Hücedeymiş gibi durmasına gerek yok, uzaydayız nasıl olsa. Bir köşede robdöşambr'ını bacalarının üzerine toplamış oturuyor. Kapıyı açık bıraktım. Karli içeride kaldı, galiba yemeği yediğinden emin olmak istiyor. Kontrol paneline geri döndüm. Hristiyan korsanlarla iletişim kanalı açmam gerekiyor. Çok zor olmasa gerek. Eskiden uzayda illegal işler için kullandığımız altnetler vardı. Çalıntı malları açık arttırmaya koyar ve gemi tadilatı için yedek parça alırdık. Hala aynı şekilde çalışıyor olsa gerek. Şimdi yapmam gereken tek şey onları bulmak. Bir kaç forumda illegal tiplerle muhabbet açmam gerekti ve sonunda onlara ulaşabileceğim bir link gönderdi birisi. Kimliğimi teyit ettirmem gerekiyor. Yıllardır bu geminin bilgisayarından bağlanmamıştım altnetlere. Kimse kim olduğumu bilmiyor. Sorun değil, polis olmadığımızı kanıtlamak için kullandığımız eski şifreli kodları hala hatırlıyorum. Bakalım onlar hatırlıyor mu. Cevap geldi, sadece bir soru işareti var. Başka kodu denedim. Biraz daha karşılıklı uğraşmadan sonra sonunda ikinci kaptanları videolu görüşme açtı. Beni hatırladı, ben de ona durumu anlattım. Anlaşmayı kabul etti. Derin uzayda buluşmayı teklif ettim, ancak gemileri tadilat gerektirdiğinden dolayı Promenad uzay istasyonunun herkese açık, yük gemileri durağı olan kısmında buluşmayı istediler. Harika. Bakalım Karli ne yapıyor. Adamın önünde yere bağdaş kurmuş,

"Sonra bana en sevdiğim hayvanın hangisi olduğunu sordu. Öyle hemen cevap veremedim tabi ki, bu konuda hiç düşünmemiştim. Koala dedim. Bir an sessizlik oldu, ve şey dedim, ne oldu yanlış cevap mı verdim. Hayır dedi, sadece şaşırmış. Siyah kedileri özellikle sevdiğini söyledi çünkü zaten goth olarak doğuyorlarmış. Hiç koala görüp görmediğimi sordu, görmedim dedim. Ama kulakları ve burunları çok şirin."

Bana, lütfen beni öldür diyen gözlerle bakıyordu kodaman. Onu kaderine terkedip buluşma için hazırlanmaya gittim.

Promenad, on kilometre çapında, imparatorluğun en uç noktalarından birinde ticaret yollarının keşisiminde bulunan Yahokim isimli üçlü yıldız sisteminin yörüngesinde dolanan bir uzay üssü. Üssün yarısı askeri amaçlara ayrılmış, siviller kesinlikle giremiyor. Geri kalanı yarısının tamamına yakını ise çeşitli İslami ticareti ve sanayici loncaları arasında vahşi bir rekabetle bölüşülmüş durumda. Donanma ile yaptıkları orjinal anlaşma gereği loncalar, üssün sivil kısmının onda birini isteyen bütün ticari gemilere açmak zorundalar. Bu, aslında generallerin kendi ticari loncalarını kurmalarını teşvik etmek için alınmış bir karardı ama bu hiç gerçekleşmedi. Şimdi üssün o kısmını, bölgeden geçen tek tük uzaylı gemileri ve loncalarla bir

sebepten ötürü araları bozulmuş tacirler ve bağımsız gemi kaptanları kullanıyor. Tabi, bizim gibi suçluların da gözde buluşma mekanlarından biri. Rıhtım bölgesinden çıktığımızda dükkanların doldurduğu iki kat önümüze çıktı. Gezegenlerdeki ticari uzay gemilerinin kalktığı alanları andırıyor, ama daha gri. Üssün sivil kısmında yolculuk yapılabilmesi için oraya konmuş olan ve dijital para ile çalışan otomatik taksilerin ışıkları etrafı aydınlatıyor. Erkenciyiz. İkinci katta bir bar var, Kodamanı gemide kilitli bırakıp oraya yöneldik.

Bara girerken Stajyer'e, iki güdo hamal ve subayın karısı hakkındaki klasik fıkrayı anlatıyordum. İlk başta fark etmedim, bir şey yokmuş gibi tabüreye oturdum. Önüme bira bardağı itti.

"Sanırım şimdi sana 'Kül' diye hitap etmeliyim."

Hay amıma süreyim, ne arıyor bu burada şimdi.

"Mesajıma cevap yazmadın, ben de yüz yüze konuşmak için geldim. Suratıma bir kurşun saplamadan önce... (Bileğim alışık olduğu hareketi yapmıştı ve nişan almıştım bile, ama tetiği çekmedim. Barın üzerindeki iki normalden büyük tabancayı gösteriyor.) Silahsızım."

Ama diğerlerinin durdukları yerde donakalmalarına sebep olan bu hıyarağası değildi, Akira'yı tanımıyorlar. Onların durmasına sebep olan... daha önce bize musallat olan o, uzun sarı saçlı soluk tenli kız çocuğu. Akira'nın boynuna sarıldı. Ya bu ne arıyor.

"Derdin ne anlatmak için bir saniyen var."

Tipini hiç değiştirmemiş. Hala omuzları tavana degecek kadar vaktalı siyah bir pardesü giyiyor. Tipini siktiğim belinden zincirler sallanıyor.

"Buraya kavga etmeye gelmedim. Sana iletmem gereken bir haber var, bunu başka yolla da yapabilirdim ama geminin aktif olduğunu görünce iletişimini hackleyip seni son bir kere görmek istedim. Şimdi şunu burnumun dibinden çeker misin, dediğim gibi, silahsızım."

"Sen çıkarın olmasa kılını bile kımılatmazsın." Silahımı onun silahlarının üzerine bırakıp, birayı aldım.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Görüyorum ki artık yalnız takılmıyorsun."

"Senin itin teki olduğunu bilirdim, Akira, ama bu kadar da alçak olduğunu bilmezdim. Ya bu ne demek?"

"Almida'yı mı diyorsun? Bana birlikte planladığımız bir dijital terör saldırısını gerçekleştirmem için yardım ediyor. Yaşına bakma, gördüğüm en yetenekli dijital farelerden biri." Almida araya girip, Akira'yı oturduğu tabürede döndürdü ve elini tuttu. Erkek arkadaşının onu bugün "sikmediğini" oldukça yüksek sesle dile getirdi. Henüz'ü de sonradan ekledi. Akira'nın yüzünde ekşi bir ifade belirdi, bir şey diyecekti ancak Almida onun kulağına bir şey fısıldadı. Sonra bizden ayrılıp Karli'yi elinden tuttu ve barın öteki tarafına oturdular. Stajyer ile Leyla beni kenara çektiler. Leyla,

"Bu adam sisteme girebildiyse, herkes girebilir. Güvenlik açığını kapatmamız gerek."

"Akira beni bu gemiyle korsanlık yaptığım zamandan beri tanıyor. Kullandığım güvenlik kodunu bir yerde tespit etmiş olmalı. Onun dışında herkese karşı güvendedeyiz."

"Bir de, biraz düz olacak ama, Akira'yla aranda bir olay var mı? Kendim için soruyorum."

"Ha. Anlamadım."

"Birlikte miydiniz?"

"İsterdi, beni sikebilmek için elinden geleni yaptı, ama evrende benim onu sikmemi sağlayabilecek kadar dar bir kot pantolon yok. Var olan bütün rimelleri suratına sürebilir."

Akira da yanımıza geldi, ve birlikte bir masanın etrafını saran koltuk kabine geçtik.

"Kuzgun'da senin aktif olduğunu görünce eski günler aklıma geldi."

"Kuzgun mu?"

"Ben Kül'ü tanıırken, onun ve sevgilisinin gemisinin adı kuzgundu. Edgar Allan Poe referansıydı yanlış hatırlamıyorsam. Kalipso'yu göremedim Kül?"

"Yenikibrista bırakmam gerekti."

"Üzüldüm. Atina ile Ebony de üzüldüklerini söylememi istiyorlar."

"Tabancalarıyla arkadaşlarıymış gibi yapmasan belki bu kadari itici biri olmazdın. Ama tabi, belki de olurdun. Kişiliğin temelden bozuk."

Stajyer'e, Akira'nın silahlarıyla düşünceleri ile iletişim kurduğunu anlattım. Kalipso gibi,

"ama o ekstra olarak silahlarının her birine yapay zeka programı yükledi. Sevgilileriymiş gibi davranıyor çünkü gerçek insanlar onun için fazla korkutucu."

"Burada durup dostcanlısı hakaretlerini dinlemek isterdim, ama maalesef bunun için gelmedim. Doğan öldü."

"Ya ne için geldin? Cenaze işleri için mi çağırılmaya geldin?"

"İki gün önce, Litonya'da toprağa gömüldü. Sadece, biraz şüpheli bir ölümdü. Benimle birlikte gelip soruşturmak istersin belki diye düşündüm. Eski günlerin hatrına. (Dijital cüzdan için gelmediğine inanmamı bekliyor.) Tabi, yeni arkadaşların da bize katılabilir."

Sanırım durumu açıklamam gerek.

"Hani size anlatmıştım ya, sonra kafayı kırıp bir külte giren eski ortağım vardı. Beni kodeste terk eden. Ha, o işte Doğan. Gebermiş. Bu arkadaş da, her ne akla hizmetse, onun hayatta olup olmayacağını umursayacağımı bekliyor. Bak, Akira, eğer burada başımıza konan ödül için bulunmuyorsan, bu tek şeyi ima eder. Gerçekleşmesi daha da zor, imkansız olan bir amaçla geldin. Ve elin sikinde geri gideceksin."

"Cidden, hiç umurunda değil mi?"

Bira bardağını masaya vurdum. Beni baştan çıkarabileceğini zannediyor angavat. Herhalde Doğan'la birlikte olduğum için onu reddettiğimi düşünüyordu. Halbuki itin teki olduğu için onu reddettim. Cebinden keçeli kalem çıkardı, ve not defterinin üzerine bir adres yazdı. Fikrimi değiştirirsem diyeymiş. Hiç gerek yok. Leya, daha önce lafını geçirdiği "dijital terör" olayını sordu. Anlatacaktı ki, lafı kesildi. Almida, yanımıza geldi, yüksek sesle "tatlım" dedi ve Akira'a sırnaşmaya çalıştı. Kucağına oturdu, ama oturduğu gibi onu attı Akira. Kığı yere çarptı.

"Amma da hırçın oluyorsun ayıkken" diye hayıflandı yine yüksek sesle. Karli'nin yanına döndüğünde ben de peşine takıldım, Karli'nin arkasındaki tabüreye oturdum. Kendime içki seçiyormuş gibi yapıp çaktırmadan onları dinleme niyetindeyim. Almida, Karli'nin onun o küçük şovuna dikkat vermemesine çok sinirlenmiş.

"Yine onunla mesajlaşıyorsun değil mi! Hep onunla zaten! ("Kimden bahsediyorsun?") (Parmak doğrultuyor Karli'ye,) şurada iki dakika bebeğimle olan müthiş ilişkiyi dinletemedim bile. Varsa yoksa Lorelay'la sikik çizgiromanlarını konuşmak!"

"Lorelay'ın adını nereden biliyorsun ki sen?"

"Tabi biliyorum! Buraya şans eseri geldiğimi mi zannediyorsun? Beni o gezegene bıraktığınızdan beri internette yaptığın her şeyi takip ediyorum."

"Sen, ne yaptığını, neden beni stalklıyorsun ulan?"

Tabüreye tırmanıp, kolunu bar tezgahına dayadı.

"Sadece seni değil, hepinizi ve sizlerle alakalı olan her şeyi çıkardım. Akira'yı buldum ve sizinle buluşacağını bildiğim için kendimi ona yamadım. (İlk defa gözlerini yere devirdiğini görüyorum bu kızın.) Özur dilerim."

İyi gidiyor sayılır herhalde. Leyla ile Akira'yı fazla yalnız bırakmaya gelmez, bir de bunlarla uğraşmak istemiyorum. Önce şu korsanları arayıp ne zaman geleceklerini sormam gerek. Bunu lavaboda yapsam iyi olacak. Tuhaf. Cevap vermediler. Masaya döndüğümde, Akira anlattığı her ne ise onu anlatmayı bitirmişti. Yerime oturdum, Akira'ya edeceğim bir sonraki hakareti planlıyordum ki, tuhaf bir his belirdi. Assiktir. Leyla'ya baktım, kafası masada. Stajyer de benim gibi. Ağzına sıçıcam senin Akira...

Bardak yere düştü, bira köpüğüyle birlikte bizim oturduğumuza tabürelere kadar geldi.

"Ne oluyor orada?"

Masalarının üstünde hareketsiz yatıyorlar. Bir tek şu öteki tip, masadan kalktı, saçını düzeltiyor. Almida'ya döndüm, yüzüme bakmıyor. Sırtı bana dönük. Ne oluyor lan dedim onu tutup sallayarak.

"Almida, lütfen Kuzgun'a gidip orada mı diye bakar mısın? Teşekkürler."

"Başüstüne, patron. Hemen geldim." Zıplayarak gitti pezevenk.

"Pardon, Karli'ydi değil mi?" Kül'ün yanına gittim, uyanması için uğraşıyorum. Belki Leyla'yı uyandırmak daha kolay olur. Hay sikerler.

"Bal olup lütfen bana yardım eder misin, arkadaşlarının ceplerinde şu büyüklükte bir kutu olması gerekiyor. Siyah veya gri olmalı."

Bir yandan çığlık atarak üzerine doğru koştum, yumruk atacaktım ne olduğunu anlamadım kendimi yerde buldum. Bacağına tekme attım ama pek hissettiğini zannetmiyorum. Ellerimi arkadan bağladı orospu çocuğu. Suratına tükürdüm. Cebinden peçete çıkırıp yüzünü sildi. O bizimkilerin üzerini ararken ben de ara bağırdım, dikkat dağılır veya belki biri duyar diye. Sıra Stajyer'e geldiğinde Almida geri gelmişti, bir şey demeden tabüreye aynı şekilde oturdu.

"Yoktu." Hain! Bakabildiğim en pis bakışla ona odaklanıyorum. Kıvrınmalarım şimdiye kadar işe yaramamıştı, ama sanırım sonunda yeterince kızdım, birden ellerimi kurtarabildim. Bu sefer çığlık atmadan ve elektrokoş cihazımı elime alarak üzerine gittim. Yine şaşırtamadım, ama karın boşluğuna padesüsünün üzerinden de olsa şok verebildim. Tiz bir çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktü. Karnını tutuyor. Beklediğim kadar uzun sürmedi. Yeniden saldırmak için hamle yapmaya yeltendim, ama beni boynumdan tuttuğu gibi yere yapıştırdı. Ensemden bastırıyor.

"Kül sana bu silahı mı verdi kendini koruman için? Tabi, ölümcül bir şeyler verecek hali yoktu." Canım yanıyor.

"Almida!"

"Saa ve arkadaşlarına zarar vermeyeceğim, boşuna savaşıyorsun. Bak... bak, sakin ol."

Bu sonuncusunu da bana söylediğini sanmıştım, ama Almida'ya söylemiş. Beni bıraktı, yeniden normal nefes alabiliyorum. Ayağa kalktım. Almida Kül'ün tabancasını Akira'ya doğrultuyor.

"Uyandır onları."

"Niye böyle bir şeyi..." Silah sesi bütün barda yankılandı. Sanırım sağır oldum. Cidden. Hayır, sadece bir kaç saniye sürdü. Akira korkmuşa benziyor, cebinden bir kap çıkardı. Aceleyle açarken kapağını düşürdü. Burunlarının altlarına tutarak koklattı. Yavaş yavaş kendilerine geldiler.

"Senin ağzına sıçıcam Akira." Yakasına yapıştı Kül. Henüz yarı ayık olsa da, öfkesini gözlerinden okuyabiliyorum.

"Affedersin Kül, yapmam gerekiyordu."

"Korsanları ihbar ettin."

"Biraz geç kalacaklar."

"Hayatta kalırlarsa. Konumlarını verdin yavaşak."

"Evet, ama..." Masanın üstünde duran siyah tabancaları havada uçarak Akira'nın eline geldi. Kül tekmeyle onu yere attı, nişan almasına fırsat vermeden. Almida'yı elinden tuttum, barın arkasına saklandık. Leyla ise diğerlerini duvarın arkasında götürdü. İkiz tabancalarının kurşun yağmurundan anca böyle saklanabiliyorlar. Almida ise silahı düşürmüştü. Kül siperin arkasından bana seslendi, iyi olup olmadığımı sordu. İyiyim dedim. Sonra da Leyladan bir kıyak istediğini duydum. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Önce Leyla insanüstü bir hızla belirdi, kurşunlara hedef oldu. Hemen ardından Kül, bira bardağını fırlattı ve Akira'yı tam başından vurarak nakavt etti.

Kendine geldiğinde Leyla onu bin yıl uğraşsa içinden çıkamayacağı bir kafakola almıştı. Karli de bir köşede Almida ile konuşuyordu. Suratının ortasına tekme attım. Kan tükürdü.

"Sanırım bunu hak ettim."

"Hayır. Biraz sonra yapacaklarımı hak ettin. Bu bendendi."

"Size zarar vermeyecektim. Ödül parası için burada değilim derken yalan söylemedim. Doğan gerçekten öldü."

"Sanırım, sen de onsuz bir hayatın anlamı olmadığına karar getirdin."

"Kızım, başına konan ödülün ne kadar olduğundan haberin var mı? Sana iyilik yapıyordum, ve bunun için ufak bir hazineyi elimden tersiyle ittim. Sizi geri götürmeyecektim, Kül, seni tanıyorum. Çıkmazdasın. Senin asla yapmayacağın bir şekilde bu çıkmazdan çıkmanı sağlayacaktım. Sana yardım ediyorum."

Karli'den çakıyı ödünç vermesini rica ettim.

"Söylesene Akira, biyonik olan gözün hangisiydi senin? Sol, değil mi?"

Sökerken çok çığlık atmadı. Çok kan da çıkmadı zaten. Temiz iş. Yere atıp ezdim gözü.

"Şimdi..."

"Değiştin, Kül. Baksana, Ölüm Mangasıyla arkadaşlık ediyorsun. Bir keresinde bana, kiminle yakınlık kurduysam bundan pişmanlıkla ayrıldım demiştin. Asla yapmayacağını biliyorum... Tanrıkıran'la konuştum. Bana garanti verdi. Eğer Dijital Cüzdanı geri götürürsem seni ve diğerlerini rahat bırakacak..."

"Sana da şişman bir çek verecek tabi ki."

"Ödülün bir nokta yetmiş beş katı. Zaten, ödül de galaksi tarihinde rekor."

"Ben ne demiştin Akira... (Suratına iyice yaklaştım, onu infaz edeceğimi düşünmesine izin verecek kadar.) Şimdi gidip Tanrıkıran'a tam olarak şunu söyleyeceksin: benden bir şey istiyorsa, köpeklerini göndermeyi bırakması gerekecek ve bütün bir imparatorluğun arkasına saklanmak yerine, gelip bana yüzünü gösterecek. Sonra ne yapacağıma ben karar veririm. Anladın mı?" Leyla'ya onu bırakması için işaret verdim.

"Bu kadar mı?"

"Bir de Akira, (yanaklarını iyice sıkıştırdım), bir daha peşimizden gelecek olursan Atina ile Ebony'yi götüne sokarım. Sonra da gırtlığını keserim. Bana inanıyorsun değil mi?"

"Hıhı."

"Harika."

"Yumuşamışsın eski dostum. Buradan canlı çıkmayı beklemiyordum."

"(Onlara doğru bakarak) Karli ile Almida'nın nereye varacağı belli olmaz, Almida'nın 'erkek arkadaşını' öldürerek riske girmek istemedim."

Kalkıp bar tabüresine oturdu, kendine viski koydu.

"Doğan'ın ölümüne bir bakman gerekiyor. Gerçekten..." Ensesine silahımın kabzasını indirdim. Viskinin üzerine düştü kafası. Karli duraksadı, biraz yüksek bir sesle;

"Arkadaş olalım! Olanları tekrar tekrar tartışmamıza gerek yok. İkimizin de elleri temiz değil. Birbirimizi anlayabiliriz, belki de başka kimse anlayamaz. Mesela, bunları Lorelay'a anlatacak halim yok. Kimseye anlatacak halim yok. Belki Kül. O kadar. Bu da aynı şey değil. Arkadaş olmamızı ister misin?"

"Hıhı."

Karli aramızdan geçip masaya gitti ve masanın üzerindeki keçeli kalemi aldı. Almida'nın yanına geri geldi, gömleğinin kolunu kıvırdı,

"Arada sırada beni ara. Konuşalım. Sonra ne olacağına bakarız. (Koluna, dirseğinin içinden başlayarak bileğinek kadar telefon numarasını yazıyor.) Tamam mı?"

"Ben de numaran var..."

"Tabi var. Ama bu sefer ben numaramı veriyorum, beni aramanı istiyorum. Bu farklı."

Almida'nın suratı oldukça pembe, ve keçeli kalemin her kıvrılmasıyla daha da kızarıyor.

"Tamamdır, bitti. Artık beni kovalamayacaksın."

"Başka hiç bir şey değilsem bile, arkadaşın olmaya çalışacağım." Kendi koluna dalgınca bakan Almida, yavaşca geri geriye yürümeye başladı.

"Tamam... Arayacağım... Görüşürüz... Bye..." Tüydü oradan.

Geminin başına geldiğimizde, aklımda Hristiyan korsanların başına ne gelmiş olabileceği vardı. Karli, Leyla'ya poker oynayabilmemiz için nelere ihtiyacımız olduğunu ve Promenad'dan ayrılmadan önce onları nerede bulabileceğimizi sordu. Stajyer ise elimi tutmakla meşgul. Yaralı parmaklarımı okşuyor. Siktir, dedim.

"Ne oldu?"

Geminin kapısı açık. İçeri baktım, evet, kodamanı serbest bırakmış.

hortlak imparatorluk vol. II

"Gel kodaman kodaman kodaman. Geel, kodaman kodaman kodaman."

Silahlı elini beline koydu Kül,

"Çıkarsan söz veriyorum seni öldürmeyeceğiz. Veya zarar vermicez. Her neyse işte."

"Kurabiye var."

"Stajyer'in elinde bir paket kurabiye var. Açığa çıkarsan yarısı senin olabilir!"

Benek Leyla'nın omzunda oturarak bize eşlik ediyor. Burası kalabalık ve kirli bir sokak. Uzayda da böyle yerler olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç bir uzay üssünde bulunmadım, ama videolarda ve fotoğraflarda bize gösterilen yerler hiç de böyle değil. Almida'nın serbest bıraktığı tutsağımızı bulamadık. Kül burada bulunmaktan sıkılmışa benziyor.

"Basıp gidelim buradan" dedim, teklifi ben yapmış olmak için.

"Bu noktada kodamanı evine bıraksak da olur, ama burada bırakamayız. Galaktik donanmaya yerimizi söylerse bu sektörden ayrılamadan etrafımız çevrilir. Bulmamız gerek yani. (Silahının ucuyla başını karıştırdı.) Çık ortaya! Söz, öldürmicez!"

Bu işi yapmaktan hiç hoşlanmıyor.

"Leyla ile üssün geri kalanını hallederiz biz. Ben dijital ortamda tararım, o da yüksek hızda kimseye yakalanmadan bütün üssü arar. Siz gemiye dönün isterseniz. En azından askerlere göndereceği haberi engellerim."

"Ben niye gemiye dönüyorum," aslında niyetim sitem etmek değildi ama ses tonum öyle çıkmış olabilir.

"Tamam. Ben giriş panelini kullanırken sen de etrafı kolaçan edersin Karli."

"Ya ben gemide tek başıma ne yapıcım peki?"

Tabi ya, bunun için gemiye dönüyordum. Aptal anıma geldi bir an.

"Geldiğimiz yolda iki pençeli makine var. Onların başında vakit geçirmek istiyorum, ama şu adam etraftayken ne olur ne olmaz. Ben oynarken başımda birisi dursa fena olmaz. Siz ikiniz dediğini yapın, Stajyer; sen benim arkamı kollar mısın Kül?"

Pençeden kayıp yığının üzerindeki yerine geri düştü ayıcık. Yaklaşmıştım. Kül'ün sırtı kullanım dışı olan öteki makineye dayalı. Belindeki silahı makinenin kolunu itiyor. Gelip geçen hakkındaki fikirlerini benimle paylaşıyor. Sıgarasını yakmak için durdu. Makineye metal para attım yeniden oynamak için.

"Almida'yla barıştığım için bana kızgın mısın?"

"Hı?" Sıgarayı sıf dudakları ile tutup dumanı içine çekerken çakmağını kaldırdı. Bana cevap verebilmek için dalı eline alması gerekti.

"Yok, hayır. Anlayabiliyorum. Birisi aynı anda birden çok kişi olabilir." Düşen kolları üzerinden temizledi, kumaş yanmasın diye.

"Sorun yok."

"Litonya'ya gidip arkadaşının ölümünü araştırarak mısın?"

"Bilmiyorum." Ayıyı götürmem gereken bölmenin duvarının üzerinde bıraktım yanlışlıkla. Sürem bitti. Bir kolu ve başı camın öteki tarafında, tüyleri aşağı bakıyor. Kül,

"Sallamak ister misin?"

Makinenin yanına geçtim, Kül de öteki tarafından tuttu.

"Bugün şanslıydın. Madem bizimle takılacaksın, bir dahaki sefere biri silahını sana doğrulttuğunda ve biz müsait olmadığımızda, kendini koruyabilmen gerek. Aslına bakarsan... bir fikrim var."

"Bana silah kullanmayı mı öğreteceksin?"

"Gemiye döndüğümüzde kolilere bakmam gerek. Yıllar önce gemi soygunculuğuna yeni başladığım zaman, ben de kavgada senin gibi işe yaramaz haldeydim. O zaman kullandığım bir teknolojiyi şimdi sen kullanabilirsin." Oyuncak ayının başını tozdan temizledim. Kül'e uzattım.

"İsmi koymak ister misin?"

Kartonu yırtıp içeride kaç tane prezervatif paketi olduğundan emin oldu Kül. Plastik sepeti kolumda taşıyorum ama galiba boşuna. Kül ağda bantlarını gösterip isteyebileceğimi söylemişti, ama onun da kullandığı gemideki jiletler işimi görüyor. Aıştım artık. Tampon aldık. Sepetin içinde bir de oyuncak ayı oturuyor. Kasayı bekleyen oğlan uykusuzluktan vampire dönmüş gibi. Gözleri hiç kıvıldamadan aynı noktaya bakıyor. Kül yaklaşp kameraların nerede olduğunu sordu, cebine sigara paketi sıkıştırdı. Tamponu çantama koydum. Promenad'a geri çıktığımızda Kül hogar sosislisi yememizi teklif etti. Çok aç değildim ama hogar sosislisinin, bizim sosisli diye bildiğimiz şeyden ne kadar daha iyi olduğunu ve evrenin çok nadir köşelerinde bulabildiğini söyleyince denemek istedim. Bugün daha önce giydiğini görmediğim diz boyu çizmeler giymiş. Koliden çıkmış olmalı. Tekme atar gibi basa basa yürüyor. Kül'ün yürüme şekli bu, botlarla bir alakası yok. Tavandaki floresan tüpleri üzerimize çok rahatsız edici ve donuk bir ışık bırakıyor. Zemin yerine ise üzerinde küçük delikler olan metal levhalar var. İnsanın burada vakit geçiresi gelmiyor, ama Kül haklı; reklam panosunun ışığı altında sosisliyi ağzıma götürdüm. İçinde malzeme konan sos, ekmeğin içindeki sosisin üzerinde duruyor, ama bu sos ağzıma girer girmez sıvılaşıyor ve içindeki malzemenin kıtırklarının yumuşak etin üzerine yapışmasına izin veriyor. İlk başta ekşi gibi geliyor ama yoğun, tam olarak isimlendiremediğim bir tadı var. Kül sosisliğin sarı olduğu kağıdı çöpe attı ve canım sıkıldı dedi, hadi diğerlerini bulalım. Yanaklarımdaki sosu kağıda silip ben de Kül'e katıldım. Çok gitmeden kalabalıktan ayrıldı ve onu korkuluklara yaslanırken buldum. Bir sigara daha yaktı. Yanına geldim. Onları görüp göremediğimi sordu, bir yandan da sigaranın küllerini boşluğa boşaltırken. Kırk kat, paslı metalden oluşan korkuluklar üst üste dizilmiş. Hiç bir şey göremiyorum. Ama manzara güzel sayılır. Kül'ün dumanı başımızın üzerinde yükseliyor ve başka bir katın delikli zemininden geçiyor. Külleri ise altımızdaki şeffaf yüzeye doğru gözden kayboluyor. Yıldızlar ve bir gezegene yukarıdan bakıyorum. Kül de yıldızlara aşağıdan bakıyor. Kırk kat var, yine saydım. Oyuncak ayı Kül'le konuşmak istiyor, adının ne olduğunu sordu. O kadar ısrarcı ki omzuna tırmandı, saçlarını çekiştiriyor. İzmariti yıldızlara fırlattı Kül. Bu tarafta değiller. Olsalar bizi görürlermiş. Asansöre onu takip ettim, her kata basmamak için kendimi zor tuttum ve en uç katlardan birinde indik. Yirmi dakikadan fazla sürmüş olmalı. Asansörden indiğimizde neredeyse karar vermiştik ayının adının ne olacağına. İndiğimiz yerde yeşil renkli bir halat geriliydi. Altından geçip, kullanılmayan bir alana giridk. Burada metal daha da paslıydı ve acayip koku yapıyordu. Nereden geldiğini anlayamadım ama sürekli su damladığını duyuyorum. Bir asansör kapısının normalde görülmemesi gereken arka kısmına getirdi bizi Kül. Girişimiz burası. Elleriyle duvarı üzünce yokladıktan sonra, belli belirsiz bir çıkıntı buldu.

Önce tırnaklarıyla açmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca yumrukladı, bu da işe yaramayınca tekmeledi. Panel en sonunda düşünce ardında yatan kablolar ve devreler açığa çıktı. Kablolarla bir şey yaptı ve asansör kapısının açılmasını sağladı Kül. Bu kısım, az önce bulunduğumuz kısımdan çok farklı bir atmosfere sahip. Yere karmaşık desenli halılar serilmiş. Tavandan sarkan ve mum gibi görünen lambalar neredeyse baş seviyesine geliyor. Havada parfüm gibi ağır bir koku var. Sanki aynı zamanda hem daha sıcak hem daha ölü. Çok efor harcanmış belli ki. Bütün dükkanların kendi ışıklandırmaları var ve vitrinlerinde canlı çiçekler sergiliyorlar. Hologram reklamlar bile bi tuhaf. Normalde oldukları kadar hiperaktif değiller. Vitrinlerde ürünler ve çizgi film karakterleri, markaların logoları dans etmiyor ve on – on beş saniyede tekrar eden looplarla müşterilerin dikkatini çekmeye çalışmıyorlar. Mesela, şu porselen dükkanının vitrininde baştan tırnağa kumaşla kaplı bir kadın, eliyle nazikçe içeriye davet ediyor. Tuhaf. Neyse, Stajyer'i eliyle koymuş gibi buldu Kül. Omzuna çöktü, ben de öteki taraftan yüklendim. Başını konsoldan kaldırıp bizi gördüğüne şaşırıldı bir an,

"Kamuya açık kısımda yoktu. İki sahte kimlik ayarladım. Ya siz nasıl girdiniz?"

"Kordonu deldim" dedi Kül. Ayıyı Stajyer'in suratına yapıştırdım,

"Karlı bu arkadaşı hücrelerinden kurtardı. Adının ne olduğu konusunda iki ihtimale kadar inebildik – ya General Tumturaklıbölükbaşı, ya da Şeyh Amyalar... Leyla ile konuştun mu?" Paneli toplayıp duvara geri soktuk. Kül numarayı çevirip telefonu kulağına dayadı. Leyla'nın dijital olarak sentez edilmiş sesini zor da olsa ayırt edebildim. Kodamanı bulmuş, yanında yürüdüğünden yavaşça geliyorlarmış. Artık gemide buluşuruz demiştik, ancak Kül orada bulunduğu banka çökmemizi istedi. Stajyer'i de beni de omuzlarımızdan tutup indirdi. Ortamıza çöktü; bir eli benim enseme öteki Stajyer'ininde, ama sanırsam onun niyeti daha çok Stajyer'in boynuna odaklanmak. Öpücüklerini ardı ardına kondurmadan önce izin istedi. Ben de çantamı bankın altına bıraktım. Topuklarıma değiyor. Sigara kokuyorum. Rahatsız etmiyor. Kül'ün rengi solmuş bluzunun kolundaki fırır, omzumla bank arasında sıkışmış; tenime bastırıyor. Tabi ki gelip geçenler bize pis pis bakıyor. Bakmasalar ayıp olurdu. Almida'nın profil fotoğrafı şirinmiş. Telefonu çantama kaldırdım. Şarjı bitmek üzere. Stajyer lavaboya gitmesi gerektiğini söyledi. Kül de eşlik etmeyi teklif etti, ama gemide sevişmeyi tercih ettiklerine karar getirdiler. Stajyer gerçekten işemeye gitti, Kül de kıcını kaydırıp başını dizlerimin üzerine yatırdı. Saçları karma karışık. Bir bacağı bankın üstünde, öteki yere basıyor. Rahat yine de. Aşağıdan bakıyor, "Nası gidiyo orada?" Tam arkamda o ışıklardan biri olmalı. Tek gözünü kapayarak bakıyor. Ayıyı suratına yerleştirdim. İyiyim. Gemiye dönünce tatlı bişeyler yemek ve poker oynamayı öğrenmek istiyorum. Belki Kül de bana o dediği eski aygıtını gösterir. Stajyer kalabalığa girdi, yolun köşesine kadar gidip geri döndü, durdu. Yeniden bize doğrul gelirken, benim yaşlarımda bir kıza tuvaletin nerede olduğunu sordu. Oturduğum yerden fırlayıp, onu omzundan yakaladığım gibi neden Stajyer'e vebalı muamelesi yaptığını sordum. Şaşkınlıktan gözleri dolunay gibi açılmıştı. Kıcının üzerine düştü onu ittiğim için. Daha da üzerine gidecektim ama Stajyer engel oldu. Kül'ün yanına dönene kadar beni hafifçe iteledi. Kül ne olduğunu anlamadı, ama yine de komik buldu halimizi. Oradan ayrılıp daha az dikkat çekeceğimiz başka bir köşeye tünedik. Stajyer sonunda işeyebildi. Ben de zıplayıp tavandan sarkan süslü ampülü kırıp aldım. Sıcakmış, elim acıdı tutamadım. Kül engel olmaya çalışmıştı. Avucumu avucunun içine aldı, o kadar da kötü değil. Biraz kızardı sadece. Kadınlar tuvaletine götürüp musluğun altına tuttu. Acıyıp acımadığını sordu, acımiyor dedim ama aslında biraz acıyordu. Tuvaletlerin çıkışında yeniden buluştuk, Leyla da belirdi çok geçmeden. Tutsağımız iyi durumda değildi. Robdöşambır'ının sol kolu göğsünün yanında boşlukta sallanıyor.

"Sanki bu biraz daha büyük değil miydi daha önce?"

"Valla bana bakma. Bulduğumda bu haldeydi, kolunu ben koparmadım."

"Merak etme, bu herif hepimize yeni kol bacak taktırabilir isterse. Hatta, iyice bak benimkine, bi kopyasını yaptırırsın. Otuzbir çekerken yardımı olur."

Başından ne geçtiyse bize anlatacağını zannetmiyorum. Umurumda da değil açıkcası.

En nihayetinde, bana destek olan materyal gerçeklikten başka bir şey yok. Bitkin biçimde yatakta uzanan Stajyer'in üzerine uzanıp, prezervatifi artık sönmüş çükünden çıkarıp ötekilerin yanına attım. Bir süre kımıldamak isteyeceğini zannetmiyorum. Ama ben hala kımıldamak istiyorum. Öyle değil. Oturduğum yataktan ayağa fırladım. Oda karanlık. Dolabın aynasında gölgeler var sadece. Basit şiddet. O gün kafesteydim. Çok bir şey gelişmedi. Bir gün geri gidip o hapishanedeki her bir gardiyanı ağaçlara asmam gerekiyor. Farklı davrananlar vardı, yavaşklar, her biri iliklerine kadar birer parazit. Bu sadece bir işmiş gibi, tabi sadece bir işti, kendi yaptıkları türden bir iş. Kendine yer açmalı bu dünyada birisi, di mi ama, herkes için geçerli. Hepsini asmalıyım bu yüzden. Gardiyanları ve böyle davranan her bir mafya bozuntusunu. Bu dünyada kendine yer açma ihtiyacı duyuyorlar, komik bir biçimde. Hak ettikleri tek yer toprağın altı. Anneleri onları kürtaja yatırmalıydı. Geleceği görebilseler. Şimdi yatağın etrafında öfkeyle volta atıyorum. Stajyer fark etmez, uyuyor, umarım fark etmez. Etse de olur. Fazla öfkeliyim. Ve çıplak. Giyinmem gerekiyor, gardrobun en üst rafını çektim. Giyecek pek çok şey var ama karanlıkta seçemiyorum. Ayırt edecek halim yok. Sabrım ancak tek parça bir kumaşı üzerime almayı kaldırabilir. Amımın altına kadar inen eski bir tişörtümü hatırlıyorum. Bahse varım alttankinci raftadır. Öyle olabilir. Veya olmayabilir. Göremiyorum. Her şeyi çıkardım. Hala seçemiyorum. Her neyse, üzerime bir şey aldım. Şimdilik idare eder. Ne diyordum, evet, o kadar halatı nereden bulucam? Kimseyi öldürmeme gerek yok. Zaman herkesi öldürüyor. Yavaşca. Yaşamayı hak etmiyorlar, unutulacaklar. Şimdi değil, şimdi unutacak değilim. Şimdi, halat zamanı. Bir gece ansızın, demişti birisi. Kim hatırlamıyorum. Beni ayakta tutan tek şey eklemler, et ve kas, ve şirin tikler. Stajyer. Şimdi uyuyor. Rüyasında ne görüyor bilmiyorum. Rüya görüyor mu, bilmiyorum. Kabus görse onu uyandırırım. Bir cam küresinde her şeyi görebiliyorum. Gardiyanlar ve subaylar kendilerince eğleniyorlar, zira hayatları boyunca görüp görebilecekleri en çıplak beden işkence için soydukları. Bense, iç organlarını biliyorum. Leş gibi kokuyorlar. Bir Atraxan'dan çalmıştım o küreyi, bütün güvenlik kameralarını kontrol edebiliyordu. Kaçabilmemi sağlar demiştim, kesin kaçabilirdim. Sonraki teftiş sırasında hücremde yakalandım küreyle. Hayal edemeyecekleri kadar çıplaklar. Ve aptal. Tam olarak ne kadar aptal olduklarını görebiliyordum bağlı olduğum yerden. Ama onlar hiç bir şey göremiyorlar. Neredeyse hiç bir şey. Materyal gerçeklik benden yana. Onların ruhları var ve ruhları küçük cennet ve cehennemlerine kaçça kaçça gidiyor ben ne zaman onlarla aynı odaya girsem. Burada, büyük cehennem, sonra o ikisini buldum. Spesifik olarak o ikisini. Birini bulduğumda gezegenden ayrılıyordu. Yanında ufak bir yaratık ve bir kadın vardı. Gırtlakını kestiğimde o tuhaf zevki ilk defa tattığını hissettim ufak olanın. Babasının gırtlakını, ben kesmesem; boşuna kestim. Bu onun hakkıydı. Öteki ise daha şanslıydı, henüz genç bir oğlan. Benden fazla yaşamamıştı o noktada. Anne babasının evinde, salonda, tavandan asılı halde canlı canlı yandı. Ben yapmadım, sadece nerede yaşadığını söyledim. Çok kişi öldüğünü görmek istedi. Yolun karşısından izledim. Ampül ışığı donuk bir sarı, birden canlandı. Bunu neden hatırlıyorum? Evet, onlar değil de ben ölmüş olsam, şu anda hala benimle uğraşıyor olurlardı. Benim gibi biriyle. Zira ölmeyi istiyorlar. Tam olarak, benim gibi biri tarafından gırtlakının kesilmeisini istiyordu yaşlı olan. Biliyorum. Kim kendi kızını mutlu etmek istemez ki? Öteki de, ailesini hayalkırıklığına uğratmak istemezdi. Tam olarak hak ettikleri kadar şaşaalı bir son oldu. Mezar taşına, anarşistlerce öldürüldü diye yazdılar. Komik, çünkü o noktada değildim. Aksine, devlete çalışmaya yeni başlamıştım. Faşistler için, faşist öldürdüm. Rekabet olduğu sürece mutluluk erişilebilir bir son olacak. Başkalarıyla insan gibi yaşayabilseler faşist olmazlardı zaten. Sopaya ihtiyaçları var. Sopianın da onların götüne ihtiyacı var. Win win. Ortak alandan gelen ışık içerisini kısmen aydınlattı. Aradığım tişörtü giymişim. Şans. Kodamanın robdöşambır'ı boşlukta sallanıyor, bir zamanlar kolunun olduğu yerde. Karli'ye sözüm vardı. Leyla ile kart oynuyorlar. Işık gözlerime saldırdı, ama

görmezden geldim. Bi bira açıp, kolilerden alakalı olduğunu tahmin ettiğimi kucağıma alıp Karli'yle Kodaman'ın arasına, Karli'ye dönük oturdum. İstiyorsa odaya tıkma, dedim, Leyla onu iteklerken, kimse hayvan gibi kafeslenmeyi hak etmiyor. Henüz yaşıyorken kimse unutulamaz. Karli gözlerimin içine bakıyor,

"Ne aradığından emin misin?"

"Hıhı. Hem de buldum bile, (kokladım) yok bu sadece oje. Aha buldum. Elini uzat. Sol elini."

"Tırnağımı mı boyayacaksınız?"

"İstemiyor musun?"

"Yoo, olur. Hani silah verecektin?"

"Silah demedim."

Zevklerimin yıllar içinde değişmediğini iddia etmek güç. Umarım Karli beğenir. Ya da en azından, tahammül eder.

"Şimdi kuruması gerek."

Üflüyor, ışığa tutuyor beğenip beğenmediğini görmek için.

"Beğendin mi?"

"Fena değil. Benim tarzım değil. Sadece üç parmak mı?"

"Evet. Şimdi üzerine süs de yapıcım."

"Olur, kurudu sayılır. Hadi yap."

Çıkartmaları tırnağa yapıştırmam gerek ama Karli'yi kımıldamadan duramıyor. Sorun değil. Fırsatımı kolluyorum. Lorelay mesaj attı, ben de tırnakları bitirdim.

"Estetik olarak biraz modası geçmiş olabilir ama çalışacaklar. Şimdi, ayağa kalk ve eller havaya."

Parmak tabancamı Karli'ye doğrulttum. Ne yapabildiğini tam olarak görmesi için otantik bir deneme olmalı.

"Hadi, eller havaya, yoksa tetiği çekeceğim."

"Senden korkmuyorum, cesaretin varsa parmak güreşinde kapışalım. (Parmaklarım) Yeni kıyafeteriyle güreşçiye benzediler zaten."

Bunu ben de yaptım. Ve evet, ciddi biçimde sakat bırakmıştım gardiyanı. Yeterince iyi hissettirmedim.

"Ellerin havada, değil mi?"

"Hıhı."

"Şok tabancan yanında mı?"

"Bi dakika." Odasına kadar bir koşu gidip aldı.

"Tamam şimdi ne yapıyorum?"

"Cihazı cebine koy."

"Şey, Kül, bu pijamanın cebi yok."

"Beline tutuştur. – Tamamdır – Dikkat et düşmesin. Şimdi eller havaya. Üç parmağın da serbest, değil mi? – Ne yapmam gerekiyor? – Gözlerini kapa. Şıklat."

"Nasıl yani böyle mi?"

An itibariyle hiç bir şey göremiyorum. Odanın içindeki bütün ışık çekildi. Sadece karanlık. Kodaman bağıyor. Hemen arkamda, karın boşluğuna dirseğimi yiyince sustu. Leyla da hiç bir şey göremiyor olmalı.

"Kül?"

"Şok cihazını kullanarak sana silah doğrultanları etkisiz hale getirebilirsin."

"Göremiyor musun şimdi? Harbi mi? Leyla?"

"Gözlerim kafamda değillermiş gibi hissediyorum. Çalışıyor ojen, Kül."

"Beni kaç kere kurtardığını saymadım bile."

"Beni göremiyor musun şimdi? Ben de göremiyorum ama..."

Ses yakınımından geldi, ona doğru hamle yaptım, belimde elini hissettim.

"Ben kazandım."

"Saniyeleri saydın mı? Yavaş yavaş görüş yetimiz geri gelecek. Ya etkisiz hale getir, ya da kaç."

"Ya da silahını ondan alıp karşı koyarım." İlk gördüğüm sey, oyuncak ayısını burnuma doğru silahmış gibi doğrultan Karli oldu.

"Etkisinin tam olarak kaç saniye olduğunu unuttum. Sonra kronometre tutarak bir daha deneriz."

"Elimde bunlar varken, kaçacağıma hiç zannetmiyorum."

Kodaman sadece kendi duyabileceği bir ses tonunda mırıldanıyordu, ben de dudağını patlattım. Yerde yatarken sesini yükseltme hatasında bulundu,

"Senin gibilere ne yaptığımızı ben çok iyi biliyorum."

Bir an sessizlik oldu. Kodamanı öldüreceğimden emindiler. Düştüğü yerden kalktı. Omzundan tozunu temizledim.

"Sana inanıyorum."

Kodesteyken karşılık verirdim. Vermemem gerektiği zamanlarda da hem sözlü hem de yumruklarla karşılık verirdim. Sonra onlar da, bundan etkilenmiş gibi süreci arttırdılar. Sanki hep ellerinden gelenin tamamını yaptıklarını bilmiyor muşum gibi. Kurtulma umudumun olmadığı zamanlarda, onlara ne yapacağını dile getirmek iyi hissettiriyordu. Bunun da ötesinde, her fırsatta ağızlarına sıçmak lazım çünkü hak ediyorlar. Ama hep benim sıçmam gerekmiyor. Leyla ile gözlerimizi kapadık. Elektrikten pişen etinin kokusu burnuma geldi. Karli,

"Hamburger" diye bağırdı. Sikerler.

"Benimle birlikte Litonyaya gidip eski bir arkadaşımın ölümünü araştırmak isteyen var mı?"

Yeni uyanmış olan Stajyer de dahil herkes onay verdi. Kodaman hariç. O hala yerde, Karliden elektroşok ve tekme yemekle meşguldü. Ona hitap etmemiştim zaten. Kimse gerçekten düşmanına hitap etmez.

Üzerimde fazla dar bir pardesü vardı ve ben bel kısmını daha da sıktım. Dışarıda yağmur yağıyor. Pek iyi olduğum söylenemez. Hala, aralıksız başım ağrıyor. Güneşe alışmaya çalışıyorum. Havanın kapaması işime geliyor. Umarım akşam olana kadar yağar. Veya, en azından ben bu kafeden ayrılana kadar. Bir şey yiyebileceğimi zannetmiyorum. Kahve denemek için fazla erken olabilir, ama yine de garsondan bana getirmesini istedim. Biraz sonra önümde, masanın üstünde duruyordu. Geniş fincan. Beyaz masa örtüsünün ortasında delik gibi duruyor. Dokunmasam da sıcaklığı hissedebiliyorum. Elimi götürmeme bile gerek yok. Garsonun bıraktığı gibi kalıcak. Camın dışında kalabalık sokak ve göğün henüz tamamen siyah bulutlarca kaplanmamış kısmı var. Sırtımı yaslıyorum sünger koltuğa. Cebimde yassı metal para ve tiftikten başka bir şey yok. Dijital para kartımı iç cebime tutuşturdum. Midem ses çıkarmaya karar verdi. O bulantı geri geldi. Pardesüm çamur lekeleriyle kaplı ve şu an burası haricinde herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim. Neredeyse her yer olabilir. Saçlarım kilozet suyuna giriyor ben kusarken. Burnum taharet musluğuna değdi. Daha da indim, gırtlığımdan da daha aşağından geldi: bu sefer kan kokusunu daha boğazımdayken aldım. Büyün bir parça klozetin mermerine şap diye yapıştı. Pek çok şey, bir sıvı ile birleştirilmiş, kan akıtıyor. Klozet suyuna doğru akınca tem kırmızı renginde suya karışıyor. Saçımı çektim, nedense. Sanki bu noktada kan özellikle bir renk katacakmış gibi. Artık kusacak bir şey kalmadı diye umut ediyorum. Ama midemin dibi benimde aynı fikirde değil, kımıldıyor. Ben geldiğini fark edemedim, suratığımı klozetin dibinde buldum. Kafamı kaldırdığımda bir kaç saniye nefes alamadım. Yerde oturup ağladıktan sonra lavaboda mümkün olan her yerimi el temizliyici köpükle kaplayıp temizlendim. Saçlarımı bir kere daha yıkadım sonra da arkada topladım. Dışarı çıktığımda masamda kahve tek başınaydı. Artık soğuk. Gök gürlüdü. İyice karanlık. İyi. Doktorun verdiği serum ampülünü çıkardım. Pek çok seçenek var. Pardesüyü sıyırmadan ampülün altındaki iğneyi bileğime sapladım. Havanın soğuması mı yoksa serum mu iyi geldi bilmiyorum, biraz daha rahatım. Bulantı geri çekildi. Ya da öyeymiş gibi yapıyor. Çok geçmeden kapıda belirirdi, geç kaldımı bilmiyorum saate bakamadım. Yerimde doğrudum onu karşılamak için. Karşıma oturdu. Nedense, bilmiyorum.

"Bardaktan boşalırcasına yağıyor. Sen de ıslanmışsın."

Hiç bir şey olmamış gibi. Oturuyor. Sanki hiç bir şey olmadı. Soğuk. Beni tanıyamıyormuş gibi. Ben onu tanıyamıyorum. Üzerine pardesü bile almamış. Midem isyan ediyor. Hırkası yine aynı. Bana, Nevermore'u polise kaptırdığından bahsediyor. Evimizi geride bırakmış. Park etmemesi gereken bir yere bırakmış, ve şimdi de risk çok fazlaydı diyor. Nasıl çıktığımı sordu. Senin sayende değil.

"Şans."

Sevinmiş benden haber aldığına. Seni bir daha görme umudum yoktu diyor. Görmeyebilirdi. Burada olmayabilirdim. Burada olmasaydım. Sağanak yeniden başladı. Kendine kahve söyledi. Kısa aralıklarla gök gürlüyor. Yıldırım yakın bir yere düştü ve ardından... Tamam dedim. Kalkıp gitti. Bir süredir ara ara konuşuyorduk. Bitmiş olduğunu hissetmiş olmalı. Son dediğini tam dinlemedim bile. Hak ettiğinden fazlasını aldı. Hiç kımıldamadım. Son bir an durup, dönüp, seni gördüğüme sevindim, demedi. Ben de ona görüşürüz demedim, o kalkıp giderken. El sıkışmadık. Onunla birlikte kalkmadım. Arkasından gitmedim. Ayak parmağımı oynatacak gücüm yoktu. Yumruğumu sıktım, başından beri, yapabilesem sallardım. Şimdi gitti ve elimi cebime sakladım. Sağanak devam ediyor. Yanıyor gibi hissediyorum. Bir süre sonra bulantım geri geldi ve serinlik ellerime kadar indi.

Ortada bir fark var, dedi o kadar da emin olmayan bir ses tonuna sığınarak. Paketinden çıkardığı bir cips tanesini burnuna götürdü koklamak için, ağzına attı, emin olamadı. Karli'nin, arkadaşımın mezarının başında dikilmiş duran ben ile çimenli toprağın altında çürümeye bırakılmış cesedi kast ettiğini sanmıyorum. Lakayt davranmıyor. Ben de tadına baktım, Leyla, "kesin değişmiş" dedi. "Paketi de biraz değişmiş, mavinin farklı bir tonunda artık. Ama üzerinde farklı bir versiyonu olduğu yazmıyor." Katkıda bulunamayacağım, eski halini bilmiyorum. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Şehrin en güzel kısmını ölülere ayırmışlar. Şaşırmamak gerek. İzmariti atıp üzerine bastım.

"Siktir olup gidelim buradan."

Şehirler arası metroya bindik. Elimi sigara paketime götürdüm, ama çıkardığım dalı geri soktum. Drone'lar gelip suratım yangın söndürücü sıkar burada tüttürürsem. Önemli değil. Leyla, bakkaldan aldığı paketin içinden bir bisküvi daha çıkarıp ikiye böldü ve yarısını Beneğe verdi. Şimdi bunu yemesi yarım saat sürer. Ama eğleniyo. Herhalde. Kırıntılar içinde. Vaktimiz var, varacağımız yere on altı durak varmış. Karli kulaklığının yarısını bana verdi dinlediği müziği paylaşmak için. Tekrara dayalı, artık hissizleşmiş bir yara gibi. Postpunk dediğin böyle olur zaten. Şehri biraz yukarıdan gösteriyor bu manzara. Beton kutular ve elektronik derileri her yeri kaplıyor. Geometrik şekiller dans ediyor. Üst üste dizilmiş ofisleri de görebiliyorum. Bir binanın dış yüzeyi tamamen reklam. Ama bunun bir önemi yok. Karli elimi tutuyor ve yeraltına giriyoruz. Vagonda bizden başka kimse yok. Birisi vardı o da başka vagona geçti.

"Stajyer... Hayır, bunu hepinize söylüyorum. Eğer ben geberdiğimde etrafta olursanız, sakın bunun gibi olmama izin vermeyin. Yakın, denize bırakın, uzay boşluğunda terk edin, ormana gömün gerekiyorsa, umurumda değil. Bir mezarlıkta aptal iz bırakmak istemiyorum."

"Söz izin vermem. Eğer önce ben ölürsem çizgi romanlarımla ne istiyorsanız yapabilirsiniz. Nasıl olsa ölmüş olucam."

Sonraki durakta metro biraz daha kalabalıklaştı. Oturduğumuz yerden kalçaları ve sırtlarını izlemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Karli şarkıyı benim seçmeme izin verdi. Daha az depresif ama onun da seveceği bir şarkı bulmam biraz sürdü. Canım acayıp sigara yakmak istiyor. Oturduğum yerde kımıldayıp pantolonumun dikiş yerlerini düzelttim. Rahatsız ediyordu. Yine Karli'nin radyosuna döndük. Yaramı deştüğinden filen değil. Karli'nin sinirini bozacak diye değiştirmek istemiştin, ama aptallık ettin galiba. Bu onun sürekli dinlediği müzik. Hiç de rahatsız benzemiyor. İndiğimiz istasyonda yürüyen merdivende yükselirken, Stajyer'e yandan sardım, bir basamak alçaktayım ve o da önündeki Leyla ile sohbet ediyor. Ağırılığımı ona vermek ve gövdesini koklamak iyi hissettiriyor. Karli'nin kulaklıkları takılı ve yanımızdaki duvara yansıtılan hologram reklamlara yanlarına geldikçe dokunuyor. Yolcuların farklı taraflara dağıldığı boşluğa çıktığımızda yanımıza bu gezegenin yerlisi bir köpek geldi. Dilini dışarıda sallaya sallaya yürüyor. İri yarı sayılır bir köpek için. Burnu yok ve gözleri daha çok arı gözlerini andırıyor. Karli'nin yanına çöktü. İki kuyruğunu da farklı yönlere doğru sallıyor, Karli ensesinin kabarık, mor tüylerini sertçe okşadıkça. Islık gibi bir ses çıkardı galiba. Oldukça şirin. Kendime bir dal yaktım. Biraz fazla çekmiş olabilirim, ciğerlerim acıdı. Umurumda değil. Mavi gökyüzüne bıraktım. Uzakta bir aynasız belirdi.

"Karli, arkadaşımızı yolundan alıkoyma istersen."

"Neden ki?"

"Sokakta olması yasalara aykırı. Yakalanırsa barınağa kapatırlar."

"Kötüymüş. En azından yemeği filen olur."

"Evet. İsteyen ailelere bakmaları için veriyorlar da. Tabi, barınaktaki köpekler belirli bir sayıyı aşınca fazlalığı uyutuyorlar. Öldürüp üzerlerini inşaat makineleriyle kapıyorlar."

Karli kıcına şaplak attı hızlıca uzaklaşsın diye. Ayağa kalktı ve arkasından baktı güvenle gittiğiden emin olmak için. Stajyer polise yol sordu, ve ben de parmak tabancamla arkasından nişan aldım. Bang. Başka bir gün. Belki mezarını yıkarım.

Kaldırım taşlarını her yerde gördüğüm o desene boyamışlar. Anlamı olduğunu sanmıyorum. Belli belirsiz bir yerlilik izlenimi veriyor. Burada yeni sayılırlar. Adımlarımı renkli kısımlara denk gelecek şekilde yürüyorum. Çocukca ama hep yaparım bunu. Kül ve diğerleri önümdeler, ne yaptığımı görmediler. Üç katlı ahşap bir evin girişinde durduk. Metal korkulukları oluşturan bükülmüş çubukları tuttu Kül. Telefonumu son bir kez kontrol ettim kimse yazmışsa diye. İçeride bunu yapmayacağım. Bahçenin içinden geçtik. Bizi uzun bir ceket askılığı ve uzun topukluların üzerinde dikilen hizmetli karşıladı. İkinci kata çıktık. Henüz saat erken olduğundan herkes gelmemişti. Gelmiş olanlar da kokteyllerini veya viski kadehlerini yudumlayıp sohbet ediyorlardı. Bunların henüz bir kaç yıl önce mosh pit'te tanışmış metalciler olduklarını hayal etmek güç. Çabuk genişlemiş olmalılar. Uzun kıvrıkcık saçlı, giydiği atleri kaslı kollarını ifşa eden bir oğlan da var aralarında. Eskilerden biri olmalı o. Genç kırklarında ak saçlı bir milf içkisinin şemsiyesiyle oynuyor ve fazla iyi giyimli genç bir beyfendinin başında dikiliyor. Kül onların ev sahibemiz ile oğlu olduklarını söyledi. Bir köşeye oturdum. Leyla'yı yanıma aldım çünkü Kül tipleri sorgulamak için etrafta dolaşacak ve büyük ihtimal Stajyer de ona eşlik edecek. Tek başıma kalmak istemiyorum bunlar arasında. Bütün gece Leyla ile sohbet edebilirim. Lorelay'la birlikte okuduğumuz son çizgi roman sayısında olanları, Lorelay'ın yorumlarını ve neden bunu çok tatlı bulduğumu anlatarak konuyu açtım. İçerisi kalabalıklamaya başlayınca, daha önceki milf yanımıza geldi ve Doğan için çok üzülüğünü, bu akşam misafirleri olduğumuzu ve bi ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Kül diğer kült üyelerine bazı sorular sormak istediğini söyledi, anlaştılar. Birer bira aldık ve orada bulunanların hangilerinin istihbarat ajanı olabileceğine dair bahse girdik. Kül, sonra da Stajyer kalktı biraz sonra. Oturduğumuz koltuklar çok rahat sayılmazlar. Süngerleri çok sert. Burada işimiz bittikten sonra iyice bir dinlenip, banyo yapıp Pthoran'a gitmeyi düşünüyorum. Evet, güzel olabilir. Leyla lie poker oyunun kurallarının inceliklerine daldık. Kültistlerin çoğu bizi görmezden geliyor. Yan yana ayakta dizilmiş bizi izleyen bir kaç kişi hariç. Stajyer'i kalabalığın içinden koştururken izliyorum, Kül'e yetişmeye çalışıyor. Leyla tuvalete gitmek için yanımdan ayrılınca, ben de Kül'le Stajyer'i buldum, olan biteni öğrenmek için. Görünüşe göre Doğan öldürülmemiş, ama Kül hala emin değil.

"Dediklerine göre ritüellerde kullandıkları uyuşturucu ve şarabı fazla kaçırmış. Şuradaki arka odaya çekilirmiş üyeler böyle olunca. Geçen yıl bir kadın aynı yerde aynı Doğan gibi ölmüş, ama o kalp krizi geçirmiş. Bir kaç ay önce başka bir üyeleri de aşırı dozdan ölmüş. Doğanı hastaneye yetiştirmişler ama işe yaramamış. Normal diyorlar yani. Normal olmayan tek şey, genç bir kadın Doğan'ın öldüğü günden bir gün önce kaybolmuş. Nasıl bilmiyorum ama bununla bir alakası olabilir. Bir kaç kişi kaldı konuşmadığımız."

"Ben de şu tipleri merak ettim. Bizi izliyorlar geldiklerinden beri."

"Sarhoşlar galiba."

Kendimi Mihriban olarak tanıttım. Gülmekten konuşamıyorlar,

"E.. evt, biz de sizi gördük." Biri drone operatörü, öteki de kuaförmüş. Saçım hakkında yorum da yaptı ama gürültüde duyamadım. Yardımcı olmaya çalıştı kendince herhalde. Leyla yanımıza geldi ama çok takılmadı. Stajyer'le birlikte o arka odayı kontrol etmeye gittiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde rituel orjilerinden birini yapıp yapmayacaklarını sordum. Düzgün cevap vermediler. Kendi aralarında konuşmaya başladılar ben orada yokmuşum gibi. Konu her nasılsa tutuklu vatan hainlerine yapılan müdehaleye geldi. Çok zekice bir şey söylüyormuş gibi tavır takınarak aralarından biri aniden bana döndü ve bu konuda ne düşündüğümü sordu.

"Ben çok insani bulmuyorum yapılan muameleyi." Nedense güldü.

"İnsan olmak için önce türk ve müslüman olmalı. Kümes hayvanına bak, hiç insan mı."

"Ne alaka?"

"Etinden sütünden yararlanıyoruz. Ama sınırlar var, di mi?"

Herif aptal.

"Sen ne iş yapıyordun?"

"Uzay Donanmamızda subayım."

"Sıra bana gelmez diyorsun yani."

"Hayır, yanlış anlama. Sizi de anlayabiliyorum. Seni ve arkadaşlarını, izliyorduk, öyle koyverip her şey serbestmiş gibi davranmak çok kolay. (Parmağıyla işaret ederek) Dekadansınız. Mesela seni, bir kız çocuğunu yanına alıp böyle etrafta dolaştırmanın bir çekiciliği var. Ben de biliyorum tabi ki de, bunların çoğu palavra. Vatan haini diye götürdüğümüz adam senin benim gibi. Ama nefret edecek birileri lazım ve kültürel mitoz bölünme hepimizin canına okuyor."

"Senin payını azaltıyor."

"Herkesin payını azaltıyor. Yani, pastadan pay alacak herkes, daha az, yarısı kadar alıyor. Alamayan zaten alamıyor. Onları anlayabiliyorum neden taraf değiştirdiklerini, ama değiştirmemeleri gerek. Bu yüzden yüreklerine korku salıyoruz."

"Babam da sizin meslekten."

"Asker mi, tanıyorumdur belki?"

"Yok, hayır. Ama çok asker arkadaşı vardı. Soframızdan hiç eksik olmazdı senin gibiler, senin silah arkadaşların büyük ihtimal. Hep böyle politika konuşurlardı." Dramatik hamle ile bira şişesini dikme pozisyonuna getirdim.

"Artık görüşmüyor musunuz?"

"Geberttim onu." Diktim kafaya. Sanırım güldüler. Tabi, ciddiye alsalar onları da gebertmem gerekirdi. Kül'ün işi bitti mi acaba?

"Tabi, ben de biliyorum, aslında sınırların pek çoğunu kaldırsak normal yaşayabilirler. (Kendince intikam almak için devam ediyor, kaybettiğinden haberi yok.) Mesela, tabi, şimdi yasallaştırsak otu, yani, güzel olabilir. Gulp."

"Bu külte nasıl girdin sen?"

"Herkes açık burası. Yıldızlara tapanlar bile girebilir. Öyle, engel yok, sadece, hedef, kendini geliştirme gizil güçlere gulp başvurarak."

"Harika."

"Ne diyordum ben, ha evet, mesela kadınlar. Pek çok işi yapabilirler. Yapabildiklerini bizzat gördüm. Gerektiğinde yapmalarını istiyoruz zaten. Ama, yine de, aile–

"Sikecek bir şey lazım."

"Aynen öyle."

"Zaten başka türlü de kadın veya değil kimse sana dokunmaz."

"Öyle de diyebilirsin."

"Bence sokak köpeklerine yaptıklarımızı asıl subaylara yapmalıyız. Sayıları bir sınırı geçince işe yaramayan fazlalığı uyutmalıyız." Ve o sayı sıfır. Viskisinden bir yudum daha aldı ve ben oradan ayrılmaya hazırdım, suratı zemine yapıştı. Ters çevirdiler, burnu kan içindeydi. Düştüğü için kanamıyor. Kül'ün bizi izlediğini fark ettim.

"Konuşmasının bitmesini bekliyordum."

"Harbiden zamanladın mı bunu?"

"Buraya geleceğini biliyordum konunun. Benim soracak sorum kalmadı burada."

"Başka birilerini daha zehirlemek istemediğine emin misin?"

"Ya sen?" Biranın ılık dibini mideme indirdim.

"Şimdilik yeter."

Kül'ün elleri dizlerinde, kaldırımın üzerine attı kendini, nefes almaya çalışıyor bir yandan da gülerek. Stajyer de arkamızdan yetişti.

"Hadi, başka mekana gidelim. Buranın tadı kaçmaya başlamıştı. Haritadan baksana tatlım."

Kaldırım taşları karanlıkta aynı gözüküyorlar. Desenleri lastik ayakkapımın tabanına değişiyor. Adım atmayı bırakıp zıplamaya başladım. Leyla'nın elinde nereden geldiğini anlamadığım altılı bira belirdi, dağıttıktan sonra köpüğü ağızımın içinde etkisiz hale getirdim. Hızını kullanmıştır. Kaldırım taşları hala devam ediyor. Yenikibrasta bu kadar homojen yer bulamazsın. İki adımda bir taşlar değişir. O panayır yolu hariç. Stajyer skeeball'da ne kadar da iyiydi, ona da söyledim bunu, şimdi; Leyla'ya sürpriz oldu. Bir ara yine oynamalıyız, tepemizden geçen beyaz bulanıklık şiddetli gürültü patlatınca başımı eğdim, çarpışacakmışız gibi. Kuştu, galiba. Buranın yerlisi olmalı dedi Kül. Kuş, herhalde. Buranın yerli noel babası hıızırı da olabilir, ama değil. Kuştan bahsediyorduk. Bir mekandan başka bir mekana, içmeye çıkmamıştık sanki, en başta. İçeride caz çalıyor. Loş. Midem kalktı. Çok kırmızı, çok makyaj var. Leyla da beğenmedi. Oradan çıkıp başka mekana gittik, bu seferinde de içeride herkes demokrasi bandı takıyordu. Yılan gibi kıvranan müzikle birlikte dans ediyorlar. Sallanan yosunlar gibi. Vücutundaki bütün organların diğer organların farkında olmasını sağlıyor. Böyle demişti Almida. Siktiri çektii Kül, bir önceki mekana geri döndük ve iki kasa bira çaldık. Karanlıkta bira şişelerinin çarpışma sesleri ve kıkırdamalarla ilerliyoruz. Tenhaya çöktük, Leyla kolileri bankın yanına koydu. Sağ tarafımızda bize doğru yükselen ve yanımızdan kıvrılıp iki yöne bölünen dar bir yol, ve üç yönde dikilen apartmanlar var. Sol tarafımızda daha geniş bir yolda parketmiş otomatik arabalar ve kredili araçlar, ve onların üstünden gözükken koyu kahverengi bulutlar var. Metal kutu dişlerime çarptı dibini içerken, avucumda kırdım. Kendimi kesmiş olabilirim. Uçan araba trafiği gökyüzünde sarı bir çizgi, görmemiştim, Leyla parmağıyla işaret etti. Hemen üzerimizdeki sokak lambası yandı. Stajyer'in elinde telefon, hacklemiş, Kül teşekkür için yanağına yumuldu. Zaten üzerinde oturuyor neredeyse. Koliyi açtık, ama yanımızda şişe açacağı olmadığından Leyla'dan eğilmesini rica etmemiz gerekti. İlk seferinde komikti, ama bu her seferinde böyle olacaksa tuhaf kaçacak. Stajyer kaldırım kenarını kullanarak açtı şişesini. Ben de bankın dibindeki kaldırıma çöktüm. Telefonum hala üzerimde mi diye baktım, ve hala üzerimde olmasına şaşırđım. Önemli de değil zaten.

"Şimdi olmaz tabi, gemiye gidince demiyorum. Ama poker oynayacaktık. Sonra, sonraki gezegen inişimizi yapalım."

"Lorelay'la buluşacaktın değil mi."

"Acelesi yok."

"Sizin için de sorun olmayacaksa gündüz olana kadar bu gezegenden ayrılmayalım diyorum."

Leyla internette izlediği bir videoda geçen kayıp vakalarından bahsetmeye başladı. Sokağın ortasında, kameraların tam da görmediği köşede, geride giydiği bütün giysileri ve üzerindeki bütün parayı bırakarak kaybolmuş. Belki canı çok sıkılmıştır. Kül boş şişeleri parkın öteki tarafındaki çöp kutusuna atıp bir kere bile ıskalamadı. Stajyer deri ceketini çıkarıp bankın üzerine serdi. Sabaha karşı bi ara Leyla sokak ışığının üstünde belirdi. El salladı. Bir şişe bıraktı, cam kırıkları her yere saçıldı. Bir yerim sıyrılmış olabilir. Elim kanıyor. Galiba elim bütün gece kanadı. O kutuyu sıktığımda olmuş olmalı. Zaten uyumayacaklardı, ben de biraz inat etmiş gibi oldum. Güneş aydınlandığında alkol bitmişti ve ben de sallanıyordum. Gökyüzü mavi. Yarım saattir yukarı bakıyorum, uyumadım ama biraz dinlendim. Kül kahvaltıyla gelir gelmez fırladım, uyumadım ben. Gazeteye bakıyordu. Ben midemi dolduruyordum. Leyla da. Şimdi Stajyer kaldırımda, benim daha önce oturduğum yerde. Yukarı baktığı için ışık gözüne giriyor.

"Burada cinayet hakkında bir şey yazmıyor."

"İyi değil mi?"

"Bu gezegende birini öldürüp geride iz bırakmamanın ne kadar kolay olduğunu öğrenmiş oldum. Ortada pek bir kanıt yok, ama biraz daha bakınmak istiyorum. Bir şey çıkabilir. Sen ne dersin?"

"O binadaki herkesi öldürecekse bana şimdiden söylemen gerek. Hazırlık yapmam gerekir. İçine dalmayalım."

"Henüz bilmiyorum."

Yılmış, teslim olmuş halde kendini sırtüstü kaldırıma bıraktı Stajyer.

Stajyer hastanenin veri tabanına girip ölüm belgesini buldu benim için. Aşırı doz yazıyor. Tabi, kurgulanmış olabilir. Okült evinin önüne gidip giren çıkanı gözetlememizi teklif etti Karli. İkimiz bunu yaparken Leyla da geminin deposunu dolduracak ve kodamanı kontrol edecek. Akşamdan kalma tipler tek tek ayrıldı oradan. En sonda da ev sahibesinin oğlunun kapıdan çıktığını gördüm.

"Sen burada bekle, ben geliyorum" dedim, yanında getirdiği çizgi romanı okuyan Karli'ye.

"Ne, hayır."

Yolun karşısına geçip koşarak önüne geçtim. Karli de arkamdan geliyor. Önünden geçeceği bir yan sokağa saklandık. Şimdi dediğimde parmaklarını şıklat, dedim. Karanlıkta yakasından kavradığım gibi yolun kenarından çekip aldım adamı. Güneş gözlüğü elinden fırladı. O kadar da korkutucu görünmediğimizi ve bu adama zarar vererek aslında ne kadar korkması gerektiğini göstermek istemediğimi fark ettim. Yakasını bırakıp sokakta onu tehdit etmek için kullanabileceğim bir şey aradım. Yerden aldığım paslı metal parçasını karnına dayadım. Bizim kim olduğumuzu sormayı bıraktı.

"Eğer uslu olursan aramızdaki alışveriş çok kısa sürecek."

Karlı'nın çizgi romanı kıvrımış, aucuna tehditkar biçimde çarptığını fark ettim. Gülmek için dudağımı ısırمام gerekti.

"Ne istiyorsun?"

"Daha önemli soru, sen ne istiyorsun?"

"Anlamadım."

"Annenin evinden ayrıldın az önce. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyoruz. Kimlerin üye olduğu, ne yaptığınız bizi ilgilendirmiyor. Biliyoruz zaten. Şimdi bana, en altta yatan kirli sırlarınızı vereceksin. Karşılığında da fiyatını kendin belirle. Bilgi olabilir, ölmesini istediğin biri olabilir. Askeriyenin çekilmesini istersin bir gezegenden belki."

"İstihbaratsınız."

"Şimdilik öyle diyelim." Gözlerinin içi parladı.

"Tamam. Tamam. Şimdi, bunu şimdi söylemem mi gerekiyor? Burası çok ortalıkta."

"Burada olduğunu kimse biliyor mu?"

"Sen de haklısın."

Telefonunu ceketinin iç cebinden çıkarıp Karlı'ye verdim. Yüzüme bakıyor ne yapacağını öğrenmek için. Dudaklarımla ses çıkarmadan dijital çakı dedim. Telefona doğru tutup çalıştırırsa yeterli olacak. Karlı'nın elinde titrediğini duydum.

"Şimdi konuş."

"Güvenli mi oldu yani?"

"Bundan sonra güvenli olacak." Telefonu açıp kapadı sadece.

"Tamam. Tamam. Benden ne öğrenmek istemiştiniz? En karanlık sırrımızı, şey, bir keresinde ünlü bir futbolcu olan üyemiz, başka bir üyemizin sahibi olduğu otelin odasında ölü bir..."

"Üyeleriniz bizi ilgilendirmiyor dedim."

"Aracılık etmiştik. Annemle. Cesetten kurtulmalarına yardım bile ettik."

"Daha?"

"Bazen üyelere aids bulaştırıyoruz onlar farkında olmadan orjilere birilerini davet ederek. Ölüm korkusu hizada tutuyor onları. Hem tedavi masraflarını karşılamak için ağıımızda daha da derine inmek zorunda..."

"Bu kadar mı?"

"Ne öğrenmek istiyorsun? Söyle, ben de öteyim."

"Kaybolanlar. Öldürülenler. Ritüelleriniz sırasında olmasına izin verdikleriniz."

"Alışa'yı diyorsun. Onun kaybolmasıyla bir alakam yok. Duyduğuma göre derin devlet olayıymış."

"Nasıl yani?"

"Plakasız araçlar güpegündüz sokak ortasında yanına yaklaşmış ve bıyıklı, beyaz gömleklili iri yarı tipler onu tutup götürmüş. Kimse de bir şey sormamış. Ailesine de ziyarete gitmişler diyorlar. Neden bilmiyorum. Bu işlerin nasıl çalıştığına kimin aklı erebilir ki?"

"Doğan..."

"O da kim? Ha, şeyi diyorsun, meze tabaklarını dizen çocuk. Öldü evet."

Bıraktım adamı. Bize verdiklerinin yeterli olmadığını, ama yine de iletişimde olacağımızı söyledim. Vatani kurtarması gerekirse benden haber alacak. Ödül olarak da elimdeki paslı metali eline tutuşturdum. Bu ne dedi, ileride anlayacaksın dedim ve yoluna koydum. Karli esniyor. Otuz küsür saattir uyumadık. Ona gemiye gitmesini söyledim. Önce direndi ama, kahve stoğumuzun bittiğini ve buradaki bir kahveciye uğrayıp hemen ardından geleceğimi söylediğimde onu gönderebildim. Geriye son bir şey kaldı yapacak. Bir kürek kapıp mezarlığa döndüm. Güvenlik görevlisinin kulübesi boş. Anahtarlarını alıp kulübeyi kilitledim. Geri gelirse bununla uğraşsın. Bazı mezar taşlarının diplerinde yeni sulanmış çiçekler var. Küreği mermere vurdum. Ölülerin rahatsız olduklarını zannetmiyorum. Güzel bir hava var. Buradan sonra yalan söylediğim için Karli'nin kalbini almalıyım. Elimden geleni yapacağım.

Üstüm başım çamur içinde, botlarımı çıkardım. Elimdeki kahve paketini mutfak tarafına bıraktım. Temizlenmem gerekiyor ama önce herkesin ne halde olduğunu kontrol etmek istedim. Leyla seanstan yeni çıkmış. Makinanın içinde oturmuş kendine gelmeyi bekliyor. Karli ortak alanda, Stajyer kaptan koltuğunda beni bekliyorlar. Stajyer'i ortak alana davet ettim;

"Beklettiğim için affedersiniz. Kahve de aldım."

Karli haklı olarak sinirli gözlerle bana bakıyor. Masanın üstünde duran iskambil destesi gözüme çarptı.

"Siz karnınızı doyurdunuz mu?"

"Stajyer bi şeyler ayarladı."

"Bi dakika."

Ortak alana daha önce çıkardığımız dört koliden henüz açmadıklarımızı teker teker açıp içlerini karıştırdım. Yoktu. Kolilerin geri kalanının olduğu odaya gidip araştırmama devam ettim. Geri geldiğimde Leyla da bize katılmıştı. İskambil destesini ve Karli'nin masaya koyduğu dijital çakıyı kaldırıp, masanın üstüne eski piknik örtümüzü serdim. Biraz tozlu. kaldırıp havada dört kere salladıktan sonra yine serdim.

"Karışık kuruyemiş almıştık değil mi? – Karli gidip dolaptan çıkardı paketleri – Çip olarak kullanacaktık. Eksik bir şey var mı?"

"Atıştırmalık lazım."

Karli'den bana yardım etmesini istedim. Derin bir kaseye farklı çeşit cipsleri boca etti. Şarap ve birer temiz kadeh çıkardım. Karli soda içmek istediğini söyledi, ama buzdolabında sadece bira vardı. Gidip almayı teklif ettim ama uzay boşluğunda nerede soda bulacağımı bilmediğini söyledi. Gerek de yokmuş. Kendine hazır sıcak çikolata döktü. Lavaboya gidip kabaca kendimi temizledim ve giysilerimi duş kabinine attım. Daha önce orada çıkarmış olduğun tişörtün içine girdim.

"Nasıl oynanıyor şimdi bu?"

Leyla kartları karıştırırken bir yandan, bir yandan da:

"Poker'i satranca veya başka herhangi bir oyuna tercih ederim. Rakibini yakından tanıman gerekiyor."

"O zaman ben iyi beceririm bu oyunu" dedi Karli. İkinci defa vale'yi jokerle karıştırması yüzünden kaybettiği için kartları masaya vurdu.

"Saçma! Adı vale olan kartın köşelerinde neden J yazıyor, hem de jokerin köşelerinde sadece yıldız varken! Kim yaptıysa becerememiş olmamış. Bence bu sayılmamalı..." Hehehe.

"Yeni şişe açıyorum" dedim oturduğum yerden kalkıp, "bi şey isteyen?"

Buzdolabına geldiğimde önüm kesildi. Kodaman kendisini kapattığı hücrelerinden ben geldiğimden beri ilk defa, tek kolunun taşıyabildiği kadar aburcuburu talan etmek için çıkmış. İsterse onu evine bırakabileceğimizi söyledim. Bana inanmadığını ifade eden bir ses tonunda homurdanarak cevap verdi hücrelerine geri kapanmadan önce. Masaya geri oturduğumda Benek, çip olarak kullandığımız kuruyemiş tanelerini Leyla'nın önüne taşımakla meşguldü.

"Bir el daha oynuyor muyuz?"

"Ben açıkcası kazanmaktan yoruldum. Uyumayalı da epey oldu."

"Bir daha oynadığımız zaman J'lerin üstünü çizip V yazıcam."

"Yine de çabuk öğrendin Karli. Bu iki kartı karıştırmak dışında iyiydin. Kül gibi, her el bahsi görüp sonra elindeki beş kartı da değiştirmeye çalışmadın."

"Cesur bir stratejiydi" dedi Stajyer, suratında benim de eğlendiğimi bilen bir gülümsemeye. Eğlendim de. Karli'ye döndüm,

"Piştiyle devam etmek ister misin?"

"Kalsın." Hala biraz kızgın.

"Çizgi film?"

Stajyer'in önerisi üzerine kaptan kabinine kurulduk, Karli'nin izlediği diziyi açtık. Armut koltuğu iki koltuğun arasına yerleştirdi. Stajyer de Leyla'dan daha az yorgun değil, elinden geldiği kadar direndi ama ikinci yirmi dakikanın başlarında sızdı. Artık ikimiz kaldık. Karanlıkta ekrandan yansıyan parlak renklerle aydınlanıyoruz. Armut koltuğun üstünde yatmakla oturmak arasında bir pozisyonda, ara ara telefonunu kontrol ederek pinekliyor. Benim uyumadığının farkında olduğundan emin değilim. Oturduğum yerde azıcık kıvılcımdım, beni görmedi. Ayağımın ucuyla ayakkabını ittim.

"Senin son yazdığın mesajı görmedi mi?"

"Uyudu herhalde."

"Mezar soymaya giderken seni başımdan savdığım için özür dilerim. Seninle ilgili değildi. Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu."

"Neden tek başına yapman gerekiyor?"

"Doğan beni terk etti, ben de onu terk ettim. Sonra o öldü. Öldüğünden,yani Ölüm Mangasında olmadığından emin olmak istedim. Bu kadarını, borçlu değilsem bile yapmak istedim."

"Mezarını kazmanın benim için fazla kirli bir iş olduğunu düşünmüşsün."

Kaptan koltuğunu Karli'ye döndürdüm.

"Seninle ilgili olmadığını, bu yüzden bana katılmanın gerekmediğini düşündüm."

"Öyle. Eski erkek arkadaşını hayattayken görmedim bile. Benimle bir alakası yok. Ama senin bir alakan var. Borçlu değilken, dediğini yapmanın da, şey, benimle bir alakası var. Almida'yı düşün. Olmasaydı bile, bir karşılığı olmadan sana eşlik etmeyi isterdim. Nişan alma konusunda senin kadar iyi olmayabilirim."

"Fazla uykusuzdun."

"Hala uyumadım."

"Orada olabilirdin. Benim hatam. Ben de uykusuzdum, saçmaladım. Sana yalan söylemek bana göre değil."

"Sorun değil. Sonraki mezar soygununda beni iskalama yeter." Lafını bitirir bitirmez esnedi, armut koltuğu benimkininin yanına yasladı.

Kahve kokuyor. Gözlerimi açmadan önce kapının açık olduğunu ve ortak alanın ışığının üzerime geldiğini hissettim. Kül'ün koltuğunda uyuya kalmışım. Buraya ne zaman geçtiğimi hatırlamıyorum, armutta yatıyordum. Kumaşın kıvrımları yüzüme çıkmış. İyi uyudum, dinlenmiş hissediyorum. Salyam akmış. Üzerimdeki pikeyi atınca biraz serin geldi. Terlemişim. Çok değil aslında. Ortak alan masasının üzerinde bir kalabalık var. Telefonu kılıcının altından çekip aldım, Lorelay yazmış diye bakmak istedim ama şarjı yok. Hemen önümde kablo var zaten. Şarj kablosunu tutuşturup ortak alana geçtim. Kül mutfak kısmında bir şeylerle uğraşüyor. Midemin benimle konuştuğunu duyunca direkt masaya oturdum. İlk defa bu masa tamamen dolu bir sofraya gördüm, ben oturunca Kül önümde bir tabak daha yerleştirdi.

"Günaydın. Her şeyden biraz denemeni öneririm."

"Stajyer epey uğraşmış olmalı. Sana olan borcunu mu kullandın?"

"Hayır, yanından geçtiğimiz bir gezegene ışınlandım. İşe yarar ne görebildiysem aldım. Dört çeşit soda var, hangisini istersin?"

"O zaman sen koşuşturmuşsun."

"İstersen kahve de yapabilirim. Çamaşır yıkıyordu, Stajyer'i bulup sıcak çikolata da yaptırabilirim."

"Fark etmez. Teşekkür." Bardağıma doldurup karşıma oturdu. Dirsekleri masada, gözlerini bana dikti:

"Okuduğun çizgi roman serisinin yeni sayısı bugün çıkmış. Gezegendeyken rastladım, iki kopya aldım senin için." Anca bi yudum alabilmişim.

"O yarın değil miydi ya?"

"Ben oradayken kasaları boşaltıyorlardı."

"Acelesi yoktu. Biz dijital dosya kullanacaktık. Teşekkürler yine de. Sonraki buluşmamızda Lorelay'a veririm."

"Konuştunuz mu bilmiyorum ama Pthoran'dan çok uzakta değiliz zaten."

"Öteki Kül geri gelebilir mi lütfen?"

"Çok beklersin."

Yeni sayıyı elime aldım;

"Bunları çaldın değil mi?"

"Dağıtım aracının önünü kestim uzay boşluğunda. Girdim ve çıktım, kimse fark etmedi."

"Tamam, ödeştik. Şimdi bana fındık ezmesini uzat ve birlikte tıkınalım."

Biraz sonra Leyla da yanımıza katıldı. Ben bir saniyeliliğine kalkıp telefonumu kontrol ettim. Lorelay'a bugün buluşabileceğimizi yazdım. Telefonu şarjda bırakıp ortak alana Kül'ün yanına geri döndüm. Bu sefer de onun bardağını ben doldurdum. Konuşurken sol kolunu kullanmadığı gözüme çarptı. Leyla ile sohbet ediyorlar ve kendini ifade etmek için sadece sağ elini sallıyor havada. Sol eli koltukta. Elinden tutup kendime doğru çekince canı yandı. Gömleğini sıyırdım.

"Cesedin orada olduğundan emin olduktan sonra, çukura mekik yakıtı döküp ateşe verdim. Alevler hesapladığımdan daha yüksekti. Önemli değil, Stajyer baktı bile. Sadece yüzeyde böyle."

"Sen uyuyordun Karli. O küçük ilk yardım çantasındaki soğuk jeli kullandık."

Suratına bakıyorum Kül'ün, bana karşı dürüst olmasını ve büyük ihtimal jelin işe yaramayacak kadar uzun zamandır açıkta beklediğini söylemesini bekliyorum. Emin misin dediğimde, ciddiye bile almadı. Gerçi, daha önce Stajyer yaralandığında aynı ilk yardım malzemeleri işimize yaramıştı. Uzun süre bozulmuyor bu jeller, dedim ve ikisi de beni onayladı. Hayal kurmayı bırakmalıyım. Buluşma için ne giyebileceğime bakmak için odama çekildim. Seçenekler o kadar da şaşırtıcı değil. Bir süre boşuna uğraştıktan sonra Kül'ün odasına geçtim. Neyse ki uzayda güve yok. Olsa buradaki her şey delik deşik olurdu. Omuzları geniş ve benim için fazlaca büyük olacak beyaz bir gömlek buldum. Bu Kül için olmasa gerek, ama ben kullanabilirim. Etek kısmını eşofmanımın içine doldururum. Üzerimde bol ve dalgalı kumaş havalı durabilirim. Bu kadarını yapmışken, bir de kravat takabilirim. Belki biraz komik gözükücem ama Lorelay'ı şaşırtmak için kabul edebilirim bunu. Tabi, babasının ofis elbisesini çalmış gibi gözükmemem için ince bir kadın kravatı bulmam gerek. Kül'ün böyle bir şeye sahip olma ihtimali oldukça düşük. Doğan'a ait olduğunu varsaydığım kravatlardan siyah olanını aldım ve ortak alana getirdim. Kimse sormam gerektiğini bilmiyorum, ama birinden bu ravatı ikiye bölmesini isteyeceğim. Leyla eline alıp biraz inceledi. Dikişle hiç alakası olmadığını söyledi. Ondan alıp Stajyer'e götürecektim ki, Kül elindeki gazeteyi bırakıp kravatı kaptı. Tuttuğu gibi dikiş yerinden yırttı kumaşı. Altında yatan vatka için makas getirmemi istedi. Sonuna parçaları medikal zimba kullanarak geri tutturdum. Yandan bakmadığın sürece inandıcı gözüküyor. Kravatı boynuma astı nasıl gözükteğine bakmak için. Beğendiler. En son olarak da Stajyer geldi, saçımı biraz karıştırdı ve mükemmel göründümü söyledi. Henüz banyo yapmamıştım, ama saçlarımı yıkamasam da olur herhalde. Stil için harcadığı emeği ziyan etmek olmaz şimdi. Havam yerinde. Sandalyeye çöktüm, buluşma saatimizi bekliyorum. Kül gazeteyi bitirip bi kenara fırlattı. Sonra kalkıp geri aldı, sanki bir şeye son kez bakmak istiyormuş gibi.

"Şimdi, siz ikiniz Eski Dünyadansınız, değil mi?"

"Hıhı. Her nasılsa bu yakışıklılıyla birbirimizi ıskalamışız. Ufak gezegen sayılır halbuki."

"Ben de hayatımın çoğunu Yenikıbrısta geçirdim. Oraya taşındığımızda çok gençtim. Ya sen Leyla?"

"Üniversiteye gidene kadar doğduğum gezegenden hiç çıkmam gerekmedi. Aslen Kapakonya'lıyım. Büyük Mersin sisteminin en ufak koloni gezegeni. Sınır kolonisi olduğundan çok sorunlu bi yerd, oradan çıktığıma sevinmiştim."

"Sınır kolonilerine yolunuz düşerse aklınızda bulunsun, on sekiz yaşından büyük erkeklere güven olmaz oralarda."

"Niye ki?" Tuhaf bir tavsiye.

"Askerlik hizmeti diye bir şey var çünkü. Galaktik Türkiye Donanması, yer birliklerine ihtiyaç duyduğu zaman, sınır kolonilerinden olan on sekiz yaşından büyük bütün erkekleri altı aylığına köle emeği olarak kullanıyor. Paran varsa gidip bizzat elini kirletmeken yırtabiliyorsun, ama bütün yetişkin erkekler o veya bu şekilde cinayet makinası olan uzay donanmasına hizmet etmiş oluyor. Hepsi devletin ajanı değiller tabi, ama yine de güven olmaz."

"Neden erkekler?"

"Sence?"

Daha önce, babamın hayranı olan o mafya bozuntusuyla konuşurken söyledikleri aklıma geldi Kül'ün. Gazeteyi kıvrılmış halde Stajyer'e uzattı;

"Gezegenlerinden birinde savaş iyice kızışmış. Mühürücü kolonistler kontrolü ele geçirmişti, Yüksek Konsey iyi bir ders vermek istemiş. Bütün kuvvetlerini üstlerine sürmüşler. Yörünge savunmasını gemiler etkisiz hale getirmiş, ama uzay silahlarıyla saldırmamışlar önce. Yer birlikleriyle ve drone ordularıyla çıkartma yapmışlar. Robot polisleri bile göndermişler. Tam bir işgal olmuş. Burada yazdığına göre dört yüz bin muhalif "terörist" etkisiz hale getirilmiş, yüzlerce de sivil kayıp varmış. Ancak kolonistler gezegenin kontrolünü vermek yerine havaya uçurmayı tercih etmişler. Kesin yalan söylüyorlar. Önce işgal ettiler, sonra da göz dağı vermek için uzay silahlarıyla yok ettiler gezegeni. Kayıp rakamlarından belli. Neredeyse hiç drone veya robot kaybı yazmıyor. Yazanlar da ilk işgal sırasında imha edilenlerdir. Yeniden üretmesi ucuz olan erleri gezegende bırakıp üzerlerine lazerle saldırmışlar. Siviller gemilerine binip kaçtı diyorlar, ama sanmam."

"O gezegenden çok fazla kolonistin canlı çıktığını sanmıyorum. Ölüm Mangasındayken bize de öyle görevler verirdi. Sivillere eşlik ederdik ama asla ateş hattının ötesine gitmelerine izin vermemiz söylenirdi. Bazıları bilerek ateşin üstüne giderdi, yanlarında sivillerle, hasta tipler nasıl olsa rejenere olacaklar ya."

Kül gazeteyi geri alıp bu sefer bana uzattı. Parmağı siyah beyaz bir fotoğrafın üstünde, bu bir savaş sahnesi. Yerde açılan yarıklar sayesinde oluşan tepenin üstünde, çatışmanın geri kalanını yukardan gören robot askerin altında görüyoruz bütün manzarayı. Arkada drone sürüleri stratejik manevralar ile binaları ve kamyonlardan dönüştürülmüş savaş araçlarını parçalıyor. Robot polisler nereye hedef aldığını görmüyoruz. Lazer tüfeğinden çıkan atış fotoğraf anında havada asılı kalmış olduğundan bulanık gözüküyor. Ayaklarının altında her şey ya parçalamış ya da yanıyor. Fotoğrafın en ucunda bir er de var, kasketinin yarısı fotoğrafa girebilmiş. Fotoğrafın altında da şehitler listesinde ölmüş insanların önce rütbeleri sonra da isimleri yazıyor. Yazıların hepsi birbirine karışık, Kül'ün elindeki ter yüzünden olmalı.

"Tahmin et kimin uğraşları sayesinde?" Lazer tüfeğinin üzerine belli belirsiz bir şirket logosu kazanmış. Kodaman'ın isminin başharflerinden oluşuyor logo, sanırsam. Yerine geri oturdu. Alevli gözlerle tavana bakıyor. Benimkiler karanlığa daldı düşünmek için. Söylecek bir şey yok. Bir makina etlerini kavurmuş. Kodaman ise makina değil. Robot polis, yenikıbrıstaki stadyum saldırısı sırasında gönderdikleri robotlarla aynı cinsten. Seri numaralarına kadar ayırt edebiliyorum. Sivillerin ise üniformaları yok. Renksiz kaldırım taşları gibiler. Kül'le göz göze geldik, kalkıp yanıma geldi. Nazikçe bağlı olmayan kravatı

boynumdan aldı.

"Sen ne diyosun bu konuda?" Kararı ben vereceğim. Evet, bu yeterince kirli. Payımı almam gerek. Kravatı eline sardı yavaşca. İyice düşünmemi bekliyor.

"Logoyu kendi koydu, değil mi? İyi bir kariyeri oldu sayılır kendi değerlerine göre yargılsak."

"Hemen geliyorum."

Odadan çıktıktan sonra bana kravatımı geri verdi. Boynumun iki tarafından sallanıyor.

"Şey, kravat bağlamasını bilen var mı?" Önce Leyla, sonra Kül denedi. Stajyer'den umudum vardı ama o da beceremedi. İnternette video açtık nasılını öğrenmek için.

pro ve anti depresan

"Ben çıkıyorum."

"Bekle, şehre kadar birlikte ineriz. Dijital para cüzdanımı kontrol etmem gerek sadece."

"Bekliyorum." Kül aceleyle sigarasını söndürürken, Karli de son kontrollerini yapıyordu. Kül hızlıca konsolun başına geçip ekranda rakamların olmaları gerektiği sütun ve satırlarda olduklarından emin oldu. Ceketini yanına aldı ve beni yanağımdan öptü.

"Almamı istediğiniz bir şey var mı? Leyla?"

"Siz yokken biz burayı kollarız."

"Ben şimdi gelicem. Ot zulam dibe vurmuş" dedi Kül.

"Görüşürüz millet. Lazım olursa çaldırırım."

Leyla ile baş başa kaldık. Şu cesetten kurtulmayı teklif ettim, ama onun daha iyi bir fikri vardı. Uzun boşluğuna fırlatırsak kimsenin bulma ihtimali kalmaz dedi. O zamana kadar da kokuyu bastırması için oda spreyi sıktı üzerine ve odanın kapısını kapadı.

"Geminin henüz girmediğimiz bir odasına girip Kül'ün geçmişine ait tuhaf bi şeyler keşfetmeye ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Ama daha öncelikli bir konu var."

"Neymiş o?"

"Tabi ki de Kül'le ilişkini kurtarmam gerekiyor."

"İlişkimizin sallantıda olduğundan haberdar değildim."

"Erkeklerin haberi hiç olmaz zaten."

"Yaa."

"Bu tip şeyleri rölantiye bırakmaya gelmez. Romantizmin ölmesine bi kere izin verirsen bi daha hortlatamazsın. Tatlı en yakın arkadaşının aksine, bazı şeyler ölünce ölü kalır. Sonra da zaman meselesi artık."

"O zaman hemen bir şeyler yapmamız gerek. Ben ilk yardım çantasını çıkarıyorum."

"Prezervatif kutusuna ne şirin bir isim vermişsin."

"Belki de mizah anlayışın ölü kalmıştır."

"Belki de sana bir kıyak yapasım gelmiştir. Hadi, kaldır kıcını."

"Tam olarak nasıl bir "romantizm" var aklında, Kül tarafından vurulmak istemiyorum şimdi durup dururken."

Şaka bi yana, hepimizin biraz rahatlamaya ihtiyacı var. Ama Kül'ün güller ve mum ışığına tav olacağını zannetmiyorum. Leyla internette bu gezegendeki dönercileri incelemeye koyuldu. O gezegenden aldığımız, Kül'ün özellikle sevdiği lavaşlardan kalanı çıkardım. Bayatlamaya yüz tutmuşlardı, azıcık yumurtayla ıslatıp fırında ısıtarak canlanmalarını sağladım. Yemek söyleyebileceğimiz bir iki mekanda karar kıldık. Ayriyeten, İmparatorluk-Cumhuriyetinin her köşesinden en popüler alkollü içkileri derleyip aylık

paketler halinde üyelerine servis eden bir şirketin bu gezegendeki bayiisinden çok uzak olmadığımızı fark ettik. Leyla anormal hızını kullanarak oraya gitti ve bir kaç dakika sonra aynı hızda yanında ganimetle geri geldi. Kül'e sürpriz olsun diye iki büyük koli dolusu çeşit çeşit içkiyi iki kolunun üstünde getirdi. Müzik ve ambiyans hakkında da düşündük ama fazla komik olmayan bir alternatif bulamadık ve olduğu gibi bırakmaya karar verdik. Son numara olarak Leyla'nın kendini kaybetmesi gerekiyordu, iyi şans dileyip Kül sorarsa bu gezegendeki gökdelenlerin tepelerini incelemeye gittiğini söylememi istedi. Ben de etrafa biraz daha çeki düzen verdim. Ortak alandaki beyaz koltuğun tozunu alıyordum ki, ensem arkasındaki Kül'ün sesini duydum:

"Ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyordum. İçeri girdiğini hiç mi hiç duymadım."

"İşim bu. Sofra müthiş kokuyor. Ne yaptın."

Koltuğa oturdu ve poşeti masaya bıraktı.

"Bir süre yeter bu herhalde."

"Zam gelmiş. Bir de neredeyse alamayacaktım, ders zili çalacakmış kaçıp gidecekti. Karli'den iki üç yaş küçük, bıyığı ve sivilceleri yeni çıkıyor arkadaşın. Eski torbacılarımı özledim ne yalan söyleyeyim."

"Drone kullanıyorlar değil mi?" Botlarını çıkardı,

"Sormadım." Ceketini omuzlarından aldım.

"Yoruldu mu?"

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun tam olarak? Yemek de mi yaptın?"

"Döner söyledik."

"Leyla nerede?"

"İşi varmış." Parmaklarımı tenine yasladım ve,

"Dur, dur yeter. Buna masaj mı diyorsun?"

"Olmadı galiba."

"Köprücük kemiğimi alıp gitmek istediğinden şüphelendim."

"Affedersin."

"Demincekilerin senin ellerin olduğuna eminsin değil mi? Paralel evrenden pres makinesi bir anlığına ışınlanmış olmasın? Veya robot goril? Başka bi şey de olabilir."

"Devam edeyim mi?"

"Kay da sana öğreteyim. Yoksa bundan canlı çıkabileceğimi zannetmiyorum."

Kocaman yeşil kayaların dibinde neredeyse görünmeyen merdivenden indik. Sahil kısmı çok rahatmış Lorelay'ın dediğine göre. Kimse bizi rahatsız etmez dedi. Yanımıza bir kaç paket cips, kraker ve kutu soda aldık. Poşetleri çevire çevire tutacak kısımlarını düğüm ettim artık. Rüzgarda siyah dantelli eteği sallanıyor. Beni ilk gördüğünde epey sarsıldı. İstedğim etkiyi yarattım diyebilirim. Gittiğimiz yerde alışveriş

yapabileceğimiz bir yer yokmuş, erzak alalım dedi. Girdiğimiz markette rafları inceliyordum. Rengi ilgimi çeken ıslak mendil paketini elime aldım. Ambalaj kağıdını hissettim. Lorelay bira içmek isteyip istemediğimi sordu. Alkol almayı pek sevmiyormuş, ama istersen istisna yapabilirim dedi. Bu aralar çok içtim zaten, bugün içmicem. Kalsın dedim. Islak mendili yerine bıraktım. Cebimde metal birimler vardı, sekiz tanesini parmaklarımın arasında üst üste sıkıştırıp kasiyerin önünde kule diktim. Yıkılmaması için çaba sarfettim. Galiba para üstü almam gerekiyordu, oradan çıktığımızda fark ettim. Emin değilim, önemli de değil. Ama aklımda belirdi bir an. Gazete kiosku kasanın yanındaydı, Lorelay bakmadı bile. Ben de gözümün ucuyla başlıkları okumaya çalıştım. Şimdi elini tutuyorum.

"Tırnaklarını beğendim."

"Teşekkürler. Kül yaptı. Ben beğenmedim."

"Kuytu bir köşeye çökelim mi?"

"Olur."

Tepemizdeki güneş için ikimiz de fazla giyinmişiz. Ama iyi hissediyorum bu konuda. Çimenlere oturduk. Eteğini bacaklarının etrafında topladı. Krakeri torbadan çıkardım.

"Aslında şimdi dershanede test çözüyor olmalıydım. Teknik olarak okulu kırdım sayılmaz."

"Çünkü dersane okul değil."

"Bir de yerime imza attırıyorum. Biraz ot karşılığında."

"Güzel anlaşma. Bu arada unutmadan..." Çantamı açtım ve çizgi romanı Lorelay'a uzattım.

"Hı? Dijital kopyadan okuyacağımıza anlaşmıştık diye hatırlıyorum. Çıkmasına daha bi ay yok muydu ya? Nereden buldun bunu?"

"Bu fazla, iki tane var bende. Sana getirdim." Sayfaları karıştırmaya koyuldu,

"İlginç. Harbiden de bu henüz çıkmadı."

"Elinde tutuyorsun." Yanına sokulup başımı dizlerine yatırdım. Hala biraz akşamdan kalmayım. Ağzıma kraker getirmesini istedim. Okuldan saçmalıklardan bahsetmeye başladı. Sınıflarına giden koridorun duvarında Türklerin tarihi temalı bir sergi varmış. Kızın biri oğlanın tekini duvara dayayınca Süleyman'ın yüzünde iz çıkmış. Bana ne yaptığımı sordu.

"Uzay üssündeki oyun makinesinde peluş kazandım. Şeyh Amyalar ismini verdik. Kurpiyerlik yapıyor. Bir de, Litonyadaydık. Bankta, kaldırımında sabahladık."

"Eğlenmişsiniz."

"Almida'ya yine rastladım. Bu sefer o kadar kötü değildi. Belki normalleşiyordur."

"Babam gene birlikte yapabileceğimiz saçma sapan bir etkinlik buldu. Bizi pikniğe götürecekmış. Kültür ocaklarının ayarladığı olay yine. Kesin Süleyman'ı bi okul sonrası etkinliğe yazdırmak istiyor da yolunu yapmak için bizi bu pikniğe götürecekti. Ben de ektim onları. Herkesden önce kalkıp bütün gün ortadan kayboldum."

"Ne yaptın bütün gün?"

"Oyun parkı var bizim orada. Hani, sokak bükülüyor ya, evimizin karşısındaki tepenin öteki tarafında. Kimse yoktu bi kaç saat orada salıncağa oturdum. – Sallandın – Az kaldı tam tur da atacaktım. Sonra eve

fazla yakın olduğumu düşündüm ve yürümeye başladım. Otobanı takip ettim. En sonunda şehir merkezine vardığını biliyorum. Uzun işçilerin mahallelerinin dışından geçtim. Onların dillerinde dükkan tabelaları vardı. Bir konsol-oyunu kafesi varmış. Yeterince uzaklaştım diyip oraya girdim. Hiç bilmediğim oyunlar da vardı, hep oynadıklarım da. Önce bilmediklerimin tadını çıkardım. Dövüş oyunu filen vardı, CPU'ya karşı oynamam gerekti. Sonra oradan birileri de eşlik ettiler. Çok nazikler ama ezip geçtiler beni tabi. Ben de kendi bildiğim oyunda onları yendim, kalelerini işgal edip ülkelerinin ekonomilerini çökerttim. Oradan ayrıldığımda hava kararmıştı ve şehrin neresinde olduğumdan emin değildim. Yolun karşısına geçip toplu taşımaya binmek istedim. Boş bir otopark sandığım alana girdim ama işhanıymış. Sportoto merkezleri ve silah teçhizatı satan dükkanlar vardı. Hepsi kapalıydı. Bir de, bir erotik shop ile açık olan bir arcade var. – Biliyorum orayı, hep orada takılırdık biz eskiden? – Harbiden? Pthoran'a daha önce gelmediğini sanıyordum. – Gelmedim. Bi dakika, Yenikıbrısta da anlattığının tıpa tıp aynısı olan bir mekan var. – Tuhaf. Tabi, dükkanların çoğu aynı şirketlerin markaları. O kadar da tuhaf değildir belki. Neyse, Arcade'de de kapanana kadar vakit geçirdim. Seni aradım hatta, pençeli makinenin yanından videolu görüşme yapacaktım ama uydular bağlamadı. – Yazık olmuş. – Bi şey kazanamadım zaten."

Saçlarımı hafifçe okşuyor. Ağzıma götürdüğü krakeri durdurup elime aldım. Ayıcık şeklinde.

"Bugün birini öldürdüm desem?"

Ayının başını dişlerimle kopardım ve gövdesini göğse kaldırdım.

"Bi tane daha. Katil Karli durdurulamıyor."

Karton koliyi ortadan ikiye ayırıp açtığımda, iki taraf içki şişelerinin sıralanışı portatif bir bara dönüştü.

"Vaaaay."

"Neden başlamak istersin?"

"Şuna ne dersin? Ne olduğuna dair hiç bir fikrim yok ama insan içkisine benzemiyor."

Yardım broşürünü açıp bu içkinin hazırlanması için özel bi şey yapmam gerekip gerekmediğine baktım. Jöle gibi bir şey. Bıçakla poşetini deldik. Kül pek sevmedi. Ben de sevmedim, tadı mayhoş ve gırtlakımı yaktı.

"Bak bunu biliyorum ama" dedi Kül, ve renksiz şişelerin en küçüğünü aldı. "Bunun toniği de olmalı. İşte burada."

"Misket limonu da lazımmiş."

"Buzdolabında olduğunu sanmıyorum."

"Kutunun arkasında küçük bir buzdolabı var." Limonu dilimleyip içkileri oranlarına göre birleştirdim. Kadehleri tokuşturdum.

"Şerefe? Şerefi siktir et. Sana, Stajyer. Sana gelsin bu." Alkol dilimin üstünde belirgin bir his bıraktı. Ötekenden çok daha iyi. Koltukta oturuyoruz Kül'le. Gözlerini bana sabitlemiş.

"Burada yazdığına göre eskiden cin işçilerin, alt sınıfların içkisiymiş. Sonra tonik suyunun sıtma hastalığına iyi geldiğini keşfetmişler."

"Sineklere karşı savunma... Bu, eski dünyanın tek çatı altında birleşmesine ciddi katkı sağladı."

"Sonra da üst sınıfların içkisi olmuş işte."

İşaret parmağını kadehinin uçlarında gezdiriyor. Dudaklarını ıslattı havayı öper gibi.

"Bak işte, ortada kolonyal bir sorun varmış ve sonradan çözüm bulmuşlar. Değil mi?"

"Ama bir sorunu çözmek için öpüşmüyoruz."

Yutkundu.

"Tabi."

"Talaxian viskisi koymamı ister misin?"

"Oluur. Ben müzik açıcım, sana da uyar mı?"

Çok karanlık ve tekrara dayalı bas rifi arkada çalmaya başladı. Viskileri koydum ve hava almaları için bir an beklettim. Bu, Kül için de geçerli. Taze kadehler elimde koltuğa geri oturdum. Tek bacağını altına aldı oturduğu yerde. Çıplak dizini aramıza koydu, bileği de öteki dizinin altında hapis. Yavaş yavaş yudumlayarak bitirmeliyiz mavi sıvıyı. İnsan viskisi kadar sert olmasa da çarpabiliyor. Onu güldürdüğümde içkisini ağzından taşırmamak için epey çaba sarfetti.

"Bu şarkıyı daha önce duymamıştım."

"Kül'ün dinlediği, ölü internetten grüplardan biri. On yıl öncesinin de olabilir yüz yıl öncesinin de."

"Ben sevdim. O sokak köpeğini aklıma getiriyor."

Bir sonraki içkiyi kendi seçmek istedi, ben de oturduğum yerden kalkmadım. Şişeler arasından birini çekip kucacağına aldı. Broşüre baktıktan sonra fikrini değiştirdi ve onu bırakıp başka şişeyi seçti. Kadehi elime tutuşturdu. Görece sert, ama sorun değil. Aksine, iyi geldi. İşini biliyor. Acelesi varmış gibi konuşuyor. Terliyor. Geçmişten bahsediyor. Kadehin içine baktım. Çok kalmamış. Sonraki içkiyi iyi seçmeliyim. Önce bitirmiş olmak için tek yudumda içtim. Bardak iner inmez dudaklarıma yapıştı, hazırlıksız yakalandım.

"Saat gecenin biriydi, yatağımda uzanmış telefona bakıyordum. Mavi bir ışık telefonumun arka levhasından sızmaya başladı ve hemen sonra, her tarafı ışıldaklarla kaplı mavi bir peri yatağımın içinden çıktı. Tavana fırladı, yavaşça suratıma degecek kadar indi, sonra bu video oyununun trailerını izletti bana. Üç askeri üssün var, ve her birinin kendi zayıflıkları ve güçleri var. Yenilerini alıp halihazırda partide olanları eğitmen gerekiyor. Bu ikisi için de kristaller gerekiyor. Başkalarına karşı oynayıp kazandıkça daha da çok kristalin oluyor. Kristallerle iksir satın alman gerek, iksirleri askeri üslerini geliştirmek için kullanıyorsun ve ayrıca, normalde her saat için üç oyun oynama hakkın var, iksir karşılığında oyun da oynuyorsun. Ama kristalsiz oynamak istiyorsan istediğin kadar oynayabilirsin, ama askeri üslerin zarar görünce onları iyileştirmek için yine kristal gerekiyor, yani ekonomik olarak iyi değil bu."

"Bikinili kızlar ne iş?"

"Onlar senin askeri üslerin. Her biri böyle temsil ediliyor. İsimleri ve güçleri filen gerçek hayattaki askeri üslerden kopyalanmış. Sadece görüntüleri böyle. Kazandığın her bir iksir ve edindiğin veya geliştirdiğin her bir askeri üs kendine özgü. Oyun seni dijital para borsasına gönderiyor iksir satın alman gerektiğinde. İksirlerini veya üslerini satabilirsin de, her biri bu dijital para borsasında bi token aynı zamanda. Yeterince kazanırsan epey paran olabilir. Veya oynamaya devam etmek için para gömmen gerekebilir." Lorelay'ın dizlerinden doğrulup çantamı aldım.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim ama Kül bahsetmişti. Nasıl kullanacağımı gösterdi ve bu tarz şeyler yapabileceğini de söyledi. – Dijital çakıyı çıkardım. Yan tarafındaki kontrol panelini biraz kurcaladım. Komut yazmayı bilmiyorum. Belki yine de çalışır. – Telefonunu alabilir miyim?"

"Ne ki bu?" Çakıyı tutup tuşuna bastım. Önce bir şey olmadı. Biraz salladım meredi. Telefon bir saniyelğine mavi ekran verdi ve hemen normale döndü.

"Bak bakalım olmuş mu?"

"Haha güzel numara. Olabilecek maksimum sayıda ve levelda askeri üs ve iksirim olduğunu gösteriyor. Screenshot almalıyım."

"Numara değil. Yani, numara da, gerçekten makskladım. İstedğin gibi kullanabilirsin."

"Lan, harbiden mi? Harbiden, bak oyuna sürebiliyorum."

"Satıp satamadığına da baksana."

"Siktir. Satabiliyorum." Pişmiş kelle gibi sırtıyorum. Poşetten içecek çıkardı kutlamamız için. Doğal olarak artık ısınmışlar. Kutuları tokuşturduk. Onunkini açınca beyaz köpük taşı, kaçmasın diye ağzına dayadı ve tek yudumda hepsini bitirdi. Yüzünde o kadar da hoş olmayan bir ifade vardı. Mutlu olmasını bekliyordum, korktum. Polibius kutusunu elinden alıp kokladım, dibinde kalanı dilime götürdüm. Bunu nasıl içebiliyorsun diye şaka yollu sitem ettim. Aldırış etmedi. Telefonu da çimenin üzerine bırakmıştı. Ağaç kabuğunda yanına yasladım, kıcımı kıcının yanına yerleştirdim. Kolum koluna çarpınca biraz kımıldadı. Bluzunun altında boylu boyunca ama yüzeysel bir kesğin yeni kabuk bağladığını gördüm.

"Taktırmışsın kolunu galiba." Bana çok korkunç bir şey keşfetmişim gibi, dehşet içinde bir yüz ifadeyle baktı. Sonra yüz ifadesini değiştirmeden başını salladı: "hıhı." Kolunu boynuma doladım ve öteki elini tuttum, sanki iyi olduğundan emin olmak istiyordum. İyice yakınlaştım. Elini elimden kurtarıp kemerinin cebine götürdü. Dalı çıkardı. "Daha önce sarmıştım. Dönelim mi?"

"Olur."

Dudaklarına yerleştirdi ve aynı cebinden çakmağını çıkarıp ucunu yaktı. Yansın diye çakmağı henüz uzaklaştırmadan iyice içine çekip burnundan ejderha gibi duman püskürttü. Çakmak yere düştü. Elini elime geri tuttu.

Ben boxerimi ararken, Kül koltukta bağdaş kurmuş bir yandan manzarayı izliyor bir yandan da sigara kağıdının ucunu, dilinin ağzından çıkardığı küçük bir kısmını kullanarak dikkatle ıslatıyor. Sütyenini bardak dolabına asılı halde buldum. Çöp öğütücüsünün yanına eğildim. Belki kaptan kabinindedir. Gerçi oraya hiç gitmedik. Ortada durdum odanın tamamını gözden geçirebilmek için. Duman tavana yükseldi. Kül arkasında sakladığı boxeri bana uzattı;

"Yanlış anlama ama, bu planı yaparken ne hedefliyordun?"

"Dürüst olmak gerekirse, Leyla'nın fikriydi. Romantizmi canlı tutmak gerekiyormuş. Ben de kafa dağıtmaya benim kadar ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Aramızdaki anlaşma bu değil."

"İstemiyorsan bir daha olmaz."

"Şikayet ettiğimden değil. Şimdi benim de bir etkinlik düzenlemem gerekiyor. Normalde ticaret şöyle işler; romantizmi canlı tutarsın karşılığında da seks sırasında uyumaz öteki taraf. Ama ben buna okey değilim."

"Başımı durduk yere belaya soktum değil mi?"

"En azından kimi suçlaman gerektiğini biliyorsun bu konuda. (Dalı bana uzattı.) Eşref'in tayfası sayesinde uzun bir süre güvende olacağız. Bu çatışma devam ediyorken bizim gibi küçük hedefleri isteyeceklerini sanmıyorum. Misillemeden korkacaklardır. Ama savaş bittikten sonra yine ortadan kaybolmamız gerekecek."

"Tanrıkıran seni özellikle istiyormuş gibi."

"Takma sen onu kafana." Kemerimi kotun beline geçirip Kül'e dalı geri verdim. Yanına oturdum. Ona yakın olmak istedim, ona temas etmemi içermeyen ve ne olduğu bana hemen açık olmayan bir sebepten ötürü. Duman hava filtreleyicilerine çekiliyor.

"Akira'yı nereden buldu bilmiyorum ama sorun olmayacak."

"Endişelenmiyorum."

"İyi." Neden diye merak etmişim. Saçlarını omzunun gerisine aldım. Sırtında hala az da olsa morluk izleri var ama hareket etmesinden anlayabildiğim kadarıyla canı yanmıyor.

"Güzel malmış" dedi Kül, büyük bir nefesi öksürerek bıraktığında.

"Gelecek nesillerde umut var." Kıkırdadı.

"Hadi gelsene, şurada oyun parkı var," Lorelay'ı salıncağın başına kadar kovaladım. İki plastik oturak var. Kıçımız sığmaz demiştim ama cuk oturdu. İleri geri sallanmaya başladım hafifçe. Bir kaç saniye sonra ikimiz de şiddetle sallanıyorduk. Neden bu kadar çabuk kontrolden çıktı emin olamadım. Lorelay'ın telefonu fırlayınca inip bakmak zorunda kaldı. Eğilip yerden aldı, üzerindeki kiri temizledi. Salıncağa geri döndü, sorun yok. Çantam belimi rahatsız etti ama zorunlu olmadıkça sallanmaya ara vermiyoruz.

"Sence bu sayıyı internete koysak ne kadar para eder?"

"Çok."

"Neden ki? Bir ay sonra bütün dükkanlarda olacak zaten. Yani, anlıyorum çok para edeceğini. Ama niye insanlar bu parayı ödüyor?"

"Bilmem. Şimdi istiyorlar herhalde. Veya, aslında başka kimsede olmayan şeyleri istiyorlar. Kendini diğerlerinin üstünde tutmuş oluyorsun. İşte, mesela herkesin tesbihi olabilir ama seninki çok nadir bir hayvanın kemiklerinden yapılmış. Saymak için kullanmıyorsun bile büyük ihtimal, ama sen istesen herkesin edindiği tesbihlerden bulabilirsin. Herkes senin tesbihinin benzerine sahip olamaz. Yoksa sen istemezdin zaten."

"Okumayacaksan çizgi romanın ne anlamı var?"

Sadizm. "Kendilerini kazanmış sayıyorlar. Veya önemli, değerli. Yukarıda."

Salıncakta o en uç ön noktadayken ben en gerideydim, bu yüzden duymamış olabilir son dediğimi. Yeniden beni geçerken kontrol ettim hızımı yine sink olalım diye. Duymuş.

"Diğerlerinin üstündeler, çünkü onların istediği şeye sahipler. Bunu istemeleri için sebepleri olmasa bile. Bu mu yani?"

"Evet."

"Gıcık tipler."

"Öyleler."

"Pdf yapip internete koyabiliriz. O zaman herkes okuyabilir."

"Çıktığında korsan pdf'si de düşer zaten. Şimdi kimsenin erkenden beklediğini zannetmiyorum."

"Haklısın. Satmayacaktım zaten, iki tane var birini okur ötekini okuturuz dedim bir an. Ama senin hediyeni saklarım. Hem o tiplere katkım olsun istemiyorum."

Kuma ayağımı saplayıp kendimi durdurdum. Lorelay da iki turdan sonra yavaşlayıp yanıma geldi. Öpüştük.

Çantamı elime aldım, yanyana yürüyoruz. Bana mahallesini tanıtıyor. Gittiği ilkokulun önünden geçiyormuşuz. Sarı yapraklara bastı. Duvarın pembe boyasında çatlaklar var. Bana daha ileride güzel deniz manzarası olan bir yer gösterecekmiş. Duvarın kıvrıldığı yolun sonuna geldiğimizde biz de duvarı takip edip anayola çıktık. Okulun giriş kısmında uçanservis otobüslerinin ve teslimat araçlarının girmesi için açılıp kapanan metal çubuklar var. Hemen yanında da öğrenci girişi. Metal kapı kapalı ama çubukların içinden okul bahçesini görebiliyorum. Omzunu tuttum,

"Gel benimle."

Yukarı çıkabilmem için elleriyle destek oldu ve duvarın üstünde gerili olan dikenli telden, daha önceleri okuldan kaçmak için kullandığı delikten içeri girdik. Duvardan inmek için oradaki bodur ağacı kullandık. Çam ağacını andıran uzun ince iğneleri derime battı. İndiğimiz duvar dibi çimenlikti. Birikmiş kuru yapraklar ve iğneler ayaklarımızın altında hışırdadı. Okul binasının camlarından sıralar ve kara tahtalar gözüküyor. Kimse yok. Tatildeler. Marş sırasının karşısında, ana binanın girişinin hemen sağında, binanın iki çıkıntısının tam ortasına yerleştirilmiş olan platformun üzerindeki büste gittik. Yıllar onu biraz yıpratmış. Saçları olması gereken kısmın arkalarında boyalar dökülmüş ve sahte altın görüntüsünün altındaki, metal bile olmayan kompozit maddeyi açığa çıkarmış. Zorladım, kımıldamadı, yerine monte edilmiş. Kaidesi anca üzerine uzanabileceğimiz yükseklikte. Duvardan güç alıp tekme atmak istedim ama kaide duvarın çok uzağında. Yumruk attım, biraz boyası döküldü ama yerinden kımıldamıyor. Maddesi o kadar sert değil, elim acımadı bile neredeyse. Lorelay iki eliyle anca tutabildiği ağaç dalıyla gelip saldırdı büste. Kımıldamadı ama çizildi. Dalı yere bıraktı. "Hademe odasında levye bulabilirim." Daha iyi bir fikrim olduğunu söyledim. Çantamın fermuarını açıp keçeli kalem bulana kadar hızlıca karıştırdım. Dalgalı kötü adam bıyığı ve monokl çizdim ilk. Burnunun üzerini karaladı Lorelay. Büstün yakasına 'amımı ye' ve benzeri şeyler yazdı. Ben meme çizmek için çok özen gösterdim. İki eğim ve ortalarına noktalar. Lorelay memelerimi alıp kalbe tamamladı. Üçgenin dibini de am yaptı. Kolları unutmam dedim. Sonra gidip levveyi aldık. Arkama geçti, dibine sokup birlikte abandık. Levyenin üstündeki kısım büstten koptu. Levveyi kafaya geçirdim. Kameralar hariç kimse bizi görmeden oradan geldiğimiz gibi ayrıldık. Bana daha önce bahsettiği yerdeyiz. Denize karşı bağdaş kurduk. Yarısı dolu polibius kutusundan küçük yudumlar çekiyor, ben de onu izliyorum. Gün batımını bulutlar saklıyor ve denizin üstünde sis var. Yine de renk değişimlerini ayırt etmek güç değil. Manzara gerçekten güzel. Sırt çantam dizlerimin arasında. Boş elini çimlere bastırıyor. Beş parmağı ayrı. Kutuyu yere bıraktı. Suratıma doğru geçirdi sonra da affedersen dedi. Gezegeninde takılacak çok güzel yerler olduğundan bahsettim. O da bana, asıl gezegenin ters tarafında gitmek istediği yerler olduğunu yine

hatırlattı. Peluş oyuncak kazanabileceğim pençe oyunlarından hiç görüp görmediğini sordum. Görmemiş. Oyunun nasıl çalıştığını ve hilelerini uzun uzadıya anlattım. Neden sadece metal parayla çalıştığını sordu. Bilmiyorum nedenini. "Sonra gelip topluyorlar."

"Belki de DNA örnekleri topluyorlardır. Her oynayanın oraya konacak paraya dokunması gerekecek."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Cebinde taşıyorsun, terliyorsun. Belki tırnak altındaki kir de bulaşmış olur. Deri parçaları."

"Terde DNA var mı ki?"

"Bilmiyorum. Parmak izi topluyorlardır, yok hayır, herkesin kimliğinde var parmak izi. Belki bir çeşit takip cihazıdır..."

Sekiz birim bozuk paranın üstü için iki çeyreklik ve on dört dijital minikredi almam gerekiyordu. Dijital kredileri hep bırakıyorum, çeyreklikleri de hep elime tutuştururlar istemesem de. Değer standardı öyle belirleniyor. Kim, neden öyle yapmış bilmiyorum. Çeyreklik karşılığında alabileceğim çok bi şey yok. Pençe makinesine bile atamam. Ben çok küçükken bir anlamı varmış bu birimin. Artık sadece biriktirmeye yarıyor. Deflasyon ya da denflasyon deniyordu buna. Umurumda değil, para önemli değil. Yani, o kadcarcık para önemli değil. Ama önemi varmış gibi davranıyoruz. Ya yoksa? Bütün para birimleri çeyrekliklerden oluşuyor. Tek çeyrekliğin önemi yoksa, iki tanesinin hiç yoksa, üç beş on beş bin beş milyon dört yüz trilyon, ekonominin hiç bir önemi yok. Ya da hangi noktada önemli oluyor bunlar. Karnımı doyurduğu zaman, herhalde. Az ötede bir banka oturmuş dört oğlan var, aralarında bir şeyi paylaşamıyorlar. "O hayatını barlarda geçiriyor, parası bol" lafını duydum. Biri yaşıtımız, ötekileri ise farklı oranlarda yetişkin. Paraları olsa barda olurlardı. Çalabilseler veya şanlı ailelere doğmuş olsalar, veya doğru kişilere doğru konularda kullanışlı olsalar barda olurlardı. Ve tartışmıyor olurlardı. En azından bunun gibi bir konu için tartışmıyor olurlardı. Aptallar. Ama herkes aptal olabilir. Eğlenmek için geldikleri yerde bile eğlenceyi paylaşamıyorlar. Çünkü az. Bir şeyi unutmaları gerek ama alkol pahalı. Çünkü babam gibi insanların kariyerlerinde yükselecekleri savaşları çıkarabilmeleri için pahalı robotlara ihtiyaçları var.

"Su altında nefes alabilsek iyi olurdu."

"Hidromen gibi mi?" ve enerji içeceğinden bir yudum aldım, yakın olmak için.

"Evet ama eski kız arkadaşımı öldürmeye çalışsam da olur. Kızıl saçlı değildi zaten."

"Dizi uyarlamalarından birinde oluyor o ama çizgi romanda yok o kısım. Yani yapmasak da olur. (Mantığımla kendimi güldürecektim.) Ama ben kumadamın güçlerini alırsam, çamur yarattığı olabiliriz. Konsej başyücesinin kızını rehlin alırız. Gökdeleni çıkıp drone'lara yumruk sallarız."

"Hızlı büyüdü olay."

"Ne yapardın? Su altında nefes alabilsen?" Denizi gösterdi parmağının ucuyla.

"Sabah olana kadar balıklarla gezerdim. Ya da balıklar içimde gezerdi. Eğer hidromen'in gücüne sahip olacaksam. Namora da olabilir. Seni denizin yüzeyinde taşırdım, adalara giderdik."

"Adalara şimdi neden gidemiyoruz ki?"

"Milli güvenlik robotları hucum botlarıyla devriye geziyor. Savaş olayı. Ne bilmiyorum. Hem vaktim azalıyor. Gitmem gerekecek."

"Daha önce hiç adalara gittin mi?"

"Hiç. Anlattım, bi kere bizimkiler gitti. Ben video oyunu oynadım. Şimdi beni yemeğe çağıracaklar." Aç mısın diye sordum, kafasını sallamadı bile. Hiç tepki göstermedi ses çıkarmamışım gibi. Polibius kutusunu alıp içini boşattım ve bükerek aluminyumu yırttım. Daha önce elimi kestiğimde yaptığım ile aynı şeyi yaptım. İkiye ayırdım ve iki parçayı da toprağa yerletirerek küçük metal kaleler yaptım. Oğlanlar arkalarında çöp yığını bırakıp kalkıp gittiler. Hala denize bakıyor. Lorelay'ın çimenlerin üstünde duran telefonu sessizde titremeye başlayınca önünden alıp denize fırlattım. Kayalıklara kadar gitti ve sanırım parçalandı. Bir saniye kadar bu iyi bir fikir gibi geldi.

"Gerçekten önemi yok Karli, bisiklet sürerken düşürdüğümü söylerim bizimkilere. Bir şey vermen gerekmiyor."

Kuzgun geminin giriş kapısını açan tuşu buldum. Artık hava karanlık ve telefonda konuşma fırsatını henüz bulamadı.

"Seni böyle, eli boş göndermek gibi bir niyetim yok." Biraz daha.

Cam yüzeyde bütün şehir gözüküyor. Yansımanın yeşil tonu var. Işık nereden geliyor belli değil ama camlardan parıldıyor gözümün ucunda. Tepetaklak silüet. Benek cebimin düğmesini kapadı ve mememin altına sokuldu. Bu kadar yukarda hava çok soğuk olmalı. Ben hissetmiyorum. Bedenime getirdikleri güncellemelerden biri de buydu, hislerim acı verecek uçlara gittiğinde kendiliğinden sönüyorlar. Bu sıcaklık veya ses için geçerli, darbe yediğimde hala canım acıyor. Ben farkında olmadan uzuvlarımın kırılmasını kimse istemezdi. Koku duyum için çalışıp çalışmadığımı bilmiyorum. Biraz önce şehre düz bakıyordum ve renkleri elektrik lambalarının tonlarındaydı, bir şey değişmiyor. Daha bile sakin böyle. Ayaklarımın altında cam, camın ardında ofis katı, camda şehir, burnumun altında asfalta kadar giden koca bir boşluk. Başka katlarda gergedan temizlik görevlileri işlerini yapıyor, onlara görünmemem gerek. Güvenlik sistemleri çok zayıf bu şehirde. Kimsenin ruhu bile duymadan gökdelenlerin üstüne tırmanabildim. Sabaha kadar bekleyip kimi istesem ofisinde öldürebilirim. Kimsenin tırmanamayacağını varsaymışlar. En alt katlarda elektrikli tuzak var ve hava trafiğindeki araçların yaklaşmalarını için önlemler almışlar. Ama benim gibi yetenekleri olan herhangi biri için engel değil. Şimdiye kadar sıkıcı geçti gezintim, hiç bir şey olmadı. Bunu hala yapabildiğimi kendime göstermiş oldum. Bir de, yeteneklerimi her kullandığımda birini öldürmek zorunda olmadığım gerçeğine kendimi yavaş yavaş alıştırmaya çalışıyorum. Manzara güzel olur diye ummuştum ama ayın üstünde soda reklamı var. Neyse. Başarı sayılır. Yok etme dışında da bir şeyler yapabiliyorum. İyi bir arkadaş bile sayılabilirim. Umarım fazla zorlamamışımdır. Benek donmadan insem fena olmayacak. İki kat bıraktım kendimi, aha, heyecanlı bir şeyler olmaya başladı sonunda. Kar maskesi takıyor. Ortağı etrafta olsa gerek. Acaba ne için buradalar. Çalınacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Hademelere süikast, tuhaf olurdu. Herhalde istihbarat için gelmişlerdir. Belki mikrofonlar veya dijital virus yerleştirmek için buradadırlar. Karanlıkta bir ses duyduğunu sandı ve masanın altına saklandı, ama galiba bu sadece ona öyle geldi. Gelen giden yok. Alt kat da üst kat da tamamen boş. Ortağı da yok ortalarda. Çekingin davranıyor. Beni görmesin diye camın kenarından başımı uzatıyorum. O ayağa kalkınca ben de kendimi bıraktım. Şimdi zemindeki halının püsküller burnuma geliyor. Yanında getirdiği düzeneği çantasından çıkardı, geri sayım saatiyle oynuyor. Üç saate kurdu otuz dakikaya kurduğunu zannederek. Saniyeler hareket etmeyince de durdurdu, elinde salladı sekizgen yüzlü cisim. Biraz amatör galiba. Sabotaj için gelmiş buraya, bombayı nasıl kullanacağını bilmiyor. Bizzat intikam için gelmiş de olabilir. Tuhaf. Geri sayımdan vaz geçti, masanın üstüne kağıt ağırlığıymış gibi bıraktı bombayı. Çantasından başka bir şey çıkardı, ne göremedim. Daha iyi bir açıdan bakabilmek için katın öteki yüzüne geçtim. Bu arada Beneğin iyi olduğundan da emin oldum, huysuzluk yapıyor o kadar da soğuk değil. Çıkardığı cep telefonuymuş. Bir şeyler yazdı, sonra bekledi. Durduğu yerde sinirlendi ve topuğunu halıya vurdu. Maskesini çıkardı nefes

alabilmek için, saçları omzuna düştü, ani bir hamle ile bombayı masanın üstünden alıp aktive etti ve fırlattı. Kulaklarını tıkadı ama patlama sandığının aksine onu da kapsayacak. Camı kırıp içeri girdim. Bombaya yetişecek vaktim yok, onu kollarıma alıp patlamanın etkisiyle camdan fırladım. Üç kat aşağıda camın içine geçmiş parmaklarıma tutunarak sallanıyoruz. Tek parçayım. Sırtım simsiyah olsa da Benek hissetmedi bile. Koluma tutunan amatöre nasıl olduğunu sordum. Küfretti.

"Almida?"

"Ya sen kimi bekliyordun? Geç kaldın. Dikkatini çekicem diye kıcıımı patlatıyordum."

"Sen ne arıyorsun burada? Akira yakınlarda mı?"

"Hay mal, ne sanıyor hala. Lan, bi dk... (Kımıldıyor, kayıp düşecek bu gidişle. Tek kolunu serbest bırakabilmek için omzuma kadar tırmandı. Ani bir hareket yaptı.) Yakaladım! Siktir. (Yine de parmaklarından kaydı galiba. Aşağı baktı, kendini bıraktı ama düşmesine izin vermedim.) Bırak beni!"

"Hayır."

"Bırak beni ve arkamdan gel, mal!" Dediğini yaptım. On beş kadar daha aşağıda bana işaret verdi, bu sefer belinden kavradım aynı deliliği yapmasını diye ve yine cama sapladım parmaklarımı.

"Ne içindi bu?"

Zar zor nefes alabiliyor, ama telefonunun ekranının ışığı yüzünde, dili dışarda dijital klavyeye vuruyor. Camı kırdım içeri girdik. Cam kırıklarının üzerine düştü, ama kandan rahatsız olmuşa benzemiyor. Hiç bir şey olmamış gibi ayağa kalktı.

"Sen ne yapıyorsun bu gezegende."

"Canım sıkıldı geldim. Ne? Yasak mı aminakoyim? Sen kimsin?"

İki kere canını kurtardıktan sonra tonu değişir belki demiştim. Umursadığımdan değil, kendi gibi davranması beni rahatsız etmiyor. Ama hiç bir soruma cevap vermeyecekmiş gibi.

"Sen hala Karli'yi stalklıyorsun değil mi."

"Hayır... Alakası bile yok. Seni stalklıyordum."

"Neden?"

"Bu gezegene geldiğinizi bana söyledi Karli. Yani izinsiz bi yere girip bi şey öğrenmedim. Tamam mı. Gelip görmek istedim ben de. Çatıda yürüdüğünü gördüm ve ne yaptığını anlayınca dikkatini çekmek istedim."

"Bunun Akira'yla bir alakası yok yani."

"O hala promenad'daydı onu bıraktığımda."

"Bomba neden?"

"Neden olmasın? Hem sen neden benden hesap soruyorsun? Gelip beni camdan atmanı istemedim senden... Sadece konuşmak istedim." Neden yere bakıyor bu kız? Anlamakta güçlük çekiyorum. Buradan çıktıktan sonra buna devam etmeliyiz. Güvenli olduğuna hala ikna olmuş değilim.

"Bir kafeye otursak daha iyi olacak sanki. Hem, ne diyecektin ki sen bana?" Dikildiği yerde kımıldamıyor. Arkasındaki kırık camdan gözükken şehrin ışığı üzerine gölge düşürüyor.

"Beni içeriye alman gerek."

"Anlamadım, nereye almamı istiyorsun seni?"

"Geminize."

"Hala anlamadım. İçeri izinle filen girildiğini mi sanıyorsun? Veya sana yasak olduğunu? Neden bana konuşuyorsun?"

"Karli'ye söylemeden beni içeri alman gerek. Söz, hiç bir şey yapmıcam. Bir planım filen yok. Sadece orada olmam gerek. Yatağının altına saklanabilirim. İstiyorsan nerede duracağıma sen karar ver, sürekli gözünün altında dururum ama lütfen lütfen içeri girmeme izin ver. Lütfen, buna ihtiyacım var."

"Karli'yle konuşman gerektiğine dair içimde bir his belirdi aniden." Kolumu tuttu.

"Her uyuduğumda aynı rüyayı görüyorum. Lütfen. Başka türlü nefes alamıcam. Karli'yle ekmek bıçağıyla öldürüyorum. Her seferinde. Rüyada olduğumun farkında olsam da, yapmak istemesem de Karli ölüyor. Gırtlaklarını kesiyorum. Memelerine bıçak saplıyorum. Ciğerleri dışarı çıkıyor. Ne yapmamam gerektiğinin farkında oluyorum, bıçak elimde, Karli burada olduğu için seviniyorum merhaba diyorum, üniformasını deliyor metal. Bıçak elimde olduğu için korkuyorum, kendimi kontrol edemediğimi hatırlayıp korkuyorum, attım bıçağı. Kalabalığın içine doğru gitti. Havaya attım. Sonra geri döndüm, ters tarafa attım bıçağı, arkamı döndüm Karli hemen dibimde. Dudaklarını görüyorum, gülüyor ve elimdeki bıçak ciğerlerini deliyor. Artık tamamen farkındayım, Karli'yi görsem kalbim göğsümden fırlayacak gibi hissediyorum. Yine okul bahçesindeyim. Kalabalıktan her an o çıkabilir diye ağlıyorum. Gözümün ucuyla gördüm, arkadaşlarıyla konuşuyor, koşarak ondan uzaklaştım. Nefes nefeseyim, dizlerimi tutuyorum, anlımdan boncuk boncuk şarap damlıyor. Yine de iyiyim. Atlattım diyorum. Önümde kantinin bahçesi ve kiremitlerden örülmüş duvar var. Kalabalıktan koptum, tek tük öğrenciler var. İkisi yan yana yürüyor. Konuşuyorlar. Korkunç bir kahaka duydum, gözümün ucuyla kalabalığa baktım. Ortasında koca bir patlama. Sadece o ölmüş, elimde bıçak ve metalden kan damlıyor her nasılsa... Lütfen. Ben rüyalarımnda ne yapsam onu öldürmekten kurtulamıyorum. Her uyumaya çalıştığımında oldu bu. Her seferinde. Son görüştüğümüzden beri. Lütfen yardım et bana."

Aradığın ceketi buldum dedim Kül'e, ve ona doğru yuvarladım. Havada yakaladı. Bu değilmiş, ama zaten şimdi Kül'ün bu kolilerden birinin içinde olması gerektiğini söylediği ve yedekte tuttuğu telefonları içinde barındıran yemek kabını arıyoruz. Barbarca dağıtıyorum elime geçenleri. Yeterince kazıp koliyi bir kenara bırakıyorum dibini görmeden. Stajyer ötekini uzatıyor. Hemen ayak uydurdu. İçeri girdiğimizde, odalarındaydılar ve Kül'ün sesi geliyordu. Elindeki yanığa krem sürüyorlarmış. Doğru bir ilk izlenim bıraktılar. Ama Lorelay çok geçmeden kollarını kavuşturdu, vaktinin geldiğini düşünüyor. Onu zorla tutuyorum. Nezaketsizlik, yaptığım. Koliden çıkan atkıyı fırlattım, Kül'ün üstüne düştü kahvesine girdi. Leyla gelip kendini tanıştırdı, çok ilginç değildi ilk izlenim. Bütün bunların benim 'ne'lerim olduğunu sormadı. Bir fikri olmuş olsa gerek. Kül'le gemi hakkında boş sohbet ediyorlar, yabancılık hissetmesin diye Kül ona tam olarak bilmediği soruların cevaplarını bonkörce sallıyor. Stajyer onu kurtardı teknik bilgisiyle. Ben de kolilerle başbaşa kaldım. Birini iki kolumla zar zor kaldırıp ortaya getirdim. Tuhaf kokuyor. Kül elinde kupasıyla Leyla'nın yanına, mutfak tarafına sızdı. Acaba ne konuşuyorlar. Lori'yi yalnız bırakmak veya onun yanında konuşmadığımız bir şey olduğu izlenimini vermek istemiyorum. Tuvalete gidicem ve dönüşte mutfağa uğrayıp bir bardak su alırım. Bu arada da Stajyer ona geminin kontrollerini göstermeyi bitirmiş olur. Hem, ellerim toz olmuş. Suya tutarım. Ben tuvalete yöneldiğimde, Kül'den endişeli bir bakış yakaladım bir an. Konu her ne ise az sonra açığa çıkacak. Kapıyı açıp bakmadan tuvalete girdim, zira içeride hiç bir şey olmasını beklemiyordum. Almida elini arkasına saklamıştı.

"Ha!?"

"Merhaba."

"Ne arıyorsun burada?"

"Sana sürpriz yapmak istedim. Bu gezegende olduğunu söyledin, ben de uzakta değildim."

"Tuvalette sürpriz yaptın?" Musluğu açtım ve ellerimi suyun altına tuttum.

"Leyla'ya rastladım. Nerede olduğunuzu bilmiyordum." Suyu kapadım. Yemedim ve şüphe duyduğumu bilmesini istiyorum. Dibine kadar girdim ne tepki vereceğini görmek için, omzunun ardına baktım.

"Bıçak ne için?"

"Anlatması uzun sürer. Takılmaya geldim. Konuşuruz."

"Peki. (Ellerimi sallayarak kurutuyorum.) Gözüm üstünde. Geldiğin için şikayet etmiyorum, ama Lori içerde ve onun yanında görece uslu durman gerek. Takılalım, seninle vakit geçirmeyi özledim. Ayık mısın?"

"Uyumadım." Suratına uzunca baktım. Pot kırmadı.

"Hadi içeri gidelim. Kazağın şirinmiş." Üzerine kar maskesi taksa tam bir soyguncu gibi olurdu. Belki kollarındaki delikleri gizliyordur. Kendini o tekno saçmalıklardan birine bağlamışsa sırtı ve kolları giriş portlarıyla dolu olmalı. Yine kafamda kuruyorum. Almida zengin uyuşturucularına bulaşmaz.

"Lori, bu Almida ve Almida, bu Lori."

"Tanıştığımıza memnun oldum ama Lori kim?"

"Lorelay?"

"Hanımefendi diyeceksin. Lori okey ama ilk defa duydum. Annem Lore diye kısaltırdı ben küçükken."

"Lore o zaman!"

"Merhaba Almida, ben Lori. Karli epey anlattı seni zaten. Bence iyi geçineceğiz." Bu son dediğinin ses tonuyla ilgili bir sorunum var. Ama iyi bir sorun. Yani, umarım iyi olur. Stajyer telefonların bulunduğu hazine sandığını gömülü olduğu iç çamaşırı yığınının çıkarıp bize doğru tuttu. Telefonların aralarından birini seçtim fakat Kül o olmaz dedi ve başkasını seçmemi istedi. Lore'un derin devlet tarafından takip edilmesini istemiyorum. Lore geminin kontrol ekranındaki saate endişeli gözlerle bakıyor.

"Numaranı ve şifreni buna girebilirsin. Eski bir model ama yükseltilmiş uydu ağlarına girişi var. Ayrıca, neden lazım olur hayal edemiyorum ama, eğer takip ediliyorsan konumunu senin yerine aynı gezegende telefonu olan başka biri olarak gösteriyor. Keskin nişancının korkulu rüyası."

"Mükemmel" dedi Lorelay, ve gerekli bilgileri girdikten sonra hemen ailesini aradı. Çalışıyor.

"A, anne. Evet. Ben, şey, hani sana demiştim ya arkadaşımın buluşacağını okuldan sonra. Evet, okuldan sonra direkt onların evine gittim. Hangisi mi... Merveyi hatırlıyorsun di mi. Sana söylemiştim, unutmuşsun. Kahvaltıyı hazırlıyordun anne, unutmuşsun. Evet. Tamam. Saat, evet... (Kolundan çekip, daha burada kalacağını söylemesini istedim Lorelay'dan.) Evet, şey..." Almida karşısına geçip gözlerini gözlerine dikti telefonda konuşan kız arkadaşımın:

"Yarın sınavının olduğunu ve şimdi eve gidip geri dönmekle uğraşırsan çalışmaya vaktin olmayacağını ve ilk dersteki sınava yorgun gireceğini söyle. Akşam burada kalman gerekiyor dolayısıyla." Ve Lorelay, öyle yaptı. Biraz daha ortak alanda takıldıktan sonra üçümüz odama çekildik. İki kapalı kapının ardında Kül'ün

endişeli gözlerinin baktığını neredeyse hissedebiliyorum. Gerçekten de Kül, koltuğun köşesine oturmuş bu tarafa doğru bakıyordu.

"Leyla'ya kızmadın değil mi onu içeri aldığı için?"

"Yok hayır. Sorun yok. Siz eğleniyor musunuz bari?"

"Şey, beni gönderdiler işte. Senden ot rica etmem gerekiyor. Almida bi şeyden bahsetti de, onunla ilgili bir fikri var Lore'nin. Otundan alabilir miyiz, lütfen?"

"Tabi."

"Daha önce hayır demiştin."

"Ölüp öldürebiliyorsan, yaşama hakkının da olması gerekiyor. Çok şey oldu o zamandan beri."

"Tamam. Anladığımı sanıyorum. Artık sorumluluk bana ait. Ama hala Almida'ya güvenmiyorsun."

"İstedğin zaman istediğin kadar, burada veya bizimle herhangi bir yerde bulunabilir. Arkadaşını sen seçiyorsun ve senin arkadaşın benim de arkadaşım. Ama bu endişelenmeme engel değil."

"Kül?"

"Evet?"

"Ot nerede?"

Paket elimde, kapıyı arkamdan kapattım. Lorelay, bir kısmı yatağımdan geçen bir çember çiziyor;

"Aslında şeytan horozu kanı kullanmamız ideal olan. Ama, bu ne (kokladı), kırmızı keçeli kalem de idare eder." Buzdolabından aldığım elmanın çöpünü kopardım. Odamdaki ıvır zıvırın içinden bulduğum uçlu kalemi aldım, mekanizmasını çıkardıktan sonra kalemin gövdesini elmaya saplayarak elmanın etinde bir tünel açtım. Almidanın bıçağını kullanarak üst kısmına kesikler attım tünel hattına ulaşacak şekilde. Yeşillikleri serpiştirdik. Şimdi,

"pentagramın başı dış kapıya bakıyor olmalı. Yardım eder misin? Ha, mükemmel. Ortaya gel Karli. (Yatağın köşesine oturdum.) Bütün bu olay, yani Almida; kapıdan dışarı gidecek dört molekül. (Şöyle bir baktı. Şeyh Amyalar'ı aldı ve çenemin altına yerleştirdi ve beni geriye doğru büktü. Peluşun tüylerinden görüyorum ikisini. Bıçağı iki eline tutuşturdu Almida'nın.) Hazır mısınız? Şimdi ritüeli başlatıyorum. Sirius'un ve Andromeda'nın tanıklığında, sabah yıldızı ve boğazı kesilmiş çobanın bakir oğlu ile seni temizlenmeye çağırıyorum. (Sırasıyla çenesine, omuzlarına ve ellerine dokundu ve her birine dokunurken gırtlığından titreyen bir sesle şu kelimeleri dillendirdi:) Atom, Market, Ve-ceberrut, Velhasıl, Lanet, Amin." Elinde bıçakla yaklaştı Almida. Görebildiğim kadarıyla bir şey hissetmiyordu. Belki de kafam iyi olduğundandır ama ayakları yerde sürükleniyormuş gibi geldi. Bıçağını göğsümün üzerine koydu.

"Ve... Madem bunu yapıyoruz, düzgün yapalım." Lorelay ritüeli durdurup çemberin içine girdi. Bluzumu kaldırıp karnımı açtı,

"Ne dersin?"

"Neden olmasın?"

Ritüele yeniden başladık. Kutsal kelimeleri tekrar söyledi. Bıçak sütyenimin kopçasını kesince, ortaklaşa bir kahkaha kapladı ortamı. Almida pancar gibi kızarmıştı. Adil olsun diye bir elimle kendimi kaparken ötekiyle de onun kazağını çaldım. Gri atletinin çıplak bıraktığı kollarında delik yoktu, gizlediği şey keçeli kalemmiş.

Numaram hala oradaydı ve suratı patlayacakmış gibi kızardı. Ben de onun kazağının dikişleriyle haşır neşir oldum. Ters giydim. Uyuşturucuyla alakalı bir iz yoktu fakat, kazağını giydiği sırada fark etmediğim ve gerçi kazağının da gizlemediği bazı kesikleri şimdi yakından gördüm. Cam kesikleri. Galiba. Kaza. Lorelay'inki değildi... Şimdi acayip eğleniyor.

Artık kahvemın soğumuş olmasının özel bir anlamı yok. Küçük yudumlarla boğazımdan aşağı gitmesini sağlayacağım. Biraz rezil bir durum olabilir, ama bence bu durumun asıl sebebi kapalı kapıya bir süredir neredeyse aralıksız bakıyor olmam. Kahveyi elimde unutmuş olabilirim, bu bir hata sayılmaz. Duruyorum sadece. Stajyerin de Leylanın da bu sırada benimle sohbet açma çabaları başarısız oldu. İki deneme de iyiydi aslında. Leyla insanları evlerinin camlarından dikizlerken gördüklerini anlatmak istedi. Stajyer de geminin tadilata ihtiyacı olduğunu söyledi. İkisi için de oltaya gelmedim. Bilinci yeni yeni geliyor, Karli içeride. Sorun yok. Olsa, haberim olurdu. Sorun olduğunda haberim olacak. Neden her şeyi mahvetmek üzereymişim gibi hissediyorum? Ancak gecemizi mahvediyorum. Stajyer bir deneme daha yapmak için geliyor. Bu sefer daha akıllıca davrandı. Leyla'nın ona gösterdiği gizemli kayıp videolarından birini bana gösteriyor. Videoyu durdurdum.

"Seni alışveriş arabalarıyla yaptığımız yarışta tamamen adil bir şekilde yendiğimi hatırlıyor musun Stajyer?"

"Sonunda bulabildin mi yapabileceğim bi şey?"

"Öyle değil. Şimdi Karli ve arkadaşları içerdeler ya. (Evet?) Bu tarafta takılsalar. Ufaklıklara numaralarını gösteririm. İskambil kartlarından kale yaparım."

"Bunu nasıl gerçekleştirmem gerekiyor?"

"Yapamaz mısın?"

"Yapabilirim herhalde. Kendin konuşsan daha iyi olmaz mı?"

"Boşver. Biz şu geberip gitmiş solgun kızı izleyelim."

"Öldüğünü nereden biliyorsun? Belki kaçırılmıştır."

"Baksana." Geride bıraktığı videolarda zaten ölüymüş. Arkabaları hep onu klişelerle anlatıyor. Yaz günü, beyaz bulut dolu gökyüzü ve bahçeye çıkmışlar. Gözleri boşluğu arıyor zoraki sahnede. Sıkış kafasına. Anlamak güç değil. Anlatıcı, kapıları kilitli bir tren vagonundan kaybolduğunu zannediyor. Ne oldu bilmiyorum ama silah yoluyla kendi hayatına son verdiğiğine emin gibiyim. Beyaz askılı elbisesi altında vücudu yamuk duruyor. Şimdi uzaylıların kaçırması olabileceğini ima ediyor anlatıcı, ekrana bizi korkutması gereken uzaylı resimleri geliyor ve dramatik müzik girdi. Ben nereden geldiğini fark etmeden birden bire açığa çıktı. Kapının önünde dikiliyor, nereye bakacağını şaşırılmış. Sağa baktı sola baktı, tuvalete doğru iki adım attı. Durdu, aniden arkasına döndü,

"Bakın, sizden özür dilemem gerekecekse... (Cebinden yumak halinde bir kağıt parçası çıkarttı ve dizi üstünde düzeltmeye çalıştı.) Yemek kuponu özürden iyidir. Alın. (Yanıma kadar geldi, buruşuk yemek kuponunu kucağıma bıraktı ve sonra tuvalete gidip kapıyı arkasından kapadı.)"

Stajyerle birbirimize bakıyoruz. Belki de ben yanıldım. Soğuk kahveyi geri dönüştürücüye döküp Stajyer'le benim için iki şişe soğuk bira çıkardım buzdolabından.

Önce Karli'nin sevgilisi geldi aramıza, gemi hakkında merak ettiği ayrıntıları öğrenmek için Stajyer'i sorguya devam etmek istedi. Biraz sonra Karli'yle Almida da giriş yaptılar. Bir basket maçında kaç oyuncu olabileceğini ve harbiden de bir zamanlar siberetik olmayan insanların da oynamalarına izin verilmiş olup olmadığını tartışıyorlardı. Leyla ile ben birlikte patlamış mısır üretmeye çalışıyoruz. Artık dışarıdan yemek söyleyemeyeceğimize göre bu tip şeyleri yapmayı becersek fena olmayacak. Leyla banyoya gitti ve Karli ile Almida içlerindeki suyun buharlaşmasıyla içleri dışlarına çıkan mısır tanelerini izlemek için yanıma geldiler. İzlediğim çok eski bir aile filminde sarı bir köpeğin basket oynama hakkını nasıl kazandığından bahsettim. Demek mutantlar ve sayborglar böyle başlamış basketeye, diyerek akıl yürüttü Karli. Artık insan bedenlerini spor yaparken izlemenin sıkıcı gelmesi tuhaf değil.

"Savaş makineleri de öyle ya" dedi Almida.

"Anlamadım."

"Eskiden mini etekli genç kızlar dans eder ve asker tipli erkekler birbirlerini boğazlarmış. Fotolarını gördüm. Şimdi savaş değişti."

"Mutantlar nereye düşüyor bu konuda?"

"Birilerinin kucağına herhalde." Karli şaka yollu vurdu koluna arkadaşının. Üzerine benim gömleklerimden birini geçirmiş. Karli de onun kazağına çökmüş. Demek böyle olacak bundan sonra. Alışabilirim. Stajyer'e seslenip o her zaman yaptığı sıcak kakaodan yapmasını istedi. Misafirlerine servis yapacak. Stajyer'in yanına gittiler, Almida yanımda kaldı. Dirsekleri tezgahta, bir sır söyleyecekmiş yanıma gibi sokuldu:

"Bak, burada ne döndüğünü biliyorum. Güzel bir çöplük bu. Ve horozu da sensin. Kimin sana ait olduğunu söylersen ona bulaşmam. Şu oğlanı kullanıyorsun galiba. İyi geçinelim diyorum."

"Biliyor musun, sana bir iyilik yapıcım. Bana kendimi hatırlatıyorsun."

"Yaa."

"Şimdiye kadar senin de öğrenmiş olduğun üzere (patlamış mısırı kaseye boşalttım) yumuşak olursan çatlırsın. Zayıflık gösterirsen etin kemiğinden ayrılır. Kuduz kurtların etinden ziyafet çekişini izlersin. Daha doğrusu, bi parça et için birbirlerini parçalalar. Yenilmiş olursun. Bu kaseyi yere bırakırsam yerçekimi onu parçalar, dışarıdan gelir etki; (ağızıma patlamış mısır tanesi attım, ağızım dolu konuşuyorum) ama fazla sert olursan da kendinden çatlırsın. Çünkü bütün organların aynı sertlikte değil, (göğsünün sol tarafını göstermek için elimi uzattım, avucumun içindeki patlamış mısırı uzattım) mesela dilindeki tat alma tanecikleri, mısır güzel olmuş." Mısırı elimden alıp havaya fırlattı ve ağızıyla yakaladı. Tavsiyemi ciddiye aldığı zannetmiyorum.

"Pardon, Kül; Karli önemli bir şey değildir dedi ama... Bir ses var. Geminin kontrol panelindeki ekranlardan biri yanıp sönüyor." Lorelay'ın uyarısı üzerine ne olduğuna baktım. Lazer torpidoları kilitlenmiş. Siktir, saldırı altındayız, hemen gemiyi... Büyük bir sarsıntı ile sallandık. Her şey her yerde. Bizi saldırının alanından son anda çıkarabildim.

"Kül?"

"Kim bunlar bilmiyorum. Saldırı altındayız. Sıkıca tutunun, bizi burada çıkaracağım." Kaptan koltuğuna oturup yapay yerçekimini aktive ettim. Şanslıydık. Bir an önce havalanmamız gerek. Sonraki saldırının geleceği yönü kestirebilmek için ekranı dörde böldüm. Gemiyi tam hızda ileri sürüyorum, biz giderken saldırganların toz duman içine yukarıdan indiklerini gördüm. Peşimize takıldılar. Kaçış manevraları yapıyorum, torpiller hemen dibimizde patlıyor.

"Stajyer, yedek pilot! Eğer bu yine Akira'nın işiyse..."

"Belki Tanrıkiran kendisi gelmiştir. Sancak tarafında füze yaklaşıyor."

"Leyla, lazer tabancasını alıp geminin üstüne çıkabilir misin? Elimizde başka silah yok." Leyla Beneği Karli'nin avuçlarına bırakıp anormal hızıyla gözden kayboldu. Ekranda silik bulanıklığın geminin üstünde belirip beden bulduğunu gördük. Füzeyi tek atışta indirdi. Karşı atış yapıyor, ben de gemiyi kaçırmaya çalışıyorum.

"Atmosferde yükselelim mi?"

"Kolayca indirirler."

"Kim bunlar?"

Ana gemiden ayrılan metal kutular havada dönüşüme uğradı ve daha yüksek bir hızda uçarak önümüze geçtiler. Bordo bir kafes alttan yükseldi ve arkadan gelen parçalarla birleşip kafayı andıran sahte bir çıkıntı oluşturdu. Tesla-bot'lar bunlar.

"(Mekanik bir ses:) Lütfen aranızda bulunan siber vandali daha fazla direniş göstermeden teslim edin. Uzun boyu özel mülkiyet haklarını uygulamak için burada bulunmaktayız. Kullanım sözleşmesinin çiğnenmesinde kullanılan bilgisayar modülü tespit edilmiştir. Lütfen suçluların üyelikleri gözden geçirilmek üzere Tesla merkezine götürülmelerine izin veriniz. Eğer şikayetiniz varsa şirket sitesinde yorum ve şikayetleriniz kısmına yazabilir, alakalı telefon numarasını arayabilir veya direkt olarak Tesla-bot'lardan birine belirtebilirsiniz. İşbirliğiniz için teşekkürler. Müşteri memnuniyeti bizim için çok önemlidir, bu yüzden dönüş yaparsanız memnun oluruz." Robotlar makineli tüfeklerini aktive edemeden dalış manevrası yaptım. Kendi gemilerine çarpıp etkisiz hale geldi çoğu.

"Şey... Karli bir şey yapmış olabilir. Onları soyduk. Video oyununda."

"Dijital çakıyı kullandım."

Yüzümde alıkoyamadığım bir sırıtma şekli belirdi. Şu an ne kadar gurur duyduğumu anlatabilmem mümkün değil. Leyla lazer atışları ile onları yavaşlatıyor ama yaklaşıyorlar. Kontrol paneline yumruk attım:

"Çatışma arka tarafta devam ediyorken direksiyon arkasına takılı kalmaktan nefret ediyorum! Takibin devam etmesi lazım. Stajyer, sen devral."

Gidip silah çantasından öteki lazer silahlarından birini aldım. Bir tane de el bombası. Harika olacak. Stajyer'in yanına döndüm,

"Nasıl nefes almayı planlıyorsun dışarıda?" Elimi uzattım bunu soran Stajyer'e. Portatif ışınlanma cihazını avucuma koydu. Karli ve arkadaşlarına şimdi izleyin beni dedim. Geminin girişindeki otomatik kapı yarısına kadar açıldı. Sıçrayıp geminin üst yüzeyine çıkan merdiveni yakaladım. Rüzgar her an beni savurup gemiden ayıracakmış gibi çarpıyor. Zar zor ilerleyerek Leyla'nın yanına ulaştım. Ayağa kalkma denemem başarısız oldu. Rüzgar çok güçlü. Kendimi toparlayıp bir daha denedim. Leyla benimle değil, hedefleriyle ilgileniyor. Kameradan beni izliyorlar. Kendimi bıraktım rüzgara ve tuşa bastım, bir anda gözden kayboldum. Ekrandan izlemeye devam ettilerse, bir saniye sessizlik olmuş olmalı. Sonra lazer ışını Tesla gemisinin gövdesini içeriden deldi. Bir patlama sol motoru havaya uçurdu. Duman çıkıyor. Ben Tesla-bot'ları kağıt gibi yırtıyorum. Sonunda bütün ışıklar gitti gemideki. Şirket logosu parlıyor bir tek. Serbest düşüşteyiz.

Kül'ün peşinden gemiyi indirir indirmez Leyla enkazın üstüne fırlattı kendini. Çıplak elleriyle metali parçalamaya hazırlanıyordu. Biz de hemen arkasındaydık, gemiden indik ve Kül'ü bulmak için acele ediyoruz. Enkazın içinden bir kapak fırladı ve açılan delikten Kül çıktı. İyi gibi. Bize el sallıyor. Hepimiz Kül'e bakıyoruz, ama Almida'nın gözlerinin özellikle parıldadığını fark ettim. Lore ise kendini suçlu hissediyor, hissetmesin diye elini tuttum. Yanağından öptüm. Leyla yardım etti birlikte yanımıza indiler. Kül elindeki devre parçasını Stajyer'in eline tutuşturdu:

"Bunu okuturuz. Aklıma bir yer geldi, sana da göstermek istiyorum. Gitmişken okuturuz. Ganimetleri toplayın. Zararsızlar artık." Yerde hareketsiz duran Tesla-bot'lardan birine tekme attı. Sonra Stajyer'le yakınlaştı. Birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Leyla geminin içini dışına çıkarmaya başladı öte tarafta. Lore'ye durumun iyi olduğunu, sorun olmadığını anlatmaya çalıştım. Ne kadar başarılı oldum emin değilim. Almida bile enkaz ile ilgilenmeye koyuldu. Büyük bir metal plakayı kaldırması için ona yardım ettik. O ikisi geminin bir parçasını sökmek için Leyla'dan yardım istedi, ben diğerlerine bakmak istedim. Çok hasar almamış bir Tesla-bot'un başındalar. Kül robotun üzerine eğilmiş ense kökündeki kablolarla yakından ilgileniyor, Stajyer de onun hemen arkasında. Ne yaptığını sordum Kül'e,

"Elon Musk'ı öldürmesi için yeniden programlıyorum."

dünyanın sonuna yolculuk

Gezegenin yörüngesine yükseldiğimizden beri komik davranıyor Lorelay. Belki bizimle uzaya çıkmak konusunda emin olmadığı içindir. Devreleri karışmış rumba gibi bir o tarafa bi bu tarafa gidiyor, bi türlü karar kılamadı kimin yanında durmak istediğine. Kolları gövdesinin üst kısmında sürekli yer değiştiriyor. Sakinleşmesi için elimden geleni yaptım ama bir işe yaramadı. Karli'nin yanına yöneldi ben de arkasına takıldım. Tişörtünü tuttum iki parmağımla.

"Yine özür dilemek için gelmedin di mi" dedi Karli, başını bize çevirmeden ve ağzındaki sigarayı dudaklarının arasında bırakmadan. Robotun ensesine sapladığı ekranın üstünde oynamalar yapıyor. "Bu kadar çok özür dilememelisin. Sonra bunun gerçekten kendi suçun olduğuna inanırsın."

"Şey, hayır. Onun için gelmedim."

"Peki, size nasıl yardım edebilirim o zaman?"

"Başınıza bela açtığım için affedersin. Beni yüzümden incognito modunda uzayda salınıyorsunuz. Güvenli olduğundan emin olunca geri ineceğiz demiştin, ama benim iki saat sonra dersim var. Orada olmam gerekiyor."

"Bi dk."

Sigara, robotun metal gövdesinin üst kısmında Kül'ün onu bıraktığı köşede tütüyor. Ben hala Lorelay'ın tişörtünü tutuyorum iki parmağım arasında. Kıvrabilirim. Ona dokunmam tuhaf mı? Bunu ona sorabilirim. Göz göze geldik. Tam ağzımı açacaktım Kül geldi,

"Al, prototip aşamasında. Stajyer bir labaratuardan ödünç aldı bir kaç ay önce. Dengesiz olabilir ama biz birden çok kez kullandık ve... ölmedik. Sınıfına ışınlan istiyorsan ama bir kaç kilometre hedefi şaşabiliyor. Biraz erkenden ayrılmak isteyebilirsin bu yüzden."

"Veyaaaa... bizimle gel!" Hala tutuyorum, artık tuhaf olmaya başladı. Tasmaşımı gibi. Bıraktım, ellerimi önerimi savunurken destek olarak kullanmak için.

"Hadi, harika olur. O dandik dünyaya gitmek istemiyorsun. O istediğin yerde piknik yapmana bile izin vermiyorlar. Gidip eski dünya coğrafyası dersinde uyuyakalacağına gel biraz daha birlikte takılalım. Henüz ısınmadın bile diğerlerine." Hemen hayır demedi.

"Gitmezsem okul evimi arar."

"Bugün nasıl yaptısın..." Almida elindeki deftere odaklanmış halde aramıza girdi ve bizi gram önemsemeyen bir şekilde sesimizi bastırarak şunu sordu:

"Neden aranızda en yeni olanın gemiyi kontrol etmesine izin veriyorsunuz?"

"...öyle yaparsın."

Kül de benden daha fazla anlamadı konunun ne olduğunu.

"Şunu diyorum, kaptan koltuğunda oturana."

"Stajyer'i diyorsun. Herhalde pratik yapıyor, bilmiyorum, otomatik pilot da gemiyi kullanabilir şu anda."

"Görevi bu olan bir pilot tutsanıza, işi stajyere kakalayacağınıza."

"Ha?"

"Sen de payromanik misin? Neden kod adın kül?"

"Yok öyle değil..."

"Ölüm Mangası ile ne gibi bir ilişkiniz var?"

Çeneni kapa! Sanki... Lorelay ona baktığımı anladı ve,

"Her neyse. Ayrıntıları bilmesem de olur. Hatta, bilmesem daha iyi olur. Sizinle gelmek için okulu yarın da kırarsam biyometrik taramaya benim yerime imza atacak birini bulmam lazım. Okuldaki dolabımda portatif bir dna çubuğu var" dedi.

"Harika." Tam her şey yoluna girmişti, Leyla'nın çığıllıkları içeriki odadan duyulmaya başladı. Seansı başlamış olmalı. Lore ve Almida bakışlarını bana dikti. Her şey yolunda, dedim. Bu hep oluyor.

"Emin misin" dedi Lorelay, şüpheli bir tonda.

"Hıhı."

Başını defterden kaldırmadan, "İşkence de yapıyormuşsunuz" dedi Almida.

"Sen onu dinleme Lorelay."

"Eğer okulu kırarsam nereye gideceğiz bu gemiyle?"

"Kül, Kül'ün bir planı vardı di mi?"

Tesla-bot'la uğraşmaya geri dönmüş olan Kül'ü yeniden alıkoyduk. Sıgarasını ölüme yatırıp bize teslim oldu. Bütün bir gezegenin tek bir bina kompleksi ile kaplı olduğu bir yerden bahsetti. Şu an içinde bulunduğumuz yıldız takımına çok da uzak değilmiş. Lorelay da onayla başını salladı. O da duymuş, gerçek olup olmadığını hep merak ettiğini söyledi. Kül daha önce orada bulunmuş. Uzay korsanlığı yaptığı zamanlar ele geçirdiği ganimeti satmak için o gezegendeki kara borsa markete gidermiş. Hem uzaylı halklardan gelen nadir silah ve uyuşturucu bulmak için de ideal bir yermiş. Eğer daha iyi bir fikrimiz yoksa oraya gidip bize saldıran robotlardan aldıklarımızı okutabiliriz dedi. Lorelay bunu duyunca görünür biçimde heyecanlandı. Dudaklarının köşeleri yukarı bakıyor.

"Hadi gidelim. Benim yerime imza atacak birini ayarlamamız gerek. (Telefonunu çıkardı) Kesin oğlanlardan bazıları uyanıktır. Oyun odalarında online olanlara bakmam gerek. Olmadı Hilal'i arayıp uyandırırım. Karşılığında kim bilir ne isteyecek."

O bununla uğraşırken ben de gidip koltuğa oturdum. Leyla'nın haykırıışlarının durmasını bekliyorum herhangi bir şey yapmadan önce. Yere eğilmiş olan Almida koltuğun altından uzanıp bir şey çıkardı. İskambil kartı olabilir.

"İlginç. Daha önce hiç böyle bir makine görmedim. Neredeyse ete benziyor."

"Makine olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Yaladım. Tadi metal. Sen de yala inanmıyorsan?" Bana uzattığı şey siyah bir kertenkele kuyruğuydu. Daha önceki saldırıdan kalmış. İnternet üzerinden bizi nasıl bulduklarını ve saldıran robotların kendilerini ekranlardan içeri ışınlayarak nasıl burada sıfırdan inşa ettiklerini anlatabilirim. Ama havamda değilim. Bunun yerine kertenkele kuyruğunun onun olabileceğini söyledim. Yanıma oturdu. Cebine götürdü kuyruğu.

"Ritüel sence bi işe yarayacak mı?"

"Sanmam."

"Hala beni öldürmek istiyor musun?"

Cevap vermedi. Koltukta geri çekildi. Mümkün olduğu kadar kıçını minderin dibine götürdü ve dizlerinden birini yukarı aldı. Kollarını etrafına sardı.

"Kim Leyla'ya işkence ediyor?"

"Bunu cidden soruyor musun?"

"O düğme boyundaki uzaylı mı yapıyor?"

"Kendini bir makineye bağlaması gerekiyor. Bu sayede beyindeki kötü robotların onu kontrol etmesini engelliyor."

"Çılgılık neden?"

"Kontrol edebiliyorlar. Biraz."

"Peki..." Üzerimdeki kazağı inceliyorum. İlginç bir şey görürsem konuyu değiştirebilirim. Kırmızı iplikler var. Bir şey değildir. Omzuma bir an değdi dizi. Koltuğun mümkün olduğu kadar benden uzak köşesinde durmaya çalışıyor Almida. İyi misin desem yok bi şey dicker.

"Düğmelerinden biri yanlış." Cevap vermedi. Ben de daha önce görmemiştim. Parmak doğrultarak göstermeye çalıştım. Ya anlamadı ya tepki vermedi. Ben hallederim. Uzanıp her bir düğmeyi deliğinden çıkarıp bir sonraki deliğe geçirdim. Teker teker. Teşekkür etmedi. Kalkıp gitti. Ben de Lorelay'a seslendim.

Kabinde olduğunu fark etmemiştim. Birden omzumda elini hissettim. Gözlerim ekranın ışığıyla kamaştığından orada olduğunu göremedim. Gözlerimi ovuşturmam gerekti. Koyu turuncu ışık hüzmelerinin içinde sadece omuzum üzerindeki parmaklarını görebiliyorum. Mor lekeler bu karanlığın içinde görüntü taklidi yapıyor, ama aslında gözümde olduklarını biliyorum. Ekranın renkleri beynimin görmekle görevli kısmına kazındı. Silüeti yavaşça belirginleşiyor. Önümdeki klavye, benim parmaklarım, dizlerim, konsolun geri kalanı da yerlerine oturdu sırayla. Arkamdan bana doğru eğiliyor ne yaptığımı görebilmek için.

"Almida senin bu gemide stajyer olduğunu düşünüyor."

"Bir stajyer?"

"Sen ne yapıyorsun burada? Gemi kendini sürebilir."

"Karli'yle arkadaşının izlerini temizliyorum. İşim bittiğinde Musk veya herhangi biri bugün yaşanan sorunların nerede veya hangi hesaplar yüzünden yaşandığını öğrenemeyecek. Genel bir hata olarak geçecek. En azından aksini öğrenmek için aşırı uğraşması gerekecek."

"İyi fikir... Bitti mi?" Ekrandaki işaretleri inceleyerek nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştım. Cidden haberim yok. Otomatige bağlanmış ilerliyordum. Başım ağrıyor.

"Bilmiyorum. Sanırım bitti." Bütün ekranları kapatmak için tek bir tuş olduğunu bilmiyordum. Ortamı birden saran karanlıkta mor lekeler ve turunculuk giderek silikleşti ve sonunda kayboldu. Karanlıktayız. Kül'ü öngörmek çok kolay bir iş değil. Ortak alana açılan kapıdan içeri ışık geliyor. Kapıyı kapamış olurdu herhalde. Oturduğum koltuğu ona doğru döndürdüm.

"Ceketini buldun demek."

"Harika değil mi? Bu kadar yırtık olduğunu unutmuşum. Aklımda kalan hali bu değildi. Yine de güzel bence."

"Ben sevdim."

"Ben de. Şey, aç mısın?"

"Değilim ama sana eşlik edebilirim."

"Ben de değilim." Kaptan kabininde, panelin zıttına öndürdüğüm koltuğun başında ayakta durma konusunda ısrar ediyor. Vücudunu dikey pozisyonda germiş, topuklarını duvara çarpmış bana bakıyor. Öteki tarafındaki ikinci koltuğa oturmak istemiyor. Oturduğum koltuğa da yaslanmıyor.

"Yatak odasına gidebiliriz veya burada duralım. Bu gemi benim için anılarla dolu. Çoğu kötü. Veya anlamsız. Ama umurumda değil. Rahatsız etmiyor. Ceketimi bulduğum için mutluyum sadece."

"Denk değil, ama ben de Leyla'yı bulduğum için mutluyum."

"İlk başta böyle düşünmüyordun."

"Sen haklıydın."

"Sen de haklıydın. Kimse senden hiç bir şey olmamış gibi yapmanı bekleyemezdi."

"Bu gemide zamanında iyi ganimet kaldırmışsınız."

"Evrenin dört bir yanında ticaret rotaları var. Dörtte biri filen korunuyor. İyi bir gizlenme cihazın varsa korsanlık yapmanın önüne geçebilecek pek bir şey yok. Kendi cesaretin hariç. Gerçi böyle diyorum ama, o dönem bizimle çalışanların tamamı ya öldü ya da iyi bir vurgun yapıp emekli oldu. Bir ikisi hariç."

"Takım değiştirip Galaktik Türkiye Donanmasına çalışanlar da var. Bazılarıyla tanıştım."

"Bazen bir ziyaret yapsam mı diyorum tanıdıklarına. Eski günlerin hatırına."

"Tehlikeli olur."

"Zaten dönemlere sırtını dayamak imparatorluk olmanın değişmez parçalarından. Bir kaçının eksilmesiyle bir şey değişmezdi. Bize baksana..."

"Karşımıza çıkarsa aradan çıkarırız. O kodamanı yaptığımız gibi."

"Lafı açılmışken, ceset ne alemde?"

"Çürüyor. Fırsatını bulup uzaya fırlatmayı planlıyordum. Karli'nin arkadaşları gittikten sonra artık."

"İyi iyi." Hala oturmak veya başka bir şey yapmak istemiyor. Bakışlarını yere doğrulttu, saçları anlına düştü. Sonra elini anlından geçirerek yeniden arkaya attı. Sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi. Yanına gidip elini tutabilirim, belki boynuna sarılmam veya yanağından öpmem iyi olabilir. Ama durumu sulandırmak istemiyorum. Ona çıkış yolu vermemeliyim. Her ne ise, bir kenara bırakması için mazeret vermeyeceğim.

"SüpermegAVM'de benim seveceğim bir şey olduğunu söylemiştin."

"Hiper'i unuttun—Sürpriz'i bozmanın alemi yok. Gerçi bilmiyorum, çok sıkıcı da bulabilirsin. İlkini tahmin ediyorum sadece."

Gerçekten önemli değil, ama bu sonucusunu demedim. O da bir şey demedi. Elleri arkasında, duvarla belinin arasında birleşikler. Azıcık ışık var. Deri ceketinin parçaları göbeğinin üzerinde sallanıyor. Öldürme konusunda ciddi olduğunu biliyorum. İnanığımız yalanlar odayı karartıyor. Ama biz bunları geride bıraktık.

Almida'ya yaklaşıp, ona yanındaki şüpheli eşya çantasında ne gibi tehlikeli ve kesinlikle hepimizin ölümüne yol açacak felaketler taşıdığını sordum. Gizli bilgi dedi, askısından tuttuğu ve içinden bir şey çıkarmaya çalıştığı çantayı benden uzaklaştırdı. Biraz sonra, benim bakmadığımı sandığı bir sırada sonunda çantasında bulduğu dudak parlaticısını kullandı. Hepimizi gezegenin dibine taşıyacak olan asansöre binmeye hazırlanıyoruz. Bir kaç metre kaldı.

"Pardon ama yanımdaki şeylerle birlikte benim nasıl içeri gireceğimi düşündünüz, di mi? O kadar da aptal olamazsınız."

"Aptal çantayı gemide bıraksaydın ya."

"Ne kadar işime yaradığını hayal bile edemezsin bu çantanın, Karli. Bugün de kullanmam gerekecek, hissediyorum."

"Kaşınıyorsun yani."

"Aynı şey."

Sinir bozucu buluyorum bunu ama haklı galiba. Değilse bile önemli değil. Kül, bina kompleksinin içinde kameralara ve bizi arayan botlara yakalanmamamız için Stajyer'in bize birer sahte kimlik bulunduğunu ve yüzlerimiz ile biyometrik taramalarımızı bu kimliklere geçici süreyle sabitlediğimizi anlattı Lori ile Almida'ya. Daha önce de yaptık, olay bana yeni değil. Ama güvenlik taramaları yapan robotların yanından şüpheli bir çantayla geçebilmemiz için özel bir örtüleme cihazı lazımmış. Çantanın üzerine yapıştırması için Almida'ya bir çıkartma fırlattı. "Tek boynuzlu at vardı. İstemezsin diye bunu ayarladım." Kül'ün ergen korsanlık döneminden kalmış olmalı ötekisi. Bu çıkartmayı takınca Almida'nın çantası taramalara zararsız spor çoraplarıyla dolu gözükecek. Asansöre adım attık. 700 kat inecekmiz.

"İçeri girmemiz de çıkmamız da sorunsuz olacak. Ama oradayken ortalığı dağıtmamaya dikkat etmeliyiz. Giriş ve çıkışlar tamamen kontrol altında ve kilometrelerce çimento ile metal yığınının altından ışınlanarak çıkmamız mümkün değil. Ve her taraf polis robotlar ve ölüm-bot'ları kaynıyor genel kısımda. Fazla dikkat çekersek numaramız açığa çıkabilir."

"O kadar da tehlikeli değil. Ben bizi dışarı çıkarabilirim yine de" dedi Leyla, "Galaktik Donanmanın gemileri gelmediği sürece bu gezegen benim için sorun olmaz. Canım yanar, sırf havai fişekleri görmek için olay çıkarmayın. Ama yapabilirim yani."

"Ben Ölüm Mangasını davet etmeyi düşünüyorum" dedi Almida, yüzünde şaytani küçük bir gülüncükle.

"İşte o zaman havai fişekler dikkat çekici olur" dedi Leyla, gram etkilenmeden veya tepki göstermeden. Bana doğru eğilip, "bence o da istiyor" dedi. Pisliğin teki Almida. Leyla'ya bakıyorum. Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi parmağı çenesinde.

"Benim de sahte bir kimliğim var mı şimdi?"

"Tabi. Bay Ramus Ramzevi. Kemik erimesi yüzünden ufak tefek bir şey kalmış bir hesap uzmanı."

"Neden ama? Ben sizin gibi arananlar listesinde değilim."

"Fazla önlem almanın zararı olmaz. Hem Stajyer bu kimlikleri buldu, kullanmazsak çöpe gidecekler."
Stajyer açıldı:

"Açıkcası isim çok komiğime gitti. Bi olayı yok. Kanun kaçağı olup olmadığını bilmiyordum. Sorulacak bir şey de değil zaten." Nezaket gereği yani.

"Peki, ben bu kimliği şimdi istediğim zaman kullanabilir miyim?"

"Yok, hayır. Üç saat on altı dakika bizim parametrelerimize bağlı kimlikler. Bu güneş sistemindeki bütün internette ve benzeri ağlarda Ramus'sun. Sonra her şey normale dönüyor — yoksa okula girmeye çalışmanı izlemek eğlenceli olurdu — Bir yandan tuttuğum elini okşadım ona hatırlatırken şaka için.

"Peki ya kameralar yüzümüzü kayıt altına alırsa? Veya üç saat sonra bu gezegenden ayrılamamış olursak? Veya biri sizi tanırsa?"

"Gemiye döndükten sonra güvenlik sistemlerine DDOS saldırısı düzenleyeceğim. Kayıt rutinini sekteye uğratmalı. Bu çalışmazsa başka bir yolunu bulurum ama şimdiye kadar hiç bir yerde kayıtlı kalmadım. En kötü ihtimalle fiziki saldırı kullanırım." Uzayın boşluğunda bir uydu bir başka uyduya toslar.

"Bu işi uzun zamandır yapıyorsun değil mi? Hepiniz için böyle." Kül diğer iki ihtimali açıklamak için görevi devraldı,

"Eski iş arkadaşlarımızla bu aralar çok karşılaştık, di mi Karli? Ama gideceğimiz yerde bunun olma ihtimali düşük. O tip insanlar orada pek takılmaz. Daha çok robotlar ve uzaylılar var. Aslında bütün galaksinin göz bebeği olsun diye inşa edilmişti bu bina kompleksi, ama ticari fonksiyonu hızlıca çöktü ve artık başka yerlerden atılan canlılar için bir çeşit yaşam alanı ve farklı ağlar ile örgütler için keşisim alanı görevi görüyor. Orada olan insanlar da genellikle çıkmaya çalışıyor. Bi de, benim gizli bir silahım var. Diyelim ki kameralar birden bizi kaydetmeye başladı. Karli odadaki veya binadaki bütün ışığı bir anda yok edebilir."

Bana destek olmasını takdir etmiyor değilim, kendimi gereksiz hissetmemi istemiyor. Stajyer de çok bilmişlik edip kameralar bizi kaydetse bile kimliksiz görüntü olacağımızdan cansız nesne olarak ana ağ'a geçeceğimizi ve centilyonlarca bit bilgi arasından bizi çekip bulmaları için akılalmaz miktarda işlem gücü gerekeceğini söylememek için kendini tuttu. Bir süreliğine. Sonra söyledi. Ben konudan sıkıldım ama bir şey söylemiyorum. Bütün bunlar olurken bi köşeye sinsice çekilmiş olan Almida asansörün tuşlarından biri söktü. Gözümü devirdim ilgi çekme çabasına. Hepimizi tehlikeye sokuyor zevk için. Lori,

"Siz nasıl tanışmıştınız" nükleer bombasını ortaya bıraktı.

"Almidayla ben mi? Şey, okuldan."

"Bir yıl boyunca okula aynı otobüsü kullanarak gidip gelmemiz gerekti. Karli'nin evi okul otobüsünün rotasının dışındaydı. Ben de paramız olmadığından o otobüsteydim."

"O zamanlar çantanda küçük bombalar taşımazdın."

"Çünkü çanta taşımazdım." Tamam, azıcık sırttım. Lori de benzer tepki gösterdi. Asansör 686 numarası yazdığına durdu. Kapılar enine kadar açıldı. Masmavi gökyüzü ve çimenler var. Gövdesi bir turpu andıran ve boyu benden kısa olan ama görüntüsü orta yaşlı bir iş adamını andıran bir canlı, kucağında sıkı sıkıya kavradığı metal çantasıyla belirdi. Çok önemli bir şeymiş gibi tutuyor çantayı. Bizi görünce binmekten vaz geçti. Otomatik kapının kapanmasını bekledik.

Sıfırıncı kata yaklaşmamıza doğru iyice sıkıldım. Ya hareket ettiğimizden ya da uzun süre kapalı alanda bir arada bulunmamızdan olmalı, midem bulandı. Araba tutar gibi. Nefes almak iyi hissettiriyor, kendimi dışarı attım. İlk bakışta kafamızın üzerinde gökyüzü varmış gibi. Gözlerim alışana kadar ufuk çizgisini gezegen atmosferin ayırt edemedim, duvarlardaki parlak ışıkları gökyüzü sandım. Her yer metalik. Dikdörtgen kutuları üst üste dizmişler. Bazı eğlence mekanları pembe veya mor renkli duvarlarla kaplı. Geri kalan bütün binalar ise paslı. Ölme sürecindeki kocaman bir şeyin iç kısımlarına geldiğimiz izlenimine kapıldım. Daha uzakta ayakta duruyormuş taklidi yapan kuleler var, kandırmak için şaşaalı dışyüzeylerle kaplamışlar. İnsanların yaşadığı dikdörtgen kutularda birer kapı var ve pencere yok görünürde. En azından bu tarafa bakan yok. Dükkanlar ise bütün içlerini ortaya döküyor. Kül bizi tanıdığı alıcının dükkanına doğru yönlendirdi. Yirmi dört saate teslim yazıyor kapının üzerinde. Duvardaki raflar elektronik eşya dolu. Satmak için getirdikilerimizi içeren poşetleri tezgaha bıraktı Leyla, sonra da dışarı çıktı. Hepimizin aynı anda giremeyeceğimiz kadar dar bu dükkan. Kül ile Stajyer içeride. Ben geri dışarı çıktım.

"Beğendin mi?"

"Amma çok uzaylı var... Ne kadar da ufaklar."

"Çocuk onlar" dedi Almida, bir yandan çantasını karıştırıp bizi dinlemiyormuş gibi yaparken. Sokak ışıklarının bazıları çalışıyor sadece. Ortam geceleyin bir sokak başını andırıyor. Ama ağır bir pas kokusu var. Buranın yerlileri rahatsız olmuyorlarmış gibi. Kertenkeleyi andıran çocuklar yanımdan koşarak geçtiler. Otomatların parlak beyaz ışıkları göze batıyor. İçlerinde içecek kutuları dizili. Otomatların bazıları da silah satıyor. Tabancalar var. Eğlence mekanlarından birine girmek istedi Lori,

"Tabi. Şurada işimiz iki dakika sürer."

"Sen neden burada dikiliyorsun? İçeri girsene. Hadi git, ben burada beklerim" dedi, sonra da beni içeri iteledi. Kül, daracık mekanda tezgahın üzerinde iki ayaklarının üzerinde duran irice bir hamster ile pazarlık ediyordu. Fiyatta anlaştilar ve Kül son bir şey daha var dedi, kulağına bir şey fısıldadı. Durduğu yerde fırladı hamster. Beni yeni fark etmiş.

"Sorun yok. O da bizimle. Şimdi, sen adresi veriyor musun vermiyor musun?"

"O kadar kolay de-il. Amaa... Bekle."

Kemirgen elleriyle burnunun zerine tek hamlede kaşdı. Elektronik aletlerin arasında gözden kayboldu. Raftaki ekranlardan birinde askeri geçit gösteriliyor. Kül beni dürtüp yayını işaret etti,

"Bak, şov başlamak üzere."

"Canlı yayın?"

"Canlı yayın. Biraz sonra da ölecek." Bir çeşit stadyum gibi bir yeri gösteriyor kamera. Ayakta dikiliyor askeri üniformalı yaşlı erkekler. Ortalarında üç tane takım elbiseli adam, ve bir tane de iki buçuk metre boyunda mekanik bir yaratık var. Benim gövdem kadar kalın olan metal kollarında keskin gözüken dikenler var. Gövdesinin üst kısmında farklı renklerde parlayan kablolar kaslarıymış gibi gözüken panellerin etrafını dolduruyor. Gövdesinin bitip boynunun başladığı yer belli değil. Zaten asıl başı karnında, galiba. Mavi bir sıvının içinde yüzüyor şişkin başı.

"Şimdi sıra Teslabotlarda" yazıyor ekranda. Geçitteki robotlardan biri aniden durup lazer atışında bulundu protokol tribününe. Ekran karardı.

"Elon Musk mıydı o?"

"Demiştım. Hadi, bunu kutlayalım. Şu otomatlarda bira olup olmadığını bilen var mı?"

"Ekranında suikast girişimi başarısız oldu diyor."

"Tabi ki öyle diyecek. Lazer Muskbotun tam karnından geçti. Geride organik bir şey kalmış olma olasılığı yok."

"Neden yalan söylüyorlar ki? Nasıl olsa sonra açığa çıkacak öldüğü."

"Bu benim Musk'ı otuz yedinci kez yok edişim. Her seferinde yeniden klonluyorlar. Suikast başarılı ama bunun çok bir anlamı yok. Yenisini çıkaracaklar. Bana eğlence oluyor." Kül'ün kendine bulduğu hobi hiç de şaşırtıcı değil.

"Sadece başını klonluyorlar demek ki."

"Onun yanında duran senin amcan değil mi Karli?" Stajyer benim görmediğimi görmüş. Ne yazık ki zarar görmedi lazer atışından. Bize yapılan teslabot saldırısının intikamını almış olduk. Hamster yeniden başını gösterdi. Bir elektronik cihazı Kül'ün önüne koydu, alıçverişi tamamladılar. İkiye katlanmış kağıt parçasını tezgahın üzerine koydu. Kül kağıdı aldı.

"Kaç yıl oldu Kül? Sen artık bana satış yapmayı bıraktın. Seni yeniden gördüğümde postu deldireceğimi düşünüyordum."

"Bu seferlik hayatta kaldığına memnun değil misin?"

"Buna hayat mı diyorsun? Güldürme beni. Sen, taze suratlı olan, benim adım Jenin. Bu küstah dünyalı bizi tanıştırmadı. Neye ihtiyacın olursa olsun benim dükkanıma uğrayabilirsin."

"Şanslıysan kazık bile yemeyebilirsin Karli."

"Mesela eğer fazla ufak olduğunu düşünüyorsan sana satabileceğim çok uygun dışiskeletlerim var, tam senin boyuna uygun." Konuşana bak sen. Cevap bile vermedim. Kül de beni bekleyip her şey için teşekkür ettikten sonra oradaki işimizi bitirdi. Kül esniyormuş gibi yapıp kolunu Stajyer'in arkasından geçirdi ve belini iki koluyla sarıp bırakmadı. Birazeğik yürüyor bu yüzden. Dükkandan çıkıp diğerlerinin yanına döndük. Hala biraz midem yerinde değil, ama Lori'nin uyarmaksızın elimi tutması iyi geldi. Kül hepimize hitap ediyor,

"İçerideki şerefsizden koparabildiğim kadarını altı hesaba böldüm. Buradan çıkmadan bitirebilerseniz iyi olur. Çünkü ben gidip içmeyi planlıyorum ve fonlarınızı sahte kimliklerden daha sonra da kullanabileceğiniz bir yere aktarmak ile ayık kafayla bile uğraşabileceğimi sanmam. Eğlenmeye bakın. Olmadı hediye kuponu alırsınız ne bilim. (Ayrılmak istemediği Stajyer'e) Şu tarafa gidelim mi, hı ne dersin? Leyla geliyor musun? Katılmak isteyenler için biz, yok hayır, şu mekanda olacağız." Durup yön değiştirdi. Lorelay,

"Pay alacak bilmediğim başka biri daha mı var?" Parmak hesabı yaptım.

"Sahte kimliğini hatırlayan var mı? Ben dinlemiyordum. Hey, Stajyer!" Tabi ki de dinlemiyordu. Okulun ilk gününden beri hep aynı. Gerçi ben de dinlemiyordum bu sefer. Lorelay hala çıkmadı.

"Çizgi roman satan bi yer bulup soymak ister misin?" Bi sağa baktı. Bi sola baktı.

"Benim yanımda bi şey yok." Silah demek istedi.

"Demek istediğim, gidip satın alabileceğimiz her şeyi alalım mı? Elon Musk'dan aldığımız dijital parayla."

Almida üzerinde gerekli bilgilerin yazılı olduğu bar peçetesiyle yanımıza geri geldi. O da etrafına bakıyor ama iyi bir şey hedeflediğini zannetmiyorum. Leyla diğerlerine takılmadı, bizim de yanımıza gelmedi. Bir sebepten ötürü bara gitmek istememiş olabilir. Başka bir planı yoksa bize katılmasını söyleyeceğim. Bunun hakkında düşünme fırsatı bulmasına izin vermeden hadi dedim ve önüme kattım onu da. Bu katta

görebildiğim dükkanların çoğu terk edilmiş. Camlarının yerinde metal paneller var. Ev olarak kullanıldıklarını söyledi Leyla. Almida'ya kendi payıyla ne yapacağını sormadım.

"Yeni bir motora ne dersin?"

"İş için gerek olmayacak artık. Herhalde."

"Sürmek için. Şöyle havalı bir iki pervaneli uçan motor istemez misin?"

"Bilmem."

"Öyle bir şey almaya yeter mi ki" diye sordu, Almida ben ağzımı açmadan yeter diyerek cevap verdi. Aralarında böyle bir iletişim olması ilginç. İyi geçiniyor olabilirler. Ben yokken başladıkları muhabbete devam etmeye karar verdi. Lori yeni her yere yayılan enerji içeceği hakkındaki komplo teorilerini anlatıyor. O da ilginç bulduğu yerlerde dahil olup ek yapıyor.

"Bir uzaylı ırkının yüksek konseyle el sıkıştığını söylüyorlar. Bu beyaz sıvı aslında onların üreme biçimi. Ya da bizi onların yumurtalarını taşıyabilecek hale getirmek için hazırlama yöntemleriymiş. Popüler bir içecekmiş gibi her yere sokarak insanları kendi vücutlarında salgıladıkları bu sıvıya bağımlı kılmayı ve sonra da bazı gezegenleri bu uzaylı ırkına vereceklerini söylüyorlar."

"Bir keresinde gövdesindeki çıkıntılardan böyle sıvılar fışkırtan bir uzaylı görmüştüm. Kendini böyle koruyordu."

"Akira'yı banyoda yakalamış olmayasın" ekledim. Akira konusunda yalan söylediğinden eminim. Hızır hakkında söyledikleri gerçek olabilir. Kesin olarak bilmem mümkün değil. Ona inanıyorum.

"Durup dururken bütün otomatlarda belirdi, her yerde reklamını yapıyorlar. Onlarca farklı hologram gördüm. Bazı yerlerde tek seçenek haline bile geldi. Gizli bir hedefleri olmasa neden böyle yaparlar ki?"

"Sebebi katıksız kapitalizm olmasın?" Leyla doğru bir noktaya parmak bastı.

"Çok içince bedenim şekil değiştiriyor bunu kesin biliyorum. Fatih diye bir çocuk vardı sınıfımda, annesi annemle konuştuk duydum. Karnı iki katına genişlemiş ve derisi parıldıyormuş. Devletten adamlar gelmişler onu almak için. Annesi evde olmadığını söylemiş." Almida araya girdi,

"Annen bilmiyor değil mi?"

"Şu an üç kanun kaçağı ile birlikte farklı bir gezegende çizgi roman alışverişinde olduğunu bilmiyorlar, hayır." Sorduğu bu değildi.

"Canları cehenneme. Benimkiler geberdi neyse ki. Bana zahmet çıkarmayacaklar."

Bu konuda yalan söylediğini biliyorum Almida'nın. Onu düzeltesim gelmedi nedense. Onunla uğraşmak için başka bir şey bulurum. Leyla çizgi roman bulabileceğimiz bir mekanın bir alt katta olduğunu söyledi. Merdiven aramaya koyulduk. Yeniden asansöre bineceğimiz düşüncesi midemi bulandırmaya yetti. Buraya gelirken bindiğimiz asansörü kullanamayız çünkü o asansör bölümler arasında çalışıyor. Bizim bulunduğumuz bölüm de katlara ayrılıyor, belirli bir tematik ayırım olmasa da. Her yer benzer şekilde paslı. Yürüyen merdiven yok. Binanın köşesindeki çıkıntılara tutunarak inmemiz gerekiyor. Lorelay'a yol verdim. Almida tam tepemde. Hepimiz aşağı indikten sonra Leyla yukarı baktı ve neden aşağı atlamadığını merak etti. Bir kaç metre ötedeydi mekan. İçeri dalıp çizgi romancıda Lorelay'la oldukça verimli bir yağmaya giriştik. Aşağı yukarı her şeyden bir sayı aldık ama sonra nasıl taşıyacağımız sorunuyla karşılaştık. Bak, dedi, bu sayının arkasında senin halihazırda çaldığın henüz çıkmamış çizgi romanın yazarının tanıtım yazısı var. Söyleşi gibi yapmışlar. Antikalar kısmına girmek istedik, görevliler bize yolu gösterdi. Almida'yla Leyla'nın

girişeye yakın yerdeki indirim kısmında yere oturduklarını gördüm. Çaktırmadan onlara yaklaştım Lorelay başka şeyle ilgilendiği bir sırada. Gazeteliğe dizilmiş dergilerle ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Ne hakkında konuştuklarından emin değilim. Benim duyduğum kısmında, Leyla üniversite sınavından bahsediyordu. Daha doğrusu, bir suikast için bulunduğu binada aynı gün tesadüfen sınavın da yapıldığını ve başarısız olacağını fark ettiği için sinir krizi geçiren biriyle karşılaştığını söyledi. Bundan sonra gidip işini tamamlamış. Çok anlamsızdı ama o an onun için önemliydi, dedi Leyla. Bundan sonra dediklerini duymadım. Dikat çekmemek için orada elime geçen bir sayının fiyatını sordum çalışana. Bedavaymış, özel bir promosyonmuş. Üzerinde milli bayrak filigranı var. İlk defa görüyorum bu süper kahramanı. Siyah maskesinin üst kısmında beyaz bir yumurta şeklinde bir leke var. Bunun dışında bütün vücudunu kaplayan benekli bir tayt giyiyor. Acayip çirkin kostüm. Kız galiba. "Niktalop." Yere oturup okumaya başladım. Klişe hikaye. Çizimi kötü. Diyalog kötü. Genel olarak vasat. "İçimizdeki ışığı arı tutmayı kendi hedef edindi o günden sonra." Halbuki kotümü sarı ve siyah şeritli değil, olayı arı olacaksa öyle olmalıydı. Arka sayfasında çizgi romanı açıklayan bir paragraf var. Önemli birisi yazmış gibi altına ismini de koymuşlar. Feza şahitlerinin içimizdeki temiz kanının uzaylılarla karışarak bozulmasına karşı mücadele edecek süper kahramanların ilkiymiş Niktalop. Zira, önce ilk biz buradaydık. Yaratıcının orjinal planı. Yersen. Neyse, hikayenin kendi çok kötü değil. Beleş nasıl olsa. Ödemeyi yapıp oradan çıktık. Lorelayla ben alışveriş arabasını anca birlikte iterek yürütebiliyoruz. Meydan biz içerideyken birden kalabalıklaşmış. Ama kımıldamıyorlar. Dikilmişler. Çoğu insan, aralarında bazı androidler ve uzaylılar da var. Hatta en azından bir tanesi genetiği geliştirilmiş işçi bir goril. Diğer herkesden daha uzun ve kocaman olduğu için göze batıyor. Kollarını kavuşturmuş, diğer herkes gibi sinirli sinirli bakıyor. Galiba bir dükkanın etrafına dizilmişler.

"Olay ne biliyor musunuz?" Sordu Lorelay. Bilmiyorum.

"Belki kavga vardır."

"İş sözleşmesi anlaşmazlığı olmalı."

"Ha?"

"Kazık yediklerini düşünüyorlar. Bu yüzden patronlarını protesto ediyorlar. İmparatorluğun bu kadar uç bir köşesine robot polis gönderecek kapasitesi yok devletin. Bu sayede bazen böyle şeyler olabiliyor, antik çağlardaki grevler gibi."

"Kazanacaklar mı?" Omzunu silkti Leyla. Sorunun cevabını Almida da veremedi.

Birden kalabalığın üzerinde bir beden belirdi. Ufak tefek tekim elbiseli bir insan kalabalığın öte tarafından bağırdı,

"Dağılın demiştim! Girsin hepinize! Bu..."

Birden her şey birbirine karıştı. Biz dışarda olduğumuzdan daha net görebiliyoruz. Bir insanı alıp diğerlerinin üzerine attı kostümlü yaratık. Assiktir, hemen diğerleri arasında o sayıyı bulmaya çalıştım. İnsanlar ve uzaylılar kaçışıyor. Androidler aralarında eziliyor. Gorili boynundan tutup havaya kaldırdı. Çizgi romandakiyle aynı kostüm. Niktalop bu.

"Defol git uzaylı kanı." Gorili geniş meydanın dışına fırlattı. Çizgi romanın kuşe kağıda basılmış sayfasına tırnaklarımı geçirdim. Sinirden titriyorum. Kalabalık dağılıyor. Öldürmeliyiz demek istedim. Leyla sözün tamamının ağızdan çıkmasına izin vermeden evet diyerek onayladı.

Kül ve Stajyer'le üçümüz olduğunda arada kaynıyordum. Leyla'nın ise üç ergenle birlikte bara girmesi mümkün olmadı. Ya da, en azından, Leyla bunu nasıl yapabileceğini bilmiyor. Metal bir masanın etrafında

oturuyoruz. Koltuklar rahatsız ve dandik. Keşke teklif ettiğinde ben de bir menü söyleseydim. Aç karnına içtiğimden midem ağzımda. Ama içmeyi bırakmıyorum. Leyla'nın getirdiği kasadan bir şişe daha aldım. Bu broşür nereden çıktı, galiba Lori'nin tepsisindeydi. Tek renk büyük harfler, sarı ve beyaz. Masanın üstünde tatlı tabakları resmediyor. Küçük bir kutunun içinde okuyamadığım bir yazı var. Dibinde altmış yedi yazıyor. Ama yedinin kuyruğu soru işareti gibi büyümüş. Yanında da birbirine yapışık iki v, ve ters p var. Elime aldım, ters duruyor. Yirmi dokuz birime tatlı ve kahve. Arka tarafında da bir kampanya, çekilişe katılmaya davet ediyorlar. Şişemin dibinin yuvarlak izi ortasında parlak kağıdın. Dilim fazla ıslak.

"Beklediğimiz için rahatsızsın değil mi?"

"Kül gelmeden de onu indirebilirdik."

Lorelay sadece yardım etmek istiyor. Öldürme konusunda ödü kopuyor olsa da. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çişim geldi ama ben şişeyi kafaya dikiyorum. Terliyor. Camdan yüzüme damladı. Almida da benimle içiyordu burada, gözden kayboldu sonra. Neyse. Gelen geçen bizden rahatsız, şişeyi duvara atabilirim. Kırılır büyük ihtimal. Parçaları gözlerine girebilir. Umurumda değil. Kimsenin korkup kabuğuna çekilmesi hiç umurumda değil. Savaşta ve bedenimiz işgal altında. Şişeyi masaya istemeden biraz sert koydum, ses çıktı. Camın ardında köpüklü sıvı çalkalandı. Duvarında kaldı birazı. Kayıyor. Fazla hızlı düzeldi her şey. Şişeyi tezgahın üzerinden salladım.

"Hadi yeterince içtik bence," koluna girip kaldırdım Stajyeri. Ne için yeterince dedi. Hazır buraya gelmişken biraz daha yaklaştım. Bunun için değil. Daracık masalarda kocaman cüzdanlarına ve daracık eteklerinde çıplak niyetlerine çarpmamaya çalışarak tuvaletin yolunu bulmak istedim Stajyer'i arkamda taşıyarak. Bana tutunmaya devam etmesine izin verecek açıklık yok. Kendi ayakları üzerinde de düşmedi zaten. Ben yola bakıyorum, o yüzden onun için olduğu gibi bir an tuhafıma gitmedi bacaklarımın üzerinde... Acıdı ya. Kafa kafaya tokuştuk. Garson mu, emin değilim. Ben de özür dilemedim. Yeniden yakaladım elini Stajyer'in. Kuyruktaki erkekleri teker teker omuzlayıp kilitli tuvalet kapısını teklemedim. Şerefsiz bak çıkmıyor ya. Yine tekmeledim. Donunu anca geçirmişti, yolumdan çekilmesi için ittim içeri girdik. Bunun için biraz fazla dolaylı değil mi, dedi. Ceketime ucundan girişmek istedi. Tabi, sırf onu bu kirli tuvalete atmam için yerin yedi yüz kat altına girmedik düşmanlarımızla beraber. Ama yanlış anlaşılmayı düzeltesim yok. Burası oldukça konforlu. Sıcaklığı vücuduma yavaşça işlemeye başladı. Yanlışlıkla omzum çarpınca duvardaki ayna yerinden oynadı.

"Ha evet. Buraya geliş nedenimiz buydu."

"Bu?"

Aynayı tamamen kaldırdım ve ardındaki metal plakaları tırnaklarımı kullanarak duvardan ayırmaya çalıştım. Kayıyor açamıyorum. Sert bir tekme attım plakanın tam ortasına, içeri doğru büküldü. Ama hala çıkmıyor. Çaresiz yumrukladım. Keşke yanımda silahım olsaydı. Almida haklıydı galiba. Stajyer'den özür diledim. Yere oturdum.

"Burası ilk inşa edildiğinde deneysel bir ulaşım teknolojisi kullanacaklarmış. Temel sistemi kurdular ama tam olarak çalışmıyor. Fazla pahalı diye vaz geçmişler. Talaxian savaşı çıkmış o sırada. Üstünü kapayıp unutmuşlar. Her dükkanda var bu çıkıntıdan, genelde üzerine tuvalet aynası koyuyorlar. Ama bütün devreleriyle çalışan konsol sadece burada var. Başka yerlerde deneme için kurdukları alıcı modülleri var."

"Işınlanacak mıydık?"

"Daha havalı. Seversin diye düşünmüştüm."

Stajyer kalkıp benim tekmemle büktüğüm metal plakayı incelemeye koyuldu. Ben de onun poposuna yakından bakıyorum. Ona yardım etmek için kalktım, gözüm tuvaletin ardına kadar açık olan penceresine takıldı. Kedi ağzındaki ciğer parçasını dişliyor.

"Kesinlikle, bizi Mars'a ışınlayan o rastgele telefon kulübesinden daha iyi."

"Ya bak, demiştim." Kendimizi sebepsiz yere gülmekten alıkoyamıyoruz. Neredeyiz hiç bir fikrim yok. Sabun köpüğü olduk ve baloncuk süzülerek top oynayan çocukların üzerinden geçti. O kadar yükseldik ki tavandaki ışıklara değecektik. Kesinlikle Karli'yi gördüm yukarıdan. Şimdi burnum kaniyor. Renkler ve koku az önce başlamış ama biz bütün yolu şakalaşarak geçirdiğimizi hatırlıyoruz. İki kişinin birlikte iletildebildiğini denemek istemiştim! Neresi burası, patlamış mısır stantı var. Tozlu. Bilmiyorum, aniden döndüm elim Stajyer'in yüzüne çarptı..

"Kediyi gördün mü?"

"Nerede?"

"Ağzı doluydu. Kocaman bir bürokrat gibi. Bacaklarıma — bacaklarım kaşınıyor, neden karıncalandı ki şimdi bu, bunlar?"

"Göremiyorum, hangi afişten bahsediyorsun?"

"Ne afişi?"

"Film afişi. Uğraşma benimle göster işte."

"Neyi göstereyim?"

"Ben patlamış mısır yicem." En az yirmi yıldır buraya patlamış mısır geldiğini sanmıyorum. Bin yıl da olabilir.

"Biliyor musun burada kimse yok."

"Yok." Kemerinin tokasını çözdüm. Ceketimi çıkardım. Daha sonra kendimizi üzerinde delikler olan bir silindirin içine lietilmiş bulduk. Camı yumrukluyor Stajyer. Ben kendimi tutamıyorum. Endüstriyel boyda çamaşır makinesine sıkıştık. Ayağa kalkıp üzerine oturduğum ceketimi belime bağladım. Hamster tekerleği gibi döndürmeye başladım makineyi. Stajyeri kışının üstüne düşürmek istememiştim, umarım acımamıştır. Sonunda biri geldi bizi çıkarmak için,

"Nihayet çıkabileceğiz! Teşekkürler. (Kapağı elinden kaptım.) Bi on dakika sonra gel, hadi." Ayağa kalkmak üzere olan Stajyer'in omzuna binip aşağı indirdim. Burası rahat. Uyumuşuz. Stajyer saçımı okşuyordu kendime geldiğimde.

"Cidden şimdi kimse bizi rahatsız etmedi mi burada?"

"Ben de şaşırdım, ama manzara içimdeki şaşkın hissini bastırdı."

"Niye, ne var ki manzarada" dedim ayağa kalkarken bi yandan, uzandım dışarı bakmak için. "Bi şey göremiyorum. Benim manzara, benden bahsediyordun. Yalaka. (Sırtıyo bi de.) Hadi çıkalım buradan. Neredeyiz bilmiyorum, bir kere daha iletilmemiz gerekebilir. Bu arada telefonumu bi yerde gördün mü?"

"Yok. Benimkini de bulamıyorum. Karli ve Leyla bizi arıyordur. Sahte kimliklerimizin kullanım saati geçmiş olabilir mi?"

"O kadar uyumadık ya. Gerçi emin olamıyorum. Panel bu çamaşır makinesi ile duvar arasında olmalı." Bana yardım etti ve makineden dışarı tırmandık birlikte. Panele ulaşmanın bir yolu yok. Yani, yanımda patlayıcı veya lazer testere olsa mümkün olurdu.

Kimseye görünmeden oradan ayrıldı. Kafamı kaşıp açık hayava alışmaya çalışıyordum, Stajyer kolunu dürtüp onlarca metre uzakta Almida'yı işaret etti. Bir çeşit alışveriş şeridi burası, biz paralel sokaktayız. Üç reyon ötede Almida, hemen arkasında duvara asılı balık oltaları var. Yanına gittik.

"Yeniden ortaya çıktınız demek."

"Ne arıyorsun burada Almida?"

"Bir meta insanı devre dışı bırakabilecek keskinlikte bıçak arıyorum. Siz ne arıyorsunuz?"

"Karli yakınlarda mı?"

"Pek sayılmaz. Bu kompleksteki tek av malzemesi satan yer burası. Onlar ayrıldığıımız yerde sizi bekliyor. Baksana, Stajyer, sence Leyla'yı bununla geçici süre etkisiz hale getirebilirmiyim? Vücutlarındaki kasları hareket halinde değilken yakalarsam saplayabilirim ama bu zor. Direkt boğazı hedeflemem gerek. Dikkat dağıtacak bir bomba ve beklemediği anda hızlıca halledebilirim." Stajyer'le birbirimize baktık.

"Sen iyi misin Almida?"

"Hay ben sizin, Leyla'yı değil Niktalop diye bi süperkahramanı avlıyoruz. Bi boktan haberiniz yok. Asıl Karli onu öldürmek istiyor."

"Stajyer, sana bu gezegene ilk neden geldiğimi anlatmadım. Bir suikast içindi. Ulaşım sistemini o zaman öğrendim. Özel bir maske takmamı istedi, biraz önce yaşadıklarımızı yaşamamam ve nişan alabilmem için."

"Neden bahsediyorsunuz hiç bir fikrim yok" dedi Almida, umursamaz bir tonda.

Karli'nin bize acayip ihtiyacı varmış. Sıkıntıdan patlamış olmalı. Ortadan kaybolduğumuz için sinirli değildi, ama sinirliydi. Bize her şeyi anlattı. Biz de ona planımızı anlattık.

"Tamam, ama dikkatini nasıl çekicem?"

Kalabalığın ortasında Stajyer ile Karli.

"Herkes yerinde mi?"

Almida ile Lorelay terk edilmiş bir dükkanda, panelleri arkasında saklanıyorlar. Leyla pusuda. Ben iletim panelinin başında hazır bekliyorum. Güvenlik kamerası akışını telefonuma bağladı Stajyer. Karli ayrıldı ve yavaşca benekli maske takan polise yaklaşıyor kalabalıkta. Meydanın başköşesinde hedef. Endişeli olabilir.

"İyi gidiyorsun Karli."

"Beşten geriye sayıyorum."

Hedefi görebileceği iyi bir açı bulana kadar yürüdü. Yumurta maskeye değer değmez parçalandı ve her yeri yapış yapış bıraktı. Karli koşmaya başladı, hedef de arkasından insan üstü bir hızla sızdı. Leyla ile havada çarpıştılar. Karli daha önceden belirlediğimiz noktaya ulaşmak üzere.

"Tamam, şimdi ben işaret verdiğimde." Baloncuklar havalandı.

Iskalamam umarım. Tam isabet. Yumurtanın sarısını bile gördüm. Bir an kımıldamadı, ben kaçıyorum. Nefes nefese kaldım. Ayakkaplarım ayaklarımdan fırlayacakmış gibi. Büyük bir gürültü duydum ama henüz durmam gereken yerde değilim. Kimseye çarpmamaya çalışıyorum. Arkamı döndüğümde Leyla'yı ters yöne uçarken gördüm. Niktalop da arkasından gitti. Havada buluştular. Artık göremiyorum.

"Leyla'nın ensesine indiler. Stajyer, Karli hazır olun."

Bana doğru yaklaşan bir cisim görür görmez parmaklarımı şıklattım ve karanlık geldi. Kül ses çıkarmadan rastgele hareket etmemi söylemişti. Beni görmesi imkansız, bizim de onu görmemiz imkansız. Gece görüş gözlüğü taksak bile işe yaramazdı, çünkü ojelerim bütün ışığı yok ediyor, görülen veya görünmeyen. Hissedebildiğim ve ne olduğunu bilmediğim bir cismi siper aldım kendime. Tek el silah sesi duydum.

"Hedefi vurdum. Etkisiz hale getirdiğimi teyit edebilir misin Karli?"

"Emin değilim. Tuhaf sesler geliyor. Sanki bir şey kımıldıyor gibi."

"Stajyer, onu oradan çıkar."

Işıklar aşama aşama geri geldi. Önce pembe. Sonra üzerinde sarı ve beyaz şeritler. Gördüğüm ilk hareket, Niktalop'un bedeniydi. Hemen dibinde biri var. Almida hemen kafasına bir cisim yapıştırdı ve Niktalop'un kafası patladı. Şarapneller etrafa uçtu, kesinlikle Almida'yı da vurmuş olmalı. Bu arada Stajyer yanıma ışınlanmıştı. Kaçmamıza gerek yok. Arkasına saklandığım cisim bir saksıymış. Almida'nın yanına gittik. Stajyer ışınlanıp Kül'ü ve Leyla'nın bedenini yanıma getirdi. Lorelay da çıktı.

"Buradan çıkmak için on iki dakikamız var."

"Hazırsanız?"

Stajyer elindeki cihazı çalıştırdı ve dört kat yukarı ışınlandık. Bunu defalarca tekrarlamamız gerekti hepimizin biraz başı döndü. Katların bazıları depoydu. Bir tanesi Kül'ün "zen bahçesi" dediği yeşil bir yerd. Genetiği geliştirilmiş bir panda bahçivanlığını yapıyor. Soluklanmak için durduk. Almida'nın omzunu sıkıp ona ne yaptığını sordum.

Leyla'nın bedeni rejenere olma sürecini bitirdi.

"Başardık mı? Neredeyiz?"

"Beş yüzlü katlardan birinde olmalıyız. Saymayı bıraktım. Işınlanma cihazı tutukluk yaptı, onu bekliyoruz. Almida sayesinde başardık, kafasına bomba yerleştirdi. Demişken, o da senin gibi rejenere olmaya başladı fazla vaktimiz yok." Almida Leyla'dan lazer kılıcını aldı,

"İzin verersen" ve Niktalop'un başını gövdesinden ayırdı.

"Yine de fazla vaktimiz yok. Etrafta dronelar veya robot polisler olabilir, kendinize dikkat edin."

Lorelay bu katın ne olduğunu sordu. Etrafımızda yoğun orman var ama tek bir hayvan sesi yok. Ormanın içinde hiç bir şey hareket etmiyor. Eğitimle alakalı, dedi Stajyer. Yapay bir orman varmış. Bunlar ağaç değil makine. Kontrolsüz biçimde bütün kata yayılmış.

"Millet, kötü haberim var. Işınlanma cihazı bozuldu. Bir süre onunla uğraşmam gerekecek."

"Burada tıklı mı kaldık yani" ses tonu endişeli Lori'nin. Ben olsam endişelenmezdim, ne de olsa birlikteyiz.

"Ayrıalım!"

"Neden?"

"Böyle yerlerde eğlenceli şeyler hep grup ayrılınca yaşanır."

"Çizgi film hayaletleriyle mi karşılaşmayı umuyorsun Almida?" Bence o kadar sert değildi bu dediğim, aşırı tepki gösterdi:

"Ben gidiyorum. İsterseniz bensiz gidin."

Lorelay bir bana baktı, kımıldamadığımı görünce:

"Ben de onunla gidiyorum" dedi ve arkasından gidip ona yetişti. Mecburen arkalarından gitmem gerekiyor. Bata çıka yürüyoruz ormanda. Almida benim tarafıma bakmıyor bile.

"Sence ne saklanıyordur bu ağaçların arkasında?"

"Birazdan öğreneceğiz." Loriyle konuşuyor ama. Görünüşe göre. Burası sıcak olmalı, gömleğinin bütün düğmeleri açık. Daha önceki şarapnelin bedeninde yara bıraktığını biliyordum. Karnında kırmızı bir şerit pantolonuna kadar iniyor. Umarım düşüp bayılmaz kan kaybından. Onu ısınlanma cihazına kadar taşımak istemiyorum. Hala biraz sarhoş olduğumdan havanın sıcaklığını ölçemiyorum. Galiba terliyorum. Kazağın yakasını çektim içeri hava girsin diye. Bu beyaz lekenin ne olduğunu sormaya korkuyorum Almida'ya. Sorsam da konuşur mu. Ağaçların paralel yetiştiği metal bir duvara geldik. Doksan derece dönüp yolumuzu dikey şekilde devam ettirdik ama çok geçmeden bu sefer dikenli tellerden oluşan başka bir engelin önünde durduk. Geri dönüyor muyuz diye sordu Lorelay. Almida lazer kılıcını çıkarıp dikenli tellerde geçebileceğimiz büyüklükte bir delik açtı. Lazer kılıcını geri vermediğini fark etmemiştik. Bu tarafta ağaçlar yok. Zemin pürüzsüz. Biraz yürüyünce binaların yıkıntılarıyla karşılaştık. Uyuyan siyah canavarlar gibi yatıyorlar. Moloz yığınları, metal çubuklar. Etraf karanlık. Ufuk tamamen karanlık. Duman gibi bir şey var. Önümüzde deniz dalgalıyor. Daha iyi görebilmek için yıkıntılardan birinin. üzerine tırmandık.

"Su değil bu, değil mi?"

Renksiz sıvının dibini görebilmek için yıkıntının ucundan sarkıyor Lorelay, ben de düşmediğinden emin olmak için onu belinden tutuyorum. Öteki tarafında Almida, eli karnında, soğuyan kanını hissediyor. Biraz dinlendik orada. Almida gözlerini açmadan, hadi içeri girelim dedi. Hala girilecek bir içerisi kaldığından haberim yoktu. Eğer yıkıntıları kazacağımızı zannediyorsa çok yanılıyor. Üzerine çıktığımız yıkıntıdan indik ve etrafından dolaşım daha önce orada olduğunu fark etmediğim, neredeyse mucizevi biçimde hala ayakta olan binaya girdik. Üzerine düşen büyük bir sütun ile daha büyük bir yıkıntının arasında sıkışıp kalmış. Ama ön kapı açıkta. Metal kapıyı zar zor oynatıp içeri girdik. Bütün kapılar kimyasal etkileşimde deforme olmuş, neredeyse duvarın içine erimişler. Koridorun boyası kararmış. Sadece açık olan sınıflara girebiliyoruz. Tarih köşesinin başında durdu Lorelay, bunun bize anlattıklarından biraz farklı bir tarih olduğu gözleminde bulundu. Orada biraz vakit geçirdik. Dönüş yolunda Almida sonunda benimle konuştu:

"Bizim okulun da böyle yıkıldığını görmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor. Biliyor musun, asıl o uçan otobüsün havaya uçtuğunu görmek isterdim. Hani, birlikte okula gittiğimiz. Hiç mi boş koltuk olmaz ya? Bir gün bile tek bir boş yer görmedim. Hep üst üste tıkkışık giderdik. Sabahın köründe insanları ite kaka ilerleyip seni bulmakla uğraşırdım. Akşamları birlikte binerdik."

"O kadar da kötü değildi."

"Nasıl değildi? Tutacakları fazla yukarı koymuşlardı, sen uzanabiliyordun bi tek! Sallana sallana gidiyorum. Gerçi, herkes birbirine değdiğinden dūřme ihtimalı olmuyordu. Konserve gibi."

"Sen űřeniyordun uzanmaya. Ayrıca sen indikten sonra boş koltuk oluyordu. Son durakta inmeden önce oturup biraz dinlenebiliyordum."

"Peki neden seni sabah bi kere bile otururken görmedim?"

"İlk karşılaştığımızda ayaktaydım. Sabahları aynı şekilde buluştuk ondan sonra."

"Bana koltuk ayırabilirdin!" Sōzüm biter bitmez Lorelay boynumu tutup dudaklarıma yapıřtı. Sonra hemen űzűr diledi. Araya girmek istememiř. řey... Uykusuzluęun etkisi sarhořluk gibi. Aęzıma bıraktıęı salyayı űzerime silecektim ki, ama bir an sonra űzerimdeki kazaęın bana ait olmadığı dank etti. Bu arada Almida haklı, o kadar kōtű deęildi. O uzun otobűs yolculuklarında onunla birlikte sallanmak hiç de kōtű deęildi. Bařımı gōęsűne koymamın temel nedeni yorgun olmamdı, daha önce aramızda űzel bir řey yařanmamıřtı. Bundan bahsetmedięi için de ona borcum oldu řimdi.

ideal koşullar

Gemiye ışınlandığımızda, kendimizi her zaman vaktimizi geçirdiğimiz ortak alanın ortasında, biz yokken hüküm süren sessizliğin içinde bulduk. Ufak bir mavi şimşek görüş alanımın arkasında bir an parladı ve hemen kayboldu, o kadar çok ışınlandık ki artık tamamen alıştım. Bir an bile afallamadım. Üzerimdeki kazağı çıkarmak üzere odama gittim. Işık açık değildi, açmadım. Giysi yığınınından sırtıma gri bir hırka geçirip fermuarı çektim. Almida'nın kestiği sütyen hala yerde duruyor. Hırkanın fermuarını tenimde hissediyorum. Başka bir sütyen çıkarmak iyi bir fikir olabilirdi. Atlet giyesim yok. Karnım biraz aç ve yorgunum. Su altına girip uyumak istiyorum. Özellikle baldırlarım ağrıyor. Dik açları yürümeye bu kadar alışık değilim. Aynada nasıl görüdüğümü kontrol edip diğerlerinin yanına gittim. Gri bir gölge olarak görünüyorum karanlıkta. Ortak alanda, Niktalop'un kolları ve bacakları masadan sarkıyor. Damarlar gövdesinden başına tırmanarak yeniden bir boyun oluşturmaya çalışıyor. Kül'le Leyla masanın başındalar. Bu tarafa doğru gelen Stajyer elime pansuman malzemeleri tutuşturdu ve kendisinin onu buna zorlayamayacağını söyledi. Ama lazımmış. Refleks olarak telefonumu çıkarıp kontrol ettim, ama Lorelay yanıbaşımdaydı. İş başa düştü. Kaptan koltuğuna yayılmış içeceğini yudumluyor.

"Stajyer'in yaralarına bakmasına izin vermemişsin."

Telefonunda dandik bir mobil oyun oynuyor. Aynı cinsten üçünü bir araya getirdiğinde puan alıyorsun. Zafer sesleri ve renli ışıklar kusuyor telefon. Küçük bir peri hoparlörden çıkıp öpücük gönderdi kaptan koltuğunun baş kısmına. Normal oturuyor olsa Almida'nın yanağı orada olurdu. Beni duymamış gibi yapıyor. "Gelsene. (Bir yudum daha çektim.) Seni de gözledim. Skorumu geçmek ister misin?" Kolay olurdu.

"Stajyer'in dediğine göre bunu yapmazsak yaraların enfeksiyon kapabilirmiş. Hastalanabilirsin."

"Evet. Bir iyilik yapıp bana bundan bi tane daha getirir misin ya? (Boş içecek kutusunu uzattı. Aldım.) Kendine de al."

Pansuman malzemelerini panelin üzerine yerleştirdim.

"Sen yaparsın bunu."

Mutfak kısmındaki çöp kutusuna uğradıktan sonra Lorelay'ın yanına gitmek üzere kaptan kabininden çıkacaktım, durdum. İşaret parmağımı alimünyum kutudan kaldırıp elini işaret ederek,

"sana seviye atlatırsam yaralarına bakmama izin verecek misin?"

"Beni yenersen tabi."

"Komik olma. Fazla kolay. Sana bulunduğun seviyenin sonundaki ödülü kazandırırım, sen de iki dakika kımıldamadan durursun."

Bu sefer farklı renklerde üç peri çıktı telefonun hoparlöründen.

"Tebrikler, bedava kulaklık kazandın." Özellikle belirtmeme gerek kalmadan gömleğini yukarı kaldırdı ve arkasını döndü. İşe koyuldum.

"Bu arada, giyebileceğim ve Kül'e ait olmayan bir şey vermen mümkün?"

"Tabi. Ayarlarız." Telefonu omzunun üzerinde tutuyor bir yandan ben bedenine temas ederken önüme gelmesin diye gömleğini havada tutarken.

"Bak, o kadar da zor değilmiş değil mi. Şimdi artık istediğin gibi oyununa devam edebilirsin. Veya ne yapmak istiyorsan ona." Teşekkür etmedi. Koltukta daha önce oturduğu pozisyona döndü. Ben de ortak alana döndüm, Niktalop'u daha önce planladığımız gibi nanobotları yok eden makineye bağlayamayacaklarını fark etmişler. Leyla'nın beynine yerleştirdikleri ve kendilerini sıfırdan yeniden yaratan nanobotlardan kurtulunca Leyla da geçici süreyle otonomi kazanıyor. Ama bu Niktalop için mümkün değil çünkü Niktalop'un beyninin yerine metal bir bilgisayar yerleştirmişler. Kalbinin yerinde de mekanik bir protez var dedi Kül. Bu parçanın başka bir fonksiyonu olmalıymış, çünkü sadece kan pompalayan bir organı çıkarmakla uğraşmaları mantıksızmış. Şimdilik çözüm bulamadığımızdan Leyla lazer kılıcıyla onun başını gövdesinden bir kere daha ayırdı. Ayrıca cesedi yerçekimi iğneleri yerinde tutuyor. Her Şeye rağmen yanında getirdiği bir kaç çizgi romanı incelemek üzere odama çekildik. Biraz sonra Kül seslendi. Lorelay esniyordu, lafa ağzı açık başladı,

"Ben gidiyorum."

"Şimdi mi gidiyorsun? Niktalop olayının sonunu kaçıracaksın ama."

"Sen bana anlattırısın. Hem hiç bir Şeyi kaçırmazsam bana anlatacak bir Şeyin olmaz. Şimdi gidip evin salonunda yere yatıp uyumayı planlıyorum. Kalkınca yazarım sana."

"Sana eşlik edeyim."

"Ne kadar da nazıksın."

"Şey, bi Şey sorabilir miyim?"

"Hıhı."

"Bi daha benimle buluşmak isteyeceksin değil mi?"

"Bi dahakine internet kafeye gidiyoruz. Daha sonra bunun gibi büyük ve riskli Şeyler de yaparız ama bazen de sadece normal normal takılalım. Öyle daha tatlı olur." Ayrılma noktasına geldiğimizde ellerimi tuttu. Gözlerimin içine baktı. Son bir kez öpüştük, gemiden indi. O ayrıldıktan sonra Kül'ün yanına gittim. Söyleyecek bir Şeyim yok. Etrafında olmak iyi hissettiriyor. Mutfak tezgahına dayanmış Kül'ün Stajyer'le geçirdiği günü dinliyordum ki, Almida'nın benden giysi istediğini hatırladım. Odama gidip onun giyebileceği bir kaç parçayı çıkardım. Işık açıkkken aynada farklı gözüküyorum. Tabi. Almida onu çağırma veya yanına gitmeme fırsat vermeden arkamdan odama geldi. Elleri pantolonunun belinde,

"al istediğini. Bence bunlar sana gider."

"Tamam. Önce yıkanmayı planlıyorum."

"Bornoz istiyorsun! Banyoda olacaktı. Hemen getireyim."

"Ben alırım. Çıkınca da burada giyinirim."

"Tamamdır." Kendimi gri bir gölge olarak hayal etmeyi tercih ederim.

Dilini damağa yapıştıırıp çektiğinde açığa çıkan sesle cevap verdi. Karli'yi görüp görmediğini sormuştum. Nedense Almida'nın rahatlamış bir havası var, havada süzülerek ilerliyor. Su iyi gelmiş olmalı. Karli odasında değildi. Belki kaptan kabinindedir. Ortak alandan geçiyordum ki, banyodan çıkan Karli'yle karşı karşıya geldik.

"Seni arıyordum. Bi dakika, Almida da az önce aynı..."

"Hiç uğraşacak halim yok, başlama lütfen."

"Başka bir sebeple seni arıyordum. Konuşalım mı? Yardımına ihtiyacım var."

"Hıhı." Çamaşır odasına gittik ve o çamaşır makinelerinden birinin üstüne oturdu. Deterjan kokuyor ama Karli'nin saçları ve yüzü de ıslak, aslında şampuan kokuyor olabilir. Neyse, özel hayatını daha fazla deşerek onu rahatsız etmemeliyim. Konuya girdim,

"Kül'ün ve benim daha önce bazı imparatorluk güçleri için çalıştığımızı biliyorsun."

"E herhalde."

"Ama devlet ajanı değiliz. Bağımsız çalışırken birilerinin dikkatini çektik ve bizi, kendi amaçları için sözleşmeli eleman olarak kullandılar. Yalnız değildik. Bazı suçluları bizim gibi olan diğer suçlulara karşı kullandılar. Kendilerine sadık bir sınıf ben hep var zaten. Bazen yeni bir fırsat açığa çıktığında önce her şeyi kontrol altına almakta zorlanırlar. Mesela galaksi çapında yolculuk imkanları keşfedilince bu devasa ticaret yollarını korumaya almakta da zorlandılar. Kül bu gemiyi kullanarak korsanlık yaptığında serbest günlerin sonuna yaklaşmıştık. Bazı korsanları, tanıdığımız tipler, alıp diğerlerine karşı güçlendirdiler. Devlete çalışmaya başladılar onlar da."

"Artık korsanlık yok."

"Kül intikam almak istiyor. Ben de istemiyor değilim. Ama bu eski suçlular, artık ulaşabileceğimiz insanlar değiller. Bazıları defakto devlet muamelesi görüyor uzayın bazı bölgelerinde. Eşref'i öldürdüğümüz gibi, birini öldürebiliriz. İki veya üç öldürmek de çok zorlamaz. Ama hepsini tek tek etkisiz hale getirmeye çalışmak intihar demek. Kül'ün hoşuna gitmeyen şeyleri aklında tutmamak gibi bir alışkanlığı var. İntikam almak istediği herkesin kim olduğunu ve yerini aklında tutması mümkün değil. Bir liste var. Nerede bilmiyorum, üzerinde taşıyor olabilir. Online da olabilir. Şimdi gitmeyecek Kül. Ama bu listeyi bulup yok etmezsek er ya da geç Kül'ü bundan kurtarmamız gerekecek. Bana yardım edecek misin?"

"Ne yapacağız?"

Ortak alana döndük. Masanın üstündeki ceset yamuk duruyor. Tek kolunun üzerine yatıyormuş gibi. Leyla da başındaki nöbetini sürdürüyor. Bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Almida giyinmiş ve saçlarını kurutmuş, kendine bira kapıp yanımıza geldi. Cesetten uzak durmak için biraz komik bir biçimde ayakta dikiliyoruz. Karli beni dürtüp onu takip etmemi söyledi, odasına gittik.

"Eğer bunu yaparsak..." Arkamdaki otomatik kapı açıldı ve Almida kendini içeri davet etti.

"Neyi yaparsak?"

"O da dahil olsa olur mu? (Kafa salladım.) Kül'ün dönek korsanları kaydettiği listeyi yok edeceksek, onun bu listeyi bana göstermesi için bir sebep uydurmamız lazım."

"Yalan söyleme konusunda harika sayılmazsın."

"Sen yap." Ses çıkarmadan uzunca baktı Almida. Biraz daha geriye yaslı bedeni. Karli'nin kafasındaki iki tutam saçtan düşen damlalar onun önünde yere çarpıyor.

"Sanırım o bilmeden yaparsak..."

"Kızmaz. Ama adil olmaz."

Almida boş şişeyi cesedin göbeğinde dengeye oturttu. Kül içeriki odalarda aradığı aleti sonunda bulmuş,

"Demiştim bende vardı diye! Bu karıştırıcıyı hangi bilgisayara bağlarsan bağla iş görür."

Lazer kılıcı kullanarak etini soyduk Niktalop'un. USB girişi yok beyinde, ama bir boşluk bulup karıştırıcıyı sıkıştırdı Kül.

"Bedeni rejenere olduğunda bu aleti atacaktır" dedi Leyla.

"Beynin bedende durması gerekli mi? Kablosuzdur zaten." Almida iki elini kafatasında bulunan yarıktan içeri soktu ve boğumlu metal yapıyı çekip çıkardı. şimdi çalışması gerek.

Yapay beyni kucağında tutuyor, yüzünde şeytani bir gülüşle köşeden olan biteni izliyor. Niktalop yeniden tek parça. Kül elinde bir lazer tabancasıyla işin ters gitme ihtimaline hazır. Benek Leyla'nın omuzuna tırmanmış, benim üzerime sıçramak isteyebileceğini düşündüm. Kavga çıkarsa böyle daha güvende olacak. Ayrıca, odada Stajyer'den ve Almida'dan uzak durmak için bu tarafa gelmem gerekiyordu. İki de beni korkutuyor. Bu doğru değil, ikisi benim için sorunlu. Kendim sebep oldum bunlara. Suçlayacak kimse yok. Bu sefer tamamen benim eserim hayatımdaki üzerine basmamaya çalıştığım mayınlar. şanslı ben. Almida'yla daha önce konuşurken şanssız olduğumuzu ima etmiştim. Bravo bana, onunla tanıştığım için amma da şanssızım bunu mu dedim ben. Bana oturacak yer tutsamıymış. Konuşana bak, tam bir egomanyak domuz. şimdi, ben karar verdim, evet. Doğru veya yanlış. Umurumda değil. Dolayısıyla, önemli değil. Yine de ayağımı buraya basmam içimi ürkütüyor. Nereden bulduysa enerji içeceği içiyor. Kokusunun burnuma gelmesin istemiyorum. Tenim hala ıslak ve saçlarım kafama yapışık. Bi de şu mesele var, ben dedim yardım istemesini. şikayet etmiyorum, Stajyer'in bir suçu yok. Kül intihar listesi yazmış. Ya ne yapacaktı? Onun da mı suçu değil? Kimin suçu bilmiyorum ama yalan söylememin gerekiyor olması hiç hoş değil. Ve gerekiyor. Bu mayına bassam da olur. Umurumda değil. şanssız sayılır mıyım? Ölüm emrini verdiğim ceset yattığı yerden kalkıyor. Benek gövdesini doğrulttu daha iyi algılayabilmek için.

"Biri onunla konuşmaya çalışacak mı" sordum Stajyer'e. Almida bağırdı: "Kavga edin!" Niktalop ayaklarının üstüne düştü ve yürümeyi ilk defa öğreniyormuş gibi bacaklarını sallayarak kımıldamaya çalıştı. Tuhaf sesler çıkıyor. Ağlayacakmış gibi. Gram insan izlenimi almadım. Etinin rejenere olduğu kısımlarda eksik olan kostümünün yüzünü hala kapayan bir avuç büyüklüğündeki parçasını Leyla aldı. Demek klonlamışlar.

"İç savaş yüzünden olmalı."

"Ölüm mangasında taş çatlasa aynı anda otuz üye vardı. Seri üretime geçmek isteyeceklerini düşünmüştüm. Neden benim yüzümü paylaşıyor bu şey, bir fikrim yok."

"Dna ile ilgilidir" dedi Stajyer.

"Sanmam. Bilmiyorum. Her neyse. Bi yıldıza yaklaşabileceğimiz kadar yaklaşalım. Kurtulmamız gereken öteki ceseti de atarız. Sizi takip etmelerine sebep olan dijital cüzdanı da atarsanız bu iş kapanır." Maskeyi klonunun yüzüne geri geçirdi ama maske yerinde durmadı. Yürüme konusunda çok iyi değil. Kızının üzerine düştü Niktalop. Hemen Almida'nın yanına gittim.

"Düşünme bile." Elini engelledim.

"Peki. Sen bilirsin ama bu durumda olan birini güneşe atmak benim için bile korkunç."

"Kimin hayatını riske attığını önemsemiyorsun değil mi?"

Almida karıştırıcıyı yerinde bıraktı. Ben de Kül'ü işaret ettim, planımızı uygulaması için. Bugün nedense kendimi suçlu hissediyorum. Tükürüğüyle karışmış enerji içeceğinden bir fırt aldım. Leyla neden ıslak olduğumu sordu. Çünkü dili büyüktü dedim. Tersledim. O az sonra klonunu öldürmek üzereyken on

tersledim, geri dönüp ona yer çekimi iğnelerinin nasıl çalıştığını sordum. Bir saniye olsun kafasını dağıtmasını sağlayabilirim. Kül, Niktalop'u Kodaman'ın cesedinin yanına götürdü. Dizlerinin üzerinde. Biraz korkunç bir sahneydi, Leyla bana bakıyordu bu sayede görmedi. Almida arkasından gitti.

"Lorelay'ın bahsettiği içecek markası buydu değil mi? Tuhaf bulmuştu her yerde birden çıkmasını."

"Hıhı. Polibius." Stajyer sohbetimize dahil oldu:

"Polibius o geliştirilmiş gerçeklik oyununun adıydı. Çocukların elinde oyuncak tabancalar vardı görmüştük."

"Hayır, ya. Baksana üzerinde yazıyor."

"Farklı yazmışlar. Şu şekilde: "poLy-bios." Polibius oyununun adıydı."

"O bi kitap değil miydi ya? Hayal meyal hatırlıyorum. Belki multimedya reklam kampanyasıdır."

"Her neyse" dedi Leyla ve enerji içeceğinin tadına baktı. Kül neden ıslak olduğumu sordu. Cevap vermeme beklemeden havlu getirmeye gitti. Ben de Benek'i önce avucuma aldım oradan da masaya indirdim. Giysilerim o kadar ıslak değil, saçlarım da kısa niye herkes taktı benim ıslak oluşuma hiç bir fikrim yok. Arkamı döndüm ve Leyla yerde spazm nöbetleri geçiriyor. Gözleri yuvalarında dönmüş, ağzından köpükler çıkıyor. Kirli beyaz bir duman tenindeki gözeneklerden yükseliyor. Parlıyor teni. Hayır diye sayıklıyor. Başında duruyoruz, onu koltuğa taşıdık. Yapabileceğimiz bir şey yok. Bir süre sonra kendiliğinden kalktı,

"ne oldu? Siz de gördünüz mü kutudaki fare iskeletlerini ve boncuk yelekleri? Aynı, tıpkı, hayır buradaydı gördüm. Herkes buradaydı, siz buradasınız bu kız bile burada (Almida'yı göstererek) ama geriye herkes kalıyor. Hepsini öldürdüler. İyi iyi. Daha fazlasının ilüzyon olduğuna inanıyordum. En azından siz buradasınız. Hepsini öldürürüm, bana bunları (şakağındaki metal paneli tırnaklarıyla tutuyor, çekiyor) bana bunu yapan köpekleri cehenneme gömeceğim. Çocukları geldiğinde, yani cehennemde önlerinden geçerken heykel sanıcaklar." Kim neyi ne sanacak anlamadım.

"İyi misin Leyla?" Kül iletişim kurmaya çalıştı. Ben sarıldım. Bir kaç saniye sonra olup biteni anladık.

"Bazılarında olan süpergüçleri aktive etmek için bir uyuşturucu var. Şimdi kitlelere enjekte etmenin yeni bir yolunu bulmuşlar. Aramızdan kendilerine ölüm makineleri seçiyorlar." Leyla'nın üzerindeki duman ve içinden gelen ışık kayboldu. Normale döndü. Kızgın gözüküyor olması dışında normal. İlk defa birini öldürecekmiş gibi bakarken gördüm Leyla'yı. Benim yerimde başka biri olsa korkabilirdi. Almida'nın ise farklı bir fikri var.

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor şimdi, küveti doldurup içinde banyo yapsam yeter mi?"

"Ne?"

"Senin gibi olabilmek için?"

"Seni götürüp vücudunun çeşitli yerlerine kontrol aparatları yerleştirecekler. Bu en acısız olan kısmı. Vücudunun aktive olması sadece başlangıç, iyileşebilme gücün olabilmesi için ölmen gerekiyor. Defalarca ölmen gerekiyor ve sonunda onların bir aygıtına dönüşüyorsun. Gazete kağıdı gibi. Metali delebilirsin ama gazete kağıdından zayıf."

"Ritüel intihar gerekli o zaman."

"Saçmalama Almida."

"Kendimi banyoya kilitleyip bileklerimi kesebilirim."

"Duymadin mı ne dediğini?"

"Şimdi intikam için bütün bir uzay gemisini yumruklarıyla yıkaabilir Leyla. Haksız mıyım?" Kl'e yalan söylememe de gerek kalmaz. Belki.

"Lütfen dur artık."

şiddet ve özgürlük

"dürüst olsak gündüz diye bir şey olmazdı."

"Ne demek bu?" Boşu elinden aldım Karli'nin,

"Diyorum ki ben de fazla içtim, sen de fazla içtin. Kusmak istemiyorsan..."

"Hayır ama hadi geçiştirme, anlat. Bak biz sona kalmışız o kadar, boşa gitmesin." Leyla da aramızda ama o sayılmaz. Bulaşıklardan seken su damlalarının etkisiyle yavaş yavaş ayılıyor. Neden bulaşık yıkıyorsa artık, hiç bir fikrim yok.

"Peki. (Beni içeride Stajyer bekliyor, onu da Almida. Bir saat önce beşimiz masanın etrafına oturmuştuk ve ben artık çalışmayan bir androiddim. Stajyer yüksek kara büyücü, Leyla kurye, Almida da paralel evreni yok etmiş olan kötücül yapay zekanın bir aklıllı çöp kutusuna yüklenmiş haliydi. Beni yeniden monte etmelerine fırsat olmadan oyun bitti. Vampir olsam kesin kazanırdık. Sonra Karli telefonundan aldığı haberleri yüksek sesle okumaya başladı. Bi gezegende – jebusdu galiba adı – doğaüstü olaylar yaşanıyormuş. Yapay ormanın üzerinde ne olduğu açıklanamayan ışıklar görünmüş. Sonra ölmüş yakınlarının görüntüleri şehirlerde belirmeye başlamış kolonistlerin. Karli, sosyal medyada paylaşılan videoların yüklenmediklerini, Yüksek Konsey'in sansürlediğini fakat eğer yüklenmeyen videoların üzerlerinde yazan başlıklar doğru ise haberlerin gerçek olduğunu söyledi. Herkes telaş içinde duvarların ardına tikişmiş. Bir kolonist biz de ölü gibiyiz artık yazmış. Almidayla yakınlaşmaya başlamışlardı ve biz de onları başbaşa bırakmak için kalkıyorduk ki, bana hitap ederek yüksek sesle hikayeyi iletmeye devam etti. Mecburen geri oturduk. Bi kolonist yazmış, ölü karısı birden sokak ortasında belirmiş. Sonra yanıp söner gibi olmuş. Gökyüzündeki kızıl ışıklar yayılıyormuş. Sonra, hayaletler orada burada belirip kımıldamadan duruyor veya titriyormuş. Başka bir kolonist ağaçların arasında tuhaf gözlerin onları izlediği hissine kapıldığını yazmış. Olayın nedenlerini araştırıyoruz diyorlarmış. Kimi uzaylı saldırısı diyor, kimi Arapları suçluyor her nasılsa. İnternette yayın yapan birinin geliştirdiği teoriye göre ise evrenin merkezindeki karadelikten yayılan radyasyon o gezegendeki kolonistlerin genetik yapısını izole etmiş. Şimdi, Karliyle ikimiz karşılıklı içiyoruz. Hala içiyoruz, içmememiz gerekmesine rağmen. Ve bizi bekliyorlar.) Bana kalsa ışık diye bir şey olmazdı. Çoğu yapay zaten di mi, geceleri de kullanıyoruz. Kolonize edecek gezegen ararken de ışık olup olmadığına bakıyoruz. Sorgu odasındaki kör eden ışıkları düşün, çizgileri keskinleştirip ayrıntıları netleştirdiğini sanıyorlar. Halbuki renkleri cırtlak yapıyor. Gündüzleyin bi bok göremiyoruz. Dürüst olsak adımız sadece ceset olurdu ve sadece karanlıkta sokağa çıkardık. Evrenin geri kalanı gibi." Gözleri bana dikili ama öyle bir açıdan bakıyor ki sanki yüzümün içinden dünü görüyor. Yeni şeyeyi avuçlarının arasında tuttu.

"Dürüst olsak..."

"Evren derken yıldızların arasındaki boşluktan bahsediyorum. Ve geceleyin kimsenin gitmediği ormanda yerde yeşilliklerin ve tozun arasındaki mantarlardan. Bir de kayıp kurdele vardır oralarda. Kimsenin bakmadığı köşelerde, mobilyaların arkalarında filen. Mantarın altında toprak, altında çürüyen cesetler, altında lava altında asit kuyusu altında haklı intikam altında ceset altında sahil altında kaldırım taşı altında yıldızların arasındaki kara boşluk altında trafikte dizilmiş arabaların stop lambaları. Altında pike altında kitap okuyan bir kız."

"Pike altında Almida... Lori'yle de konuştum bu arada. O da Jebus'taki olayları duyup merak etmiş. Bir de, ebeveynleri yine saçma bi projeye girişmişler. Sinirden anlatamıyordu."

"Her şeye rağmen Almida'yla sorun yaşamaman, ilginç."

"Dürüst olacaksak sorunu büyük oranda benmişim. Neden göremedim bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Çünkü bakmıyordun. Neden bakman gereksin ki? Senin için yazılan hikayede öyle birisi yoktu."

"Dürüst olacaksak Almida pikenin altında masturbasyon yapıyor. Ve bunda hiç bir sorun yok. Benim bunla hiç bir sorunum yok. Akli başında kimsenin yok. Artık hikayem bitti. Canım ne isterse öyle. Çürüsün cesetler."

"Patron'un çürüdüğünden emin değilim. Kanı sentetikti."

"Yakmışlardır zaten. Kanıt bırakmamak için. Neyse. Hadi, dürüstlüğe!" Şişelerin camları havada çarpıştı. Kavrıldığı şişeyi neredeyse düşürecek. Alkole uyum sağlama kapasitesi giderek arttı. Yaşı ve bedenine oranla iyi içiyor. Ben onun yerindeyken, evet oraya girmesek daha iyi.

"Sence sen nasıl öleceksin? Kafana mı sıkacaklar?"

"Biraz düz bi soru oldu."

"İntihar edecek olsaydın, bana söylerdin "

"İntihar edicem. Yarın değil. Er ya da geç hepimiz ölücez. Ben hayatta kalmaya çalışırken yakalanmıcam."

"N-Neden peki?"

"Lütfen şimdi sizi bırakıp gidiyormuşum gibi yapma."

"Ama gideceksin."

"Bir gün. Belki saçma bir kurşun önce seni öldürür. Bir kazada birlikte de ölebiliriz. "

"Madem gidecektin, neden o gün yanıma geldin? Sana ne benim ne yediğimden veya yemediğimden?"

"Çünkü yaşamın yokluğundan ölmek istemiyorum. Tercih meselesi olmalı. Mümkün olduğu kadar dolu anlarla doldurup, sonra da elimin tersiyle itmeme gerek. Çünkü sundukları evren yaşamayı hak etmiyor."

"Bize de dahil bu evren, bizi bırakmasan bile."

"Şimdi seni bırakıp gidiyor muyum?" Pike altında Almida, dediğinden beri kolunu dirseğinden sıkı sıkıya tutuyorum.

"İntiharını planlıyorsun. Leyla için intikam planları da yapıyorsun. Kafan hep başka yerde. Benimki de Almida'nın bacakları arasında. Tam olarak olman gereken yerdesin. Ben neredeyim bilmiyorum."

"Hikayem bitti demiştin."

"Neden anlatmadın daha önce? Benim de aynısını yapacağımdan mı korktun? Daha kötüsü, seni yalnız bırakmayacağımı biliyorsun. Dimi. Birlikte öleceğiz. Yarın değil, ama birlikte!"

Tavanda sinekler dönüyor. Uzayda ne işi var bunların? Kül'e döndüm, sorumu değiştirdim;

"ne yapıyorsun?"

"İnsan taklidi." O da tavana bakıyor. Koltukta Kül'ün yanına sokuldum, bu sefer ben onun koluna girdim:

"Neden insan taklidi yapıyorsun?"

“Eski. Eskiden kalma bir alışkanlık. (Aslında Kül kekeleymez.) Sen asıl sen ne yapıyorsun?” Doğrudu oturduğu yerde, bana açıklamak istemediği şeyi açıklayana kadar bekledim.

“Tavan dönüyor.”

“Kendini küçük görme. İyi içtin.”

“Nerede edindin insan taklidi yapma alışkanlığını?”

“Bu çok acımasız bir soru.”

“Tırsıyormuyuz.”

“Anlatayım. Senden küçüktüm. Bilmem, şimdi hatırlamıyorum. Bir evin salonundaydım herhalde. Ben epey küçüktüm aslında, halının üstüne oturmuş koca çuklû çıplak oğlan çocukları çiziyordum kağıtlara. Yaşamak istediğimi zannediyordum. Etrafım tuhaf renkli ışıklarla çevrilmişti. Koca koca sebzeler ruj sürmüş dudaklarını bana yaklaşıyordu. Süzöldüm. Boyum yetince aklım da yetti, evden kaçtım. Kimin ihtiyacı var ki hayatta kalmaya? Eksik olsa eksikliğini hissedecek miyim? Bulup getirdiler, amatör hatası. Bıçak yaraları ve stratejik olarak yerleştirilmiş kül tablaları. Karşılıklı ısırıklar. Bak, işte buna alışabilirim. Kavga dövüş, ışıklar sönünce bıçaklar dışarı ve kilidi zorluyor ince metalin ucu. Açamayınca artık zorlamışım kendimi, yere vurup gelip benmi için açmalarını bağırdım. Nasıl istediysem, açtılar. Geri dönüp bıçağı boğazına dayadım. Ama, o, tabi, boyu benim boyumda. Bıraktım ve gittim. Yine buldular, elini kırdım gönderdikleri hıyarın. Müzik güzeldi, insanlar çirkin. Tam benlik mekan, güzel bir şeyleri mahvetme fırsatı her akşam elimize geçiyordu. Silah taşmalıydık, hiç silah taşımıyorduk. Kimse o kadar ciddi değildi. Ben kimse bakmıyorken, yanıma alacak bir silah buldum ve sokakta yürümeye başladım. Uzay üssünün ışınlanma merkezinde ışıklar yanıyordu. Kafeye girdim ve para ödeyen müşterilerin arasında oturdum. Deri gibi olmuş bir taytın altında sürüne sürüne yürüyen bir kız çıktı tuvaletten. Ayna bir an vurdu beni, korkunç korunuyordum. Saçlarım ıslak, üzerimde uzun pardesü içinde lekelerle dolu grup tişörtü altında sadece file çorap ve cebimden taşan silahın kabzası. Senin yaşındaydım. Bu benim ilk cinayetim. O gün oradan çıktım ama aslında tam görünmek istediğim gibi görünüyordum, elim belimde ve her an kapıdan çıkacakmışım gibi. Hepsini tek tek öldürebilirim. Böyle dedim. Cidden, pusu kurarım çok zor olmaz. Bi megavm'nin çatısında boş arazi bulup şişelerle atış talimi yaptım. Vuracak şişe sayısı arttıkça nişan alma yetim azaldı. Orada sızıp kalmamak için soğuk bir yerlere gitmek istedim. Sokağa indim. Her birini tek tek öldürebilirim. Gece uykum kaçmaz. Aksine. Dev reklam panoları vardı. Bir kız çocuğu uzaya bakıyor ve gezegen öldürücü mega uzay tabancası. Tabi, artık Ölüm Mangası ve niktaloplar var ama o zamanlar bütün bir gezegeni anca böyle tehdit ediyorlardı. “Marskıran” adı. Hangi gezegendeyseniz hatırlamıyorum, gökte acayip bir trafik vardı ve ardında belli belirsiz görebildiğim morun içinde üç ay yükselmeye çalışıyordu. Propaganda afişinin ortasında yüksek konseyin önemli isimlerinden birinin kafası ko-ca-man. Karşıma çıksa hemen öldürebilirim. Adımlarım kaldırımın ortasında durdu. Doğru mu bu? Daha önce kimseyi öldürmedim ve bu konuda uzunca düşünmedim. Mesela benimkilerden birini öldürsem, sonra bulup götürürler beni. Bazılarını öldürdükten sonra kendi kafama da sıkabilirim. Veya patlatabilirim kendimi. Bana işkence etmelerini sağlayabilirim, yalan söylerim, gizli yeraltı örgütümüz var derim ama bilgileri vermem. Hak ettikleri şekilde kendilerini alçaltıp en sonunda gözümün önünden kaybolmalarını izleyebilirim. Ama bunu bir kere yapabilirim. Yaşasam da aynı şeye geliyor. Geride iz kalmıyor. Bu atmosfer, etrafımdaki ve başımın üzerindeki araba stop lambaları ve farlar, bütün bu trafik ışıkları ışık trafiği ve marskıranın lazer atışları. Hayatta olmamın tek bir nedeni var ve bu, kendilerini öldürmek için beni meydana getirmiş olmaları. Ölüm ölümü yiyor, hayatta kalsam ne olacak işkence sofrasında yerimi bir başkasına bıraksam ne olacak diğerlerini satsam ne olacak? Kim diyecek ki yaşıyorum ben? Geriye yalanlar ve çürümüş cesetten başka bir şey kalmıyor. Bölerek öldürüyorlar, cesedi parçalara bölerek öldürüyorlar. Bir devimci vardı, zindanda ismini duydum. Eskiden böyle kişiler de varmış yani. Konuşmasını istemişler, tabi, ölmesini istemişler. Ama

o ölmemiş çünkü konuşmamış. Onlar da, zaten kurşunladıkları devrimciyi bir aracın ardına bağlayıp ayakları kangren olana kadar yürütmüşler. Sonra ayaklarını kesmişler. Ama o ölmemiş çünkü konuşmamış. Sonra elektrik vermişlerdir herhalde. Son hali ne bilmiyorum, parçalar halinde teslim etmişler. Kafası göğsünün üzerinde ve bağırsakları açıkta, kolları ve bacakları dizili bir torbaya tıkıştırılmış. Ameliyat masası ışığı altında parçalara bölünmüş. Ama o konuşmamış. Daha önce, konuşan ve başka bir devrimciyi öldüren birini infaz etmiş bu kişi. Yani ortada cesetten başka bir şey yok. Ama kimse ışık altında değil çünkü konuşmamış. Ya bu devrimci yapmasaydı bütün bunları? Ortada cesetten başka bir şey olur muydu? Canlı olma iddiasında olan koca bir propaganda afişi! Silah cebimde, durma noktasında olan trafiğin yanında yürürken her yer ceset kokuyordu. Birini öldürüp yakalanmamamın tek yolu var. Bu işi pratik yaparak öğrenmeliyim. Öldürdüğüm cesetten kurtulmayı öğrenmeliyim ama nasıl taşıyım cesedi? Kollarımda kas, şimdi olduğu kadar yoktu. İlk seferinde yakalanmamam gerek. Rastgele birini öldürürsem yakalanma ihtimalim az. Cinayet sebebim yok. Cesedi de sokak ortasında bırakıp kaybolurum. Gidip yüzümü başımı kapadım. Üzerimde dijital hiç bir şey yoktu. Karanlık arka sokaklardan, mezarlıklardan ve lağımdan geçtim kim olduğum bilinmesin diye. Her çeşit saptırma yöntemine başvurdum. Sonra yine trafiğin yoğun olduğu fakat sokağın karanlık olduğu bir köşe buldum. Arabaların her biri bir metal parçası. Gökte de olabilir. Arabaya yaklaştım. Camdan içeri sıkabilirim. Kim olduğunu görmek istedim. Bir süre bekledim aracın kımıldamasını. Genç bir çiftti. Kadın gülüyordu. Vicdan sorunu değil ama yaptığının bir anlamı yok gibi hissettim. Ölmeyi daha net hak eden birini aramaya koyuldum. Sokak lambalarının bozulmuş olduğu bir arka sokakta aşağı yukarı yaşıtı bir oğlanı pusuya düşürdüm. Karşıdan geliyormuş gibi yapıp çelme taktım ve tepesine çıktım. Silahı yüzüne doğrulttum, yalvarıyordu. Cüzdanını aldım. Gitmesine izin verdim. Bu da anlamsız. Daha önce önünden geçtiğim ve bir an bakış atmanın ötesinde hiç düşünmediği kahvehanenin önüne gittim. İçeride orta yaşlı erkekler kart oyunları oynuyordu. Daha önce gözümün buraya takılmasının nedeni, duvarda asılı olan atkının üzerinde çok eski zamanlardan kalma bir faşistin suratının basılı olmasıydı. Şimdilerde kimse hatırlamaz, o zaman da unutulmaya yüz tutmuştu. Ancak onun gibi katiller hatırlar. Molotofu içeri yuvarladığımda önce bir an herkes dondu. İkinci molotof cama denk geldi. Her yer kıvılcım ve cam parçalarıyla doldu. Masanın altına saklanmaya çalışanlar, başı kesik tavuk gibi koşanlar, beni gözleriyle arayanlar vardı. Tuhaf sesler çıkararak elinde bıçakla üzerime gelen şişko adamı karnından kurşunladım. Diğeri durumu anladı ve belki de kaçmak için başka bir yol aramak üzere geri çekildi. Alevler yükseliyordu ve yüzümü kapayan puşiyi inidirip manzarayı içime çektim. Sonra insan taklidi yaptım.”

“Kül beni denesen de kandıramazsın.”

“Bu sineklerin ne işi var burada?”

“Dimi ama? Ben de...” Dediklerinin anca yarısını dinleyebilecek kadar sarhoştum. Puşinin ne demek olduğunu sormak istediğimden yerimde kıvrandım ama kendimi tuttum. İşi bırakıp karşımıza oturdu Leyla. Kül,

“Bi ara filtreleri kontrol edelim.”

“Ha.” (Ama o dalgın.)

“Sinekler yumurtalarını bırakmış olabilirler. Sinekler sorun değil ama kimyasallar bozulduysa nasıl etkileşecekleri muamma.”

“Sence ne olabilir en fazla” sordum, bu gece şansımı zorladığımın net bilincinde. Ve bu yüzden sesim biraz tuhaf çıktı. Havaya bardak atar gibi. Cırtlak. Avizeye değdi. Avize yok uzay gemisinde. Işıkları duvarın içinde. Kül yine de beni eğlendiriyor, korkunç bir hikaye anlatmaya başladı bir zamanlar bir tanıdığının kızarkadaşının çalıştığı yük gemisinde geçmiş olduğu söylenen korku senaryosu hakkında. Ayrıntıların üzerinde tam tatlı yerlerde duruyor, kasların lif lif ayrıldığını ve damlayan irin sıvısını

kulaklarımda hissedebiliyorum. Neyin kafasından çıktığını bilmediğim Almida, yanımda belirdi ve yanıma tündü. Ayılmasına gerek yok. Boynumla göğsüm arasındaki kemikli kısma başını bastı. Burada istediği kadar durabilir. Ben kııldamıcam. Leyla bir şey diyecekmiş gibi uzağa baktı. Sonra yok oldu diyeceği şeyler. Kül,

“Faşistler batıl inançlıdır. Savaş meydanına çıkarken anlamadıkları güçlere iman ederler. Anlasalar faşist olmazlar, iman etmeseler savaş meydanına çıkmazlardı. Ve her nasılsa canlı çıkmayı beklerler. Ceset yığını birikiyor. Almida! Yeni parti kuruyoruz. Genel sekreteri olarak seni seçtik. Tecepe. Adı ceset partisi olacak!” Başını biraz kaldırdı, sandığı kadar ayık değil,

“He.”

Su getirmeyi teklif etmeyi düşündüm. Kalkıp ona bir şey getirmemi istemez. Sıcaklığında uyuyor. Hem su içebilecek durumda olmayabilir. Öksürük kriziyle ayılmak ve (ya) derinlere dalmak istemez. Garo'ya yaptıkları neden benim aklıma gelmiyor? Belki onu sevdiğim içindir. Bu kızgınlık konusunda fedakarlık mı yapıyorum? Mesele bendim. Bana göstermek istiyordu her şeyi. Garo erken olmasına sebep oldu. Artık anlıyorum. Anlıyor olmam durumu değiştirmiyor. Benim için de durum değişmiyor. Aşağıdan gelen telefon ışığı suratıma çarptı.

“Var ya, iç savaş sizin tayfa için hiç iyi gitmiyor. Güvenlik istihbaratını sızdırıyorum. Propagandada söyledikleri kadar diil ama Konsey tayfası kilit gezegenlerin çoğunda kontrolü sağladı.”

“Bizim taraf derken?” Suratını yukarı çevirdiğinde burnunu bedenime sürdü,

“Mühürçüler. Çalıştığınız tayfa.”

“Biz kimseye çalışmıyoruz.”

“Mühürü çalıp onlara teslim ettiniz ya. Para için mi yoksa başka bir hedefiniz mi var bilmiyorum. Ama boşuna uğraşmışsınız. Kaybedecekler.” Eğer bu kadar yakınımda olmasa bu dediklerine sinirlenirdim. Sözleri tembel, hala ayık değil. Kimse onu düzeltmek istemiyor.

“Mücadelelerin gezegen çapında çatışmalarla sonuçlandığı dönemden kalma stratejiler uyguluyorlar. Tabi kaybedecekler. Bir gezegende kontrol noktalarını ele geçirip kendi bayraklarını çekmekle vakit harcıyorlar. Halbuki artık mücadele evren çapında. Bir gezegeni tamamen kontrol altına alarak, haritayı kendine ait renklere boyayarak sadece İmparatorluğun vurmaya için hedef tahtası çizmiş oluyorsun. Evrensel bir mücadeleyi kazanacak konuma asla bu şekilde ulaşamayacaksın, çünkü zaten bütün evren devletin silahlarının kontrolü altında. Sen aktif olarak çatıştığında, onların ekranında bir ışık olarak parlıyorsun ve tuşa basıyorlar. Modern devrimci ise kendini belirsizliğin içine batırmalı. Nerede olduğundan emin olmamaya rağmen düşmanın nerede olduğunu bilip ona nişan alabiliyorsan, bir şansın var.”

Duvarlar arası boşluğa bakıyorum. Aslında Kül'ün uzandığı tozlu karanlık köşeyi görmek istemiştım, ama gözüm daldı. Işık kapanınca havada uçuşan tozların daha azı gözüküyor. Odanın ortasındaki kırmızı lekeyi ise hiç göremiyorum. Hesap yapmayı bırakmalıyım. Almida burada, içeride odada beni beklese de burada yanımda dursa da. Toz taneleri burnumun dibinde uçuyor. Karanlıktayız çünkü Kül'ün girmesi gereken delik entegre aydınlatma panelleriyle kaplı. Ceketini çıkarıp yere bıraktı. Neden buradayız bilmiyorum. Belki bir tehlike yüzünden. Almida neden burada hiç bir fikrim yok. Artık biraz rahatsız edici olmaya başlamış olabilir. Leyla'nın klonu yataktan düşünce bütün gemi titredi. Yine. Uzay boşluğunda metal bir kutunun içinde süzülüyoruz ve paslı plakaların ardında havayı filtrelemeyi başaramayan sistemlere ulaşmak için çabalyor Kül. Almida telefonumla oynuyor. Kafasının hemen üzerine çarpan beyaz ışıkta iri

bir sinek gördüm. Sarhoş bir pilot gibi hareket ediyordu. Almida'nın üzerinden yaklaştı, çenesinin altından geçip yön değiştirdi ve Kül'ün olduğu taraftaki boşluğa yöneldi. Almida'ya sosyal medyada ne döndüğünü, Jebus'dan haber olup olmadığını sordum. Hiç ses yok. Ekranın köşelerine yapışık parmaklarındaki kırmızı rengi gördüm. Yarası açılmış. Camdaki kırmızı parmak izini silmek için ekranı atletine götürdü. Bir kedi ölmüş. Bunu neden öğrendim bilmiyorum. Sosyal medyada haberler bazen anlamsız olabiliyor. Sinek girdiği delikten geri çıktı. Otel fiyatlarında indirim varmış. Otel odalarında kalmak için fiyatlardır o. Bu kadar ucuza otel sattıklarını sanmam. Ağzıma bozuk para atmışım gibi bir tat var. Göğsümü, kemiklerimi ve kollarımı duvarlar kadar soğuk ve pürüzlü hissediyorum. Sinekler havada dönüyor. Almida'yı tutup yerde yuvarlanmak geliyor içimden. Kollarım morarsın istiyorum. Dudağım kanayabilir. Kan bulaşsın diye bana dokunması için bir mazeret uydurdum. Baş parmağı omzumda, yanıma geçip sırtını duvara yasladı. Ekranı bakıyoruz.

"Nasıl gidiyor orada?"

"Dokunaç temizliyorum."

"Dikkat et." Asıl ben dikkat etmeliyim. Ayakkabı reklamları dönüyor önümüzde. Para birimleri üst üste, bozuk paralardan kule, gökdelenlerin etrafında sinekler yerine uçan arabalar var. Ağzımda yine o kötü tat. Almida telefonu elime tutuşturdu. Onun için zor olan pek çok şeye katlanıyor. Vücuduma temas etmeyi bırakmak istemiyor.

"Şunlardan birini çalmak ister misin?"

"Giysi mi çalıcaz?"

"Bi kere yaptık daha önce. Leyla da vardı. İstersen uçan araba kaçırabiliriz."

"Biraz fazla küçük değil mi bu?"

"Öyle... Ya sen ne istersin?"

"Sosyal medyayı olduğu gibi internetten silebiliriz."

"Bu siteden kurtulmaktan bahsediyorsun."

"Hayır, hepsinden. Veya daha iyisi, finans sektörünün tamamına saldıralım. Dijital mayınları ben kurarım. Sen de et kuklalarını kandırıp şifre filen kaparsın. Kendimize koca bir gezegen satın alabiliriz."

"Hıhı." Yine de gözlerimi devirmedim.

"Veya gidip bir kaç saat yatakta takılabiliriz. Bunu da tercih edebilirsin."

"Orta yolu yok mu bunun?"

"Yok..."

"Hatırlıyor musun, o gün sınıfta birinin telefonu kayboldu. Kimin çaldığını hiç öğrenemedik. Bir tahminin var mı?"

"Ben olmadığımı emin misin?"

"Çantayı kontrol etmiştim."

"Yakalasan beni ele mi verecektin?"

"Sanmam."

“Belki telefonu birlikte okutup temokrazi alırdık o zaman.”

“Tabi iz bırakmasın diye bant olanı aldın.”

“Ötekine param yetmedi.” Damağımı yaladım.

“Ağzımda bozuk para tadı var.”

Birden hareket halindeki aracın önünde yakalanmış kedi gibi durdu, elini çekip karanlıkta kayboldu. İçeride bir şeyleri karıştırdığının sesleri geliyor. Çantasını yere attı, karıştırıyor. Bir anlık sessizlik ve giderek yaklaşan adımlarından sonra silüeti aşama aşama belirdi. Ha. HA. HA. HA. Ha hahahaha, harika ya. Kutuyu açık biçimde bana uzattı.

“Nane şekeri?”

“Çok teşekkürler.” Bi tane ağzıma attım. Kutuyu avucunda kapattım, yanıma gelip sırtını yine duvara dayadı, ayakkabısının ucunu zemine vurdu. Bakışı bir an yere, bir an bana, sonra da karanlığa döndü sırayla. anlatmakznlz istediğim çok şey var. Hiç birini dile getiremiyorum. Boş ver zaten.

“Şimdi, temokrazi alıyon, vücudundaki organlar orada ne kadar kalabalık olduklarını fark ediyor. Polibius sana geçmişini yeniden yaşatıyor. Meskalin’le taşla duvarla arkadaş oluyon. Teknoport sayesinde düşünmeden sürekli geleceğe uzanabiliyon. Ötokrası sadece kafanı karıştırıyor. Metabiyle de allah seni izliyor. Ağzına bozuk para atarsan, ağzında bozuk para tadı oluyor.” Acaba Jebus’da ne kullanıyorlar.

“Ya sen ne kullanıyorsun şu an?”

“Dilimin altında üç adet nane şekeri var. Bir de senin tadın.”

“Birer bira açmalıyız.”

“Kesinlikle.”

“Kül? Daha var mı?”

Yeşil bir sıvıya sarılı, kafam kadar parçalanmış bir ahtapot cesedini delikten dışarı fırlattı.

“İki tane daha var. Gel istersen.”

Kollarımı sıyırdım. “İki dakkaya içmeye gideriz.” Kül’ün yanına rahatça sığıdım, delikte ikimize de yetecek kadar alan var. Ama hiç bir şey göremiyorum. Ellerimle yoklayarak Kül’ün söktüğü metal panelleri buldum. Onların bıraktığı boşlukta sünger hissi veren bir tabaka var. Keskin kablolar bu süngerin içinden geçiyor ve Kül’ün söktüğü sümük ve kalamar parçalara iste bu kablolarla saplı halde. İşe koyuldum. Kül ellerindeki sümüğü silmek için kullandığı kumaşı bana uzattı.

“Senin pederin nasıl zengin olduğunu biliyor muydun?”

“Benim pederin?” Almida karanlıktan tek başına kaldı.

“Basit bir karakol müdürüyken, eski dünyada çok istenilen bir yere atanmak için bir konseyvekilinin karısına santaj yapmış. Çok şık, havalı bir restoran. Aslında uzun vadeli bir program olmalı, jartiyerli videolarını otel odasının aynasından çekmeden önce güvenini iyice kazanmış olmalı (babamdan bahsediyor). Neyse. Sonra, ordudan atıldıktan sonra akçeli işlere karışmış ve senin pederin de eskiden tanıdığı bir apoletli hikayeye dahil oluyor. O zamanlar kimsenin bilmediği biriymiş ama aslında köklü ailelerden, anlarsın ya. İsmi var. Ve bu ismini kullanarak, o zamanlar ilk örneği daha yeni açılmış olan yörüngesel bankanın müdürünü ziyaret ediyor. Ekonomi kendini yeniden şekillendiriyormuş. Tam ne

olduğunu nasıl döndüğünü bilmiyorum, ama işte insanlar paralarını gezegenin etrafında dönen bu domuz kumbaralarına yatırmaya başlamış. Yeni teknoloji, göz kamaştırıyor. Kandırılan kerizlerin varlığı bile piyasa için başlı başına çekici. Bu dev çılgın kompleksler büyük oranda otomatik sistemlerle çalışıyor. Normal bir bankadan daha güvenli. Kasa açmaya gittiğimde bir orangutan imzayı alıp, seni kasaya götürüyor. Ve anahtarını verip seninle ilgilenen de küçük robotlar. Bütün bankada üç insan var. İki teknik operatör ve tabii, bankayı orangutana emanet edecek halleri yok. Yeminli ve yanında siktiriboktan beylik bi tabanca taşıyan banka müdürü. İşte bu apoletli arkadaş, bu devlet memurundan bozma banka müdürünü ziyaret ediyor. Kasayı tamamen boşaltması ve dijital paranın tamamının üstüne konabilmesi için, banka müdürü günah keçisini oynayacak. Parayı zimmetine geçirip kaçmış gibi yapacak, karşılığında da küçük bir pay alacak ve, daha önemlisi, öldürülmeyecek. Bu kadar para söz konusuken başka birinin gelip boğazına kalzer kılıcı dayaması anca vakit meselesi. Bu yüzden okey diyor. Senin peder de kaptığı karakol müdürlüğü işi sayesinde bölgesinde gerçekleşen olaya ortak oluyor. Sonra, o para orada burada beliriyor. Madenlerde çalışıyor, yüksek getirili işlere giriyor. Ama dikkat çekmeyen yerlerde. Para çalışıyor. Banka müdürünün cesedini bir bataklık gezegenindeki turistik otelde sarmaşıklardan sarkar halde buluyorlar. Nasıl hikaye? (pederin ne demek olduğunu soracaktım). Bence iyi iş.” Kül’e baktım.

“Ben bilmiyordum” dedim.

“O apoletli kendine otel gezegeni almış olabilir. Çok güzel de, benim aklıma hep şey takılıyor. Ya bu leş çukurundan daha gelişmiş bir imparatorluk başka bir galakside saklanıyorsa? Bir anda belirip silah doğrultsalar bizimkilere, komik olmaz mı? Şimdi rahat, kafalarına göre at koşturuyorlar.” Zemin ayaklarımızın altında sallandı. Çok sürmedi. Bir şeye çarptık herhalde. Kaptan paneline gittik. Serseri bir reklam panosu bize çarpmış. Üzerinde ne yazdığı kameradan okunmuyor. Merak edip iniş platformunu açtık. Sprey boyayla üzerine yazılmış:

“Kartal Adliyesi fahişe kampıdır \ 7 yıldır deli deyip Emekli maaşımı \ fahişelere yedirdiler”

genç ölümsüz

(nane şekeriyile doyurma karnını)

Elimdeki kalamar parçasını kucağına bıraktım. Karanlık odada uzanmış elindeki küçük ekranla uğraşıyordu. Işığı yakmadım, çizmelerimi çıkarmaya koyuldum.

“Gemimi kendi ellerimle temizledim. Karli de yardım etti.”

“Yeşil sıvının içinde biçimlenmiş.”

“Sen ne yaptın? Porno mu bakıyon? Yoksa o sıkıcı kod işleriyle mi ilgileniyorsun? (Yanına uzanıp başımı uzattım. İkisi de değil.) Keşke porno olsaydı. (Ayağımı bacaklarının arasına soktum, kolumla gövdesini sardım ve kafamı boynuyla omzu arasına yerleştirdim.) Sakalın çıkıyor.”

“Söylerim çıkmazlar.”

“Eğer o kıllara dokunursan parmaklarını kırarım.”

“Sever misin?”

“Özellikle değil. Ama sen kesme yine de.”

“Nasıl istersen.”

“Ben istiyorum diye sakalını kesmeyecek misin?”

“Üşeniyordum zaten”

“Biz uğraşırken Almida yanımıza geldi ve Patronun kariyerini Karli’ye anlatmaya başladı. Ne tuhaf değil mi. Sırlısıklam aşık ve her şeyi sürekli daha da zora sokmaktan kendini alıkoyamıyor.”

“Almida’dan bahsediyor olmasan onun tarafını tuttuğunu olduğunu söyledim.”

“İnsanlar aşkın bir şeyi değiştirmesini bekliyor. — Değiştirmiyor. — Sence nereye gidiyorlar? Fark eder mi, ya da, öyle sorayım. Nereye giderse gitsin Karli onu geride bırakacağı benzemiyor.”

“Neden bilmiyorum, biz yaşitlarımızın akli başında olduğunu düşünürüz genelde. Bir avuç ahmağız. — Aynen öyle. — Karli sağlam. Daha şimdi sağlam olmaya karar vermiş ve bütün evren ellerinin arasından kaysa bile değişmeyecek.”

“Şans onu karar vermek zorunda bıraktı. Biraz korkunç, bütün evren. Sen şimdi cidden sakalını kesmeyecek misin?”

Biraz sıcak geldi odamızın ısı derecesini azalttım. Bu odada bir zamanlar aynalı bir masa vardı. Nereden geldi emin değilim. Geminin içini ilk doldurduğumuz zaman, yani ilk gerçekten dolduracak paramız olduğunda, böyle bir odada öyle bir masa olması gerekir diye düşünmüş olmalıyım. Sarhoş partilerimizden biri sırasında Doğan ve diğerleriyle birlikte uzay boşluğuna tekmeledik onu. Sanırım, cidden...

“Stajyer, senin gerçek adını kullanmamı ister misin?”

“Hayır ya. Böyle iyi. Stajyer benim gerçek adımdır.”

“Peki. Benim sarmamı ister misin?”

Kapı açıldı ve Karli eşikte dikili halde bize bakıyor. Zaman beklediğimden de çabuk hemen geçti. Sanırım giyiniğim. Büyük oranda, bi dakika, şimdi giyiniğim. İçeri girip girmemek konusunda emin değil. Yatakta döndüm, artık onu düz görüyorum. Sonunda gelmeye karar verdi.

“İki şey... Hayır, üç şey. Üç şey var.”

“Almida gemiyi havaya uçurdu mu?” Kötü şakaydı, kafam ayık olsa çenemi tutardım. Ama şimdi açtım bi kere.

“Henüz tek parça haldeyiz.”

“İyi. Yedek kaptanlık işini iyi kıvırıyorsun.”

“Benim kaptan olduğumu söylemedin ki?”

“Fark eder mi? Tek parça haldeyiz işte.”

“Varış noktasına ulaştık. Ve şey... İki şey daha var. İlki, bu.” Kedi mi o.

“Değil. Kedi değil. Ne olduğunu henüz öğrenemedik. Uzay boşluğunda çarptığımız reklam panosunun içinde yaşıyormuş. Benek’i yemeye çalışırken yakaladık, ağzından zor kurtuldu. Sonra kamera kayıtlarına baktık, biz neye çarptığımıza bakarken içeri fark ettirmeden girmiş. Nefes almıyor. Uzay boşluğunda yaşıyordu zaten, o kadarı bariz. Yine de söylüyüm, tamamen bir kedi gibi gözüküyor ama kedi değil yani.”

“Öteki şey ne peki?” İçeriden Almida seslendi, Jebus’da olanların asıl yüzü açığa çıkmış. Bir an dikkati dağıldı ama hemen topladı. Hemen geliyorum dedi, gitti ve ellerinin arasında metal beyinle geri geldi. Beynin alt kısmını çevirdi,

“bacakları çıktı bunun. Bir de, dört şey oldu galiba, Hristo-korsanlar aradı.”

Bu sırada ‘kedi’ mutant kalamarı kemiriyor.

“Neden buraya geldiğimizi biri bana da söyleyebilir mi!”

“Bu kadar agresif olmak zorunda değilsin. Leyla’nın klonu hakkında bilgi edinmeye çalışıyoruz. Kül’ün eskilerden tanıdığı birine ulaşacağız” cevap verdi Karli Almida’ya.

Bundan çok övündüğümü söyleyemem. Bu işten sorumlu her kimse, onu tanıyan birini tanıyan biri kesin bu heriftir. Ben de onu tanıyorum. Yani, sayılır. Bu gezegene bunun için geldik. Benim geçmişimden pislik toplamak için. Hologram reklamlar normalde olduklarından daha parlaklar. Etrafımızda bu gezegene özel bir etkinlik için geldiği belli olan bir kalabalık var. Pek çoğu ergen. Tavana kadar yükselen süslemeler bu etkinliği anons ediyor. Bütün hareketliliğin ortasında kocaman bir kubbe. Hologram kahramanlar bizi içeri davet ediyor. Karli buranın tam olarak ne olduğunu sordu. Bilmiyoruz. Telefonuna gömüldü öğrenmek için. Kalabalığın seyredildiği, ortadaki kübbeye uzak taraflara gitmek istediğimi söyledim. Duvar diplerinde kafeler ve dükkanlar var, bu gezegendeki asıl yaşam bölgeleri orası. Fuar alanı normalde boş olur. Karli bu insanların bugün buraya neden geldiğini öğrendi, bir oyun simülasyonunun ön tanıtımı varmış. Evrenin her tarafından gelmişler yazdığına göre. Evrenin dört bir köşesinden gelen insanlar bu fuar alanının zeminini kaplayan aynı haliya basıyor. Bu arada, Leyla siberetik beyni bir an olsun elinden bırakmadı. Metal beyinden çıkan kısa böcek bacakları havada ileri geri sallanıyor. Karli’yle Stajyer aralarında bir şeyler konuştu ve sonra Karli, Almida’yı da yanına alıp bu oyunu denemek istediklerini söyledi. Sorun çıkarsa beni ararsın dedim. Kalabalığın içine girip gözden kayboldu. Saati kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkardım, küçük bir peri bana kol saati satmak amacıyla göğsümde belirdi. İçinden elimi geçirip hologramı

dağıttım. Başka zaman olsa sinirimi bozardı. Hiç bir şey hissetmedim. 'Kedi' peşimize takıldı. Çizmelerimi kokluyor. Leyla'ya nereye oturmak isteyebileceğini sordum. Fark etmez dedi. Öldürmemiz gereken bir kaç saatimiz var. Öldürebileceğimiz. Stajyer yok. Öte tarafa baktım, yok kaybolmuş. Ben Leyla'ya henüz kelimelere çeviremediğim bir tepki ile döndüm. Stajyer de elinde broşürle belirdi. Her şey bir anda olup bitti. Bir kafeye oturduk. Stajyer siparişlerimizi almak için gitti. Leyla tuvalette. Çizmelerim ayağıma vuruyor. Çorap giymeyi unutmuşum. Ayak bileğime uzanıp kızarıklığı kaşıdım. Gün ortasından daha aydınlık ortalık ve bir sinek vızıldıyor. Gelip karşıma oturdu. Sensin değil mi? Tabi. Niyetin ne diye sormayacağım. 'Kedi'nin kuyruğu havada 's' çiziyor.

"Elbette sormayacaksın."

"Sana lazer sıksam canın acır mı?"

"Gıdıklar belki."

"Denebiliriz."

"Hayatta kalmak istediğini var sayıyorum."

"Beni tanımıyorsun."

"Doğru. Ama seninle işim de yok. Korsan arkadaşlarınla buluşunca bir alakamız kalmayacak."

"Bekle, seni o mu gönderdi?"

"Şu kız çocuğunun dediği gibi farklı bir evrenden geldiğimi sanmıyorsun herhalde?"

"Bu gezegenden gitmek için on saniyen var yoksa masanın altında sana doğrulttuğum silahın ne kadar etki yaptığını birlikte öğreneceğiz."

"Evrenin en ünlü canlıları olmasak da, gölgelerde kalıp başkalarının kirli işlerini yaptığımızdan aslında oldukça seviliriz. Ve bu bizim için bir gelenektir. Birbirimize geleneklerimizle bağlıyız. Bu yaptığının peşini bırakacağını zannetme Kül." 'Kedi' sandalyeden sıçradı. Gidişini izledim. Çatışma bile çıkmadı. Tetik parmağımdaki gerginlik bir süre daha durdu. Bu iş sıkmaya başladı artık. Peşimden göndereceği kimse kalmayacak bir noktada. Ve beni öldürmesi gerekecek. Acele etsin yavaşak.

Kaşınıp duruyorum.

"Bu cübbenin hologram olduğundan emin miyiz?"

"Belki de holograma alerjin vardır."

Her ne kadar saçma olsa da şu an durumu açıklayan tek şey bu. Dijital çakımı sırtımda aşağı yukarı sürtüyorum, Almida da bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Oynamak istemediğine emin misin?"

"Kalsın. Ben manzaraya bakıyorum."

"Hadi ama..."

"Seninle oynamamayı öğreneli çok oldu."

"Koal yaparız, hadi statünü deşiş" omzunun üzerinde havada asılı duran tekerleğe dokundum ve "ziyaretçi" yazısı belirdi. Burada yalnızmışım gibi hissediyorum. Çakıyı belimden içeri doğrulttum, sırtıma

asıl giysimin de altına çıplak derime değiyor artık. Oh. Oyuna göre karanlık bir ormandayız, metal baykuşlar başımızın üzerinden uçuyor. Dev ağaç kökleri kimıldıyor ve gidebileceğimiz yolu ara ara değiştiriyor. Şimdiye kadar iki sentor ve bir kaç atla karşılaştık. Başka oyuncular birlikte daha büyük canavarları avlamaya koyulmuşlar. Bir şovalye bize yolda selam vermek istedi, kafasını kurbağaya çevirdim. Büyücü olmayı seçmekte doğru kararı aldım ama şu cübbe bu kadar kaşındırmasa daha iyi olurdu. Bekle ya, dijital çakıyı açtım. Kumaşın ağırlığı ve kalınlığı bir anda değiştı. Ama şimdi de masa örtüsü gibi oldu. Çakının ekranını açtım ve koda baktım. Her şeyi anlamasam da istediğim şekilde manipüle etmeyi hemen çaktım. Almida'ya doğrulttum, ekranı kapatıp çakıyı kaldırdım.

“Kamp ateşi nerede şimdi?”

“Ne bilim.” Avucumu açtım.

“Öldürdüğüm düşmanlarımın ruhları onları rahata kavuşturmamı bekliyor.”

“İkisi at olan düşmanlarından bahsediyorsun.”

“Olsun.”

“Eğer bu kamp ateşini bulamazsak şimdiye kadar yaptığın her şey— “

“Silinir. Tabi, bizi bu canavarlardan biri öldürmeyi başarırsa olur bu.”

“Bunlar gibi mi?”

“Hıhı” bir metre boyundaki sayklopların saldırı timi bizi pusuya düşürmüştü ki, Almida'nın misafir rozetini yeniden kodlayarak onu şovalye yaptım. Yeni botları boyunu iki santim daha da uzattı, zırhı siyah ve mat bir metalden. Göğüs kısmında bir pence kabartması var, bence havalı. Kılıcı elinde bulunca şaşırdı ama sallamaktan alıkoymadı kendini. Etrafımızı sarmışlar. Ağaç kökünü kapı olacak şekilde yeniden kodladım ve Almida'yla birlikte oradan çıktık. Sanırım hiç bir yerdeyiz. Oyunun hangi kısmını oynamak isteyebileceğini sordum Almida'ya. Hile yaptığımı biliyorum tabi. Gerçek hayatta Leyla gibi olmak istediğini söyleyen ben değildim! Almida'nın istediği yerde belirdik. Etrafta kimse yok. Bür dağın tepesindeyiz ve önümüzde oyunun coğrafyası bütünüyle gözüküyor. Bir kayanın üzerine oturdu. Yanına çöktüm.

“Uslu duramadın yine.”

“Çizmelerini beğenmedin mi?”

“Biliyorsun, aslında sana da kimse tahammül etmezdi. Sen de benim kadar yalnız olurdun eğer Kül ve diğerleri olmasaydı. Bu yüzden onu hayatta tutmaya çalışıyorsun.”

“Belki...”

“Bence sen de biliyorsun. Amacım—”

Tutamadım kendimi ve parmaklarımı şıklattım, ekran karardı. Almida'nın amacı canımı yakmak değildi. Ya da öyleydi. Neyse ne, güzel öpüşüyor! Suratı gözlerimin önünde belirdi biraz sonra ama öpüşmeyi bırakmadık. İlk kimin nefes alması gelecek diye bekliyoruz. Ben kaybettim, ama iki çift lafım var:

“Yalnızlık ne alaka? Senle beni her sabah küçük düşüren yavaşklar dururken, onlardan okullarından bankalarından ve para birimlerinden intikam almak dururken neden yalnız olacak mışım ki? Benim de Kül kadar, veya senin kadar düşmanım var.”

“Sen iyi değilsin. Biz sadece bir anlığına yoktuk, ne olmuş olabilir ki? Kedi nerede? –Leyla hızını kullanarak gözden kayboldu ve ensesinden tuttuğu bir kediyle geri geldi– Bu değil galiba.”

Ne görüyorlar bilmiyorum. Stajyer kahveleri kenara bıraktı benim üzerime düşüyor. Ben ise ustaca elimi dikkatlerinin uzağında kımıldatıp büyük boy latte kartonuna ulaştım. Dilim köküne kadar yanıyor, tatlı ve süt gibi yumuşak: fazla büyük yudum. Tuhaf kaldım kahvelere davranan tek olduğum için. Ağzımdan kelime alamazlar. Biraz komik olmaya başladı. Sırıyorum. Birbirlerine dönüp tahmin oyunu oynamaya başladılar. Benim ablukayı kırmamı gerektirecek kadar uzun zaman geçmeden beklediğimiz kişiler geldi. Korsan tayfasından üç temsilci vardı, aralarında en üst rütbeli olan uzaylı ikinci kaptandı.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim. Son etkileşimimiz sizin için iyi geçmedi.”

“İletişimlerimiz açığa çıkarıldı. Bizi satmadığınızı biliyoruz.”

“Bütün tayfa adına mı konuşuyorsunuz?”

“Evet. Kaptan benim.” Ensemde bir titreşim hissettim. Baş sağlıklı dilemem gerektiği yanlışlığına kapıdım bir an. Öyle bir kelime yok.

“O zaman gemi olarak yaşananlardan bizi sorumlu tutmadığınızı var saymamda bir sakınca yok.”

“Sizi ve ortaklarınızı müttefik olarak görüyoruz. Yalnız, bizi satan o kripto-kontra hacker’ın bilinen bir iş arkadaşı var. Sizin tayfanıza katıldı. Aramızda onu teslim etmenizi isteyenler var, ama henüz erişkin olmadığı için bu talepte bulunmuyoruz.”

“Talep etseniz de vermezdik.”

“Biliyorum. Bu yüzden ikna ettim diğerlerini. Eski kaptanımız sana güvenirdi. Yanındaki diğerlerini tanımıyorum. (Leyla ile korsanlar birbirlerine bakış attılar. Almida’nın erişkin olmadığından bahsediyor, kaptanın solunda oturan miço daha büyük olamaz.) Savaştaız. Yardımaınıza ihtiyacımız var. Davanın yardımaınıza ihtiyacı var.”

“Son baktığımda kitap satıyordunuz.”

“İşler çabuk değişti. İç savaşın getirdiği karmaşa bizim için asırlardır görmediğimiz bir fırsat.”

“İki tarafla da iş yapıyorsunuz.”

“Biz üçüncü cepheyi oluşturmak hedefindeyiz. Yıldız tapanların çoğunlukta olduğu gezegenler bizi destekliyor.”

“Evrenin en ücra köşelerindeki, unutulmuş maden kolonilerinden bahsediyorsun. Daha doğrusu, o maden kolonileri arasında patlayan süpernovaya yakınlıkları yüzünden karadelik yemeği olmaya terk edilmiş olan iki sistemi söylüyorsun. Ne yani, iki milyon insan ve bi kaç yüz bin uzaylı?”

“Önemli olan şimdiki rakamlarımız değil. Eğer üçüncü cephe siyasetini etkili bir şekilde oluşturabilirsek evrenin her tarafına yayılmış ve bizim gibi bir durumda olan, senin gibi durumda olan, milyarlarca insan ve uzaylı bize arka çıkacaktır.”

“O zaman onlara yıldız tapan dememen gerekebilir.”

“Çalışma aşamasındayız.”

“Şansa bak ki bizim de sizin yardımaınıza ihtiyacımız var. Leyla’nın eski yöneticisi hakkında istihbarat gerek. Değiş tokuş yapabiliriz.”

Leyla araya girdi:

“Bana saldırmak istediğimiz üslerden bir kaçının listesini verin. Donanmanın o bölgedeki en büyük silahlarını etkisiz hale getiririm, siz de geri kalanını halledersiniz. Kaç geminiz var?”

“Bir. Şimdilik. İkincisini satın aldık ve silahlandırma aşamasındayız. Sizden istediğimiz destek daha çok diplomatik bir işlev görmeniz. Mühürçüler sizi tanıyor, bizi ise sadece silah satıcısı olarak biliyorlar. Bunun böyle kalmasını istiyoruz. Eğer kimliği belirsiz güçlerin bazı sistemlerde sorun çıkartmak üzere olduğunu onlara iletirseniz...”

“Seni orada keseceğim. Stajyer, Galaktik İmparatorluğun elindeki geçtiğimiz yüzyıldan kalma gezegen öldüren silahlar hala kullanımda değil mi? (Stajyer kafasını salladı) Ve bunların tamamına yakını yüksek konseyin elinde. Bir kaç Eşref’in fraksiyonunun elinde. Ama biri bile doğru hedefe yönelik kullanılırsa savaşı bitirebileceğinden ötürü bu silahları ilk kullanan olmak istemiyor iki taraf da. Bu yüzden yüksek konsey Ölüm Mangasını ve benzeri silahları kullanarak yavaş yavaş boğazlıyor öteki tarafı. Bütün bir gezegeni birkaç saat içinde öldürebilirler ve en büyük silahlarını kullanmaları gerekmez bile. Şimdi sen bana bu savaşa katılmak istediğiniz söylüyorsunuz?”

“Ortak kararımız bu yönde.”

“Tamam. Anlaştık. Size yardım edeceğiz. Siz de bize.” Aslında lafı buraya getirmiyordum. Miçoynu ağlatmak istemedim. Tuttum kendimi. Göğsünde dokunaçlarının altında sakladığı yerden matarasını çıkardı ve masaya koydu. Birer yudum aldık anlaşmayı mühürlemek için. Hem bize ne savaştan? Alkol lazım bana. Leyla’yı köşeye çekip ondan bize bira getirmesini isteyecektim ki, ben ağzımı açmadan bir kasa bira koydu önüme. Ona da uzattım.

“Bu işe girmek istediğinden emin misin?”

“Aklında alternatif olarak ne vardı? Klonunu güneşe atmak ve bütün bunlar yaşanmamış gibi davranmak mı?”

“İşe yaramaz.”

“Ne işe yaramaz? Tabi görmezden gelemezsiniz.”

“Kendimi magmaya gömmüşlüğüm var. İşe yaramıyor. İntihar denemelerimi daha önce hiç kimseye anlatmadım. Ben ne kadar yok olmak istersem isteyeyim nano makineler hücrelerimi yeniden bir araya getiriyor. Tabi, süreklilik sadece nanobotlar olduğundan aslında ben hala yaşıyorum. Hortlak. Bu hortlak için fazla zahmete giriyorsun.” Yanağına bir yumruk salladım Leyla’nın. Tabi, elim kırıldı,

“bir daha öyle bir şey söylersen”

“Öteki elini de kırarsın.” Bu yorumu gülmeme neden oldu. Bak ne diyeceğim, diye lafa başladım ama yörüngeden bulunduğumuz gezegene yapılan ışın torpido atışı dilimi ısırmama sebep oldu. Hedef neydi bilmiyorum. Leyla endişeli bir şekilde harekete geçti. Bu sırada Karli’yle Almida da yanımıza geldi, ne olup bittiğini sordular. Verecek bir cevabım olmadığı için Karli’ye üzerinde ne giydiğini sordum. Aslında hologrammış. Biraz komik duruyor, ve ikinci patlama gerçekleşti. Stajyer bir ekrana gömülmüş masanın başında. Kaptan gemisine ulaşmaya çalışıyor. Ben elimin acısını hissetmemeye çalışıyorum. Karli neden elimi tuttuğumu sordu. Burada olduğunu şimdiye kadar fark etmediğim sibernetik beyin böcek bacaklarıyla yerde ilerledi ve masaya tırmandı: kendini zar zor ters çevirip bir parçasını şeffaflaştırdı. İşaretlerin ve rakamların kakafonisinden sonunda beynin ortasında kronometre belirdi. Dörtten geriye, Leyla geri geldi: “Klonu bulamıyorum.” Nanobotlar. İki. Bir an hepimizi içine alacak büyüklükte patlama gerçekleşecek gibi oldu, sonra sadece ufuk renk değiştirdi. Bütün gezegeni dönüştürüyorlar.

Galiba geçtiler dediğini duydum Stajyer'in. Altında saklandığımız koca kaya parçasından başını ilk Kül kaldırdı. Tozlu saçlarım hala gölgede. Nasıl görünüklerini anlatamıyorum. Kan gibi bir sıvı damlıyor kraterlerinden; onlar uçup giderken yere çöp gibi yoğun nanobot sıvısı bırakılıyor. Ufku tarıyorlar. Az önce burada bir masa vardı, artık yıkımın ortasındayız. Sentorların mızakları geldiğinde Leyla onları havada tuttu, miço korsanı yine de vurdu mızraktan çıkan lazer. İri yarı kaptanın omuzunda yolculuk ediyor. Nanobotları bazı şeyleri dönüştürdü, geri kalanları yok etmeye koyuldu. Oyundaki hologramlar artık gerçekten tehlikeli. Bazen koca et parçaları fırlatılıyor gökyüzüne. Kül başını doğrulttu, girdiğimiz delikten çıktık. Işık artık tanınmaz bir halde. Ne olacak bilmiyorum, ama bilmediğim şey beni acayip ürkütüyor. Göstermiyorum. Almida omzumun hemen yanında. Şimdi gövdeleri ufukta tanınmaz birer bulantı olarak kayboluyor.

"Şimdi... Bütün bunlar, para için?" Görece yakınımızda bir ağaç patladı: içinden gri nanobot sıvısı akıyor.

"Eğer acele etmezsek bizi de ele geçirecekler."

"Tamam. Acele edelim. Neden? Ne yapıyoruz? Kuzgun nerede bilen var mı? Stajyer? Yok."

"Miço'nun ilkyardım kitine ihtiyacı var."

"Biraz önce burada kocaman bir kalabalık vardı." Almida bu anda neden bilmiyorum saçımı okşamaya karar verdi. Görmezden gelip mızımızlanmaya devam ettim. Avucunda topladığı tozu üfleyerek havada dağıttı.

"Burada bir kalabalık vardı." Hay ben senin. Bata çıka yürüyoruz. Artık ayaklarımızın altında düz zemin yok. Metalleşmiş hormonlu ağaç kökleri.

"Bütün bunlar... Saçma değil mi? Neden durduk? Ne, ne var?" Uzaylı kaptan matarasını yine çıkarmış dokunaçlarının arasından. Durduk, çünkü miço yerde. Düşürmüş veya yorulmuş olabilir dedim.

"Hay ben senin ama ha. Sümüklü bir kafatası parçası için bu kadarı da fazla."

"Sümüklü kafatası parçası için öldürmüyorlar."

"Neyse ne." Kül'ün ardında kırmızı bir şerit uzanıyor. Başından beri yanında yürüyordum fark etmedim. "Şey, Kül? Yeter ama, bir şeyim yok deme. Bütün bunlar benim yüzümden. Bırakın, yoldaşınızı ben gömerim, benim sorumluluğum. Bu iç savaşı ben başlattım. Hikayemi ben zorladım... Bırak beni! Bir daha bana dokunursan Almida, bana iznimi almadan dokunursan, seni döverim (ağzımdan tükürük saçıldı). Şimdi buradasın, Garo yok. Miço yok. Kül'ün paçasından kan damlıyor... Her an gulyabaniler geri gelebilir. Siktiğim sümüklü kafatası! Paranın beden bulmuş hali sürü halinde..." Bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Ne yani, ilk defa mı sinir krizi geçiren birini görüyorsunuz? Dijital çakıyı yanlışlıkla çalıştırmışım. Etrafımdaki coğrafya yeniden şekilleniyor. Önce ağaç köklerini hareket ettirdim. Keskin bir şekil aldı. Hızlıca şeritlere bölüp dört bir yana fırlattım. Miço'nun başına gittim. Çakıyı ona doğrulttum. Hiç bir şey olmadı. Uzakta bir ağaç patladı. Ben yaptım. Ama ağaç sadece patlamadı. Acı çekmeyi hak ediyor.

Az ötelereyim. Ağzımı açmıyorum. Kafamın içinde konuşmaktan yoruluyorum. Almida haklı olarak bana yaklaşmıyor. Kendi aralarında konuştuklarını gördüm. Benim hakkımdaydı herhalde. Belki kendi haline bırakalım demiştir Stajyer. Belki de bırakalım demiştir. Şu son dediğimi kıcımdan ben uydurdum. Bir zamanlar buralarda ayakta duran binalar birer çakıl taşı gölüne ve çürük diş veya kırık porselen gibi yere saplanmış duran duvar kalıntılarına dönüşmüş. Gri ağaç gövdeleri sanki her baktığımda hareket

edeceklermiş gibi, nanomakine balçığı taşıyor her yarıktan. Biraz sakinleştim. Şimdi aramızda bulunan korsanlardan uzak durmaya çalışıyorum. Ölen arkadaşlarına verdiğim tepki beni utandırıyor. Fazlaydı. Onlar kaç arkadaşlarını gömdüler bilmiyorum. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Ayakkaplarımın tabanları ikide bir ağaç köklerine takılıyor. Sanki artık canlı hiçbir şey yok bu gezegende. Dizlerimi zorladım ve koşarak aralarına daldım, Kül'ün omzuna nişan aldım çarpıp durmak için ve birlikte biraz daha ilerledik diğerlerinden uzağa. Beni duymalarını istemedim.

"Nasıl gidiyor" derken sesi sıcacıktı. Sanki bir an bu ortamın dışına ışınlandı0 m. Başım yukarı, suratına bakıyor ve kolundan ayrılmak için bir an bekledim.

"Şey, daha kötü olabilirdi."

"Buradan çıkınca kaptanı ve yardımcısını o masa oyunlarından birine davet ederiz."

"Olabilir..."

Dijital çakıyı ona vermeyi düşünüyordum. Cümleyi ağzımdan çıkaramadım. Sanırım konuşmak yerine Almida'ya bakıyorum. Üstüm başımın tozla kaplanmaya başladığını fark ettim. Kül de aynı durumda, herkesin kıyafetleri tozla kaplı. Gri balçığa temas etmemeye çalışıyorum. Çok hafif bir esinti kirli havayı üzerimize yönlendiriyor. Ayaklarımızın altı kemik dolu olmalı. Almida'nın yüzünü görmeye çalışıyorum ama saçları önümü kapıyor.

"Boynun tutulacak."

"Ha ne."

"Yok bi şey." Leyla görüş alanımı kapadı,

"Kül, belindeki lazer tabancasını eline alır mısın lütfen?"

"Vakti geldi mi."

"Al şunları bi de" Kül'e avuç dolusu iğne verdi. Duruş pozisyonundan kıvrandığı belli. Kolunda damarlar belirginleşmiş ve teni kızarmıştı. Dudaklarının kenarında ve parmaklarının ucunda bana sim gibi görünen bir şey parıltıyor. Anlındaki damar o kadar kalınlaşmış ki neredeyse endüstriyel görünüyor. Önümüze geçti. Kül silahın ayarlarını yaptı. Yüzündeki gerginlik gram azalmadan ağzını açtı:

"Ağırılık için affeder-" Beyaz ışık lafını yarıda kesti ve yüzünün olması gereken yeri deldi geçti.

Dikdörtgen şeklinde bir yıkıntının dibine sığındık. Leyla'yı bir bacağından ben öteki bacağından Kül tutuyor. Onu yere koyduktan sonra ben de duvar dibine oturdum. Tam karşımda uzanıyor. Kül kollarını yanına topladı ceset gibi yayılmasın diye. Nanobotlardan önce burası büfeymiş. Sandalye ve masalardan arta kalanlar kullanılmayacak durumda. Ürünlerin sergilendiği vitrin artık sadece boşluğu sergiliyor. Burada durduk çünkü Stajyer gemimizin nerede olduğunu bulabileceğini düşünüyor. İşlerin yoluna girip girmeyeceğini önemsemeyi çoktan bıraktım. Dizimden sarkan elimde tutuyorum dijital çakıyı. Stajyer benden çalıştırmamı rica etti. Sinyalleri engelliyor nanobotlar ama benim sayemde geminin yerini araştırabilirmiş. İstedi diye tuşa bastım. Leyla'nın botunun tabanı bana bakıyor. Bu açıdan yerde yatan bedeni tek bir çıkıntıdan ibaretmiş gibi duruyor. Daha uzakta siyah ufka doğru uzanan yıkıntıları görüyorum. Gri bir fırtına ufkun iki tarafını sarıyor. Çok dikkat edersem hisçirtılı bir ses duyuyorum. Fırtınanın sesi buraya kadar geliyor. Bütün gezegeni dümdüz etmişler. Stajyer Kül'e pansuman yapıyor. Demiştim. Bizim dışımızda neredeyse hiçbir hareket yok görebildiğim. Leyla da kımıldamıyor. Baş kısmı yavaşça kımıldıyordu ben göremiyorum. Telefonumu çıkardım. Burada ölürsek gönderdiğim son mesajı

kötü bir şakayı paylaşmam olacak. Daha kötüsü de olabilirdi. Gulyabanilerin uçarak geçtiğini fark ettim. Atmosfere çıkan bir mekik veya roketi çok uzaktan izlemek gibi. Gökyüzünde yanıp sönen noktalar hareket halinde. Toz fırtınaları çok yavaş hareket ediyor. Gözlerimi dikip bakmazsam hareket ettiklerini söyleyemem. Hafif kahverengi bir tonda olduklarını da. Belli belirsiz bir gölge var ortasında. Üzerinde saklandığımız beton parçası her tarafından parçalanmış. Ağaç köklerinden denizin ortasında ada gibi. Üstünde koca bir çatlak var. Tam elimin altından geçiyor. Almida'nın sırtından yukarısını görebiliyorum. Saçlarını toplamış. Ne yaptığını göremiyorum ama bir şeyle ilgileniyor. Stajyer'e yardım ediyor. Kırmızı bir lastik saçlarını bir arada tutuyor. Dönüp dönüp ona bakıyorum. Üzerimizdeki gökyüzü kazan gibi bomboş. Lastiğin izi gözümde çıktığından neredeyse bordo gözüküyor. Fırtınalar yavaşça kımıldıyor gözümün ucunda. Yerde avucumun yanında bir hareket hissettim. Karınca galiba. Hayır, nanobotlar karınca gibi bir şey yaratmış. Metal. Bana yaklaşıyor. Dijital çakıyı doğrulttum uzaklaştılar. Ufladım. Yine Almida'nın saçındaki kırmızı lastiğe bakıyorum. Sesler birbirine karışıyor. Oturduğum yerden doğrulup Almida'ya bir şey söylemek istiyorum. Arzumun soğumasına izin vermek ile bir şey yapmak arasında kaldım. İşlemi tekrarlamamız gerekiyor, Leyla'nın sesi kulaklarıma geldi. Kül hızlı adımlarla yanına geldi, nişan aldı.

Yere oturmak avuçlarımı yara içinde bıraktı. Ayağa kalıp üzerime yapışan tozu dağıtmak için harekete geçtim: küçük kesikler acıyla doldu. Kötü fikir. Almida'ya yaklaştım. Ağzımı açınca ne diyeceğime dair hiç bir fikrim yok. Biraz midem bulanıyor. Yere tükürdüm. Dikkatini çekmedi. Ağzımı açınca ne yapacağım bu şekilde belli olmuş oldu. Kendi kendime sıırtım. Leyla'nın kanı betonun üzerinde kuruyor. Belki iletişim kurabilirim:

"Sanki fırtınanın merkezinde bir şey var gibi."

"Boğazlamamı ister misin? Ben isterim. Bence anca o zaman nefes alırız."

"El sıkışalım mı? Bu sefer gerçekten. Kavga yok. Başka bir şey de yok. Sadece arkadaş veya ne demek istiyorsan artık. Birlikte öfkeli. Hadi el sıkışalım" parmağımın ucu eline değince cesete değmiş gibi bir direnişle karşılaştı. İki elimle elini alıp sallamaya başladım. Çekildi.

"Şu merkezdeki şey hakkında. Ne diyorduk."

Ona doğru uzanıp elini yeniden yakaladım, dijital çakıyı avuçlarının ortasına kavuşturdum. Aslında Kül'e verecektim.

"Hadi, ne yapmak istersin?"

Diğerleri iyice ilerledi artık. Ayaklarım kımıldamıyor. Almida fırtınaya döndü. Bu işi çözmesi iyice vakit aldı. Sonunda şekil verebildiği ıvır zıvırdan bir platform oluşturdu, üzerine tırmandık. Şimdi ne olacak? Bizi arayan robotlar ve hologramlar etrafımızda fink atıyor. Havalandık. Sıkıca tutunmamız gerekiyor düşmemek için. Yükseldikçe yüzümüze çarpan rüzgar kuvvetleniyor. Burada havadaki metal tadı ve kokusu daha belirgin. Sallanıyoruz, sürünerek Almida'nın yanına geldim.

"Bütün olanların sonunda, okulu bıraktığın için pişman mısın?"

"Sen de bıraktın."

"Biz taşındık. Sen kaçtın. Eğer yıl sonuna kadar bekleyebilseydin üniversiteye gidecektin. Biliyorsun, aksi yönde ne kadar çabaladıysan da ne kadar yetenekli olduğunu gördüler. Ben bi şey kaybetmedim."

"Kullanabilmek için görmek istediler."

“Sen de kaçtın. Sanırım yaklaştık.” Almida platformu önce yavaşlattı sonra da durdurdu. Duman gibi bulutların arasında saklanıyoruz. Ayağa kalktık. Çantasından el bombaları çıkardı. Ben de şok cihazımın çalıştığından emin oldum. Saçları kafasının etrafında bir öne bir arkaya gidip duruyor. Ceplerimi kontrol ettim ama lastik yoktu. Çantasının içindeki karmaşada belki bir lastik bulabilirim. Patlayıcılar, sıvı kapsülleri ve iğnelerin arasında dudak parlatici, maket bıçağı ve, evet, sonunda bir lastik çıktı. Kolumu etrafından geçirip saçlarını topladım. Benden uzun olduğundan ayak parmaklarımın üzerinde durmam gerekti ama becerdim. Bir şeyin olmasını bekliyoruz. Saldırıya hazırız.

“Biliyorsun, burada böyle ölebiliriz de.”

“Sanmam” dedim, nereden geldiğini bilmediğim ama emin olduğum bir özgüvenle. Ve konuya geri döndüm:

“Sümüklü iskelet parçaları. Ama bu sadece mazeret. Mülk ve para için, kendi küçük lordlukları olsun diye; kendilerini güvende hissedebilmek için var olan her şeyi yok ediyorlar. Senden küçük bir sayborg yapmak istediler.”

“Beni öldürmek istediler ama başaramadılar. Şimdi sıra bizde.”

Duman dağıldı, gümüşü bir parlaklığın altındayız. Hiçbir şey bulamadık. Rüzgar yüzünden nefes almak biraz güç. Oturduk.

“Diyelim ki kazandık. Ne yapardık?”

“Neyi kazandık?”

“İç savaşı.”

“Bu nasıl olabilir ki?”

“Nasılını boşver. Ne yapardın, kazansak yani.”

“İç savaşta taraf değiliz ki, kazanmamız neye benzerdi hayal edemiyorum.”

“Dene.”

“Peki. (Gözlerini kapadı.) Çok fazla kan.”

“Kiraz soslu pasta. Küçük bir ağacın dibinde. Öteki tarafında kafatasları, köpekler özgürce cesetleri yiyor.”

“Tatlı sevmem.”

“Olsun. Birisi olmak için çaba göstermen gerekmeyecek. Ağacı da yiyebilirsin. Ben yerim. Ağaç kabuğu iyidir.”

“Veya miçonun yanına gömülebiliriz.”

“Toprağın tadını merak etmiyom. O da doyurur ama.”

“Gezegeni yiyebiliriz. Geride hiçbir şey kalmaz. Ne lordluk ne kafatası, ne de güvenli hissetme hatırası.”

Uzakta bizimkiler karınca gibi. Tek el lazer atışını gördüm.

cinsiyetsiz

Eşrefin koltuğunda oturan tiple konuşmamı istiyor Hristo-korsan kaptan, hayatta kalabilmemiz için bir yöntem bu. Böyle bir ilüzyona kapılması ne üzücü. Nasıl olsa şimdi iletişim kurabildiğimiz kimse yok. Sonra ne yapacağımızı da düşünüyorum. Aklıma bir şey gelir. Kül rengi pus ufku kapıyor. Karli Almida'yı alıp kayboldu. İyi. Sorunlarını çözüyorlardır. Her nasıl yapacaklarsa artık. Stajyer hala o cihazla uğraşiyor. Sinyal gönderemediğimiz gerçeğiyle karşı karşıya gelmek istemiyor, o da ellerini meşgul tutuyor. Klavye tuşlarının üzerinde roman yazar gibi kayıyor parmakları zigzaglar çiziyor. Biraz da benimle uğraşsa elleri fena olmaz. Rahatsız etmek istemiyorum. Belki beline sarılabilirim. Üşüyorum, hırka olsa fena olmazdı. Üzerinde hırka olsa ellerimi koltuklarına sokabilirdim. Gezegendeki bütün binaları bir anda yerle bir edince esen rüzgarın sözü bile olmuyor. Uzaylı elindeki mataranın gümüş yüzeyinde kendini izliyor. Büyük ihtimal daha önce gömdükleri üzerine içtikleri aklına gelmiştir. En son Doğan'ı gömdüm. Yaktım. Her neyse. Her şey biter. Stajyer'in parmaklarına ihtiyacım var.

"Sanırım uyandı." Daha dokunmamıştım bile. Ha, Leyla'dan bahsediyor. İyi ki bunu dışımdan seslendirmedim o zaman. Cesedi yavaş yavaş kendini topluyor ama henüz kafatası tek parça halinde değil. Metal şerit açık etin ortasına biçimsizce saplanmış duruyor. Daha yüz yok ortada. Ağzının kenarları mevcut. İlginç, ilk defa henüz bir araya gelmeden böyle bir şey yapıyor. Konuşuyor gibi. Çıkan nefes ses gibi. Henüz ciğerleri oluşmadı. Açık birer mercan gerilip titriyor. Herhalde onu öldürmemizi istiyordur ama bunu nasıl söylerim bilmiyorum. Stajyer pür dikkat. Silahımı kabzasından çıkardım. Vücudum ses çıkarmasın diye özel bir efor sergiliyorum. Ayak tabanlarım bile kımıldamıyor. Stajyer iyice kulağını dayadı:

"Acele... Acele diyor. Bir de, Nano."

"Gezegendeki nanobotlar da onun sistemine de bulaşıyor olmalı. Buradan çıkmazsak Leyla'yı drone gibi kullanarak bizi öldürecekler. Sonrası daha kötü."

"Geceleri rahat uyuyor musun?" Bu nereden çıktı şimdi.

"Mışıl mışıl. Ya sen Kaptan?"

"Onlar sayesinde geceleri rahat uyuyabildiğine inanıyorlar. Onlar bizim gibileri öldürerek senin gibi insanların daha rahat uyuyabilmesini sağladıklarını savunuyorlar."

"Kendileri de osura osura uyuyor." Gözlerim yanıyor. Ovuşturdum ve yalan söylediğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Tek el lazer atışı göğe doğru yükseldi başımın sol tarafındaki boşluktan. Esnedim. Silahı yeniden ayarladım ve Leyla'yı uykuya yatırdım. Henüz yüz olmamıştı, lazer temizledi. Vücudun kaba hatlarına mavi bir damar ile bağlı metal bir plaka. Büyük bir gürültü koptu. Diğerleri hologramların saldırdığını zannetti ama ben Almida'nın sesini tanıdığım için kımıldamadım. Kaptan onlara gerçekten yardım edip etmeyeceğimi sordu. Ben de bahsi geçen köpeklerle işbirliği yapıp yaşayacağımıza birlikte ölmenin daha kabul edilebilir olduğunu söyledim. Bir an durdu. Ama senin ölmen gerekmiyor ki dedi. Haklı. Ama ben de haklıyım. Ona laf anlatacak halim yok. Bize doğru gelen Karli'ye döndüm, el sallıyor. Bir şey bulmuşlar.

"İşte, onu öldürmek için çıkmıştık ki. Yani, şey, olmayan birini. Veya bulamadık her neyse. Öldürmek için çıkmıştık. Almida kullandı. Her neyse, oradan şeyi gördük, çıkışımız olabilir. Kuzgun! Hala yaşıyor. Yani, yaşamıyor. Atmosferin hemen dışında yanıp sönen bir ışık gördük. (Karli konuşurken Benek onun omuzundan kaydı ve Leyla olması gereken yıkıntının içine atladı. Onu avucuma aldım.) Daha yakından bakmak için yükseldik ama nefesimiz kesildi. Ama bu Kuzgun, kesin. Uzay boşluğunda."

"Acaba korsan gemisine ne oldu?"

"Bi de, şey, ö-hö. Ihim. Yukarıda, şey, tuhaf bir... Öh öh." Öksürükleri daha da şiddetlenerek devam etti. Benek'i bırakıp onu kollarım arasına aldım ki, dijital çakının ona doğrultulup çalışmasıyla birlikte ağzında bir parça kan sıçradı. Metalleşmiş zemine küçük metal bir cismin çarptığını duyduk, yerde dönüp benim önümde durdu. Bozuk para. Vanası açılmış musluk gibi kan içinde bozuk para kusmaya başladı Karli. Bir yandan da acıdan çığlık atıyor. Bilinci açık ama benim sayemde yıkılmıyor. Neden bilmiyorum Stajyer diye bağırdım. Kimse bir şey yapamıyor. Son bozuk para da yığına düşünce yavaşça yere indirdim. Yere damlıyor. Nefes alışverişinde bir sıkıntı yok. Gözleri de bilincinin açık olduğuna işaret ediyor. Kalp atışları normalleşiyor. Temiz bir kumaş bulup yaralarını kapadık. Kucağımda tutuyorum onu. Lazer tabanca nobetine Almida geçti. Yerde doksan dokuz birim metal para birikmiş. Çeşitli kupürlerde.

Karli'yı masaya yatırıp ilk yardım paketini yırttım. Stajyer'e engel olmadan elimden geldiğince yardım ediyorum, dezenfekte ediyorum derisinin yaralarına yaklaşan kısımlarını. Bir yandan da konuşmam gerekiyor ama soru soramam çünkü cevap veremez. Sürekli tam konuşmak üzereyim ve ona bakıyorum. Elimizden geleni yapıyoruz. Leyla yeniden inşa olunca bize yardım eder. O zamana kadar da şu dijital çakı belki bir işe yarar. Çalıştıramıyorum. Belki vurursam, hadi ama. Fırlatıp atmadım. Belki çalışır. Masanın üzerine bıraktım. Kırmızı kısımları mavi bir jöle kapladı. Ölmeyecek. Zaten ölmeyecek ama yani. Hay sikim. Almida'nın kafaya diktği polybius şisesini elimden tersiyle odanın öteki tarafına fırlattım.

"Ne yani, Leyla'yı beklemiyor muyuz, fark eder mi nasıl olacağı."

Kavga edecekse gidip gölgesiyle etsin. Yüzümü çevirdim ve kapsülleri toplamaya koyuldum. Güvenli olduğundan emin olunca nazikçe onu tuttuk ve odasına taşıdık. Yatağın üzerindeki Almida aldı. Hala çok temiz sayılmaz. Tek başıma tutabilirim, Stajyer o işle ilgilendi. Biraz üzerini örttüm, sonra açtım, örttüm. Kendine gelince karar verir. Gömmek istemem. Henüz. Suratımı çarşafına gömebilirim. Uyanana kadar buradayım. Stajyer de burada ama birinin bizi bu gezegenden uzaklaştırması gerek. Almida çıktı. Stajyer'i gönderdim. İyice dinlenmesi gerekiyor. Bu son söylediğim tamamen bir tahmin. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki ayağa kalkıp çılgın gibi dans etmesi gerekiyordur. Ne olması gerektiğini bilmiyorum. Keşke kanım aksa. Akıyor. Keşke kanımda boğulsam. Bilmiyorum demiştim, bir süre ne olduğunu bilmediğim şeyi bekledim. Kımıldadı. O kedi gibi telepatik güçlerim yok. İletişim kurmaya da çalışmıyor bu yüzden. Akıllı kız. Bana bakıyor. Eliyle havaya kalem çizdi. Odadan fırladığım gibi, uyandı, dedim, beni kimsenin duyamayacağı bir seste. Sonra kalemi alıp dönerken kaptan kabinine bu sefer bağırdım uyandı diye. Almida uzay gemisinin bir köşesinde büzülmüş, polybius içip kollarını kesiyor bir umut. Stajyer'e duyup duymadığından emin olmadığım bir şekilde dikkat et şuna dedim. Ekranı büyük ve yuvarlak harfleriyle yazdı Karli:

"Telefonumu ver."

Yatakta kıvrıldı. Sanırım Lorelay ile hiçbir şey olmamış gibi yazıttı birkaç saniye. Bandajları katılaştı artık ama hala kan akıyor çarşafa.

"Acıyor mu?"

Telefonum titredi odamda bir yerlerde. Hemen geliyorum dedim. Kirli çamaşırların, sütyenlerin, şişelerin arasında bulabilmek için hepsini alt üst ettim. Bu sefer Almida gözüme ilişmedi. Görüldüğü kadar diil, yazıyor. Nefes alamıyorum.

"Stajyer oksijen kapsülünü versene damardan Karliye."

“Şimdi daha iyi. Teşekkürler. Çizgi roman çıkmış. Y kötü diyo.” Telefonu bırakıp gözlerini kapadı. Bu sefer uyuyacak. Herhalde. Bir şeyin düştüğünü duyduk. Tuvaletten geldi ses. Birlikte kontrol ettik. Kendini asmak için kullandığı çarşaf çözülmüş. Popoşunu ovuşturuyor, polybius kutusuna düştü.

“Bi şekilde başarsan bile, biyolojinin değişmesi nanobotlarla alakalı değil. Sürecin nasıl işlediğini bilmiyoruz.”

“Denediğim için kurşuna mı dizicen?”

“Senin niyetin zaten bu.”

“Sinirimi bozuyorsun.”

Ben Karli'nin yanına döndüm, Stajyer kalıp onunla ilgilendi. Onu böyle uyurken izlemek korkunç. Birkaç saniyeliğine başını kaldırdı. Telefonum titredi. Git başımdan iyiyim ben. Dinlenmesi gerek. Kontrol paneline gittim ben de, bakalım neredeyiz. Tam hız uzaklaşıyoruz gezegenden. Ve, tabi, siktir. Ortak alana döndüm. Şimdi ben az önce Almida'nın bulunduğu durumdayım. Onu alaya aldım, şimdi volta atıyorum. Stajyer yanıma sokuldu:

“Biliyorum.”

“Bana haber vermemen akıllıcaydı.”

“Neyi haber vermedi” araya girdi Almida.

“Bizi gezegenin yörüngesinden bombardımana tutan gemiyi ekranda görebilirsin.” Bizi takip etmiyorlar. İyi.

“Tanıyorsun?”

“Tanımamın bir önemi yok. Şu noktada başımıza geleni onlar yaptı.”

“Eee?”

“Kaçmıyorlar. Hala gezegenin yörüngesindeler. Ve evet, onları tanıyorum. Beni bekliyorlar. Korsan avcıları. Gövde gösterisi yapıyorlar kımıldamayarak.”

“Biz de kaçıyoruz.” Stajyer:

“Karli'yi yardım alabileceği bir yere götürmemiz gerek.”

“Evet. Nereye?”

Gemi birden sarsıldı. Taciz atışı herhalde. Ya da Hristo korsanların gemisinin torpidolarından biri yanlışlıkla bize isabet etmiş olabilir. Siyah bir kazanı andıran gemileri, son model savaş kruvazörünün lazer atışları tarafından tamamen öğütülmek üzereydi. Ben olsam bütün torpidoları bırakırdım. Son durumu görmek için ekranın başına gittim. Karli kontrol panelinin üzerine kanıyor. Savaşın içine doğru ilerliyoruz. Elimi tuttu. Kaçmak istemiyor. Koltukta dik bile oturamıyor ama önemli değil. Işınlanma cihazını aldım ve en yüksek seviyede çalıştırdım. Etkili olmak için bir şeyin içinde olması lazım. Almida silah çantasını önerdi. İniş platformuna gidip bir saniyeliğine açtığım aralıktan yuvarladım Almida'nın çantasını. Uzay boşluğunda ağır ağır ilerliyor. Karli'nin başı panele dayalı, aşağıdan mesaj yazıyor. Diğerlerini istiyor benden. Neden şimdi böyle bir şeyi kafaya taktı bilmiyorum. Almida'nın çantası kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük bir cisim. Yavaşça kendi türünü avlayan korsanların son model gemisine yaklaştı ve kaptan köşküne yakın bir yerde geminin dış yüzeyine yapıştı. Gümüşi ve keskin dış hatları bir anda yerini siyah uzay boşluğuna

biraktı. Geminin aşığı yukarı üçte biri artık gezegenin öteki tarafında. Geri kalanını müttefiklerimiz halleder. Telefonum bir daha titredi: diğerleri?

“Herhalde sıra onlara da gelecekti er ya da geç. Madem sen istiyorsun Karli...” İlk yardım paketinden anesteziyi çıkarıyorum. Karli hala panele yığılmış halde, sırtı bana bakıyor. Madem uyumak istemiyor, bu konuda biraz yardım etmem gerek o zaman. Sonra ona nasıl yardım edeceğimize karar veririz. Parmakları küçük ekranın üzerinde yine kıvıldadı ve en sonunda telefon ellerinden kayıp düştü. Bu sefer titreyen benim telefonum değil. Karli’yi uyuttum ve yatağına geri taşıdım. Bu sırada Stajyer geminin kontrol paneliniyle ilgileniyormuş. Geri geldiğimde infaz listemin ekranda açık olduğunu gördüm. Listeye bakmam gerekmişti.

“Karli’nin fikriydi.”

“Tabi, senin için çocuk oyuncağı.”

“Bu korsan avcısı gemiyi tanıdığını bilmiyordum. Tanıdığını söyleyince Karli listeye baktığını tahmin etmiş olmalı. Benim için de, dediğin gibi, dijital ortamda gizlenmiş bir şeyi açığa çıkarmak çocuk oyuncağı. Özellikle eğer nereden nasıl ulaştığının kaydını gösteren bir bilgisayar geçmişi varsa. Affedersin.”

“Uyuması gereken benim yani.” En azından Karli öyle düşünüyor. Bir şey diyemem. Şu an bir şey diyemem. Sonra ne olacak bilmiyorum. Şu an kendi türüm tarafından avlandım. En azından anestezi sayesinde uyuyor artık.

“Ne yapıyorsun?”

Her ne yapıyorsa yapmayı bırakıp bana baktı. Yatağın içinde telefonu elleriyle yoklayıp buldu.

“Yakala,” havada tuttum. Kan kaplı bozuk para. “Hala geliyor ara sıra.”

“Onun dışında iyisin bakıyorum.” Telefonu yeniden eline aldı.

“Bir zamanlar çenemin olduğu yer acıyor. Damarımdan içeri kapsül tıkamaktan da sıkıdım. Hala tat alabileceğimi zannetmiyorum. Tabi, Kül’ün tepesi attı. Asıl önemli olan o, ama aldırış etmiyorum.”

“Kalkabilecek durumda mısınız?”

“Deneyelim mi?”

“Leyla da kendine geldi bu arada. Stajyer’le birlikte o iri makinenin başındalar.”

“Kül” yazdı.

Omzuma dayandı ve birlikte doğruduk.

“Sana yeni yüz takacaksak neye benzemek istersin?” Tek eliyle yazamıyor. Düşürdü. Yazmak yerine el hareketi çekerek soruma cevap vermiş oldu. Ben de ona Kül’ün içtiğini söyledim. Boynumdaki morluklar dikkatini çekti. Ortak alanda koltuğa oturduk. Gidip telefonunu getirdim. Besin kapsülünü de istedi onun için de gittim. Tadına bakmamı önerdi ama damarlarımı kablo veya iğne olmayan her şeye kapattığımı söyledim. Derimden içeri zorla itmeye çalıştı şaka yollu, sokmasına izin verdim. Hm. Ananas. Metal kapı açıldı ve ayakta duramayacak kadar sarhoş olan Kül içeri sendeledi. Odada yarım tur attıktan sonra bizi anca fark etti. Bu sabah uyanmamalıydım. Karli’ye mesaj gönderip onu Yenikıbrıs’a çağırdığım gün uyanmamalıydım. Son okul yılı hiç uyanmamalıydım. Son on yıl hiç uyanmamalıydım.

“Karli? İyisin. Yani. Ayaktasın. İyi. Uyandığında iyi gözüküyordun. Kapsülün bitti mi getirmemi ister misin? Tabi, yaz bana. Yazarsın bana zaten o yüzden ben içeride. Her neyse. Leyla kalkmış. Ona da merhaba demeliyim. Sen iyisin, iyi.” Poposunun üzerine düşmeden odadan gerileye gerileye çıkabildi. Elimdeki metal parçası toza dönüşüp parmaklarımın arasından aktı gitti. Leyla omzunda Benek, Stajyer’le az önce başımızdan geçenlerin doğasını tartışarak içerdi girdi, önümüzde durmadan kaptan kabinine geçtiler. Tırnakları dokunmatik ekrana çarpınca çıt çıt sesler çıkarıyor. Uzamasına izin vermiş. Kendince şaka yapıyor. Otobüste birbirimize sarıldığımız zamanlardan birinde uyuyup bir daha uyanmamalıydım.

“Benim uykum geldi.”

“Uyanmamalıydın.”

“Affedersin. Hata yaptım. Ama sen de şu videoya bak.”

“Çizgi film izlemem.”

“Böylesini bilmiyon. Çok uzun zaman önce ölmüş bir torrentin seedinde yarı yüklü halde buldum.”

Tarz tanıdık değil. Ne olacak. Bir avuç okullu kız tuvaletler. Çıkış yok. Kafasını duvara vuruyor biri. Evet, gerçekten de bunun gibisini bilmiyom. Cidden. Vay be.

“Başımı omzuna koyabilir miyim? Kirleticem.”

“Tabi, cevabımı beklesen tuhaf olurdu.” Bir şey almadan ve karşılığında bir şey beklemeden, kendimi iyi bile hissetmeden burada, birlikte ve hiçlik. Damarımda ve kazağın üzerine ve parmaklarımın arasında ve tavanda ve üzerimde salya ve kan var. Cesetten farksız. Bundan memnun olamayan yavşaklar, çürüyerek arzularını gerçekleştiriyor. Otuzbir çekerken elin düşecek gibi.

Acaba şimdi sırttığımı görebiliyorlar mı? Almida dozunu almak için tuvalete gitti. Kullandığını bilsem de burada yanımda kullanmıyor. Ben de ayaklarımın üzerinde durma denemelerimde başarı sergiliyorum. Dizlerim biraz sorun çıkarsa da titremeyi bırakacaklar. Kendi başıma ayakta durmayı özlemişim. Kutlama adına bi kapsül patlattım damarımdan içeri. Sadece su ama olsun, ferahlattı. Kendim az çok güçlü hissetmeye başlıyorum. Yapacağım ilk iş kollarımı açmak. Vücudumun hareket edebildiği gerçeğini hatırlamak güzel. Her yerim tutulmuş. Biraz üşüyorum ama olsun. Çıplak gibi. Anın fırsatını yakalayıp daha önce bulduğum çizgi filmi Almida’ya, çizgi roman dosyalarını Lorelay’a, kayıp medya forum linklerini Leyla’ya gönderdim. Artık o da ayıldığine göre tempomuz normale dönebilir. Merak ediyorum acaba dijital çakıyı kullanarak ölü internette ne kadar derine dalabilirim? Belki onu kullanmam şimdiye kadar kapalı olan bazı kapıların açılmasını sağlayabilir. Bir şeyler bile bulabilirim. Kafamı kaşdıktan sonra (öteki elimle link arıyorum) bilinçdışı bir şekilde elimi uzattım boşluğa ve birden avucumda belirdi. Dijital çakının metalini elimde hissediyorum, ama karşıdaki masanın üzerindeydi o. Uçup elime gelmiş. Göğsüm birden hızladı, acele edip yazdım Kül’e: “manyetiğim.” Sallana sallana geldi yanıma. Ayağa kalktığımдан beri ayaklarımı kımıldatmadım. Yine de beni oturtmaya çalıştı. Avucumdaki metal çubuğu göstermeye çalıştım, beni yanlış anladı. Fazla sarhoş. Ona gösterebilmek için başka bir metali kendime çekmeye çalıştım ama gücümün yettiği başka bir cisim yok etrafta. Tamam dedi. Diğerlerini alıp gelecekmış, ne yapılacağını bilirler dedi. Dijital çakıyı atıp kendiime geri çekme fikri geldi aklıma, ama yapışmış, onu elimden ayıramıyorum. Hala çalışıyor. Tuhaf. Kendimi birden çok hafif hissettim. Şeffafmışım gibi. Kulak memelerim kayıp düşecekmiş gibi. Ayakkaplarımın ağırlığını hissetmeyi bıraktım. Nefes aldıkça bütün derim hareket ediyor gibi. Avucumun içinde parmaklarımın bağlandığı yerdeki çıkıntılar kızarmış. Üzerimdeki pardesüyü çıkararak ateşimi düşürmek istedim: elim kumaşın bittiği yeri bulamadı. Sandığımdan daha hasta olmalıyım tek başıma soyunma işini bile beceremediğime göre. Kül haklı olabilir,

belki oturmaliyim. Ama hayir, kumasın bittiği yeri bulanıyorum çünkü üzerindeki pelerin etimle birleşiyor. Siktir. Artık aklımdaki bazı şeyleri yapamayacağım anlamına gelebilir bu. Pelerin ile birlikte çıplağım. Kıkır kıkır gülmekten alıkoyamıyorum kendimi. Kumaşa değen havayı hissediyorum. Avuçlarımdaki kaşıntı nereme dokunsan oraya da geçiyor. Omuzlarım, ense, kumaşın ikiye ayrıldığı yerde kaşınan bir şey var. Kendimi acayip hafif hissediyorum. Sonunda geldiler. Leyla, hepimizin nanobotlarla enfekte olduğunu söyledi. Bi tek onun bedeni sağlammış, farklı nanobotlarla enfekte olduğundan. Gülmekten alıkoyamıyorum kendimi. Kocaman göbeğim jöle gibi titredikçe parçaları ayrılıyor benden. Kumaşın yüzeyinde dalgalar kesik kesik. Kül, yazdım. Bana baktı. Ayılması için iyice dibine girmem ve yanaklarını sıkmam gerekti. Elini sırtıma götürdüm. Keskin kenarın üzerinden geçip mika karelere geldi. Kül, yazdım, gülmekten kendimi alıkoyamıyorum ve sol elimle pek iyi daktiloedemiyorum.

Önce gülüyor sandım. Çenesinin geride bıraktığı boşlukta kan rengi bir hilal derisi. Yanaklarındaki kaslar yine de gülüyormuş gibi kasıldı, başı otuz derece eğildi ve kolları doğal olmayan biçimlerde geriye doğru kıvrıldı. Sırtına ulaşmaya çalışıyor bir yandan sarsak hareketlerle hepimizi korkutuyor. Havada dikilmiş kukla gibi görünmez ipler onu normalde bükülmeyeceği yerlerden büküyor. Sırtı üzerine kıvrılacak gibi. Karli gözlerimin önünde bir şeye dönüşüyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Sarhoşum. Çünkü aptalım. Gidip ayık birini bulmalıyım, burnumu kapağına çarptım ama acıyı disiplin gömdüm. Suratıma bakışlarındaki tuhaflığın sebebini fark etmedim bu yüzden. Karli'ye yardım etmek için döndük. Tuhaflar ve baloncuklar çıkarıyor göbek bölgesi. Burnumun kırıldığını o anda fark ettim. Yeni toplamıştım bacağımı, bi tarafı kurunca öteki tarafı yıkılıyor. Ölüm tuzağından çıktık şimdi de Karli tuzağında. Niktalop'un bedenini koyduğumuz masaya şimdi Karli'yi yatırıyoruz. Karli telefonuma "sırtım" yazıp mesaj attı, pelerinin kumaşı katılaştı ve farklı bir şeye dönüşüyor. Tuşlar var. O antika telefon kulübesindeki tuşlar gibi. Leyla'ya göre Karli'nin dönüşüğünü şey bir modem. Vücutlarımızda bulunan nanobotları aktive etmek için sinyal merkezi görevi görecekmiş. Ensesinde bir LCD şeffaflaştı derisinden yükseldi. Kırmızı harfler POLUBİUS diyor. Leyla'nın kendi için kullandığı makinenin işe yarayıp yarayamayacağını sordum. Ayarlaması gerekiyormuş. Nanobotların Karli'nin bedeninde nerede biriktiğini bulabilmek için ilkyardım çantasından teşhis tabletini çıkardı. Bu arada ben de geminin olması gerekenden daha sessiz olduğunu fark ettim. Almıda kaptan kabininde. Botları panele yerleştirmiş. Kapalı gözlerinin etrafından kalın yeşil damarlar var. Nefes alıyor, neyse ki. Stajyer'e ona naksolin vermesini fısıldadım. Ayık olsam kendim yapardım. Ellerimi duvara koydum. Hala biraz sallanıyor duvar ben kımıldamasam da. Ayılmam gerek ve düşüncelerim kafamın içinde durduğum yere geldiklerinde ben yine kımıldıyorum. Bi şey daha olacaktı ama, assiktir, tavandan üzerime pike yapmak üzere bir yaratık. Rüzgarını hissedip kendimi yere bıraktım ve birlikte düşerken kendimi ondan uzağa tekmeledim. Kıl payıydı. Leyla fark edip elindeki işi bıraktı ve bir saniye içinde saldırganın üzerindeydi. Şaşırtıcı biçimde Leyla'yı püskürtmeyi başardı saldırgan. Doğrulup silahımı çektim. Karşımdaki cisim Kodaman'ın bedeni, dudaklarından metal bıçaklar çıkıyor ve hareketleri insan gibi değil. Lazer atış gövdesini deldi ve geminin duvarına hasar verdi. Ortasındaki koca delik ona bir etkide bulunmadı ama ben bir atışı daha risk edemem. Bana saldırmak üzere hamle yaptı –neyse ki Leyla gibi hızlı değil, yoksa çoktan ölmüştük– ben kendimi Leyla'nın üzerine attım. Sırtımdan kavradığı gibi bedenimi yere yapıştırdı –kesinlikle burnumdan başka bi şeyler kırılmış olmalı–, göğüs kafesimi kırmak için üzerime gelen yumruğunu havada tuttum, ve hareketsiz hale getirdim. Yerçekimi iğnesini işaret parmağı ile yanındaki parmağın arasına saplamam sayesinde yumruk göğsümü parçalamadı. Bir süre havada kımıldamadan durduktan sonra önce tavana yapıştı, sonra hiç kımıldamayacağı bir şekilde zemine yapışmasıyla bütün gemi sarsıldı.

Nefesi içime çekince ateş uzunca yandı. İzmarit üzerine izmarit söndürdüm. Onlarca izmarit tek ıslak mendilin sırtında duruyor. Artık uzay penceresinin yanındaki çıkıntıda toplamayı bıraktım izmaritleri. Ayağımın dibi izmarit çöpü dolmuş olmalı. Karanlıkta görünmüyor. Gri kısmı uzadı. Elimden kayıp göğsüme düşmesi an meselesi. Bileğim güçsüz, kıvrılıp sigarayı başasağı etmemek, koluma doğrultup onu etimde söndürmemek için zor tutuyorum kendimi. Çok uzaktan gelen dalgalar karnımı kımıldattı. Telefonumu çıkardım mesaj varsa diye. Işık suratıma yeni bir mesajım olmadığını çarpıyor. Gözlerim memnun değil. Kapattım. Bir nefes daha aldım. Kuru küller göğsümden içeri dağıldı. Bileğimin tersiyle temizledim; daha da dağıldı. Artık bu işi bırakabilirim. İticilerin plazma ışığı üzerime düşüyor. İntikam alırken ölme şansım kalmadı. İçeride ölmek üzere iki çocuk var. Şansımı yeterince denedim. İyiydi. Stajyer ve Kül benim yaşamamı istiyor. Ben istemiyorum. Üzgünüm. Sorun çıkarmak istemedim. Kimi kandırıyorum, bütün sorunları çıkarmak istedim. Ama tersleşmek hoşuma gitmiyor. Sanırım buna bir son versem fena olmayacak. Hayır, tabi, elim belime gitse de kafama şu an sıkılmayacağım. Uygun değil, ne kadar çekici olsa da. Belki birkaç saat sonra, belki Karli'yi hemen güvene kavuşturabilirsem. Veya yarın. Bi sigara daha yakıp dumanını içime çektim, ateşi gözlerimin arasında yükseldi. Telefon titriyor. Yanan sigaranın ateşi zeminde yanına düştüğü diğer izmaritleri aydınlatıyor onu bıraktığım odada. Stajyer ve Leyla onu makineye bağlamak üzereler ama o durdurup telefonuna bi şeyler yazdı. Leyla seslendirdi:

“Durun durun, diyor. Kül de görsün.”

Uzandığı yerde doğruldu. Kollarını üzerindeki pelerinin ucuna kadar uzatıp çekebildiği kadar kuvvetli bir hızda onu geri çekti. Göbeğinin alt kısmında derisini görebiliyoruz: etinde bir mağara var.

“Bu ne?” Pelerini bırakıp bana yazdı: Dur asıl ilginç kısmı bu. Dijital çakıyı karnındaki deliğe doğrultup çalıştırdı ve mağara etle doldu. Bu olurken bir yandan da Karli boğaz boşluğundan bozuk para fırlıyordu. Dijital çakı çalışmayı bırakınca karnı yeniden boşaldı. Karanlık etinde belirince kendimi tuhaf hissettim. Hepimiz hissettik. Sanki geç kalmışız gibi. Sanki bir iş yerine çalışıyormuşum ve öğle arasında uyuya kalmışım, aniden panikle uyanmışım gibi hissettim. Leyla kollarını kovuşturup omuzlarını okşadı. Karli parmaklarını boşa bırakıp yeniden telefon ekranından yazmaya koyuldu.

“Nasıl ama? Tamam, şimdi yapabiliriz.”

Karli'yi makinanın keskin parçasının altına yerleştirdiler. Stajyer güvenlik kemerlerini yolumuzdan çekti, onu üçümüz tuttuk. Telefonda son bi şeyler yazdıktan sonra başucuna koydu. Kollarını yanına yerleştirdi. Parmaklarından biri beni okşuyor. Leyla makineyi çalıştırdı. Çığlıklar başladı.

insan maskesi

Giymek istediği temiz giysileri ona odasından getirdik ve dışarı çıktık. Bir süre sonra, gözyaşlarını silmek için kullandığı ıslak mendilleri elinde toplamış, yeni gömleği içinde fırladı, çöpe depar attı ve kendine bir soda aldı buzdolabından. Kapağı açmak için Leyla'yı kullandı, Leyla eğildi kolaylık olması için. Nasıl içtiğine bakmadık ama sorun olmadı. Şişe yarı dolu, sol eline geçirdi ve sağ eliyle telefonu çıkarıp yazmaya başladı.

"Ee, napıyoruz?"

Birbirimize baktık, ona iyi olup olmadığını hangimiz soracak diye.

"Tamamen iyileştin?" Almida da odadaymış.

"Hıhı" yazdı Karli.

"Yüzde yüz mü?"

"Evet. Tamamen geçti." Almida bunu sorarken, bunu sevinebilmek için sorduğunu söylemedi ama hepimiz biliyorduk. Kurtuldu arkadaşımız. Şimdilik. Gemiye sonraki rotasını girmek için kontrol panelinin başına gittim. Leyla da öteki koltuğuna oturdu. Önce hala izlenmediğimizden emin olmamız gerek. Korsan gemisine oradan tek parça çıkmayı başardığımızı ve en kısa sürede yeniden iletişim kuracağımızı şifreli kanaldan iletmıştim. Bize yardım için teşekkür ediyorlar. Harika, şimdi en yakındaki gemiden yeterince uzakta olduğumuzu da ölçtükten sonra rotanın geri kalanını planlayabiliriz. Telefonum titredi ve bir saniye sonra Karli girdi içeri;

"Bunu ne yapmalıyım?" Elinde vücudu metamorfoza uğradığı zaman ekrana dönüşmüş kısmından kalan bir canı tutuyor. Leyla yakından inceleyebilirim deyip camı almaya yeltendi, Karli gömlek cebine attı.

"Hatıra olarak saklayabilirim. Bu arada nereye gidiyoruz? Almida biriyle buluşacakmış ve ben de kendimi çok iyi hissediyorum. Bomba gibiyim, gidip birileriyle kavga edebilirim. Öyle bi yere gidelim."

"Vücudundaki nanobotları yok etmek için belirli aralıklarla makineye girmen gerekiyor. Yoksa yeniden önceki haline dönersin."

"Biliyom. Senin gibi işte."

"Ama senin sistemindeki nanobotların yaptığı değişim benimki kadar kalıcı olamaz. Beni uzun bir süreçten geçirdiler ve pek çok eklentiye tabi tuttular. Üzerinde epey çalıştılar mükemmelleştirmek için. Senin için süreç otomatikti. Daha önce kendim için ararken bulduğum bi yer var. Oraya götürüyor Kül bizi."

"Bu tip işlerle ilgileniyorlar. Klon bir çene de alabiliriz."

"Güvenli olduğuna emin miyiz?"

"Tabi. Rutin bir işlem. Çene rutin bir işlem. Ötekini bilmiyorum ama öğreniriz."

"Hayır." Omuzlarını kaldırıp topuklarını yere bastı. "Onu demiyorum. Yavaş konuş."

"Pardon."

"Bizim oraya gitmemiz güvenli mi?"

"Geçici süreyle sensörleri ve kameraları kandırarak teknoloji var gemide. Sorun çıkarsa tüyeriz."

"Ama Stajyer'den istemen gerek. Hallediyorum."

Leyla başını bana döndürdü, “ne?” Tersledim.

“Hiç.”

“Kül, baksana, bunu çamaşır odasında buldum. İçinde inik şarkılar var.”

“İnik? İnmiş.” Beni düzeltme dereği duydu Leyla, Kül’ün elindeki ekrana sırtının üzerinden bakıp.

“Yüklü. Evet, bu eski bi hafıza kartı olmalı. Senin yaşlarındayken birlikte takıldığım grupların şarkıları var içinde.”

“Hadi dinleyelim.”

“Burada kimsenin hoşuna gideceğini sanmıyorum” lafını bitirmeden tuşa bastım, dört ton metal yük tepemizden iniyormuşçasına güçlü bir gitar kulaklarımıza saldırmaya başladı. Bateria özellikle bana hakaret ediyormuş gibi. İnsan sesi olduğuna emin olmadığımız vokal bu kakafoninin içinde boğuluyor ama geriye kirli, ortaya koyanlar için riskli bir ifade kalıyor. Tempo ve gürültü aniden durup başıyor, sadece işaret ettikleri yarık ve acı şarkı boyunca sabit. Şarkı adı ve varsa şarkı sözleri bilmediğimiz, antik bir dile ait.

“Dosya bozulmuş olabilir mi?”

“Hayır, Leyla olayları bu” yazdım ve Leyla yüksek sesle okudu dediğimi. Kül bize biraz müzikten bahsetti. Ona o dönemki hayatıyla ilgili sorular sordum, Leyla yine benim sesim olmaya karar verdi.

“Seslendirmene gerek yok Leyla, teşekkürler,” yazdım, seslendirdi, ve grup chat açıp dördümüzü dahil ettim. Almida’ya özelden gruba dahil olmak isteyip istemediğini sordum ama cevabını beklemeden gruba ekledim. Bi köşede ayılıyo herhalde. Gemiden ayrılmasını mümkün kılacak bir durağımız olmadı. Kendi başına debelenmek yerine bize katılsın, daha çabuk ayılır. Hem ona da dinletmek istiyorum bunları. Şimdi kapıların arkasından boğuk bir gürültü olarak duyuyor olmalı. Sandalyenin üzerine çıktım, kollarım üzerinde başımı sarkıtıyorum ve bu şarkının anlamını hatırladığı kadarıyla Kül’den anlatmasını yedinci kere istiyorum. Terli parmaklarımdan kaydı ekran, koltuktan inip aldım ve geri çıktım. Stajyer biraz uzak tarafta. Benim hatırım için burada duruyor. Ben de onu çekip ortaya koyuyorum. Gruba Leyla’nın dediği pek çok şeye cevap yazdım, yarı ciddi şakalaşyoruz. Almida sadece benim yazdığım kısımları görüyor, puslu gözleri açıksa. Biraz sıkıldım ve gidip onu bulup getirdim. Oturacağı yere kadar kolundan tutmak gerekti. Yüzüne bakmadım, yerine dönüp oturunca fark ettim o dijital uyuşturuculardan birinin izlerini. Yerlerinde dağılmışlar ve Almida’nın izlerin hala görülebilir olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Sersemlemiş bir hali var. Acaba kendine gelmesi için kendi haline mi bıraksaydım. Müziğe kafa sallayarak sözlerimi haksız çıkardı. Beş şarkı sonra ne gözlerinde iz ne de tavırlarında sersemlik kalmıştı. Yorulana kadar bu gürültülü müzikle eğlendik. Yine kendimi yorabilmek iyi hissettirdi. Gemi hedefine yaklaşıyor. Üzerime uygun giysiler almak için odama gittim. Ben çıktıktan sonra Almida da üzerini değiştirdi. Yakışmış yazdım gruba. Herkesin önünde yazmış oldum. Olsun. O da kalp attı mesajıma. Mesaj yazarak dönmesi gerekmiyordu. İlk defa biri konuşmak yerine bu şekilde cevap verdi mesajıma. Ve dalga geçmeleri gerek ötekilerin. Dalga geçmelerine izin verdiğimi yazdım. Hasta muamelesi görmek berbat bi şey. Kullanamadığım uzuvdan daha gerekli bana bu.

“Hazır mısın Karli?”

“Hadi gidelim de aradan çıksın.”

Gemiden indiğimizde karşımızda pastel renklerde dikdörtgen kutular vardı. Birer dağ kadar yüksek ve şehir kadar geniş. İnsanlar bu açıdan karınca gibiler. Bir hastane kompleksinin girişinden dört farklı hastanenin girişindeki kuyruklar görülebiliyor. Gözün alabildiği kadar sıralanmışlar. Burası da çok farklı değil.

“Bu insanlar neyi bekliyor?”

“İnsan değil. Uzaylılar.” Harbiden de öyle, ilk bakışta fark etmemişim. Paçavralar ve kahverengi geleneksel kıyafetleri, pastel renkli tenlerini ve çeşitli biyolojilerini gizliyor ilk bakışta.

“Neyi bekliyorlar?”

“Hayatta kalmayı. Paraları yok ve hastalar. Ölümü bekliyorlar. İndirimi bekliyorlar. Leyla, yolu göster.” Genetiği geliştirilmiş bir orangutan şişe su satıyor kuyrukta bekleyenlere. Almida çantasına bir bakış attı ve geride bırakmaya karar verdi. Ben de yanıma sadece telefonu aldım. Burası hastaneden çok MegAVM’yi andırıyor. Arada restoranlar ve çeşitli, tamam genelde sağlık temalı ama çeşit çeşit dükkanlar var. Bir otomatın başında durduk. “Alt-yaşam” yazıyor. Dediğine göre bir çeşit hızlandırılmış simülasyonmuş. Hepimizin denemesini teklif ettim. Leyla ve Almida olur vermediler. Önce Stajyer denedi. Alternatif geleceğini görmüş simülasyon evreninde. Çok uzun sürmüyor demekle yetindi, ama bunu derken sıkın bi modda değildi. Sıra bende. Bir çeşit gökkuşağı solucanından içeri düşyüm ilk. Sonra bir düğündeydik. Simülasyon bitince ne gördüğümü anlattım. Almida, ne bana bakma seninle evlenmicem dedi. Simülasyon o kadar da iyi tasarlanmış sayılmaz. Neye göre yapıyorlar bilmiyorum, hafızamızı tarayıp belirli kalıp senaryolardan birine hayatımızdaki figürleri uyduruyorlar herhalde. Kül otomattan ayrıldığında birkaç saniye konuşmadı. Korsanların başıan geçmiş. Bizi terkedip gitmiş ve korsanların başına geçmiş. İsyan eden tayfaları kurşuna dizmesi gerekmiş, önce bunu yapmayacakmış ama gemi çok mağlubiyet yaşayınca, sinirden kendini kaybetmemiş olsa da tayfanın buna ihtiyacı olduğu için öyleymiş gibi davranmak zorunda kalmış. En son uzaylı kaptan yardımcısıyla içki içiyormuş. Dudaklarını yaladı bu sonuncusunu söylerken. Şimdi işimiz olmasa içmeye giderdik. Hadi acele edelim yazdım. Karanlık arka sokaklardan geçtik. Beyaz önlüklü dörtgöz bizi görünce irkildi. Sanırsam özellikle benim görünüşüm dikkatinin dağılmasına sebep oldu.

“Merhaba.”

“G-gene mi sen.” O Leyla’ya bakıyordu ama Kül karnına silahı dayadı. O kadar uzun sürmedi. Acıdığını bile söyleyemeyeceğim. MR gibi bir tübe soktular. On beş dakika orada durdum. Gıdıkladı. Tüpten çıktığımda önce dengemi bulamadım. Dörtgöz elinde tarayıcıyla yanıma gelip, vücudumun nanobotlardan tamamen temizlediğini söyledi. Ağzımda nedense tuz tadı var. Kül ödemeyi yaptı ve oradan ayrıldık. Sırada estetik işi var dedi Leyla. Çenen diye ekledi Kül, istersen onu da halledebiliriz gelmişken. Hatta onun için kimseyi tehdit etmemize bile gerek yok. Sahte kimliklerimiz sayesinde gidip alışveriş yapabiliriz. Organ büyütme kompleksinin yanında uzuv rökonstrüksiyonu bölümü var. Sanırım şimdilik bu görüntümü değiştirmek istemiyorum. Bak, şu kuyruğu görüyorsun dedi. Bir an durdum. Dışarıda kuyrukta bekleyen uzaylılar aklıma geldi.

Kollarını kavuşturmuş duruyor. Rahatsızlığını biraz geçiştirmek için getirdiğim iki birayla yanına geldim. Şişeyi altından tutup elimden aldı ve hafif bi başını sallamış olabilir. Aklından geçenleri merak etmiyor değilim ama buraya bunun için gelmedim. Sözü ben açtım ve hemen gözleri anlamsız bakışlarından beni dinlemeye döndü. Geçiş tuhaf olmasın diye şişeden aldığı bir yuduma sakladı. Son ana kadar ne yapacağını bilmiyordum.

“Seni bilmem ama ben bütün bu kaostan az çok bıkmış olabilirim. En azından söz konusu sonunun nasıl olacağı olunca.”

“Ne zaman ya da.”

“Şimdiye kadar hep yaptıklarımın değil de yapmadıklarımın pişman oldum. Artık bunun hayatımdan çok benimle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

“Lan daha ne yapacaksın,” dedi, telefonunun ekranı parladı gelen dosyayı haber vermek için.

“İstemiyorsan Karli'nin haberi olması gerekmiyor.” Cevap vermesini beklemedim.

“İşin zor kısmı patlayıcılar değil iyi bir hedef bulmak” dedi Almida, içi ağzına kadar dolu çantasını yoklayıp. Ona hak verdim. Gemiye geri dönmemizin temel sebebi plan yapmak ama bu konuda çok iyi sayılmayız. Leyla dahil olmak istemiyordu. Kül'ün bize yardım etmeye karar vermesini bekliyoruz aslında. Tartışmamız yalancıkant. Ben büyük binaları hedef alabileceğimizi söyledim, Almida ne onay verdi ne yorum yaptı. Ne söylersem fikri hoşuna gidiyor ve bir saniye bu hissini içinde debeleniyor. Aslında aklında daha büyük bir şey olduğunu hissediyordum. Kazağını giyerken teninde kalmış tek yeşil damar gördüm. Başka yerde de vardır herhalde. Sonunda tartışmaya dahil olan Kül zayıf nokta olarak iki hedefe aynı anda saldırmamız gerektiğini söyledi: para birimlerinin kaydedildiği serverlar ve güvenlik botlarının yönetim merkezi. Çok büyük bir zahmet olmadan iki yere de girebiliriz ve patlayıcıları yerleştirebiliriz.

Gelen dosya var yazısı hala ekranın üst köşesinde. Karli'yle Almida gizlice girdikleri lazer depodan çıktılar ve bizimle buluşmak için kalabalık yolda ilerliyorlar. Onları uzaktan izliyorum. Stajyer bana yükledi şimdi bu işi. Listeyi silmezsem Karli'nin gösterdiği bütün cesaret boşa olacak. Listeyi silersem elimdeki son kozu kaybetmiş olacağım. Küçük ekranda bir çizgi ve üzerinde on üç harf şeklini almış ışık ne kadar da önemli. Kısık parlaklıktaki pikseller kime sadık olarak öldüğümün kesin olmasının tek ihtimalini gizliyorlar. Hafızamı kaybedebilirim. Daha doğrusu, hafızamda kaybolabilirim. Ne olduğunu biliyorum ve unutmayacağım. Kim olduklarını bilmezsem artık olanların anlamını değiştirmek için elimde bir ihtimal kalmaz. Uyguladıkları bütün şiddetle kalır. Ben de işbirlikçisi olarak gebermiş olurum. Olanları değiştirmek için elimde tek ihtimal var. Öte yandan yeni bir ceset bırakmam da çok yenilikçi bir hamle olmayacak. Stajyer'in hayatında yeni bir hayalet. Leyla'nın hayatında yeni bir hayalet. Karli'nin hayatında yeni bir hayalkırıklığı. Bütün emeklerini çöpe atmış ve kendim için onları çöpe bırakmış olacağım. Stajyer tuşa basmak için yanımıza gelmelerini bekliyor. Omzunu şişe dibini tutar gibi avucuma aldım. Ağzımı açmadan güvenlik botları tam hızda kalabalığa daldı.

“Yakalandık galiba. Şaşırdım, iyi çalışıyorlar.”

“Hayır, baksana.” Bizim yanımızdan geçip gittiler ve kalabalıkta kayboldular. Bir saniye sonra Almida belirdi.

“Siktir, biraz dikkat etsene sahte kimlik seçerken.”

“Dün kimlik temizdi. Bugün evinden kaçtığı için arıyor. Ben ne yapabilirim ki?” Stajyer de haklı ama Almida'yla birlikte ona küfür ettim. Koca metal kutu sokakta yürürken üzerlerine gelmiş ve gezegenin ıslah kulesine götürmek üzere onu içine almış. Şimdi gidip onu çıkarmamız gerek. Stajyer silahlı çatışmaya girmekten daha iyi bir fikri olduğunu söyledi.

“Ben Karli'nin neyi dedin?”

“Sana verdiğim sahte kimlik ile Karli’ye verdiğim sahte kimliğin sahipleri kardeşler. Eğer oraya gidip Karli’yi almaya geldiğini söylersen onu sana verebilirler. Sadece ailenizin evinden birlikte ayrıldığınızı ve senin çalışarak Karli’ye baktığını söylemen gerekiyor. İş belgelerini ben ayarlarım.”

“İyi ama...”

“Normal taklidi yapman gerekiyor” dedim. “Tamam. Gidip Karli’yi getiririm. Ne yapmam gerekiyor tam olarak.”

Girdiğimiz karanlık odada saklanırken Karli, “baksana, kavanoz kavanoz organ getiriyorlar” dedi. “Aslında sorun değil. Herkes kendini nasıl yapmak istiyorsa yapsın ama bu kadarı da fazla.”

“Klavyenin titreşimi kapa, duyacaklar.”

“Yani bence olduklarından farklı görünmek istemelerinde bir sakınca yok. Ama kavanoz içinde organ yetiştirememelerinin sebebi bence bunu istemeleri değil. Kesin bi bok vardır bu kadar popüler olan bi şeyde. Düzgün olan hiçbir şey herkese satılmaz. Veya zenginler satın almaz.” Cam kasaların arkasında eğilmiş durumdayız, telefondaki haritayı kullanarak Kül’ün söylediği duvarın hangisi olduğunu çıkarmaya çalışıyorum ama Karli’nin çenesi bana engel oluyor. Saklandığımız yerden çıktı Karli. Karanlık odanın ortasında öylesine dolanıyor ama az ötede aydınlık bir koridora açılan, önünden ara sıra robotların ve önlüklü uzaylıların geçtiği açık bir kapı var. Onu görmeyeceklerinden emin nedense.

“Sence bu kavanozun içinde hangi organ vardır? Penis. Penistir kesin. Ya da meme ucu, ondan rahatsız olanlar da olduğunu duymuştum. Okudum. Neydi derginin adı, şimdi. Neyse. Bulamadım. Mide de olabilir. Belki aldıkları fazla mideleri burada biriktiriyorlardır. Neden atmazlar, belki de satarak ek gelir sağlıyorlardır.”

“Bu kasaların içinde organ yok. Mütajen var. Organ büyütme ameliyatlarında kullanıyorlar.”

“Yeni organ yapmıyorlar mı?”

“Onu da yapıyorlar ama o daha pahalı. Galiba bombaları buraya yerleştireceğiz.”

“Demek organlar öteki tarafta.” Işığa yaklaştı Karli, yoldan geçen çekçeklerin organ kavanozları taşıdığını düşündüğünden. Ben bombalar tek tek yerleştiriyorum. Armut büyüklüğünde tabakalar yüzeye vakumla yapışınca ortalarında kırmızı birer ışık yanıyor. Maksimum etki için beliri aralıklarla yerleştirmeliyim. Karli kollarını havada sallıyor.

“Bütün bunları mahvedeceğimizi düşünüyor musun? Onca kişi ölecek.” Ve sonunda biri gördü illa ki Karli’yi. Ona yaklaştı, ben gardımı aldım.

“Pardon, ben bundan hiç anlamıyorum. Yardım eder misiniz lütfen virüs girmiş olabilir dedi biri. – Telefonu Karli’ye uzattı, Karli kendininkini cebine koydu. Telefonun içinde yüklü uygulamaların gözüktüğü kısmı açtı ve ekranı adama uzattı. Bir saniye boş boş baktı, akıl edip seslendirdim:

“Bu uygulamalardan birini istemeden indirmiş olabilir misiniz?”

“Evet, bunları indirdim.”

Bildirimleri blokladı Karli ve telefonu geri verdi: “Artık sorun olmaz” dedim gizlendiğim köşemden.

“Çok teşekkür ederim” dedi ve ekranında kırk çatlak olan telefonunu geri aldı. Karli de kendininkini geri çıkardı:

“Dijital borsa uygulaması yüklemiş en son. Hadi çıkalım buradan.” Aydınlik koridora çıktık. Karli elini duvarda gezdiriyor bir yandan yürürken, tırnakları pürüzün üzerinde.

“Stajyer, acaba polislerin buraya gelmesini sağlayabilir misin? Varsa yani, görev dışı polisler. Bi şekilde, bi sebepten buraya gelsinler. Robotları zaten hallediyoruz, ben tesadüfen burada olan görev dışı insan polislerden bahsediyorum. Tesadüf gibi.” Zor olur yazdı Stajyer ama lütfen dedi Karli, ve yanından geçtiğimiz yangın alarmının camını kırıp kolunu indirdi. Daha hızlı koşsunlar diye bi kaç maytap attım yere. Kaçanların aralarında biz de sokağa çıktık, ve diğerleriyle buluşacağımız yere doğru yola koyulduk. Karli ayaklarını kaldırıma sürtüyor, tembellik ediyor, yavaş yürüyoruz. Gri buzdolabı uçarak bize doğru geldi.

Yarı aydınlık odada Almida. İnsan kıyafetleri giyiyor (kazak, makul renkte (krem rengi, hiç yakılmamış) yanık, döl, ve yiyecek lekeleriyle kaplı değil, altında sütyeni var.) Yalan robotuyla oturan sorgu memurlarının artık canı sıkıldı. Memurlardan biri işemeye çıktı ve öteki memur robotu dışarı gönderdi. Bundan sonrasını göremiyorum çünkü robot koridor duvarına bakıyor. Robotun gözlerinden ortamı izlemek yerine lambanın içindeki gizli kameraya geçiş yaptım. Almida elinden geleni yapıyor, memurlar da sırf kendilerini bu karşılarında olan manzaraya inandırabilmek için oyalanıyorlar. Acaba Almida önündekilerini öldürmemek için kendini tutabilecek mi? Görüşüm yine engellendi.

Geberticem bu orospu çocuklarını. Midemi bulandırıyor. Bir şekilde idare etmeliyim kendimi acındırarak, ama omurgam engel oluyor. Fazla dik. Eğilmiyor. Zorlarsam götüne girecek pezevenğin. Saldırgan kaktüs iğneleri kadar dik. Ağzına girecem şimdi dört tür kimyasal patlayısıyla. Masadaki vazonun yerini değiştirdi. Bahsevarım bi akrabası bu sikik gezegende sülük sınıfından işe yapışmıştır. Ve kar birikiyor. Gözüne dokunsam damlayacak. Makul kazağı altındaki sütyenle beraber çenemin altına çektim. Kulağımdan ne olduğunu sordu Stajyer, içerisini göremiyormuş. Çıkış formuna imza attığımı fısıldadım. Hızlıca boşaldı önümüzdeki masanın üzerine. İki kolundan iki robot pençenin tuttuğu Karli koridorun başında belirdi. Dayak yemişe benziyor. Tabanları yere basmıyor. Gri mahkum kıyafetleri giydirmişler. Kardeşimmiş gibi karşıladım. Çözülmüş bağcıklarını bağlamak için önünde eğildim. Karli koluma girdi. Tam oradan ayrılacağız, sülük bizi çıkış belgesini unuttuğumuz (kağıt parçasını cebinden çıkardı) hakkında uyarmak için durdurdu. Karli kemerimin kopçasına, aslında metal detektörlerinde gözükmeyen patlayıcı olan aksesuara uzandı ve odayı küle boğdu.

Hücremde benden başka uzaylı bir kız daha var. Benim gibi yere çökmüş, eteğinin fırfırıyla oynuyor. Oturacak yer yok zaten. Telefonu düşürdüm, çakıl taşı atıp tutuyorum. Cebimde kalmış Lorelay ile piknik yaptığımız yerden. Kalkıp avuçlarımla kapıya hızlıca vurdum biri gelsin diye. Çok gürültü çıkardım denemez ama bir önceki denememin aksine ses çıktı, bundan gurur duydum. Er ya da geç biri gelecek. Kapı açıldı ama yine başın gösteren otomat, yuvarlak cümlelerle sakim olmamı söylüyor. Lütfen, sebepsiz yere şiddete başvurmanıza hiç gere yok. Beni kafese kapattınız lan, sebepsizmiş. Tırnaklarımı geçirdim robotua, plastik yüzreyini sıyırdım, devreler gösterdi kendini. Yuvarlak tuşları andıran yüzü kaydı. Artık ışıkları yanıp sönmüyor. Yürüyen gardrop kılıklı gardiyanlardan biri geldi ve ikimizi de içine aldı. Askıda gömlekler gibi tıklı kaldık. “Yaptığını beğendin mi? Şimdi bizi ceza odasına götürüyorlar.” Sonunda konuştu. Kafasından çıkan dokunaç gibi şey sallanıyor hareket ettikçe. Bunca hareket beni susattı. Açım. Kapsül besin paketleri yoktur bunların herhalde. Kollarımdan asılmak işkence. Yeni hücreminde görece daha çok mahkum olsa da تنها aslında. Hücrenin ortasında sinirli tavırlarda ileri geri yürüyen bir oğan, ve biri uzaylı yerde oturan iki mahkum daha. Kız olan insan sırt üstü uzanmış, olup bitenle hiç alakası yok. Biz geldiğimizde yemek

yeniyordu. En azından su içebildim. Benimle birlikte gelen uzaylı diğerlerinden korkuyor. Neredeyse titreyecek. Özellikle de ortadaki oğlandan. Sanırım buranın ceza kısmı birlikte oluşumuz. Ortadaki insan ve fırfırlı elbiseli uzaylı dışısında herkes burada daha önce bulunmuş gibi rahatlar. Fısıltı halinde muhabbet dönüyor. Sırt üstü uzanmış olan da bazen karnından gülerken dinlediğini gösteriyor, dahil oluyor. Sinirli yürüyen yerde oturanlardan birinin ayağına takıldı ve itiş kakış başladı. Bana çelme takma ulan diye bağıyor. Hücrede hepimize yetecek yer yok. Sonunda ötekileri onu uzaklaştırdı. Biz geldiğimizde burada olan uzaylı gagsıyla acak küfür olduğunu tahmin etğim hızlı seser çıkardı. Şimdi birbirlerini suçluyorlar. Sırt üstü uzanmış olan galiba bu olanlara bir an sırttı. Buna sinirlenmiş olacak ki öteki insan öfkeli bir şekilde onun kimin çocuğu olduğunu söyledi az önce kavga ettiği sinirli tipe. Neymiş. Tedavi beklerken berbat şekilde ölmüş birinden ve bu kızın hastane kompleksinin kodamanlarından birinin tohumu olduğunda bahsediyor. Doğru mu bu dedi, önce inandı, sırttı ve burada ne işi var dedi. Sonra tekrar etti, doğru mu bu, agresif bir pozisyonda dibine kadar girdi. Cevap ise gelmedi. Rahatsız olduğunu veya korktuğunu hiç ifade etmeden bulunduğu yerde ayağa kalktı. Üzerini temizledi, gözlerinin içine doğru baktı. Kimse kavgayı ayırmaya hazır değildi ama nereye kadar gideceğini de kestiremiyorduk. Yumruğu karnına yedi. Karşılık vermedi. Ses bile çıkarmadı. Yerde. Bu kadar. Artık kimse kımıldamıyor. Sırt üstü uzanmaya geri koyuldu. Biraz sonra onu almaya geldi gardiyanlar. Sendeleyerek yerinden kalktı. “Ona gelmediğimi söyle” dedi, “hayır..” itirazlarına, tekme ve yumruklarına kulak asmadan gardiyan onu içine aldı. Karnım gurulduyor. Hala açım.

kapitalist panayır ve panayır kapitalizmi

Sıcak su tepemden ayak parmaklarıma kadar aktı. Yeter bu kadar oyalanma. Saçımı şampuanlayıp çıkmam gerek. Elime saç kremi geldi şampuan yerine. İş görür herhalde. Kurulanıp banyodan çıktım. Temiz giysilerin içine girip ortak alanda masanın üzerinde beni bekeyen telefonumu aldım.

“Ben bunu kullandım ama arkasında harici kullanım için yazıyor. Ne harici anlamadım.” Şişeyi Kül’e gösterdim.

“Ben de anlamadım.” Leyla ellerinde teknolojik zamazingolarla yanımdan geçerken:

“Harici dış demek. Saçına sür diyor yani. Dışarıdan.”

“İçeri sürenler de mi var?” Neyin içine diye de soracaktım tuttum kendimi. “Şimdi korsanlarla buluşmaya mı gidiyoruz?”

Kül buzdolabından içecek kutuları çıkardı, bir an beklemeden diktim ard arda üç tanesini.

“Sevdiğin kola kuronne. Önce vişnelisini buldum, sadesini sonra gördük. İkisinden de var, belki vişnelisini de denemek istersin ama belki sevmezsin.” Bi tane daha kapsül attım damarıma cila olsun diye. Mideme katı bir şey girmeyince eksikliğini hissetmemek tuhaf aslında. Karnımın içindekiler ben sallanınca sallanacak gibi ama rahatsız etmiyor. Zaten çok geçisi bir his, hemen boşalıyor midem. Kola kuronné’yi seviyor muyum emin değilim aslında, ama Kül’ün yanındayken keşfettim ve şu an şeker oranı yüksek her şeyi tüketebilirim. Hem sevdiğimi düşünüyor ve bu benim için yeterli.

“Leyla o zamazingolarla ne yapıyordu?”

“Kodamanın bedenindeki nano makineleri çıkarmaya çalışacak. Belki işimize yarar diye.”

“Doğru o da vardı. Kodaman hala gemide demek.”

“Yapay yerçekimiyle yer çekimi iğnelerini kullanarak onu kısıp aldık. Leyla kafasından süreki bir lazer kılıcı geçirerek etkili olmasını engelliyor.”

“Mantıklı.”

“İçerisi nasıldı? Elimizden geldiği kadar hızlı geldik. Umarım çok kötü bi şey olmamıştır.”

“Yeni bir şey yok.” Almida arkamda belirdi ve omzumun yanında patinaj yapıp hızlıca önüme, öteki tarafa geçti.

“Saç kremine ne ihtiyacın var ki senin? Kafadaki kıllar iki santim dik dursa ne olacak?”

“Denemek istedim.”

“Vişne kolayı da dene. Fena diil. Bu arada bana borçlusun. Seni oradan olaysız alıcaz diye o kadar uğraştık ama sen gidip el bombası attın. Senin için bürökrata o kadar dil döktüm, beni çıplak bile gördü.”

“Affedersin, ne? Son ne dedin?”

“Dedim ki bana borçlusun, video oyununda borcunu ödemeye ne dersin?”

“Ne yaptın Almida?”

“Ne? Yapmam gerekeni yaptım. Sen gelmiyordun ve oyuyorlardı.”

“Bir dakika, ne? Sırf ne için çıkardılar sanıyorsun? Ve siz de buna izin mi verdiniz?” Bilmediklerini açıklamaya koyuldular ama bunun iyi bir mazeret olmadığını fark edip sustular.

“Anlamıyorsun Karli. Yüzündeki deformasyonlar hakkında soru soruyorlardı. İş uzayacaktı. Islah evini içindekilerle birlikte patlatmadan çıkalım dedik. Leyla son anda gelmese yine beceremeyecektik.”

“Bunu benimle alakalı kılmaya çalışma. Ne yaptıysan yaptın, benimle bir alakası yok, bana sormadın.”

“Peki.”

“Hiç düşünmedin mi bana nasıl hissettireceğini? Her seferinde Almida, hiç hayalkırıklığına uğratmadan her şeyi mahvetmeyi başarıyorsun.”

“Her neyse. Oyun oynicam ben.” Kül beni omzumdan kavradı,

“Ne?”

“Gel benimle. Bana özelden yaz.” Odalardan birine gittik. Tavana kadar şnorkel dolu.

“Nasıl böyle bir şeyin olmasına izin verirsiniz. Hadi, Almida mal. Normal sanıyor böyle bir şeyi.”

“Bence yanlış davranıyorsun.”

“Bana benim içindi diyerek sorumlu olduğumu söylüyor bundan!”

“Almida’ya saldırmaman gerek.”

“Neden.”

“Gayet iyi biliyorsun.”

Karanlık odada ekranda hareket oyunun ışığıyla aydınlanıyor. Yere bağdaş kurup oturmuş ve oradan tuşlara basıyor. Önce kolumu gövdesine sardım yanına inip. Başımı omzuna koydum. Çok ses çıkarmadan hıçkırıklarla ağlıyor.

Boş kutular denizi etrafımızda oluştu. Ona katı yiyecek getirmelerini söyledim. Sonsuza kadar soda içerek yaşayamaz. Ayrıca oyunda beni zorluyormuş gibi yapmam giderek güçleşiyor. Deposu dolsun devam ederiz. Bu arada,

“burasını senin odan yapmak için daha çok şey gerek.”

“Ben sizden oda istemedim.”

“Ortak alanda bazen ben de yatıyorum ama sürekli orada kalamazsın bence.”

Cevap vermek yerine ekranı parmaklarımın arasından aldı.

“Ayıp ama. Bu kadar seninle vakit geçirmeye ziyaretine gelmişim ama sen telefonunu elinden bırakmıyorsun.”

Mizah anlayışı hiç tam oturmadı Almida’nın. Hep hemen ağlayacakmış gibi. Kızmadım. Başımı ozuna koydum. İletişim kurma kapasitemi bana geri verdi.

“Beni tuttukları odanın duvarları yumuşaktı. Pürüzsüz ve deri koltuk gibi parlak. Herhalde çocuklar çarpmasın diye öyle yapmışlar. Delikler vardı ısırık gibi. Tuhaf bir atmosferi vardı, hem her şey yeniydi hem de hırpalanmış. Beni askıda gömlek gibi taşıdıkları robotun içi de öyleydi.”

“Yeterince tembellik yapmadık mı, kıçım uyuştı oturmaktan.”

“Stajyer’e yazayım yastık getirsin.”

“Hadi, çenen düştü ölmedin.” Omuzundan destek alarak birlikte kalktık, soda kutularının metal sesi eşliğinde Almida’nın odasından çıktık. Kaptan koltuğunda Stajyer oturuyor. Leyla hala meşgul. Bizi duyunca seslendi,

“Benek sizinle mi?” Etrafa bakındım. Almida cevap verdi,

“Masanın üzerinde takılıyor.”

“Tamam.”

Nerede olduğumuzu merak ettim, yavaş adımlarla kaptan kabinine yöneldim. Öteki koltukta botlarını dikmiş Kül’ü görmekten çekiniyorum sanırsam. Durum tuhaf sadece. Nasıl ilerleyecek bilmiyorum. Koltukta da kimse oturmuyor. Neredeyiz yazdım, kaptan koltuğuna arkadan yaklaştık. Stajyer’in omzunun üzerinden ekrana bakıyoruz, biraz yaklaştık. Almida seslendirdi benim sorumu Stajyer telefonuna bakmıyor diye. İki omzunun üzerinde iki baş. Benim tarafımda biraz kan bırakıyorum, salya gibi akıyor kontrolümde değil.

“UzayBurger kuyruğundayız. Kül gemiye yemek söylemenin tehlikeli olacağına karar getirmiş. Haklı da.”

O nerde peki dedim, bu sefer telefonuna bakmayı akıl etti Stajyer. Sığara içmeye gittiğini tahmin ediyor. Ekrandan önümüzdeki geminin kıçını izliyoruz. Burada daha çok aile gemileri konvoyu var. Bizim kadar büyük anca bir gemi filen daha var. Ama bizimki kadar havalı yok. Çok yavaş ilerliyor kuyruk. Yan kamera, uzay boşluğunda asılı duran restoran duvarındaki reklamlara bakıyor. Dondurmalı suflede indirim varmış. Polibius aromalı tatlı. Korsanlarla ne zaman buluşacağımızı yazdım. Stajyer cevap vermeyince kafamla vurdum ona, ha ne dedi, sonra kontrol panelini gösterdi, Kül mesaj bekliyormuş. Yan kameradan duvarın dibindeki çıkıntıda yürüyen birinin bacaklarını gözüküyor. Şüpheli şekilde sağa sola bakarak ilerledi ve uzakta en dip köşeye çöktü. Daha önce islahevinde gördüğüm kız bu. Betonun üzerinde ne olduğunu bilmediğim sert bir şey kullanıyor. Bizimkinden bile büyük uzay gemisi tam hızda üzerimizden geçti.

“Ne oluyor?”

Sinirden kollarımı salladım ama aynı anda harflere basamadığımdan Kül bi şey anlamadı.

“Dikkatsiz şöför” dedi Stajyer.

“Neredeyse şu duvar dibindeki keşi uzay boşluğuna gönderecekti” dedi Almida.

“Hadi onu takip edelim.” Kül koltuğa yönelince gemiyi o kullanacak sandım, ama Stajyer’in dibine dikildi.

“Neden” yazdım ve kolunu dürtmeme fırsat vermeden cevap verdi.

“Aklında daha iyi bir plan mı vardı? Geminin tam kapasitesini göstermiş olurum. Arkasına düşsene Stajyer, on saniyede yakalamamız gerek.”

Bu yıldız sisteminin üç büyük yerleşim gezegeninden birindeyiz. Gezegenle ayları arasında trafik çok yoğun olduğundan burada gemileri yönlendiren trafik yüzükleri var. Takip ettiğimiz kişi paralı yola geçiş yaptı. Gezegene giriş yapmak için beklemeyecek. Biz de uzay boşluğunda dibine kadar girdik. Yukarı, dedi Kül, ve kontrolü bana bırak. Farklı bir panel kaçtı, güvenli olmasının imkanı olmayacak kadar yaklaştırdı gemileri ve bir noktada bizim geminin iniş panel öteki gemiye yapıştı. Artık tamamen aynı hızda ilerliyoruz. Kül

geminin içini olduğu gibi ekrana yansıttı. Bu işi başka birine daha verebileceğinden ama ona vermek istediğinden bahsediyor. Çünkü onu tanıyormuş ve başka yerlerde o büyük işlerden biri henüz çıkmamış ama her an çıkabilirmiş. Bir de, kendi şirketini kuruyormuş telefonun öteki ucundaki kişi. Hayır, bizim silikon işlerini kalifiye kadrolu elemanlar görüyor. Tabi diyor, hemen gel seni tanıştırayım bizim şirkettekilerle. Biliyorsun bu işler böyle, networking meselesi her şey. He, onu diyon. Çarşamba günü. Yok, bi şey almana gerek yok. Kızını da getir yeter, tanışsınlar belki arkadaş olurlar. Seninki oğlan mıydı ya, neyse aklımda öyle kalmış. Şimdi ben atmosfere giriyorum bağlantı kopabilir. Tamamdır, Çarşamba görüşmek üzere. Sodayı senin getireceğini söylerim annesine. Biip. Sodaymış.

İki gemi de UzayBurger kuyruğunu yukarıdan kesti. O duvar dibinde değildi, onu bulabilmek için bölgedeki bütün restoranları kontrol ettik. Dışarı ışınlanmış olabilir. Kül silah zoruyla özür diletecekti dikkatsiz sürücüyü, olmadı. Bunun yerine cüzdanını aldık ve gitmesine izin verdik. Gemiden inmişiz madem, Almida da oldukça aç, تنها bir pastaneye oturduk. Kuzgunu camın dışında görebiliyoruz. Kül bu yüzden seçti burayı. Ya da ben öyle yorumladım. Aramızdaki hava hala biraz tuhaf. Muhabbet dönmüyor. Stajyer Almida'nın video oyunları hakkındaki monoloğunu dinliyor. Antr parantez dedi. Antiparantez dedemiş olabilir. Kül sarhoş olmak isteyen gözlerle bakıyor. Onun ölmesini istemiyorum. Belki de ben saçmalıyorum. Birlikte cinayet işlediği iş arkadaşları onu gerçekten tanımıyordu. Korsanlar ve onu tanıdığını zanneden diğerleri de tanımıyor. Tanıdığım Kül'ün unutulup gitmesini istemiyorum, ama, sanırım, evet, bu zaten mümkün değil. İşemek için izin istedim. Halihazırda ölmüşüz gibi. Şu an ben de sarhoş olmaya hayır demezdim. Aynadan kırmızı etimi ve kan lekeli gömleğimi kontrol ettim. Mükemmel. Kabine girip klozete oturdum. İşçektim ama şıçasım da varmış, rahatladım. Sifona basıp kabinden çıktım ve ellerimi ıslattım. Tam çıkacaktım, ayakkapımın ucu kapıda durdu. Biri daha var burada, en başından beri farkındaydım. Fazla sessiz. Kabinin yanına gidip kapıyı tıkladım. Kapıyı zorladım açılmadı. Yan kabindeki klozetin üzerine tırmanıp duvarın üzerinden baktım. Kollarım yeterince güçlü olmayabilir ama bacaklarımdan güç alarak tırmadım içeri. Yerde kıvranıyor. Kapı içeri doğru açılıyor, üzerine basmadan ve onu ezmeden buradan çıkabilmemizin tek yolu onu kaldırmam. Ben de öyle yaptım, kabinden çıkar çıkmaz yere yığıldı. Göğsüne yeşil kaktüs yaprakları saplı ve birbirlerine kablolarlar ve zillerler bağlılar. Ağzından ayırt edemediğim tuhaf sesler çıkararak kıvranıyor ve yüzündeki bütün kaslar gergin. Leş gibi kokuyor, hala zindandaki kiyafetlerini giyiyor. Elinde tuttuğu br çakı var ama kıvrandıkça parmaklarının arasında artık tutulmaktan çok takılmış duruyor. Salyaları köpük köpük. Ne yapılacağını bilirler diye diğerlerini çağırmaya gitmek için kalktım, aptal Karli, yanından ayrılmadım. Yazdım mesaj grubuna. Görsünler diye de Almida'yı çaldırdım. Bu arada gözlerinden yaş gelmeye başladı. Elini tuttum ve hemen yardım gelecek demek istedim. Ağzından neredeyse kelimeleri andıran sesler çıkarmaya çalışıyor. Galiba bana çevirdi başını. Sakın demiş. O da gülmemiş. Kolundan sarkan etler ağzını tikamış. Nefes alamamış. Gözlerinden yaş gelmiş. Kızarmış. Gülmemek için ağlamış.

Göğsündeki yeşil kaktüs yapraklarını çıkarmak için uzandığımda elimi elektrik çarptı. Yine de çıkarmayı denedim ama kimildanıyor. Gelen giden yok. Yardım getirmek için kalkmam gerekiyor, mesajlarıma bakmıyorlar. Mallar. Arkadaşlarıma böyle dememem mi gerekir bilmiyorum ama şu an buradan kurtulmak istiyorum. Onu geride bırakamam. Çöktüğüm yerden kalktım, bilemedim, yine çöktüm. Uyansana, hadi, gülmekten bahsediyordun, uyansana, komiktin. Ölme ellerimde.

“Sen de kimsin? Yine mi başka yerde uyandım?”

Uyandın! Harika ama şimdi nasıl iletişim kurucam. Telefona daktilo ettiğim yazıyı ekranda suratına doğrulttum,

“Merhaba... Karli.” Yine bayıldı.

Ellerimi sinirle masaya vurdum, beni görünce telefonunu kontrol etmek aklına geldi Almida'nın.

“Diğerleri nerede?”

“Bize açıklamadılar. Kül Stajyer'i alıp gitti.”

Leyla'nın omzuna vurup beni takip etmesini istedim. Tuvalet kapısını çarpıp girdiğimde mermerlerin üzerinde olması gereken bedeni bulamadım.

“Az önce buradaydı. Uzağa gitmiş olamaz.”

“Karli?”

“Bak lan grubuna” yazdım, karnımı berbat bir ağrı ele geçirdiğinde ve lavaboya tutundum düşmemek için. Sanki magma kaynıyor karnımda. Almida arkamızdan giriş yaptı:

“Şu an güvenlik kamerası kayıtlarına bakıyorum. Kendin bak istersen. Kabine tırmanıyorsun, sonra çıkıyorsun. Senden başka kimse yok.”

“Siktir.”

“Evet. Görünüşe göre nörovirüs kapmışsın. Geçen yıl bana her ay oldu bu. Ölü İnternette çok takılınca oluyor. Büyütülecek mesele değil.”

O kızı aynada, Leyla ile Almida'nın yanında görüyorum. Telefon parmaklarım arasında sıkışıyor. Kendiimi toplayıp yazmam gerek.

“Evet. Bana da oldu. Önemli olan o değil.”

“İyi olduğuna emin misin Karli” sordu Leyla. Artık arkamda üç kişi görüyorum. Lavabonun mermeri ellerimin altından kayıp gidiyor, mermeri kırdım. Aynada karnımdaki yarığı görebiliyorum. Ve gözlerim renk değiştirmiş.

“Millet, nanobotlar gitmemiş” yazabildim. Nefesimi görebiliyorum. Tanecikli sarı gaz. Öksürdüm.

“İşte böyle. Bu yüzden ölmek istiyorum. Artık her şeyi biliyorsun, ama özetlemek gerekirse kendimi bencil hissediyorum. Yaptıklarım ancak beni de yanında götürünce yetecek, ama o zaman da ben orada olmayacağım. (Şişenin terleyen kahverengi camı agresif gözlerle masanın üzerinde bizi bekliyor. Ağzımı açarsam kıyamet kopacak. Ben de susuyorum ve yanağımdan akan alkolü temizliyorum. Mümkün olduğu kadar keskin bakışlar, sert hamleler. O da biliyor canayakın taklidi yapmaktan tiksindiğimi. Onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, şimdi buz gibiyim ve bunu o da biliyor. Tutarsızlık diyebilir dışarıdan bakan bir avanak. Şişeleri yenilemek için kalktı ben de telefonu kontrol ettim Karli ne diyor diye. O keşi bulmuş sonunda bir tuvalet köşesinde. Yardıma ihtiyacı olabilir. Yavaş yavaş kalkalım, dedim orada olmadığını unuttuğum Stajyer'e mırıldanarak. Elinde iki dolu şişeyle yerine geri oturunca yeniden kalkalım diyelim gelmedi. Yine sarhoşum ve kendimi hırpalamak üzereyim. Bence burada şaşırtıcı hiçbir şey yok. Birayı kafama dayayıp biraz daha sarhoş oldum. Onu buraya getirirken planımın ne olduğunu sordu Stajyer.) Biliyor musun aslında hemen üst katta hologram odaları var. Böyle, biliyorsun. İstedğin herhangi bir senaryoyu oynayabiliriz. Tarihin herhangi bir döneminde dönem kıyafetleriyle bulunabiliriz. Senin beni bağlayıp birkaç saat kırbaçlamamı istiyordum aslında. İkimiz de birbirimize olan sinirimizi atıp rahatlarız. ”

“Cosplay ne için peki?”

“O öteki müşteriler için herhalde.”

“Üzgünüm ama artık kızgın hissetmiyorum.”

“Gerçekten kızgın olman gerekmiyor ki. Oyun bu.”

“Ya sen?”

“Bilmiyorum. Biraz belki.”

“İstersen yukarı çıkabiliriz ve beni bağlayabilirsin.”

“Ne işe yarar ki.”

“Ya benim için ne işe yarayacaktı?”

“Tamam be, çok istiyorsan birlikte intihar ederiz. Ama Karli’ye söyleme. Şşşşş.”

“Dimi.”

“Az yalancı mıyım şimdi ama, sen söyle, bunca zaman ne gizledim senden.”

“Sormadım.”

“Hala bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Boşa uğraştığını biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Lütfen şimdi durma. Susadım.”

Bardak elimden düştü ve otel odasındaki bütün halılara en az birer damla gelecek kadar büyük bir yarı çapta her yana şıçradı. Biranın köpüğü hala bardakta. Neden şişeden içmedim ki zaten. Sol elim zayıf. Stajyer’in sıcak çükü çıplak bacağımda dinleniyor. Yorgan da ıslandı ama tenimin üstünde hala iyi hissettiriyor. Dal yaktım ve dumanı Stajyer’in ağzıyla paylaştım.

“Sıgaranın tadı berbat.”

“Kodamanı gemiden nasıl temizlicez? Yer çekimini kapatırsak önüne geleni yıkan bir makineye dönüyor. Bunu düşünmen lazım. Leyla’yla, bunu Leyla’yla hallet.”

“Çünkü sen ölmüş olacaksın.”

“Hayır, çünkü tembelim.”

“Sen olsan farklı mı davranırdın?”

“Bilmem. Hiç beyinsiz bir zombi olmadım.”

“Benim yerimde.”

“Doğan’ın ölümü beni sarstı. Söylemek istemedim ama bu durumdan hiç mutlu değilim. Bu yüzden mezarını yaktım aslında.”

“Biliyoruz. Barizdi.”

“Yani senin yerindeydim zaten. Çok farklı davranmadım.”

“Ama ölmek istiyorsun.”

“Kodamanın bedenini nasıl çıkarsak acaba. En başından beri aynı sorunu yaşıyoruz aslında. Komik. Berbat. Ağzımda kötü bi tat oluştu. Sıgara değil, iftira atma, sıgaramın tadı muhteşem.”

“Mide asididir.”

“Beni kırbaçlamayacaksın değil m? Lütfen desem? Biraz sıksan şurasını?”

“Bence sen sıkarsın kafana. Ama Karli gidip senin klonunu çıkarır.”

“Evet ya. O konuda da bir önlem almam gerek. Keşke ona klonlama teknolojisini Galaktik Konseyin elinde olduğunu söylemeseydim.”

“Ama aynı olmadığınız karar getirir, sonra yine de klonunla arkadaşlık kurar. Ya da bunun gibi bir şey olur.”

“Dayan diyorsun yani?”

“İkna edici olabildim mi?”

“Ha ha.”

Telefonu kaldırdım birayla ıslanmış donumun altından. Onlarca mesaj var. Sol kolumdaki atar damara delik açasım geldi hemen. Boşalmadan kalkmam gerek. Düz lanetli bir durum bu. Bir an gölgeler kımıldadı ki otel odasının kapısının açıldığını duydum: içeri daldılar anons etmeden. Karli bana, Leyla Stajyer’e üzerimi giyinmemizi söyledi, Almida’yla kim olduğunu bilmediğim dördüncü kişi ise seslerini çıkarmadılar.

“Ne oldu” dedim, farkına varmadan kendimi kapamayı geciktirerek. Gözlerini kapayıp bakmadan bana doğru bir havlu fırlattı Karli. Sonra yanlarındaki yabancıyı gösterdi:

“Bunun burada olmaması gerekiyor.”

“Ha sizin burada olmanız gerekiyor yani.”

“Hıhı. (Öksürdü. Ağzına götürdüğü yumruğu sarı bir gazın içinde kaldı Karli’nin.) Bakın. (Kollarını açtı, parmaklarını şıktatıp hepimizi karanlığa boğdu. Buraya kadar normal. Ee diyecektim ama dank etti. Aydınlık aşama aşama geri gelmiyor. Karli parmaklarını yeniden şıktattı, renkler geri geldi, üçüncü kez şıktattı ve herkesin bedenlerinin içini görebiliyoruz. Artık bu havlunun çok bir anlamı kalmadı.)”

Çarşafın üzerinde dizlerimden güç alarak kendimi doğrulttum. Odayı kendi bej rengine ve mobilyalar ile perdeleri kendi yumurta beyazı renklerine, camdan içeri giren rüzgarı da kendi ambiansına geri getirdi Karli. Karşımda dikili, gözlerimin içine bakıyor.

“Artık bunu dibinden halletmemiz gerek. Yapan adama gidelim. O zaman hallolur. –Buz gibi sessizlik– Dimi ama.” Leyla,

“Başka kimse bir şey demeden önce konuşmam gerek –çünkü bu daha önce bin kere aklıma gelmemiş gibi davranmayacaksınız herhalde– Bir şekilde her şeye rağmen bunu başarıp şu anda olduğumuzdan daha kötü bir durumda kendimizi bulmasak bile, o adamın elinde böyle bir kapasite olmayabilir. Veya hala hayatta bile olmayabilir. Kendimizi boşuna riske atmış oluruz. Benim daha az ölümcül bir alternatifim var. Ona gidebiliriz ama bir şey daha söylemem gerek: Maalesef daha az rahatsız edici değil ne yazık ki. “

Karli okul gömleğimi kavradı omzundan. Göğün mavisi birden üzerimde belirdi.

“Yanlış durakta indik. Farkındasın değil mi?”

“Otomattan enerji kapsülü almak istedim. Merak etme, istasyondan çıkmamıza gerek yok. Aynı hatta sonra gelene bineriz. Yeniden basmamıza gerek yok.”

“Kapsül mü?”

“Hıhı. Derinin üzerinden itiyorsun, damardan tüketmiş oluyorsun. İki enerji içeceği atalım gün yeniden başlar.”

“İnsan gibi içecek içsek olmuyor mu?”

“Olmuyor. Tut çantamı.”

İstasyonun ters tarafında otomat. Gitmek istediğim rota tarafına bakıyorum. Kimse yok istasyonda.

“Bugün erken mi çıktık? Hava neden aydınlık?”

“Bilmem.”

Orada bankta oturan yaşlı bi adam izin istemeden lafa girdi ve durumu açıklamayı kendine görev edindi. Askerii tatbikat yapıyormuş donanma. Gezegenin etrafında manevralar yapıp gezegenin dönüşünü yavaşlatmışlar. Bıraksak daha konuşacaktı. Karli birim bozukluklarını otomata tikiştirdi ve hüccesine düşen kapsülleri eline alıp hızlıca oradan uzaklaştı. Yeni uçan otobüsü bekliyoruz kendi binış plaforumuzda. Güneşe karşı elimi kaldırdım. Bana uzattı birini,

“Hadi, aynı anda ve tek seferde. (Bütün vücudum titredi.) Beğendin mi?”

“Fena değil.”

“Öğle arasında dediklerini kafana takmıyorsun değil mi?”

“Öğle arasında ne dediler” bir an hiç hatırlayamadım. Bana döndü, biraz yanıma sokuldu. Burun delikleri açıldı.

“Bana gelmiyor. Daha önce de dedim.” Ha. Şu mesele. Ağzını kocaman açtı Karli ve dilininin tamamını boynumdan geçirdi. “Demiştım. Bence temizsin.” Abartmasına gerek yoktu. “Kafası geldi mi?”

“Kafadan kastın uyanmamsa, evet biraz daha az sersem hissediyorum.”

“Harika. Otobüs de geldi.”

Her zamanki yerimizi aldık. Başını omuz boşluğuma koydu. Eteklerimiz birlikte sallanıyor otobüs sallandıkça.

“Bugün zenobiyoloji dersinde bana yamuk yamuk bakıyordu. Anlamadım valla. Şansını zorlamasa iyi olur. Nanodevre laboratuvarında seninle konuştu mu o? Sen orada yalnızdın ve o senden önce çıktı. Orada vakit geçirdiğini bildiği için yanına gitmiştir dedim.”

“Yok. Yazışuyordu. Sessiz bi yer istedi herhalde. Sırtıuyordu.” Beni fark etmedi.

“Biliyor musun, bence o beden hocası da şansını zorluyo bigün beni ellediği için ağzına sığıcam.”

“Beden hocası robot.”

“Olsun. Hiç belli olmaz. Bilinç kazanmış olabilir. Sen de nefret ediyorsun beden dersinden haksız mıyım ama?”

“Benim nedenim paranoya değil.”

“Bence bundan sonra beden derslerini kırıp okulun dışına çıkalım. Sen hiç alkol aldın mı...”

Tam karşımda dondurma yüzlü bir kız oturuyor. Karli'ye gösterdim, dönüp hıhı dedi çok tepki göstermedi ve başını yine yerine yerleştirdi. Kız büyük bir incelikle telefonunda benim nefret ettiğim sosyal oyunlar oynuyor. Ne yazdığını ve ne dinlediğini bilmiyorum ama tırnağını yiyor. Bir anlığına sırttı. Teni çok pürüzsüz ve tayt giyiyor. Oğlanları az çok anlayabiliyorum. Karli konuştuğunda çenesi bedenimin üzerinde hareket ediyor. Hiç ara vermeden biyoloji dersindeki drama olayını anlatmaya devam ediyor. Tayttaki deseni izliyorum.

Şarjı nerede lan bunun. Ben soru soruyorum, o horluyor. Hem uyumuş hem kendi göbek bağımlı kendim kesmeme izin vermiyor. Şimdi lazer tabancasının şarjı nerede kim bilir. Düzgün göremiyorum. Oğlanlarla yatmak yorucu olabiliyor. Damarımdaki prizleri çıkarıp çarşafın üzerine bıraktım. Ta çekmeceye kadar gidip altı patları almam gerekti. İy, metal. Neyse, iş görür. Karnım aç, uykusuzum, kimyasallardan ötürü yoksun hissediyorum, yalnızım ve Karli nerede bilmiyorum. Tam vakti, yeniden bir şey hissetmeden altı patları kafama dayadım. Silah boş. Sikicem, uyan, nereye koydun lan kurşunları—

Uzay gemisinin klozeti kapağına kadar kusmuğumla doldu. İçeride kimsenin haberi yok. Kimse bilmiyor. Şiringaları kusmak denizinin içine bırakıp sifonu çektim. Görece düzyürüyebiliyorum. Nerde bu işkenceci küçük uzaylıyla Ölüm Mangası üyesi orospu? Arkamda belirirlerse sinirlenirim. Hareketlerim şüphe— Neydi bunun adı, Kamuran mı? Karli'yle amatörü odanın öte tarafından izliyor, elinde bira. Kesin beni kınıyordur piç kuruşu. Dikkatini çektim.

“Acıdı mı?”

“Cimdiklemene şaşırdım sadece.”

“Biliyorsun, bu iş, hepsi yani. Karli'yle arandaki şey. İnsanlar ebebeyn—ebebe—ebeveyn—anababa olunca beyinlerinin kimyası değişiyor. Sırf biyolojik değil, karnın şişti diye değil. Beynin algılıyor nasılsa başka birinin sorumluluğunun sende olduğunu. Sorumluluğun sende olmadığını algılayınca da benim gibi oluyo. Yani, Karli'yle arandaki şey aslında benim Temokrasi ve Heroin ile aramdaki şeyden hiç de farklı değil aslında. Veya Stajyer'i sikerken kurşunlar—

Komik bile değil. Karli yere oturmuş, yanıma. Soda kutusu emiyor. Bütün gezegen anlayış gösterebilir. Ben burada gözlerinin içine yalvarır gibi bakıyorum. Az önce ağzıma sığıp olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek tamamen normal davranıyor. Ve sonra ölüyorum. Kollarında. Hiç kimse olarak. Önemli değil. Veya önemli ama kim ne diyebilir. Çıkış yok. O benim ağzıma sığıyor ve sonra ben ölüyorum, yalnız. Tek başıma. Kaçınılmaz bir çekim. Ölüyorum ve arkamdan ağlıyor kimse olmamama rağmen. Ama şimdi yanımda, bana biri muamelesi yapıyor. Bence bu adil değil. Sırf ona kalsa birlikte olurduk, ama ona kalmıyor. Hayatta kalmaya haksız bir değer yükleniyor. Yavaşklar sürüsü birbirine tutunarak beni

gömüyor. Sorun değil. Onlar lanetli. Karli bensiz hayatta kalmayacağını fısıldıyor. Birlikte ölmediğimiz sürece bir anlamı yok. Ölünce zaten yok.

Pencere bir halata eriyor kafam yeterince hızlı hareket edince. Tuvaleti döndürmeyi bıraktım ama ben hareket ediyorum. Hançer, bıçağım nerede acaba. acaba. acaba, acımadan sökebilecekmiyim kanser gibi tugayları. Tuvalette oturuyorum. Pantolonum bacaklarımda. Aynada başımın üstünü görüyorum. Bıçağı elime aldım aTat jaklarını sırtımdan sökmek için. Boş kapsüller uyumamı sağlıyor. İlk dalgası geçti, şimdi bundan sonrası sakin. Uzayda olduğumuzu biliyorum ama duvardaki herhangi bir şeritin öteki tarafı pencereye açılıyor. Uzayda, orada olmayan kuşların seslerini duyuyorum. Demişlerdi, internette demişlerdi hep bu defteri göreceksin diye, galaktik türkiye yer isimleri sözlüğünün içinde yüzüyorum. Mavi bir gökyüzü altında pistoller çalışıyor. Doğrudum, tenim açıldı saçlarım sarardı gözlerim maviye çaldı, aynada endustriyelmiş ölümü izliyorum. Ellerim beyaz heykeller gibi ve altlarında inşaat iskeleleri, küçük baretler. Tam vakti, dengelesin diye çantamı duvara fırlatıp içinden dökülenlerden temokrazi bandını aldım. Bağırsaklarımdaki küçük karıncalar anlımdaki çizgilere savaş açtı: şimdi hepsi halay çekiyor. Sadece sol kolumu hareket ettirebiliyorum. Gökyüzünden para yağıyor, ve para yukarı doğru yağıyor. Koyu pembe güllerden adet kanı damlıyor inşaat kapılarında. Cam kavanozu kırdım ve dilime iki LLah götürdüm. Artık vücudumun dışında olan hiçbir şeyi hissetmiyorum: sadece kendi bokum bana harika bir bahçede gül olduğumu hatırlatıyor. Kırım bahçedeki güllerden biri ve şehirleri sıraya dizmiş mavi gözlerimin içinde iris şeritleri her biri gül açan birer bok bahçesi kendi bedeni dışında hiçbir şeyden haberi olmayan. Bıçağım hala elimde. Her bir gün Karli'yi parçalıyorum. Camın dışındaki yağmur damlalarının her birinde Karli'yi bıçaklıyorum. Hıçkırdım. Yeşil para banknotları fıskırdı ağzım. Her yerim inşaat iskelesi. Yırttım attım kapsülleri, yetmedi, her yerdeler, hayır. Debelenmenin faydası yok. Ayılana kadar görmezden geleceğim.

Leyla, Kodaman'ın leşinden söktüğü nanobotları bir serum paketinde topladı. Bedenin parçaları odanın dört bir yanında, kasapta inekler gibi asılı. Ben Benek ile oynuyorum. Üzerine parmağımı bastırınca hoşuna gidiyor. Karli içeride.

“Göz bebeklerin fazla açık.”

“Nolmuş?”

“Karli bilmesin istiyorsun.”

“Bebek mi? Ne, ne alaka?”

“Al şunu. –Koluma bi şey batırdı– Merak etme, sadece estetik.”

“Bu serum paketini alırsam ne olur?”

“Almayacaksın.”

“Neden?” Elimde, paketin plastik yüzeyi tırnaklarım ile etim arasında kayıyor serumu ben sıktıkça. “Ne olur?”

“Yeterince hızlı değilsin.”

“Akıllıyım.”

“Hıhı.” Paketi Benek'in üzerine terk ettim. Karli'nin yanındayız Benek'le ben. Bilgisayar Kül için bir mesaj bekliyor.

“Bence sen de bilmiyorsun. Boşver. Sormadım.”

Acaba kafam iyiyken gördüğüm o kitap gerçek miydi? Gözüme polibius isimli bir kitap ilişmedi. Bütün gemiye baktım. Bıçağım hala üzerimdeymiş, şimdi fark ettim. Karli'nin yanına geldim. Ne yapacağımızı sordum. Tuşlara başışını izliyorum. Tuvalete gidicem diyip kendi bileklerimi kesebilirim. Veya onunla biraz daha takılıp görmezden gelebilirim. Geri kalanı karanlık.

Açım ama yemek yiyemiyorum. Korsanlar ve Mühürçüler masanın iki kenarında oturuyor. Kül birisiyle konuşuyor. Anlaşacaklar gibi. Karli virüsüyle birlikte odadan çıktı. Bana da gelmemi yazmış. Leyla da hiçbir şeyi karıştırmadığımızdan emin olmak için beni takip ediyor. Gemilerden birine yaklaştık. Parmaklarını şıklatıp görüntüyü kapattı Karli, sonra bir anlığına röntgen görüntüsü oldu her yer. Renkler geri gelince gördüm, gemiyi bekleyenler şoklanmışlar, yerdeler. Karli ve virüsünü iniş platformunun tepesinde gördüm. Arkalarından yetişip burada ne yaptıklarını sordum. Bana fısıldayarak konuşmamı yazdı Karli. Anarşist Komünizm adına gemiye el koyacakmışız.

sistemi kusmak

Karli başını kaldırıp cam tavandan bir zamanlar mavi olan gri gezegene baktı. Uydu kalıntıları mükemmel bir metal zırh oluşturuyor bu yaşlı askerin bedeninin etrafında. Karli'nin gözünün kıvılcıkları metalin köşeleri kadar keskin. Gezegenin yörüngesini dolduran uzay çöpleri yüzünden gezegene girmenin tek yolunun aydaki ışınlanma merkezi olduğunu söyledim Karli'ye. Almida, bu metal yığını içinde gizli drone ordusu olduğu komplo teorisinden bahsetti. Bütün dronlar bir tek insanın beynine bağlı. Parmağını bile kıvılcıktan istese evrenin önemli bir kısmını yerle bir edebilir. Veya bir yapay zekaya bağlı. Karli, "Almida saçmalama" yazdı ortak gruba. Önümüzdeki kuyruk ilerledi. Adımlarını attıkça Karli'nin ayakkabısı zeminde plastik bir ses çıkartıyor. Leyla bize yardım edecek devlet büyüğünün ismini bilmediğini söyledi.

"İstanbul diye bir yerde yaşıyormuş, tarihsel bir önemi var ama ben ilk defa duydum" yazdı Karli.

"Devlet büyüğü bize neden yardım etsin ki?" dedim.

"Bence sebebi ne olursa olsun..." Karli, Almida'yı kafa kola alarak susturdu. Leyla'nın da çok bir açıklaması yok zaten. Sahte kimliklerimizle gezegenin çok saçma bir yerinde bulduk kendimizi. Buranın adı artık var olmayan bir dilde sutyen anlamına geliyormuş. Sahte kimliklerimize göre ışınlanmak için tek uygun yer burasıymış. Stajyer sebebini anlattı ama dinlemedim, umrumda da değil zaten. Sutyen de artık var olmayan bir dilde destek demekti. Gezegenin yarısını kat edip mikroplastiklerin doldurduğu çakma okyanusu yürüyerek geçmemiz gerekti. Sonunda bizi alabilecek bir yelkenli bulduk. Köle maaşına çalışan uzaylı, gemiyi sürerek Andülüs'e bıraktı bizi. Karli'nin internetten baktığına göre İstanbul yedi tepeli ve ortasından su geçen bir şehirmiş; ben de öyle hatırlıyorum ama geldiğimiz İstanbul sanırım yanlış İstanbul. Hatırladığım kadarıyla daha önce hologramlarda gördüğümüz tarzda koca bir hipodrom yoktu İstanbul'da. İstanbul II'ye gelmişiz. Buranın dondurmasından yedik. Neyseki İstanbul'a direkt ışınlanma varmış buradan fakat istasyon içinde beklememiz gerekiyor. Leyla'nın gideceğimiz adres için nereyi tarif ettiği anladığımızda buz kestim. Stajyer'e bir bakış atmam yetti. Aynı sayfadayız ama ne mazaret uyduracağımızı ikimiz de henüz bulamadık. Biz beklerken ışınlanma cihazları etrafımızda vızıldıyor. Karli, gördüğümüz İstanbul II'deki kalıntılardan birinin tepesinin şeklinin dikdörtgen olup olmadığı konusunda Almida'yla bahse girmek istiyor. Almida piramit şekli konusunda ısrarcı fakat bahse girmeyi anlamsız buluyor.

"Hadi ama korkak" yazdı Karli. "Güvenmiyor musun kendine?"

"Tamam. Nesine bahse gireceğiz?"

Karli etrafına baktı, elini cebine götürdü ve "peki madem" dedi. "Kazanan kaybedene dokunsun."

Aslında benim yanımda üzerine bahse girebilecekleri bir şey var. Bombanın tetikleyicisi hala benim yanımda. Hastane için planladıklarımız arada kaynadı, bombayı patlatmak için tuşa basmadım. Şimdi Karliyle Almida aralarındaki bahsi kazananın bombayı patlatacağına karar vermesi eğlenceli olurdu.

"Neden bunun üzerine bahse girmiyorsunuz?"

"Hala aktif mi?"

"Neden olmasın ki?"

Karli hemen internette o kalıntının fotoğraflarını aramaya koyuldu. Gruba yazdı:

"Siktir, piramitmiş. Sen basıyorsun Almida. Tabi, Stajyer konuştuğumuz işi yaptıysa. Di mi, hadi bas."

"Kendini kötü hissetme, en azından vücudunda hala dünya bitirici makineler fink atıyor. Sen de o açıdan tehlikelisin."

Kulağım onlarda ama yolcuları taşıyan akımlara bakıyorum. Buradan çıkmam gerek. Kimseye fark ettirmeden ortadan kaybolamayacak kadar paslanmadı yeteneklerim. Sadece Karli'ye yazıp bi işim olduğunu ilettim, hemen döneceğim. Az da olsa merak etmiştir belki. Etrafını saran diğerleri olmasa burnu çürüklüğün kokusunu alırdı. Dikkat dağıtma kapasitelerine güveniyorum. Karli zaten tedavi olmak istemiyor. Belki o da etkili olabileceğine dair bir kuruntuyla kapılmıştır. İstanbulun bu tarafına daha önce geldiysem bile bilmem mümkün değil. Ama İstanbul işte. Her köşesi bir birine benziyor. Nereden kaldığı belli olmayan cam kırıklarına basarak yürüyorum. Yerin taşlarının arasını doldurması gereken çimentoyu eksik döktükleri yerlerde taşların altındaki paslı metal platformu görebiliyorum. Benim adımlarımla birlikte aydınlanan sokak ışıkları taşların arasından gezegene doğru düşüyor. Kim bilir bu kaçınıcı katman. Üzerimden de altımdan da araçlar geçiyor. Karanlıkta bana doğru geldiklerini fark etmedim. Birisi geçerken aydınlatması gereken duvar boyası, karşıdan gelen kediyi veya uzaylı çocuk dilenciği tanımıyor. Yolun karşısından yürüyen hızlı çift etrafı aydınlatınca fark ettim. Duvarın önünde durdular ve hologram onları tanıyınca kaybolan kiremit duvarın içinden evlerine gittiler. Kedi ve dilenci karanlıkta ilerlemeye devam ettiler. Üstü başı kirli bir evsiz, kimsenin görmeyeceği bir köşede şarap içiyor ve kusuyor. Kaldırımın kenarında bahçe gibi görünmesi için tasarlanmış çitle çevrili reklam panosuna oturuyor. Yokuşun tepesinde şeffaf bir cami var. Üzerimizdeki boşluğu dikkat etmesem gökyüzü sanabilirim. Tek bir drone geçti gitti. Metal korkuluklara popsunu yaslamış evsiz. Yanından geçip gittim. Işıkların yandığı evlerden birine kapıyı açan birinin ardından dalarak girdim. Merdiven boşluğunda binanın temeline kadar indim. Zamanından kalma çalışmayan robot duvara uzandığı halde kapatılmış, beni bekliyor. Kolumu attım omzuna. Cam gözleri tozun altında kalmış. Yanına kıvrılıp yattım. İki saat kadar olmuş olacak, polisler uyandırdı beni eğlendik. Kırık elimi kaynatmalıyım yoksa bu gidişle yeni bir el almam gerekecek. Yumruk yapamıyorum artık elim tamamen hissiz olmasına rağmen. Oraya gitmişken gözüme vitrinde başka bir şey daha takıldı. Geldiğimi ta uzaktan Karli gördü, yüzünü gömüp,

"yeni tabancan güzel" yazdı bana.

"Teşekkürler." Sırf bunun için ortadan kaybolup kaybolmadığımızı tartışıyorduk. Larissa'yı tanıttım onlara. Eğlenmesi için on dakikalığına Karli'nin komutlarına cevap vermesini emrettim. Onlar sohbet ededursun, Stajyer'e döndüm. Yüzünde görmeye alışık olmadığım acı bir sırıtış var.

"Evet" dedim. Ellerim ceplerimde. Beni beklerken oturdukları mekanın dışına doğru yürüdüm, Leyla da arkamda. Son seansının nasıl geçtiğini sordum, nasılsın dedim. Konu hakkında o kadar da komik olmayan ama çabaladığını işaret eden bir şaka yaptı.

"Biliyor musun bilmiyorum ama beyindeki acı hissinden sorumlu olan kısmı kapatmak imkansız değil. Yani, nanobotlara rağmen bu işi daha acısız kılabiliriz."

"Öyle işlemiyor. Nanobotlar pasif değil, eğer acı reseptörlerime ulaşamazlarsa bu sefer bana işkence etmenin başka yolunu bulurlar. Fiziksel acı kısmına büyük oranda hissizim zaten."

"Peki hafıza kısmı? Biliyor musun, aslında bunları bir süredir aklımda tutuyordum." Yerçekim iğnelerini cebimden çıkarım havada atıp tutmaya başladım,

"Anladığımdan emin değilim."

"Ama neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Tabi. Çalışırken yaptığımız işler o kadar da farklı değildi." Karli yanlılıkla az kalsın lazer atışı fırlattı Larissa'ya. Almida'nın kulağının hemen üzerinden geçti, belki biraz yakmıştır.

“İstersen bu konuda konuşmak zorunda değiliz.”

“Karlı’yi tedavi olması için götürdüğüm kişiyi tanıyorsun. Ve bu bir sorun.”

“Yeri biliyorum.”

“Tamam. Gitmesek de olur? Hı? Ne diyorsun?”

“Hikayenin tamamını bilmiyorsun.”

“Bilmeli miyim?”

“Bilmiyorsun. Sanırım sana güvenmem gerekiyor.”

“Karşılaşmaman gereken biriyle karşılaşırsan kafasını koparırım. Sana söz.”

“Peki madem.” Elinden geleni yaparsın en azından.

“İğneleri kullanacağını düşünecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi bu arada? Veya Larissa’yı uzaktan kontrol edeceğini? Gururumu zedeledin eğer bariz şaşırtmayı görmediğimi sanıyorsan.”
Ben de,

“elimden geleni yaptım. Hadi, sonra özür dilerim eğer tehdit ederken yeterince yaratıcı davranmadıysam.”